

PRVNÍ VĚTA BIBLE

O nutné proměně pozemšťana v nebešťana

Jaroslav Rada

Liberec 2017

První věta Bible

O nutné proměně pozemšťana v nebešťana

Jaroslav Rada

Liberec 2017

První věta Bible

O nutné proměně pozemšťana v nebešťana

autor MgA Jaroslav Rada

Liberec 2017

Tato kniha podléhá autorským právům na ochranu proti zneužití.
Knihu je dovoleno bezplatně stahovat pro vlastní využití.
Knihu je dovoleno šířit i tisknout jako celek i jednotlivě po celých
kapitolách, ale pouze bez jakýchkoliv úprav a pouze s ilustracemi.
Bez ilustrací ztrácí text význam i srozumitelnost.
Šířit knihu je dovoleno pouze zdarma.

**Použité biblické citace jsou z Českého ekumenického překladu,
není-li uvedeno jinak.**

Vydal MgA Jaroslav Rada jako součást svých stránek:

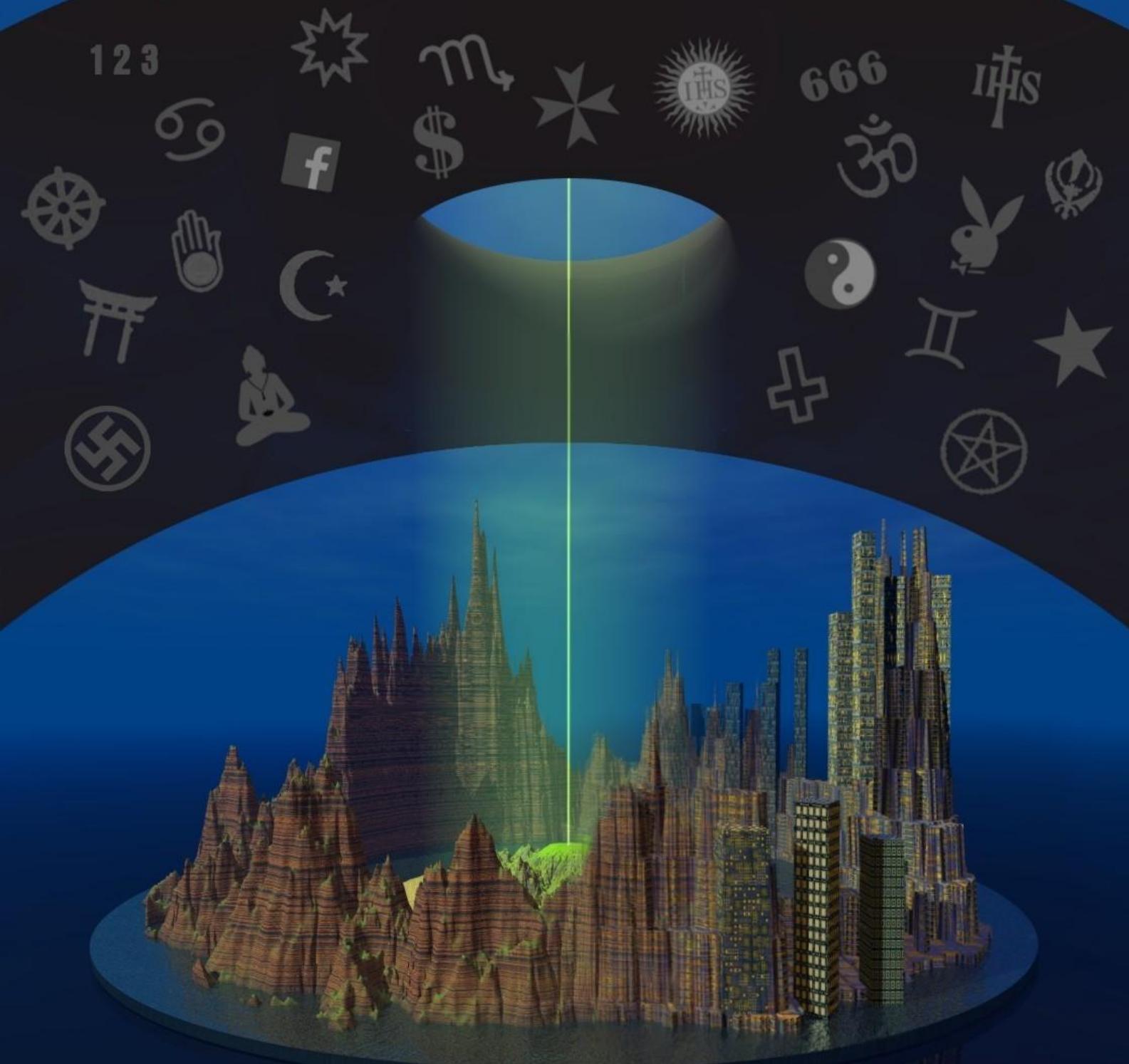
www.prvnivetabible.cz

Obsah:

Díl I. Mezi nebem a zemí	str. 5
1. Celkový záměr Písma	7
2. Nebe a země	13
3. O hříchu a housence	17
4. Hřich mezi nebem a zemí	24
5. Spasení	29
6. Jak se zaregistrovat	35
7. Věřící Bůh?	39
8. Něcisté	44
9. Postmoderní filosofie	48
10. Autentický život	52
11. Zákon, milost a život	59
12. Ježíš je všemi duchovními věcmi	64
13. Jak je to s Desaterem	67
Díl II. Proměna (2Pt1:5-7)	str. 75
14. Proces proměny	77
15. Ctnost a poznání	84
16. Strom poznání dobrého a zlého	90
17. Náhradní poznání	95
18. Zdrženlivost a trpělivost	99
19. Zbožnost a bratrská náklonnost	104
20. Zbožnost prakticky	112
21. Zbožnost v procesu proměny	120
22. Proměna ve Starém zákoně	127
23. Bratrská náklonnost	138
24. Struktura živého těla	144
25. Dva prvoci	150
26. Bratrská náklonnost prakticky	154
27. Společenský rozdíl výry	158
28. Vcítěné pochopení	166
29. Oběť	173
30. Přírodní společenstva	179
31. Největší je láska	186
32. 2Pt1:5-7 jako celek	194
33. Celkový scénář	199
Díl III. Melchisedech	str. 207
34. Strom života	209
35. Skryté souvislosti	213
36. Nový metapříběh lidstva	220
37. Adamův hřich	228
38. Různé výklady Písma	235
39. Pavel versus Jakub	239
40. Veřejný prostor	245
41. Melchisedechova osa	252
42. Spravedlnost, pokoj a radost	262

DÍL 1.

MEZI NEBEM A ZEMÍ

DÍL I.

MEZI NEBEM A ZEMÍ

1. Celkový záměr Písma
2. Nebe a země
3. O hříchu a housence
4. Hřich mezi nebem a zemí
5. Spasení
6. Registrace
7. Věřící Bůh?
8. Něcisté
9. Postmoderní filosofie
10. Autentický život
11. Zákon, milost a život
12. Ježíš je všemi duchovními věcmi
13. Jak je to s Desaterem

1. CELKOVÝ ZÁMĚR PÍSMA

Bible za totality

Bibli jsem začal číst až v roce 1990 ve svých 36 letech, kdy jsem uvěřil, ale úmysl zjistit o čem Bible vlastně je, jsem pojal už o několik let dříve. Bylo to asi tak jeden, nebo dva roky před sametovou revolucí. Šli jsme tehdy s přáteli v noci z liberecké „plzeňky“ pokračovat v důležitých hovorech do bytu jednoho z nich. Majitel bytu nám ukázal jako svou velkou vzácnost – zakázanou literaturu – cizí dětskou ilustrovanou Bibli. Nad obrázkem Mojžíše, který vyvádí Izraelský národ z egyptského otroctví na svobodu prostředkem rozpolceného moře vyjádřil přesvědčení, že něco takového určitě čeká i náš národ. Vzpomínám si, že jsem tenkrát při pohledu na ten obrázek prožil něco jako „déjavu“. Nepamatoval jsem si totiž, že bych někdy něco podobného viděl, nebo o něčem takovém slyšel, ale přesto jsem měl neodbytný pocit, že mi to není úplně cizí. Přítelova intuice se ostatně jen o několik let později ukázala bezmála prorockou, neboť sametová revoluce se opravdu stala takovým otevřeným mořem ke svobodě z otroctví a zásahové jednotky na Národní třídě v Praze tím egyptským vojskem, které v něm utonulo a s ním i celá vláda „Egypta“. Tehdy by mne ovšem něco takového ani ve snu nenapadlo, ale jako výtvarníka mne zaujal onen neobvyklý až grandiozní geologický úkaz rozpolceného moře.

Od té doby jsem si začal uvědomovat, že vlastně vůbec nevím, o čem ta Bible vlastně je a začalo mne zajímat, jestli je jako celek vůbec o něčem a hned jsem si jednu na „blešáku“ kupil. Byl to však starý kralický překlad a v něm se mi vůbec nedářilo se jakkoliv zorientovat. Ať jsem ho četl od začátku, od konce, nebo odkudkoliv z prostředka, nikde jsem nenacházel nic, co by alespoň trochu poukazovalo na celkový smysl této knihy. Přisuzoval jsem to té staročeštině, ale i své netrpělivosti se tím postupně prokousávat.

Kluci z „plzeňky“, kteří sbírali všelijakou zakázanou a okultní literaturu, mi řekli: „Bibli? To si nechávám až do důchodu, až na to budu mít víc klidu.“

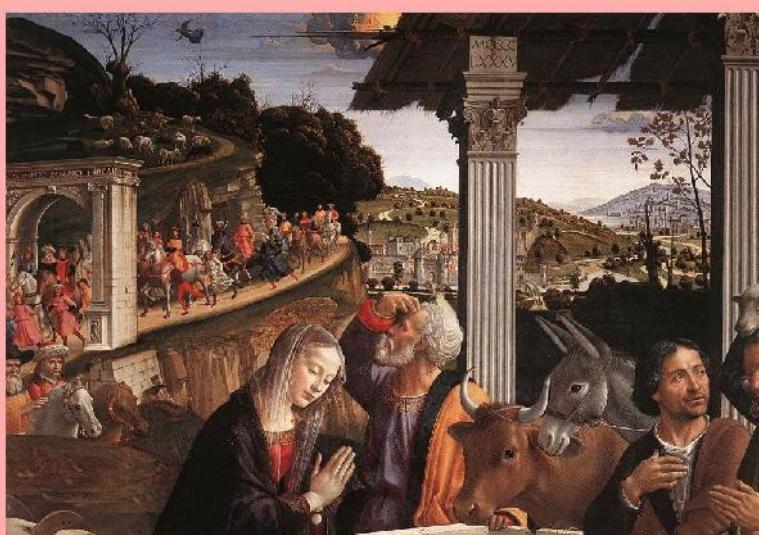
Já jsem však vnímal, že to potřebuju vědět hned. Sháněl jsem se po nějakém novějším překladu, ale nikdo mi nic neporadil. I za totality totiž existovala možnost zajít třeba na faru nějaké místní církve a tam by mi jistě rádi nějaký současný, třeba ekumenický překlad prodali. Až do svého obrácení ke Kristu jsem tedy Bibli nečetl vůbec.

Za totality byly všeobecně rozšířené jen velmi kusé znalosti o Bibli, možná i díky písničkám Voskovce a Wericha o Noemovi nebo Davidovi s Goliášem, ale ani ty o Písmu

nevypovídaly skoro nic. Vzpomínám si, že když např. Helena Vondráčková zpívala píseň „Přejdi Jordán“, tušil jsem za tím snad nějakou zapomenutou skrytou symboliku, ale vůbec mne nenapadlo ji spojovat s Biblí, natož abych měl nějakou hlubší povědomost o tom, co v Bibli přechod Jordánu znamená.

Bible na vysoké škole

Snad nejvíce informací jsem získal na DAMU na přednáškách výtvarné kultury, ale opět jen zprostředkovaně a velmi zkresleně. Při výkladu gotického a renesančního malířství, kde biblická tématika převládá, se přednášející soustředil především na autory obrazů a na jejich snahu se svobodněji umělecky projevit alespoň v detailech krajiny na pozadí v průhledech za biblickými postavami, (později i katolickými světci) vymalovanými v popředí obrazu. Všichni malíři prý museli takto malovat předpisově na objednávku klášteru. To jsme na vysoké škole vnímali, jako obdobu totalitního nátlaku, který vždy znásilňoval umění. Veškerý zájem jak kantorů, tak i nás studentů, se soustředil pouze na světskou tématiku, zobrazovanou právě v těch krajinách na pozadí obrazů s biblickou tématikou.

Domenico Ghirlandaio - Narození Páně - 1485

(detail obrazu s procesím, s pastýři, Betlémem a Jeruzalémem)

Andrea Mantegna - Agónie v zahradě - 1455

(detail obrazu s přicházejícím Jidášem)

Pokud jsem se přeci jen v dějinách výtvarné kultury něco dozvěděl o Bibli, nikdy to nebylo odděleno od katolického mariánského kultu a kultu svatých a tak jsem vlastně přehled o tom, co je a co není v Bibli, neměl vůbec. Rozlišovali jsme jen celkový vliv křesťanství na umění od jiných vlivů, např. antické mytologie apod.

Exkurze do scénografie

Studium na DAMU mi však poskytlo jinou užitečnou dovednost a to v předmětu „metodika scénografie“. Obor scénografie jsem si vybral už v dětství po shlédnutí filmu „Baron Prášil“ (1960) od režiséra Karla Zemana.

Už od dětství jsem věděl, že chci v životě uplatnit svůj výtvarný talent, ale malířem jsem být nechtěl. Barevná plocha ohrazená rámem mi připadala málo. Chtěl jsem k tomu přidat ještě i prostor, čas, pohyb, hudbu a zvuk. Nevím, kde se ve mně vzala ta sveřepost, ale své dětské rozhodnutí jsem neopustil a tak jsem po základní škole šel na obor „Scénické techniky pro divadlo film a televizi“ na ŠUPŠ v Praze a potom na „Scénické výtvarnictví“ na DAMU. Netušil jsem však, že studium na DAMU mi nečekaně poskytne novou mezioborovou dovednost a to výtvarně pracovat s textem.

Scénograf je zvláštní druh výtvarníka, který nepracuje jen s prostorem, objekty a světlem, ale musí si také umět osvojit práci s dramatickým textem.

V metodice scénografie jsme se učili za pomocí dramatického textu a zvolených režijně-scénografických inscenačních postupů nalézat a určovat ideový (myšlenkový) záměr inscenace. Říkalo se tomu: Idea hry, scénograficko-režijní koncepce, nebo také inscenační záměr divadelního představení. Každé umělecké dílo by mělo mít nějaké poselství, konkrétní a vědomý důvod, proč bylo vytvořeno.

Na DAMU jsme se učili, že divadlo není uměním souborným, čili složeným z různých autonomních uměleckých oborů, jak se myslelo dříve (gesamtkunstwerk), ale je naopak uměním organicky jednotným. Divadlo má sice složitou (nikoliv složenou) vnější strukturu, ale jako celek je vnitřně organicky jednotným uměleckým tvarem, jímž je DRAMA, které určuje podobu všech složek. Aby to všechno fungovalo, je třeba si ujasnit scénograficko-režijní koncepci (vůdčí ideu čili záměr) představení.

Je Bible také takovým dílem, které má svůj celkový ideový záměr?

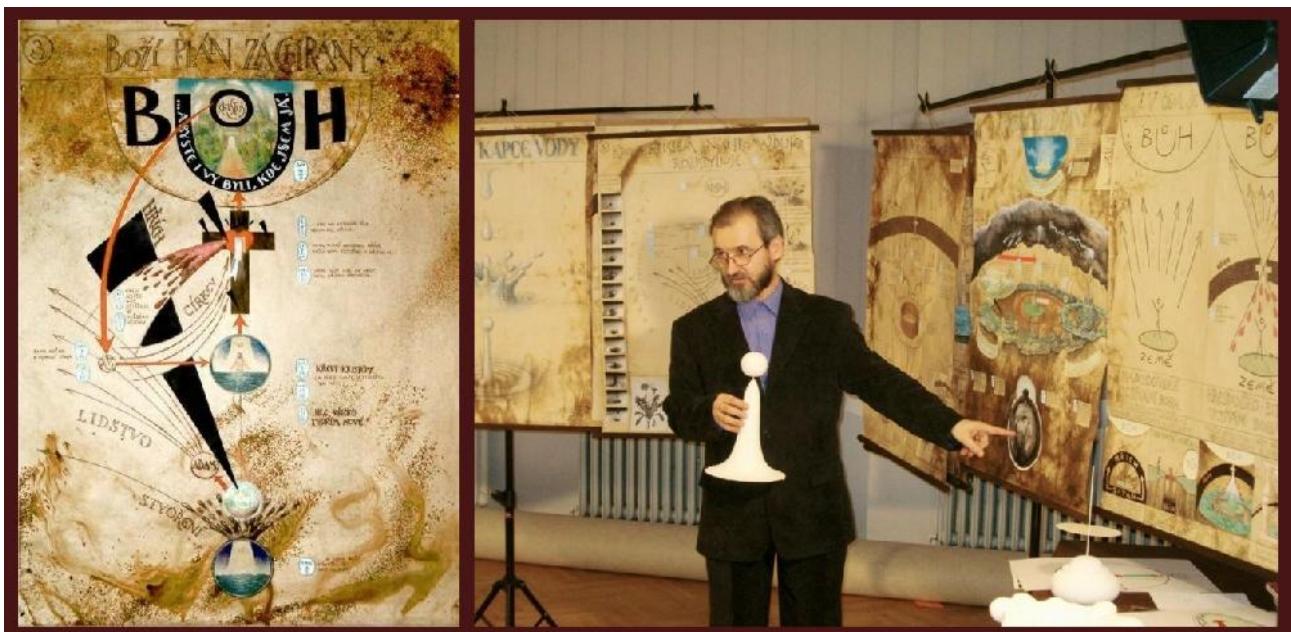
Vím, že Biblia jako celek nemohu brát jen jako pouhé umění, ale protože svůj koncepční záměr může mít jakékoli dílo, které chce něco sdělit, nebo předat, např. reportáž, dokument, cestopis, esej a třeba i školní učebnice, začala mne zajímat tato otázka: Má i Bible nějaký svůj jednotný myšlenkový záměr? Je Bible věrná své vlastní koncepčně stylové jednotě? A jaké? To znamená sleduje Bůh Bible od začátku až do konce nějakou svou hlavní myšlenku? A jakou?

Tyto otázky velice zaměstnávaly mojí mysl a tak jsem se rozhodl, že to vypátrám. Jsem výtvarník a můj přístup k životu je kreativní, proč bych v přístupu k víře, k Bibli a celému Božímu dílu měl být jiný?

Snažím se věci vidět netradičně v novém zorném úhlu současné postmoderní doby a přesto si dávat velký pozor, abych nevybočoval z logiky Ducha Písma.

Biblická scénografie

Víme, že Bohu můžeme sloužit každý ve svém oboru. Není na tom nic neobvyklého, Bůh si chce takto použít každého v tom, v čem byl vyučen, v čem vyniká, nebo v čem se vyzná. Nejprve jsem dlouhý čas sloužil v církvi jako výtvarník pro různé praktické potřeby nedělní školy, pro sborový letní tábor, při výzdobě základní křesťanské školy, pro sborové divadelní představení apod.

Až později jsem si uvědomil, že jako scénograf mohu pracovat s Písmem tak, jak jsem se to učil ve škole s dramatickým textem a pokusit se tak o výtvarné zobrazení základních myšlenek Bible. Do této práce jsem se pustil v roce 2004.

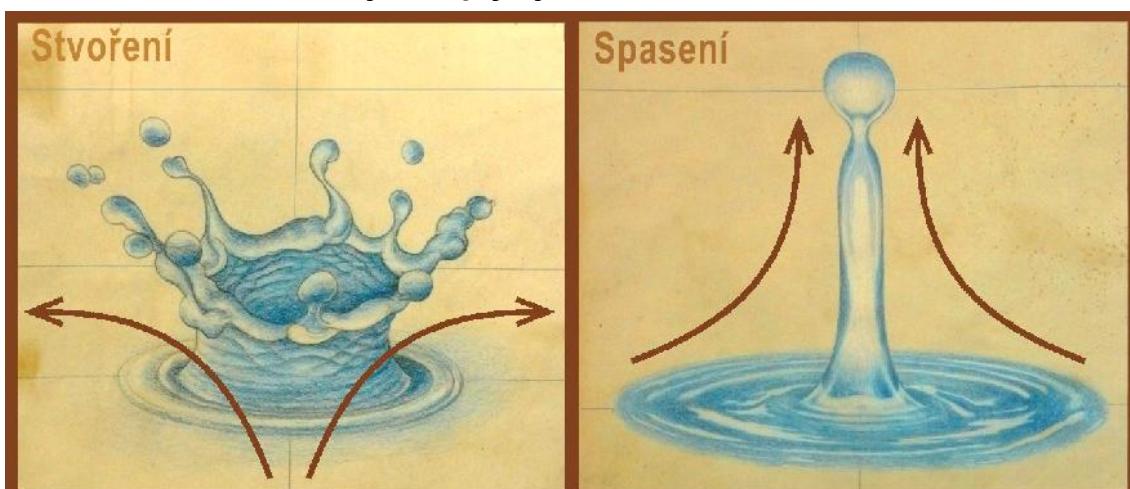
Nejprve jsem vytvořil čtyři soubory biblických „map“, které jsem nazval „Bible v kapce vody“. Mapami jsem je nazval proto, aby bylo zřejmé, že nejde o obrazy a také proto, že byly jako mapy adjustovány, tj. dvě latky nahoře a dole s možností srolování na způsob školních map. V nich bylo možno jako v mapách putovat prstem a sledovat tak dynamiku vnitřního duchovního pohybu v Písma. Nešlo tedy o běžné geografické mapy, týkající se historických událostí v Bibli, ale o mapy myšlenkové či významové. Při jejich tvorbě jsem využil metodické principy získané studiem scénografie na DAMU pro práci s dramatickým textem.

V divadelní praxi to není moc zvykem, ale ve škole jsme se učili, že si režisér pro ujasnění svého inscenačního záměru může zvolit nějaký přímý citát ze hry jako ústřední motto. Např. při inscenaci „Hamleta“ může místo dnes již zprofanovaného výroku: „Být či nebýt.“ vybrat jiný citát ze hry, např.: „Je něco prohnilého v zemi dánské“ (níněno české), na tom pak založit svou režijní koncepci a tak společensky aktualizovat umělecké vyznění celého divadelního představení.

Při své práci s Písmem jsem postupoval podobně. Jako myšlenkově jednotící motto z Písma jsem si zvolil Kristův výrok:

„**Kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.**“

Mat 12:30

Tomuto poměrně jednoduchému principu, (jehož prvky jsem postupně nalézel na mnoha místech Bible a také všude v přírodě), jsem pak podřídil všechnu použitou „výtvarnou řeč“, sloužící výkladu základních Biblických myšlenek.

Jako základní výchozí tvar pro zobrazení všech duchovních pohybů v Písma jsem zvolil fascinující tvar kapky vody dopadající na hladinu. V tomto velice dynamickém, v čase a prostoru probíhajícím úkazu (pouhým okem téměř nepostřehnutelném) jsem objevil scénograficky vzato velmi vděčný artefakt pro vyjádření daného záměru.

Kapka na hladině nejen že dokonale ilustruje základní biblické pohyby v duchovním prostoru nad světem, ale dokonce se zdá být jakoby výchozím kódem pro morfologii při stvoření všech rostlin i zvířat, žijících jak v moři, tak na souši. Byl to pro mne překvapivý objev potvrzující dva výroky z Bible:

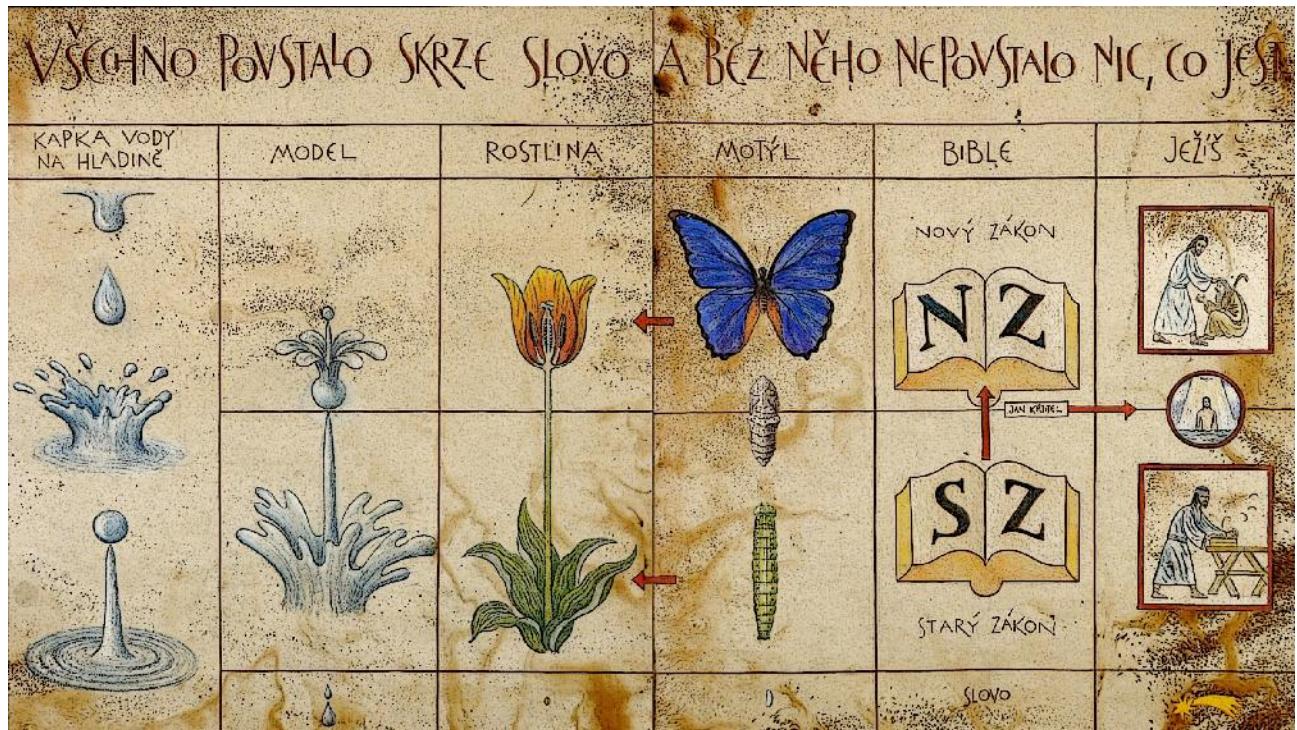
„**Všechno povstalo skrze ně** (Boží slovo) **a bez něho nepovstalo nic, co jest.**“

Jan 1:3

„**Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu.**“

Ř 1:20

Vycházím z prajednoduché úvahy: Pokud Bible přímo souvisí se stvořitelským Božím Slovem, mělo by to být ve stvoření nějak patrnou. Zjištěl jsem, že opravdu je. Bible je naprosto dokonale ilustrována přírodou. Základní kód Písma je všude patrný.

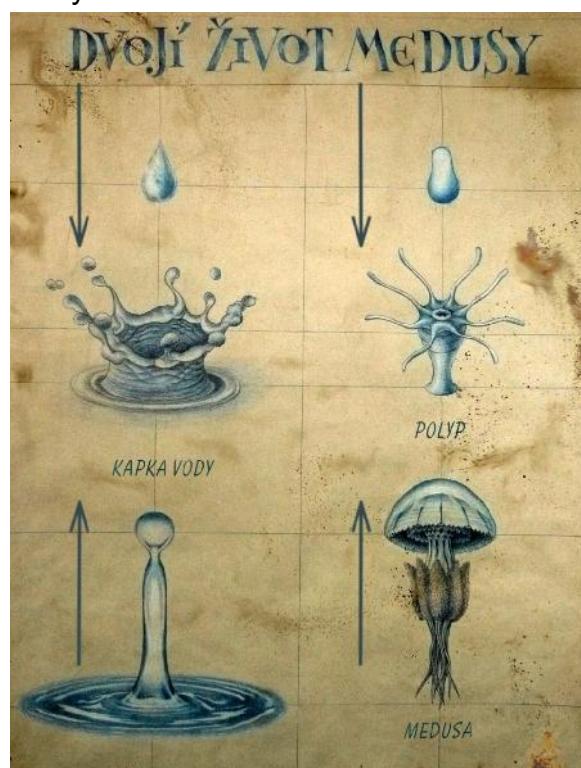

Tvarová analogie Slova

Božím dílem jsou dvě odlišné věci: vesmír se vším, co je v něm a Bible.

Když přemýslím o obou těchto věcech souvztažně a všímám si při tom tvarů a jejich pohybů, opravdu nalézám strukturální shodu. Neviditelné tak začíná být vidět.

Použil jsem k tomu jen trochu dovednosti pochycené na umělecké škole a jistý díl badatelského citu a „nemám výmluvu“.

Opravdu vše bylo stvořeno stejným Slovem (kódem) a všechny přírodní tvary svědčí o tomto kódu a tak dokonale ilustrují Bibli.

Zjišťuji, že všechny přírodní tvary stvořené Bohem skrytě svědčí o jeho Slovu, když je analogicky porovnám s Biblí. Všechny tvary vypovídají o Slovu, kterým byly stvořeny.

Pomocí dvou v prostoru a čase probíhajících procesů: **shromažďovat a rozptylovat** jsem se na svých mapách pokusil zobrazit nejzákladnější biblické principy jako jsou: stvoření a spasení, smrt a život, prázdnota a plnost, ale i hrách a spravedlnost, zákon a milost apod. To vše mělo posloužit jedinému záměru. Objevit jednotící myšlenku Bible v jejím dramatickém napětí mezi NEBEM a ZEMÍ a zúčastnit se ho pak v osobním dialogu s Bohem a porozumět naší nezbytné vnitřní proměně z pozemšťana v nebešťana skrze Kristovo dílo a jeho Ducha.

Po několika výstavách, vlastních přednáškách, nebo i marných pokusech natočit sám sebe na video, jsem se nakonec v roce 2010 rozhodl dát svůj pokus se slovním doprovodem na internet na stránkách s adresou: www.biblevkapcevody.cz

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Má Bible nějaký jednotný ideový záměr?

Jaká je „vůdčí idea“ Písma?

Je Bible jako celek koncepčně jednotná?

Koncepční jednotu Písma lze vyznačit a odvodit také ze stvoření.

Všechny přírodní tvary skrytě vypovídají o Slovu,
kterým byly stvořeny.

Všichni umělci dobře vědějí, že každé dílo svědčí o myšlence, která ho stvořila.

Scénograf je výtvarník s dovedností pracovat s textem a s režisérem.

2. NEBE A ZEMĚ

Na počátku Bůh vytvořil scénu pro své drama

V projektu „Bible v kapce vody“ jsem se pokusil pracovat s textem Písma tvůrčím způsobem jako scénograf s dramatickým textem hry. Modlil jsem se, aby se mým režisérem stal Duch svatý alespoň tak, jak jen to má víra a zbožnost dovolovaly.

Snažil jsem se nejen o názorné a srozumitelné ztvárnění Kristova poselství, ale také trochu o názorné zobrazení vzájemného propojení dvou věcí: Stvoření a Spasení.

Kreacionismus nebývá předmětem kázání a to je dobře, protože se týká jiných věcí, než je aktuálně naléhavější Kristova záchrana od HŘÍCHU a naše morální proměna. Ale protože při své práci vydatně používám přírodní motivy a tak se, aniž bych chtěl, dotýkám mimoděk i této ožehavé otázky křesťanského kreacionismu.

Jak to jen udělat, abych i první kapitoly Bible zahrnul do celkové koncepce Písma?

Až s jistým odstupem několika let jsem si uvědomil, že Duch svatý není jen dobrým pastýřem našich životů a dobrým režisérem naší práce, služby i kreativity, ale byl i dokonalým „scénografem“ při stvoření světa.

Na katedře scénografie na DAMU nás kantoři ujišťovali, že scénograf je od počátku plnohodnotným spoluautorem ideového záměru hry vedle režiséra. Proto ten termín scénograficko-režijní koncepce dramatu. První, co udělá režisér po přečtení hry je, že se sejde s výtvarníkem a jen s ním projednává ideově nejširší otázky dramatu.

Právě výtvarník je ten kdo určuje a uděluje umělecko-myšlenkový (filosofický) rámec celé inscenaci, neboť je to právě scéna, kterou divák uvidí jako první, když se otevře opona (nebo když se poprvé osvítí jeviště). Jde o speciálně připravený prostor, jakýsi mikrokosmos či model světa, který má předem určeným způsobem pokud možno co nejdokonaleji fungovat po celý čas trvání divadelního představení.

Když jsem se takto podíval na Bibli, zjistil jsem, že Bůh na počátku nepracoval jinak, vytvořil scénu pro dramatický děj ve vztahu mezi Bohem a člověkem.

Celkový scénicko-prostorový rámec pro veškeré další dění v tomto dramatu určuje hned první věta Bible:

Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi.

Gen 1:1

Všechno další, co v Bibli následuje, se neodehrává nikde jinde, než ve vzájemném vztahu mezi těmito dvěma stvořenými místy. A Kristus je ten, který tato dvě místa propojil tak, aby se i každý člověk mohl účastnit tohoto propojení. Prorok Izajáš totiž Kristovo propojení básnický vyjádřil takto:

**Nebesa, vydejte krůpěje shúry,
at' kane z oblaků spravedlnost,
nechť se otevře země a urodí se spása
a spravedlnost vyraší s ní.
„Já Hospodin to stvořím.“**
Izaj. 45:8

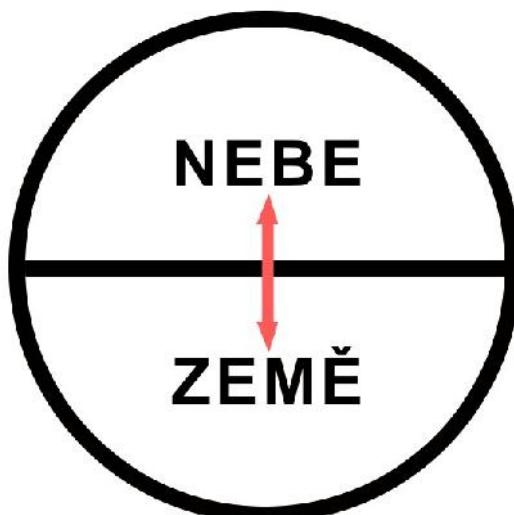
A Žalm 85 podobnou prorockou myšlenku popisuje dokonce jako metaforu políbení mezi NEBEM a ZEMÍ:

**Setkají se milosrdenství a věrnost,
spravedlnost s pokojem si dají políbení.
Ze země vyraší pravda,
z nebe bude shližet spravedlnost.**
Žalm 85:11-12

První věta Bible tedy vymezuje celkový scénický rámec všemu, co po ní následuje a ani Bůh sám nikdy nevybočil z této předem dané koncepce. Je jen málo veršů v Bibli, které by popisovaly přímý vztah a rozdíl mezi NEBEM a ZEMÍ, ale je hodně veršů, které popisují dramatické napětí mezi Bohem a člověkem. Přesto onen hledaný ústřední záměr Bible, po kterém pátrám, se bude nejspíše týkat právě tohoto základního prostorového vztahu, vztahu a rozdílu mezi NEBEM a ZEMÍ.

Bible je zároveň přesným praktickým návodem, jak se člověk stvořený jako pozemšťan může zúčastnit tohoto propojení a stát se nebešťanem. Kvůli HŘÍCHU to totiž přestalo být samozřejmostí.

V projektu „Bible v kapce vody“ jsem většinu výtvarných podobenství pro duchovní pohyby analogicky odvozoval z přírodních tvarů, které je jakoby přímo ilustrují. Proto jsem se snažil ve stylové jednotě pokud možno nepoužívat žádné symbolické alegorie ani zjednodušená geometrická schemata i když i ta také občas používám. Pro výchozí tvar zobrazující první větu Bible to bylo naopak nezbytné.

První věta Bible

Tento poněkud naivní „acylpyrín“ nezobrazuje skutečný složitý „tvar“ multidimenzionálního prostoru, kterým stvořené universum bezesporu je, ale jen základní schema duchovního vztahu mezi NEBEM a ZEMÍ v horizontálním dělení, kde NEBE je nahoře a ZEMĚ dole podle Kristových slov:

I řekl jim: „Vy jste zdola, já však jsem shůry. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z tohoto světa.“

Protože Ježíš vždy mluvil o duchovních věcech tak, jak mu dával Duch svatý, je třeba brát i toto „zdola“ a „shůry“ v duchovních vztazích. Nemyslím si, že by šlo jen o nějakou symboliku. V duchovních oblastech, kde je i tento náš viditelný svět také nějak patrný, je toto nahoře a dole už viditelné. Myslím, že i naše vrozené vnímání je tak nastaveno. Jsem věřící až od svých 36 let, ale nepřšlo mi nijak problematické při uctívání zvedat ruce k Bohu nahoru i když vím, že Bůh je všude, a že v našem prostoru nahoře není nic než atmosféra, stratosféra a pak už jen prázdný, téměř nekonečný kosmický prostor. Nikdy mi to nevadilo a od začátku to vnímám pouze nadpřirozeným způsobem. Doufám, že dnes už si snad nikdo nemyslí, že věřící křesťané hledají NEBE někde nahoře v oblacích, ale chápou snad, že je skryto v jiném neviditelném časoprostoru. Věděl to i apoštol Pavel, když psal o Bohu:

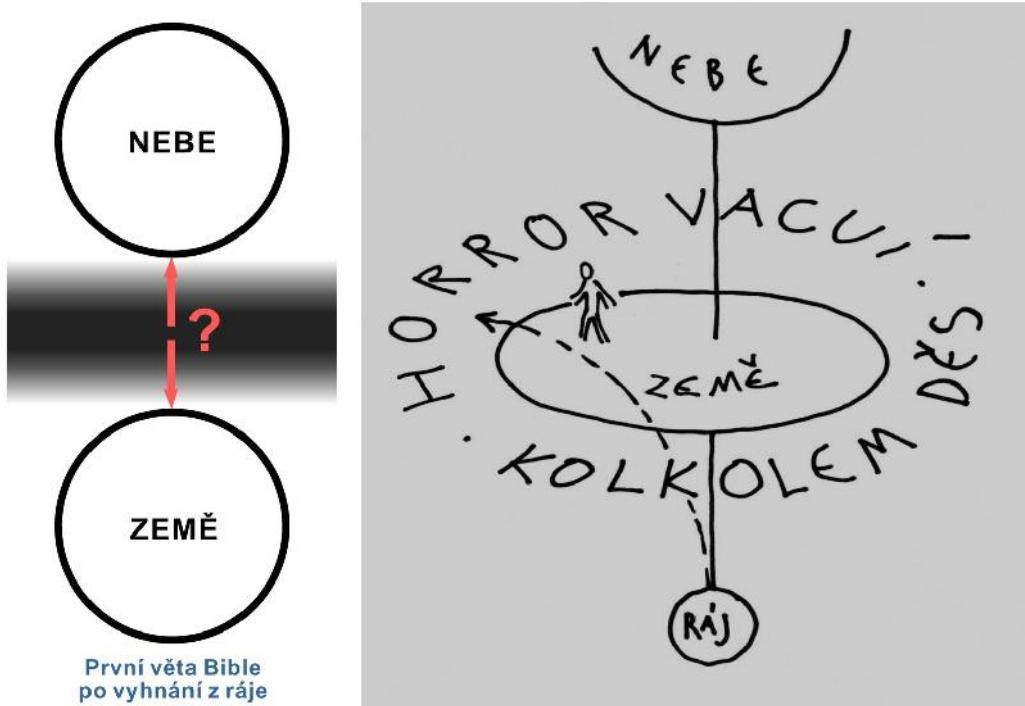
On jediný je nesmrtný a přebývá v nepřístupném světle, jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže vidět. Jemu patří čest a věčná moc.

1.Tim. 6:16

Zobrazit tento složitý prostorový vztah analogickým způsobem odvozeným z přírody zkrátka vůbec není možné, proto jsem zvolil vyjímečně co největší zjednodušení. Kruh představuje celé stvořené universum a dělící čára jeho rozdělení na svět náš, který je viditelný a je dole a na svět neviditelný, který je nad námi a který nás přesahuje.

Nebesa, ta patří Hospodinu, zemi dal však lidem.

Žalm 115:16

Tak jako v divadle je scéna jen připraveným prostředím k vlastnímu dramatickému ději, který vzniká až vzájemným napětím a dialogem mezi dvěma živými hereckými postavami, stejně je to i v Bibli. Napětí mezi NEBEM a ZEMÍ se uskutečňuje teprve až vzájemným dialogem mezi Bohem a člověkem. V ráji člověk komunikoval s Bohem plynule, ale HŘÍCHEM o tuto schopnost i možnost přišel.

Proto Bůh poslal prostředníka mezi Bohem a lidmi – Ježíše Krista. On sám jako Boží slovo, které se stalo tělem, je osobně tou Boží komunikací mezi NEBEM a ZEMÍ. On je tedy tím hlavním aktérem v dramatu odehrávajícím se mezi NEBEM a ZEMÍ za záchrannu člověka od následků HŘÍCHU. Všechno co Ježíš říká nebo dělá, se vždy týká obou těchto stvořených míst.

Kdyby nám záleželo jen na tom, jak žijeme v tomto světě, nejspíš by se z nás stali jen moralisté, nebo náboženští lidé (tj. věřící NA něco nad sebou). Pokud bychom se starali jenom o nadpřirozené věci, asi by se z nás brzo stali do sebe zahledení mystici.

Ani jedno, ani druhé není na Boží způsob podle Bible. V Kristu je všechno vyvážené. Sám také odcházel na pustá místa, aby se tam o samotě modlil a byl tak ve spojení se svým nebeským Otcem, ale pak sestoupil s hory dolů a byl zase mezi lidmi, učil je a uzdravoval z nemocí. Když učil své učedníky modlitbu Páně, dal otázku vztahu NEBE a ZEMĚ hned do druhé myšlenky za oslovením:

Vy se modlete takto:

Otče náš, jenž jsi v nebesích, bud' posvětreno tvé jméno. Přijd' tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi. Mat. 6:10

Také když Ježíš odpovídal zákoníkům (to byli učitelé a vykladači starozákonních textů) na otázku: jaké je největší přikázání, uvedl hned dvě.

Ježíš odpověděl: „První je toto: Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán, miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly! Druhé je toto: Miluj svého bližního jako sám sebe! Většího přikázání nad tato dvě není.“ Mar 12:29-31

Pokud už opravdu není většího přikázání, které by nějak zastřešilo a sjednotilo tato dvě, nad která prý už není, musí to mít nějaký důvod. Myslím, že i tato věc vychází z celkové prostorové koncepce Písma dané první větou Bible. Nespojitelnost těchto dvou přikázání v jedno jediné je zřejmě dána rozdelením celého stvořeného světa na NEBE a ZEMI, které jsou také vzájemě nespojitelné a přesto jsou v Kristu propojitelné.

První přikázání se týká vztahu s nebeským Otcem (Bohem) a druhé se týká vztahu s ostatními pozemšťany.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

V Bibli se nic neodehrává mimo prostor NEBE a ZEMĚ,
a mimo vztah mezi BOHEM a ČLOVĚKEM.

První věta Bible vymezuje celkový prostorový rámec všem událostem v Písmu.

Na počátku Bůh stvořil scénu, ve které rozehrál své drama stvoření a spasení.

3. O HŘÍCHU A HOUSENCE

Koncept stvoření světa Božím slovem, o kterém Bible mluví v knize Genesis, se přeci jen v něčem liší od konceptu sepsaného Písma, protože Písmo pojednává také a především o HŘÍCHU.

HŘÍCH podle mne nebyl Bohem zakalkulován do kódu stvoření světa, ale do záměru Písma rozhodně ano. Nový zákon přináší nejen nový úhel pohledu na HŘÍCH, ale má také svou vlastní variantu pohledu na stvoření světa a to skrze Slovo, které bylo na počátku. Tedy o stvoření světa nemluví Bible jen v knize Genesis, ale i v úvodu Janova evangelia:

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí.

Potom Jan popisuje příchod Jana Křtitele, který byl poslán Bohem, aby vydal svědectví o tomto světle a pak pokračuje:

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Jan 1:1-13

Tím Slovem, které bylo na počátku a kterým byly „založeny světy“ je méněn Ježíš Kristus, neboť totéž Slovo se stalo tělem (člověkem) a přebývalo mezi lidmi. Boží Slovo tedy není jen „genetickým kódem“ stvoření světa, ale i kódem a zdrojem života lidí a Ježíš byl a je stejně podstaty. A protože Ježíš nikdy nezhrésil, nemohl být HŘÍCH jakkoliv zakalkulován do kódu Božího slova při stvoření světa.

HŘÍCH je tedy jedinou existující skutečností, kterou Bůh nestvořil. Je to důležitý poznatek pro každé mé další bádání po viditelných souvislostech mezi Bílou a Bohem stvořenými přírodními tvary.

Nejzajímavějším přírodním tvarem, který mi nápadně připomínal to, co se se mnou stalo, když jsem uvěřil a přijal Ježíše Krista za svého osobního spasitele, je proměna housenky v motýla. Opravdu jsem si na sobě všiml řady okamžitých, nadprirozeně prožitých změn.

Co se mi dříve líbilo dělat, se mi najednou začalo hnušit. Okamžitě jsem spálil veškerou okultní literaturu, pornografii i semínka marihuany. Duch svatý mne okamžitě i postupně začal vyučovat tomu, že ne jenom svými skutky hřešíme, ale i svým slovem a ne jenom slovem, ale i myšlenkou, nebo pohledem. Začal jsem na sobě zakoušet ne jen zázračné vysvobození z různých tělesných závislostí, ale i proměnu mysli a srdce, čili změnu zájmů a priorit života. Např. se v mému srdci sám od sebe zrodil zvláštní soucit s ostatními lidmi a osobní zájem na jejich spasení. Čím větší hříšník, tím zpravidla markantnější proměnu na sobě může pozorovat bezprostředně po svém obrácení ke Kristu.

Osobní prožitek fyzického umírání

Tehdy jsem vůbec netušil, jak nečekaná tajemství se v Písma mohou skrývat. Bůh mi je také neodhaloval hned od začátku, ale jednal nejdříve s mými osobními hříchy.

Bible mluví o smrti starého člověka v nás. Tato smrt řeší jednu nutnou podmínu, aby Boží život v nás mohl začít znova fungovat. Tou podmínkou je očištění od starých hříchů a to se děje skrze Kristovu prolitou krev.

Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřížován, aby tělo ovládané hřichem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. **Řím 6:6**

Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.

Kol 3:3

Asi po jednom roce od uvěření jsem sám fyzicky prožil nadpřirozené znamení okamžitého uzdravení ze stavu, ve kterém jsem si myslел, že už snad umírám. Měl jsem teplotu, depresi, abstinenční příznaky a velkou, mnoho dní trvající únavu z nečekaného nezdaru v práci a vůbec ve všem. Jenom jsem ležel a sotva jsem se mohl hýbat. Vůbec jsem nechápal co se to se mnou děje. Připadal jsem si jako bych odpadl od víry, nebo mne Pán opustil. Až ve chvíli, kdy jsem si pomyslel: „Tak tohle je asi už smrt a tedy jediný výsledek mého celoživotního snažení a tento zoufalý stav konečným bodem, kam jsem to v životě dotáhl,“ v té chvíli jsem byl asi tak během dvou vteřin zcela uzdraven a svěží. Ba co víc, co jsem dříve považoval za normální stav zdraví, bylo vedle této svěžestí chorobou.

Posadil jsem se na posteli a připadal jsem si opravdu jako znovuzrozený. Cítil jsem se tak na sedmnáct a možná, že ani v těch sedmnácti jsem se necítil tak čistě a svěže. Nevěděl jsem tenkrát, co s tím mám dělat, začal jsem se bát, že se mi moje stará zneklidněná mysl začne vracet, tak jsem ve snaze si tento zázračný stav udržet, začal číst Bibli. Jedním dechem jsem přečetl celého Jóba. (Tato kniha mě totiž v prvním roce víry z Bible zaujala nejvíce.) Také jsem při tom začal psát a vydržel jsem u toho mnoho hodin, než jsem se trochu unavil. V té síle, kterou jsem z toho přijal, jsem pak ještě celých 14 dní držel úplný půst od jídla. Nic z toho ale nepomohlo k tomu, abych v tomto stavu zůstal už trvale.

Mám za to, že toto nadpřirozené uzdravení samo o sobě nic nezaručovalo, ale bylo spíše Boží řečí o tom, co se mnou Bůh následně zamýšlel udělat. Byla to jen taková ochutnávka toho, co je to „smrt starého člověka v nás“, která se teprve dalším životem měla začít reálně naplňovat. Nešlo tedy o výraz jejího trvalého naplnění a potvrzení. Chápal jsem to tak, že ono okamžité uzdravení ze stavu blížící se smrti, bylo vlastně Boží odpověď na mou myšlenku:

„Tak toto je asi všechno, čeho jsem v životě dosáhl.“ Bůh tuto mou myšlenku potvrdil tím, že mi dal milost žít dál s plným vědomím, že člověk žijící bez Krista jen z vlastních sil nemůže v životě dojít dál, než jen v okamžiku své smrti k „**zrcadlu sebezděšení**“.

Kauza Housenka

I když jsem se svými starými hříchy zápasil ještě několik let, začal jsem už od začátku své víry přemýšlet o tom, zda pouhé očištění od starých osobních hříchů může stačit na to, aby člověk mohl vstoupit do nebeských příbytků. K tomu zřejmě bude potřeba projít ještě nějakou jinou, mnohem zásadnější proměnou, jakou prochází např. housenka v kukle, když ji Bůh proměnuje v motýla.

Tehdy jsem hodně přemýšlel o této proměně a o tom, zdali je dobré housenku pokládat za metaforu lidského HŘÍCHU, jak se to někdy v církvi říkávalo dětem v nedělní škole.

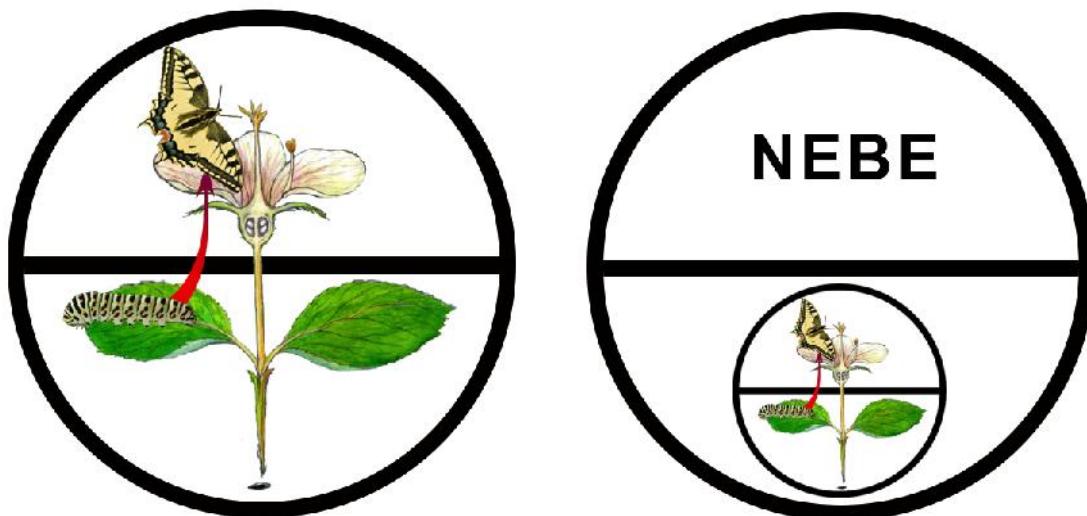
Ještě jsem netušil, že to bude právě první věta Bible skrývající rozdílnou povahu NEBE a ZEMĚ, která této proměně dá duchovní rozměr. První věta je už od stvoření světa (ještě před Adamovým pádem) důvodem k této proměně. Proto jím nemůže být pouze náš hřich (naše morálka), asi jako motýl nemůže být obrazem morálně polepšené housenky.

Housenka se proměňuje kvůli novému způsobu života ve vyšším patře své existence a právě takovým vyšším patrem nové existence je pro člověka NEBE, které pro něho Bůh připravil už od stvoření světa hned na počátku, jak říká první věta Bible.

Proměna housenky v motýla je poměrně vděčným motivem při výuce dětí v nedělní škole jako podobenství o proměně hříšníka v „nové stvoření v Kristu“ skrze smrt starého člověka, avšak pouze v pojetí jakési morální metafory: „Housenka, to je ten starý člověk v nás, egoista a sobec, co myslí jen na sebe, má kusadla a pořád by jen žrala to zelí. Když ale zemře svému hříšnému já a vlezí si do kukly jako do rakve, Bůh ji promění v motýla a to je to nové narození z Ducha svatého, které s námi dělá Ježíš. Místo zlých kusadel dostaneme sosáček a můžeme cučat sladký nektar z květů.“ Tolik metafora pro děti.

Často se zdůrazňuje, že to je pouze metafora a že to není totéž. Proč? Snad proto, že

housenka přeci jen nemůže být hříšná? To mě na tom totiž od počátku mátlo. Jinak to totiž sedí docela přesně. Mě to právě strukturálně vzato jako totéž vždy připadalo, viděl jsem v tom jakýsi skrytý kód Bible, vtištěnou analogii vztahu mezi NEBEM a ZEMÍ. Myslím si, že i my máme projít podobnou proměnou jako housenka, nikoliv už v přirozené, biologické poloze, ale v poloze nadpřirozené, která u člověka již znamená přesah do duchovního života v jeho vztahu k NEBI a Bohu.

Když jsem vztah „housenka – motýl“ použil asi tak před 20-ti lety jako svědectví o Kristu a o proměně, kterou on s námi dělá v rozhovoru se svým přítelem akademickým malířem, překvapila mne jeho reakce: „No tak dobrá, tak si počkáme, až to na nás přijde taky!“

Tehdy jsem vůbec nevěděl, jak mu odpovědět. Kam se mi z toho vytratil HŘÍCH?

Pokud by totiž housenka byla sama obrazem HŘÍCHU a motýl obrazem svatosti, pak by bylo opravdu všechno v pořádku, vše od začátku běží podle daného plánu. HŘÍCH by pak takto předem naplánovaný Bohem a zakalkulovaný do stvoření, přestával být pravým HŘÍCHEM. Pak by opravdu stačilo jen počkat, až to na nás (na celé lidstvo) přijde také a všichni se začneme v Bohem dané historické fázi kuklit a proměňovat v anděly.

Nebo si snad máme myslet, že to Bůh všechno věděl dopředu? To že Adam s Evou v ráji a dnes já i můj přítel akademický malíř zhřešíme a housenku s motýlem takto stvořil jen proto, abychom dnes měli šikovnou morální metaforu pro děti? To se mi vůbec nelíbilo.

Jak to tedy je s tím HŘÍCHEM?

Až když jsem si uvědomil, že HŘÍCH nemá jen morální rozměr vzpoury a neposlušnosti člověka vůči Bohu, ale má i metafyzický rozměr krutého následku ve fatální porušenosti světa a celého lidstva včetně nás všech, začal jsem chápát tu souvislost.

Právě kvůli HŘÍCHU přestala být tato proměna člověka technicky možná a proto už ji nelze dnes očekávat ani přirozeně aplikovat.

V této knize se snažím odlišit od sebe tyto dvě polohy hříchu tím, že naše osobní morální hříchy (znamenající neposlušnost) píšu malými písmeny a onen globální metafyzický HŘÍCH (znamenající porušenost světa) důsledně píšu velkými písmeny. Také Adamův hřích neposlušnosti píšu malými písmeny, ale jeho fatální následek trvající dodnes označuji jako HŘÍCH s velkými písmeny. Dá se říci, že pouze Adam svým hříchem způsobil „HŘÍCH“. Žádný jiný hřích už nemůže znova způsobit vyhnání z ráje. Lidstvo už nemůže být mimo ráj více, než jak je. Všichni tedy hřešíme jiným způsobem než Adam, tím se sice prohlubuje míra svéhole a zvůle ve světě, ale ne míra vyhnání.

Smrt však vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo hřešili jiným způsobem než Adam. Řím 5:14

Porušenost světa kolem nás je viditelným následkem tohoto skrytého globálního HŘÍCHU.

Věci už se zkrátka nedějí tak, jak původně podle Božího plánu měly.

Lidé HŘÍCHEM ztratili svou původní nadpřirozeně přirozenou způsobilost nastoupit proces proměny, která byla už v ráji pro Adama připravena, aby se tak mohl stát spoluaktérem Božího záměru – propojení NEBE se ZEMÍ a Boha s člověkem.

HŘÍCH se tím stal překážkou a totální diskvalifikací k této původní proměně, nikoliv jejím vlastním důvodem a příčinou.

HŘÍCH je také navíc i v tom, že to vůbec nevíme.

Tento nutnou proměnou nemáme projít proto, že jsme zhrešili, ale protože jsme zhrešili, tak jsme vlastně o tuto původní nutnou proměnu přišli a navíc vůbec netušíme, že bychom kdy nějakou takovou proměnou měli kdy projít.

V čem je vlastní podstata HŘÍCHU snad nejlépe prozradí krátká bajka opět o housence:

Bajka o housence

Housenka celý život žrala suchou trávu, sem tam nějaký tvrdý a hořký lopuch, nebo jiný plevel, až najednou přileze k velkému lánu krásného šťavnatého a sladkého zelí. Učiněný housenčí ráj. V tom ale přiletí housenčí anděl v podobě motýla, zatroubí na polnici a zavelí: „Zakuklit!“ Co teď? Protože housenka nemá svobodnou vůli, nereaguje jinak než instinktivně, ztratí o zelí zájem a zakuklí se. Jak je to ale s námi lidmi? Kdyby housenka měla žádost očí jako člověk, mohla by začít namítat. „Ne Pane, ještě néé! Teď, když jsem konečně našla tak krásné zelí, ještě chvíli počkej, ať alespoň ochutnám.“ Může se stát, že promarní svůj čas a zůstane bez proměny. Pak ovšem nikdy nebude moci létat, nikdy se nenapije sladkého nektaru z květů a nikdy už nemůže mít mladá housenčata. Housenka přeci vajíčka neklade, nemá v sobě kód „věčného“ života. Zůstane se svým láinem zelí sama, přežere se, ztloustne tak, že se nebude moci hýbat, až praskne a nic.

„Kdo nalezne svůj život, ztratí jej, kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.“

Mat 10:39

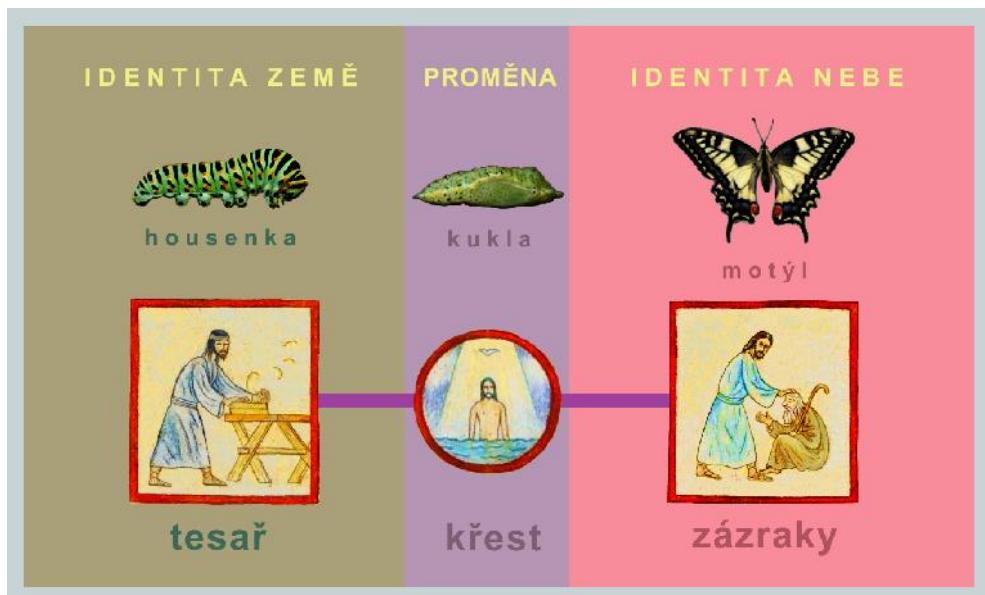
Housenka by tedy obrazně řečeno zhrešila až tehdy, kdyby nedbala Boží výzvy k zakuklení a dělala by si co sama chce. Minula by se cílem svého určení. Skutečným housenčím rájem je totiž květ a jeho sladký nektar, ale k němu se ve své původní podobě bez proměny dostat nemůže. Být housenkou tedy není HŘÍCH, hříchem je jako housenka zůstat a odmítnout se zakuklit. Pak tedy být pozemšťanem není HŘÍCH, ale odmítnout Boží výzvu k vnitřní proměně v nebešťana je právě to, co Ježíš v Novém zákoně nazval HŘÍCHEM.

Představme si, kam by došla taková zákonická housenka, která netuší nic o motýlech a o květy nahoře nad hlavou se nestará. Zato se věrně drží housenčího desatera: „Nebudeš dychtit po zelí jiné housenky!“ apod. Vzorně by všechno plnila a lichotila by si ve svém srdci, jak je ctnostná: „Správná housenka má žrát své zelí a né koukat po vzdušnejch zámcích někde nahoře ve květech. Já nepotřebuju létat a cucat někde řáký nektáry, já jsem skromná a jestli je řákej Bůh, tak to přece musí náležitě ocenit.“

Doufám, že začíná být jasné, že jde o něco víc, než jenom o morálku. My nemusíme zemřít svému „starému já“ jen pro svou mravní zkaženosť, ale také proto, že je to od počátku světa v samotném kódu stvoření. Proč o tom nic nevíme? Protože jsme všichni od Adamova pádu součástí HŘÍCHEM porušeného světa.

Také Ježíš byl proměněn jako housenka

Ježíš sám ač bez hříchu prošel zde na ZEMI tímto procesem proměnění jako první. Ne proto, abychom se snad sami z vlastních sil snažili ho v tom následovat, ale spíše kvůli Duchu svatému, kterého nám poslal, aby on sám nás provedl stejnou cestou proměny.

Užasl jsem, když jsem se pod zorným úhlem tohoto základního vztahu NEBE – ZEMĚ, podíval na Kristův životopis. I Ježíš sám prošel ve svém životě podobnou dvoupatrovou proměnou jako housenka. Nejprve žil 30 let jako vzorný pozemšťan, který nikdy nezhrešil a věrně pracoval jako tesař. Ve druhé fázi života nastoupil úplně nový, nadpřirozený způsob žití. V Boží moci sloužil lidem činěním zázraků, uzdravoval nemocné, křísil mrtvé, vyhnáel démony a prorockým způsobem učil o přicházejícím Božím království.

Tím předělem v jeho životě byl Janův křest a poušt. Křest je v Bibli vždy obrazem konce starého života:

„Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom i my, tak jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce, vstoupili na cestu nového života.“

Řím 6, 3-4

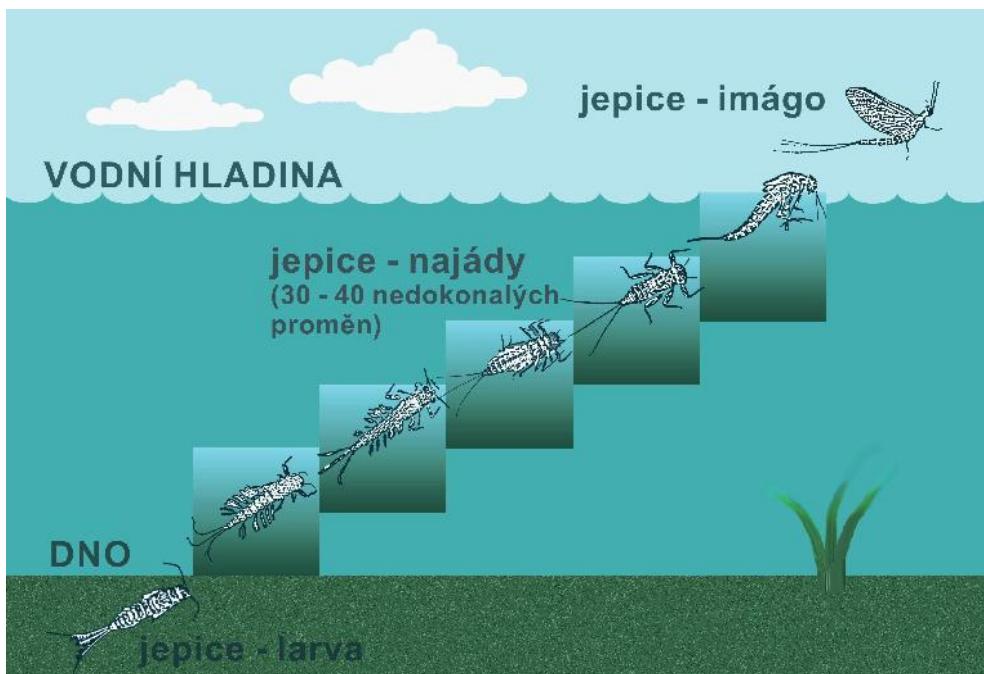
Také housenka je vlastně pokřtěna do kukly, kde umírá svému dosavadnímu způsobu života, nějaký čas nepřijímá žádnou potravu a je Bohem proměňována v úplně jiného tvora. Ke křtu patří poušť a poušť je vždy místem postu a osobní proměny. Ježíš se na poušti, kam byl hned ze křtu vyveden Duchem svatým, postil 40 dní a tedy také nějaký čas nepřijímal potravu. Z pouště se už nevrátil k tesařině, ale nastoupil cestu k novému duchovnímu povolání. Jeho úplnou a viditelnou proměnu mohli učedníci spatřit na hoře „Proměnění“. Tato proměna u Krista ovšem vůbec nemusí souviset s HŘÍCHEM, ale spíše s první větou Bible. Bůh nám na Ježíši Kristu ukázal naší nutnou proměnu z pozemšťana v nebešťana. Až teprve v analogickém porovnání stvořené přírody s Písmem si můžeme povšimnout, že i Ježíš prošel, strukturálně vzato, podobnou dvoupatrovou proměnou jako housenka. Housenka tedy není podobenstvím hříšného člověka, ale naopak předobrazem vzorného křesťana, který přesně ví, co má udělat.

Tady je dlužno dodat, že u nás se tato proměna zpravidla neděje tak rychle (během 40-ti dní) jako u Krista. My se klidně můžeme po křtu vrátit zpátky do práce ke své tesařině a nemusíme hned běžet někam do pustiny se 40 dní postit. Naše proměna je analogická spíše s jiným hmyzem – jepicí (viz. kap. 21).

Postupné proměňování jepice

O jepici se říká, že žije jen jeden den. Není to pravda, jepice žije až 3 roky pod vodou, nemá jen jedno stádium kukly jako motýl, ale místo toho několik (30 – 40) nymfálních převleků. Jepičí larva se svléká podobně jako rak a promění se jen v nepatrně jinou larvu

– nymfu. To se opakuje mnohokrát a každá nová nymfa se stále více podobá konečnému motýlku, který nakonec vyletí nad hladinu. Jepičí motýl už nemá ani ten sosáček. Je připraven pouze k svatebnímu rejì a žije už jen jeden den. To by mohl být dobrý předobraz svatební hostiny v nebeském království, kde také stále trvá jen jeden den, neboť tam už nebude střídání dne a noci.

U jepice je tím druhým patrem, jako otisk Božího slova o vztahu NEBE – ZEMĚ, vyznačeno vodní hladinou. Většinu svého života i většinu svých proměn prožívá pod vodou. I my jsme v tomto světě vůči NEBI také jakoby pod hladinou, kde bychom také měli stále procházet svým postupným proměňováním.

Proměna našeho srdce, čili změna naší duchovní identity nastane okamžitě v den našeho obrácení a můžeme brzo zakusit citelná znamení o této vnitřní změně. Než ale Duch svatý „vykoukne na povrch z našeho těla“ tak, aby jeho ovoce bylo patrno i v našem praktickém životě, na našich skutcích i v našem charakteru, to potom bývá zdlouhavější proces.

Apoštolu Pavlovi, který se dříve hlásil k farizejství a byl horlivým pronásledovatelem Kristovy církve, to po obrácení trvalo celých 14 let, než začal církvím viditelně sloužit.

Kristova nová definice hříchu

Když Ježíš po večeři před svým zatčením oznamoval svým učedníkům, že je dobré aby odešel, jinak jim nebude moci poslat svého Ducha, řekl jim, že tento Duch pravdy je uvede do celé pravdy a zároveň také ukáže něco světu. Ježíš jim přitom nezapoměl dopředu prozradit, jaký druh pravdy Duch svatý přijde světu ukázat:

On přijde a ukáže světu v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřích v tom, že ve mne nevěří,...

Jan 16:8-9

Mám za to, že se tak zatím za celých více než 2000 let nestalo. Tato globální podstata HŘÍCHU, který zasáhl celý svět, zatím světu ukázána nebyla.

Zdá se, že církev dnes světu ukazuje všechno možné jen ne to, co jí řekl Ježíš a co chce Duch svatý. Církev se jako celek začala více přizpůsobovat pozemským sklonům lidí, kteří mají raději jasno v tom, co se musí a co nesmí dělat a ne lidí, kteří by vzali Boží dotek věčného života ve svém nitru jako závdavek NEBE a ve své pozemské nedostatečnosti dovolili Duchu svatému, aby se on sám ujal proměny jejich životů.

Podstatou HŘÍCHU v Novém zákoně už totiž není jen morální porušování Desatera, ale především odmítnutí přijmout do svého nitra Bohem nabízený zdroj věčného života. Tím je pouze Kristův Duch. Jenom on je mocen i ochoten vstoupit do našeho hříšného srdce. Co vlastně znamená ve verši Jan 16:9 nevěřit v Krista? Znamená to odmítnout jeho Ducha a nepozvat ho do svého nitra.

Pravou podstatou HŘÍCHU je odmítnutí Krista, nepřijetí jeho Ducha a s ním i tu následnou vnitřní proměnu z pozemšťana v nebešťana. Bez ní není možné spasení, přesněji řečeno, bez této proměny není možný vstup do nebeských příbytků.

Pouhá morální náprava, (pokud by ji vůbec někdo byl sto dosáhout jen z vlastních sil), by stejně sama o sobě touto proměnou nebyla. Tuto proměnu sám na sobě nikdo nevykoná jen tím, že se mravně polepší.

Získáme ji pouze nutným obrácením, očištěním od hříchů skrze Kristovu krev a následným přijetím jeho Ducha, který v nás sám tuto proměnu postupně začne vykonávat.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Hřích je jedinou existující skutečností, kterou Bůh nestvořil.

Bez Krista spěje život každého člověka jen
k posmrtnému „zrcadlu sebezděšení“.

Být housenkou není HŘÍCH,
jejím hřichem by bylo jako housenka zůstat a odmítnout se zakuklit.

NEBE jako horní patro ZEMĚ
je Bohem připraveno pro člověka už od stvoření světa.
(I Adam měl jít z ráje do NEBE.)

Celý svět pod vlivem hříchu už nefunguje tak,
jak původně podle Božího plánu měl.

HŘÍCH se stal překážkou a totální diskvalifikací k proměně člověka,
nikoliv jejím hlavním důvodem a příčinou.
Náš HŘÍCH je hlavně v tom, že to vůbec nevíme.

Kdo jednou spadne do jámy,
sám sebe z ní za vlasy nevytáhne.
Potřebuje spasitele.

Pouze Adam svým hřichem způsobil „HŘÍCH“.

Pravou podstatou HŘÍCHU je dnes odmítnutí Krista.

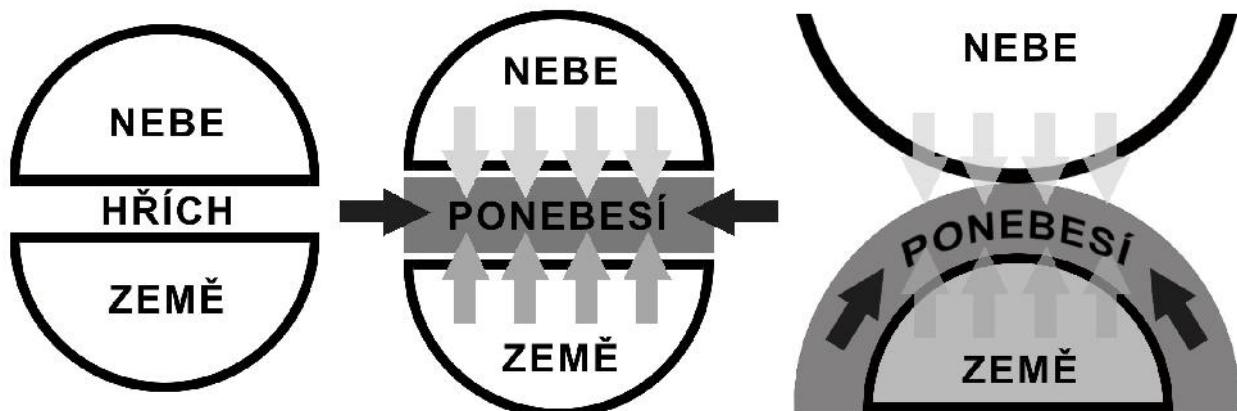
4. HŘÍCH MEZI NEBEM A ZEMÍ

Je takové jedno české pořekadlo: „Ano, jsou věci mezi nebem a zemí!“ Co o těchto věcech říká Bible? Je to duchovní prostor, který se všeobecně nazývá „ponebesí“.

Přestože tento výraz v Bibli nikde není, nijak jeho existence neodporuje Písmu, naopak jak Starý zákon, tak i Nový, na existenci tohoto prostoru poukazuje. Ponebesí (mohlo by se říkat i podnebesí), nevzniklo teprve HŘÍCHEM jako bariéra mezi NEBEM a ZEMÍ, ale bylo stvořeno spolu se ZEMÍ jako její vlastní duchovní prostor. Mám za to, že ponebesí není spodním okrajem NEBE, jak jsem si to i já dříve představoval, ale jakousi samostatnou „duší“ ZEMĚ. Myslím si, že pouze v ponebesí a ne v NEBI probíhá duchovní boj andělů s temnými silami za záchrannu lidstva.

Nový zákon umisťuje tento boj nad ZEM, nikoliv pod ni.

Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a proti všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Ef 6:12

Nelíbila se mi představa, že by spodní okraj NEBE, dotýkající se ZEMĚ, měl být obsazen nečistými temnými silami. NEBE přeci nemůže být zasaženo HŘÍCHEM. To by pak nebyla spravedlnost vůbec nikde. Mám za to, že prostor tohoto duchovního boje musí být zcela oddělen od nebeského království.

Co se děje v ponebesí

Z Písma víme, že po Adamově pádu se legitimním pánum světa stal satan, kterému Adam uvěřil a tak mu nechtemě předal vládu nad celým světem. Původně byla vláda nad celým stvořením svěřena Adamovi. V Bibli je satan nazýván „bohem tohoto světa“ a tak jeho hájemstvím, které vinou člověka směl opanovat, je bezesporu duchovním prostorem nad ZEMÍ, který ještě není NEBEM, ale ani peklem a ten nazýváme ponebesím.

V ponebesí se setkávají i střetávají všechny duchovní síly. Jsou tu andělé i padlí andělé zvaní démoni, Duch svatý (Kristův) i satan, ale pohybují se v něm i duše všech žijících lidí, neboť ponebesí, podobně jako atmosféra, začíná už od „podlahy“ mezi našema nohami.

Přesto, že duch člověka ztratil kontakt s Bohem, neztratil svou duchovní účinost. Např. i nevěřící šéf v práci může svou autoritu užívat ve shodě s Boží vůlí, ale může jí i zneužívat ve svůj prospěch. Tomu se pak říká manipulace a ta je prý v Božích očích hodnocena za stejnou ohavnost jako třeba čarodějství. Mít autoritu je duchovní věcí, proto má také svou duchovní účinnost a ta se vždy nějak projeví a otiskne v ponebesí. Do ponebesí také stoupají modlitby věřících a pokud jsou ve shodě s Písmem a proklamativně vyhlašují Kristovo vítězství nad HŘÍCHEM, nad smrtí a všemi silami temnoty, stávají se tak součástí boje a pomáhají andělům zabírat více území pro Boží království. Stoupají sem ale i kletby čarodějů a mágů, které zas napomáhají opačné straně. I tyto věci se dějí v ponebesí.

Myslím si, že je užitečné se o tomto místě dozvědět hned na začátku víry po obrácení ke Kristu, neboť právě současná postmoderní doba se nikterak nebrání různým mystickým cestám, které nejsou od Boha, ať už východním (reiki, tao, zen, jóga), či západním (New Age). I umělci v televizi se stále častěji chlubí svým zájmem o všelijaké věštění, čarování a práci s energiemi. Dnes i děti touží po různých nadpřirozených jevech a jsou fascinovány např. knízkami a filmy s Harry Potterem apod. Otázky na tato téma se jen množí.

Tím spíše, že všechny tyto nadpřirozené jevy nejsou bez duchovního účinku, je třeba je vzít vážně, správně je umístit a uvést do biblických souvislostí ve vztahu NEBE – ZEMĚ, čili do vztahu Bůh – člověk. Lidé tak totiž (aniž by chtěli) zakázaným způsobem otvírají svá srdce nadpřirozeným temným silám tím, že všelijak nakukují do ponebesí a pak často také manipulují s objevenými duchovními silami (skrze věštění, jógu, drogy, léčitelství apod.) s postojem, jakoby šlo o nějaké hračky nebo „dary nebes“ a všechno bylo volně k mání.

Také tyto věci vždy souvisejí pouze s ponebesím a nikoliv s NEBEM. Ani křesťanům totiž není dovoleno nahlížet do ponebesí jinak, než skrze proroctví, která dává jedině Duch svatý sám a jejichž účelem jsou vždy jen účinější modlitby v duchovním boji.

Ponebesí není pro zábavu, neboť zdrojem lidské radosti a pokoje je pouze NEBE.

Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého. Řím 14:17

Také různá svědectví lidí, kteří se vrátili z klinické smrti zpět do těla, můžeme umístit do ponebesí. Mnozí z nich, kteří se setkali s Kristem, uvěřili a vydali mu svůj život, tento svůj zážitek i nadále považují za reálný. Někteří viděli svá mrtvá těla, viděli a slyšeli doktory jak o nich mluví, jiní chodili po městě, procházeli zavřenými dveřmi, než si uvědomili, že nemají tělo a že to asi nebude jen sen. Nechci zde řešit biblickou důvěryhodnost těchto svědectví, nebo z toho usuzovat něco o spasení, chci jen poukázat na to, že i duše zemřelých odcházejí z těla do nějakého jiného prostoru, ze kterého může být všechno vidět i slyšet a který se prolíná s tímto hmotným světem. I toto je ponebesí a je třeba si znovu důrazně uvědomit, že tyto duše ještě nejsou v NEBI.

Bůh dal člověku už při stvoření **svobodu** v rozhodování mezi svévolí a poslušností Boha. Tato svoboda Adamovým HŘÍCHEM porušena nebyla, ale láskyplný vztah mezi Bohem a člověkem ano. Přímá komunikace mezi NEBEM a ZEMÍ se přerušila, nebo podstatně stížila. Následkem HŘÍCHU je fatálně trvalá porušenost světa, která zasáhla i duchovní prostor mezi NEBEM a ZEMÍ – ponebesí.

Podle Písma řekl Bůh Adamovi:

„Uposlechl jsi hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě nechtě je země prokleta, po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení. Gen 3:17
A Izajáš popsal ponebesí takto:

Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. Izaj 60:2

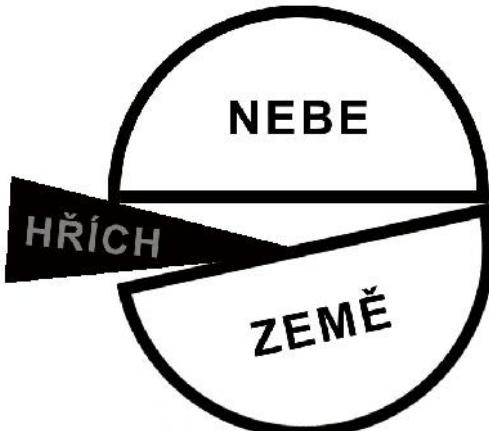
Boží sláva v ráji

Před HŘÍCHEM byla Boží sláva na ZEMI přítomna nepřetržitě a jaksi přímo, v plné síle, bez zásluh a zdarma, ale dnes nad námi může vzejít jen prostřednictvím Kristovy oběti na kříži. Jinak dál přikrývá zemi temnota a soumrak národy, jak říká prorok, to je ta realita, kterou denně vidíme všude kolem sebe, vzláště pak v televizi.

Kdyby HŘÍCH morální neposlušnosti vůči Bohu neměl tento fatální následek v „technické“ porušenosti stvořeného rádu světa, jistě by stačilo pouhé milostivé odpuštění a oběti Ježíše Krista na kříži za HŘÍCHY světa by nebylo třeba.

Mnozí kazatelé dnes nevnímají celkové prostředí kolem nás jako „temnotu, která přikrývá zemi“ a převládá názor, že je toto prostředí dnes v podstatě stejné jako v ráji, jen s tím

rozdílem, že člověk v ráji byl ještě bez HŘÍCHU, měl čisté svědomí a tak byl v pohodě. Když si např. znovuzrozený křesťan lehne v létě na rozkvetlou louku a zakouší ve svém nitru ochutnávku ráje v Duchu svatém, stále ještě není v té pozici, v jaké byl Adam v ráji. Celý duchovní prostor, který se nad ním rozkládá je stále porušen HŘÍCHEM. Tak jako divák se v divadle po krátkém čase soustředí pouze jen na dramatickou zápletku mezi dvěma hereckými postavami a na scénu už ani nepomyslí, podobně je to i s Biblí. Postoj srdce člověka a osobní vztah k Ježíši Kristu začíná mít v Písmu rozhodující roli, ale tím nepřestává platit, že se vše stále odehrává na nějaké předem vytvořené scéně, čili v nějakém konkrétním duchovním prostoru.

Pokud se celá ZEMĚ kvůli HŘÍCHU dostala pod kletbu a „temnota přikrývá zemi a soumrak národy“ jak říká Písmo, pak to znamená, že se ZEMĚ duchovně zcela oddělila od NEBE a lidstvo tak ztratilo přímý kontakt s Bohem – vlastním zdrojem své duchovní podstaty a věčného života.

Všechno to, co v přírodě vypovídá o dvoupatrovém základním kódu stvořitelského Slova, zůstává neporušeno (např. proměna housenky v motýla), neboť se nejedná o průnik do nadpřirozených věcí. Je to jen jakýsi otisk Božího Slova ve stvoření, nebo jen předobraz těchto věcí, ne jejich samotná podstata. Zůstává to ve sféře biosu a biosféra sama o sobě nezhřešila a tak funguje dál jak v přírodě, tak v člověku.

Porušenost HŘÍCHEM ovšem velmi silně zasáhla a stále více zasahuje ne jen psychický a sociální svět lidí, ale hlavně pokrívila a převrátila jeho nadpřirozené schopnosti a vnímání. Člověk tím, že ztratil spojení s NEBEM, přestal rozumět Bohu, jako svému Stvořiteli a dárci života a přestal ho přirozeným způsobem vnímat ve svém nitru. Prvním trvalým následkem HŘÍCHU je to, že Boha již nevidno.

Biosféra nezhřešila, ale člověk ano. Proto, co housenka svou proměnou v rámci biosu běžně dělá ve vztahu **list – květ**, měl člověk stvořený jako svobodná duchovní bytost bez HŘÍCHU běžně absolvovat ve vztahu **ZEMĚ – NEBE**.

Také Adam měl být proměněn

Pod tímto zorným úhlem zjišťuji z Písma, že nutná Adamova proměna nijak neodporuje Kristovu poselství, ani žádnému z jeho výroků, ba dokonce mnohé z nich dovysvětlují. Lidstvo se zaseklo v prvním patře svého předurčení. Jsem si jist, že i Adam v ráji, stvořený jako pozemšťan, měl v určený čas přijmout Kristova Ducha jedením ze stromu života, aby tak i on prošel touto vnitřní duchovní proměnou do svého nebešťanství.

Ježíš nás nenechává na pochybách, že tomu tak opravdu mělo být:

Ježíš jim však odpověděl: „Mýlite se, neznáte Písma ani moc Boží. Po vzkříšení se lidé nežení ani nevdávají, ale jsou jako nebeští andělé. **Mat 22:29-30**

Pokud by mne někdo přesvědčil, že už Adam byl stvořen jako hotový, andělu podobný nebešťan, nebo měl naopak věčně zůstat na ZEMI, byl by podtitul této knihy klamný. Jméno Adam se překládá jako „zemák“, tj. ten, který byl stvořen z prachu země, ale s věčnou duší připravenou pro NEBE. I když to nikde v Písmu není napsáno, z logiky Písma a Kristových slov jasně vyplývá, že i Adam měl být proměněn a svou věčnost trávit s Bohem v NEBI a nikoliv zůstat věčně na ZEMI.

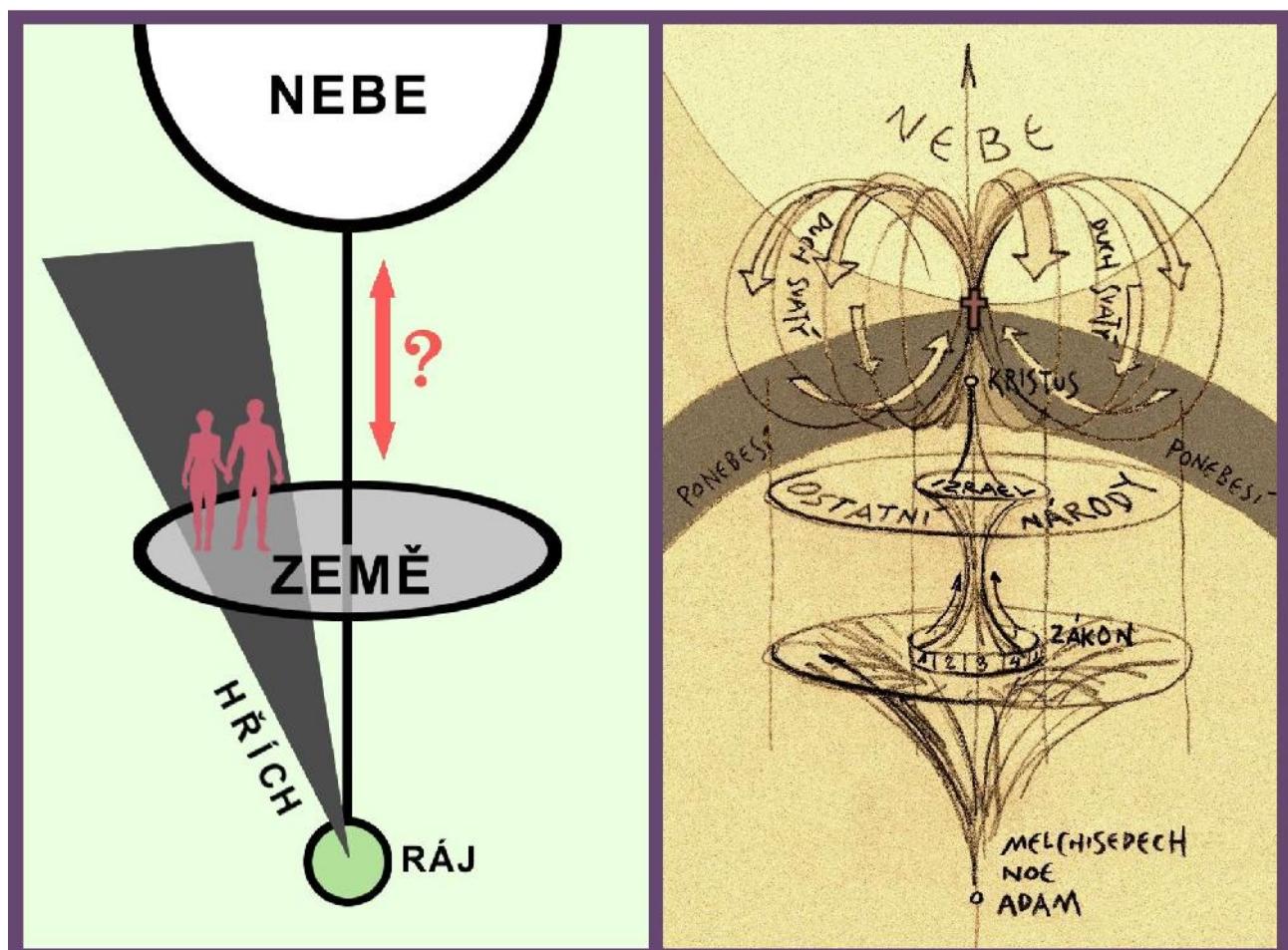
Pokud se znova přidržím té představy, že Desatero Božích přikázání obrazně řečeno nahrazuje ohradu ztraceného pozemského ráje, pak stromem života uprostřed zahrady Eden, je ve stejném smyslu obrazně řečeno sám Kristus.

I řekl Hospodin Bůh: „Ted“ je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ na věky.“ Gen 3:22

V Novém zákoně Ježíš sám sebe přirovnal k nebeskému chlebu, když mu Židé ukazovali na Mojžíše, který jim kdysi na poušti dával manu – chléb z nebe.

Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe, kdo jí z tohoto chleba, živ bude na věky. A chléb který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“ Jan 6:51

Podobnost Krista se stromem života je v tom, že jist z obojího dává věčný život a ten je synonymem nebeského království. Adam svým hříchem ztratil možnost jist ze stromu života a tak aniž by poznal Krista, aby v něm mohl nastoupit nový duchovní rozměr života ve věžím, nebeském patře, byl přinucen odejít ze zahrady Eden na pusté místo bez trvalé Boží přízně. Mezi NEBE a ZEMI se dostala neproniknutelná bariéra HŘÍCHU.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

PONEBESÍ není spodním okrajem NEBE,
ale jakousi samostatnou „duší“ ZEMĚ.

V ponebesí se setkávají všechny duchovní síly.
Jsou tam andělé i démoni, je tam Duch svatý i satan,
odcházejí tam i duše všech zemřelých lidí, ale nezůstávají tam.
Zasahuje do něho i jednání všech žijících lidí,
neboť ponebesí začíná už od „podlahy“ mezi našema nohami.

**Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům,
ale proti mocnostem, silám a proti všemu, co ovládá tento věk tmy,
proti NADZEMSKÝM duchům zla.**

Ef 6:12

**Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy,
ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva.**
Izaj 60:2

Celý duchovní prostor nad ZEMÍ kromě samotného NEBE
je porušen HŘÍCHEM.

To, co housenka proměnou v rámci biosu běžně podstupuje ve vztahu
list – květ,
to měl původně člověk stvořený bez hříchu běžně absolvovat ve vztahu
ZEMĚ – NEBE.

5. SPASENÍ

Pojmem SPASENÍ všeobecně chápeme přechod lidské duše ze ZEMĚ do NEBE.

Etymologicky má tento výraz základ ve slově „pásti“ a znamená něco jako ochraňovat na pastvě. Slyšel jsem také podobný výklad pomocí pojmu „sjednocení na pastvě“. Pojem „SPASENÍ“ lze tedy vyložit také jako „soupasení“, „spolupasení“, nebo též „shromáždit na pastvě“ a v přeneseném významu ve vztahu NEBE – ZEMĚ pak jako: „shromáždění k nebeské hostině v Božím království“.

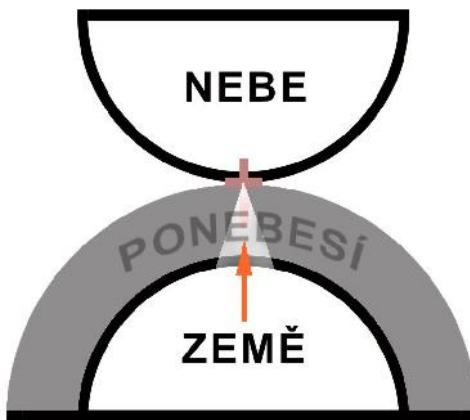
Ovšem v knížkách i v kázáních bezkonkurenčně zvítězil výklad tohoto pojmu ve významu „záchrana“, neboť je vždy spojován se Spasitelem Ježíšem Kristem a jeho zástupnou obětí za hřichy světa na kříži. To ovšem není přesné, SPASENÍ není totéž, co záchrana, to by potom HŘÍCH byl jediným a svrchnovaným důvodem, proč bychom měli být spaseni. HŘÍCH pouze znemožnil SPASENÍ člověka, přesněji řečeno zrušil jeho schopnost proměny z pozemšťana v nebešťana, nikoliv zdůvodnil. Motivací k této proměně je tedy od začátku něco jiného, než co jsme si dosud po celá staletí zvykli hlásat ve spojení se záchrannou od HŘÍCHU.

Záchrana od HŘÍCHU (ocíštění) zajisté nadále zůstává první nutnou podmínkou k tomu, abychom mohli být SPASENI. Bůh posal svého Syna Ježíše Krista, aby byl obětován za hřichy světa. Jde o nejdůležitější a nejdramatičtější Boží akt v celých biblických dějinách. Ježíš obstál ve zkoušce a svou dobrovolnou oběti vykonal ten nejstatečnější možný čin v historii lidstva. Prokázal svou poslušnost Bohu tak jako nikdo jiný, zřekl se svých božských výsad a podstoupil potupnou smrt umučením spolu s hříšníky za záchrannu hříšníků.

Zachraňovat lze ale jen toho, kdo je v nějaké nouzi a v nouzi ve smyslu tohoto přechodu ze ZEMĚ do NEBE je celé lidstvo bez rozdílu z již zmíněných důvodů.

„Není totiž rozdílu, všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“

Řím 3:23

Jediným řešením této nouze je Kristův kříž, přesněji řečeno jeho zástupná oběť na kříži za hřichy světa, která byla vykonána přesně tak, jak to Bůh sám po dlouhá staletí, ba tisíciletí připravoval a skrže proroky oznamoval a jak o tom také sám Ježíš mluvil. Jak si představit, že Ježíš zemřel za naše hřichy tak, že přešly na něho a jeho věčný život na nás, se dá jen stěží pochopit, ale poměrně názornou představu poskytuje např. princip záměny:

**Byly to však naše nemoci, jež nesl,
naše bolesti na sebe vzal,
ale domnívali jsme se, že je raněn,
ubit od Boha a pokořen.**

**Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost,
zmučen pro naši nepravost.
Trestání snášel pro náš pokoj,**

jeho jizvami jsme uzdraveni.
Všichni jsme bloudili jako ovce,
každý z nás se dal svou cestou,
jej však Hospodin postihl
pro nepravost nás všech.
Izaj 53:4-6

Je ještě více takových biblických výkladů, ale v plnosti tento mechanismus přenesení našich hříchů na Krista a jeho svatosti na nás se pochopit nedá. Celé SPASENÍ včetně nutného očištění od hříchů skrze prolitou Kristovu krev je tedy nadpřirozeným zázrakem a jde ryze o Boží dílo. O tom všem bylo již kázáno i napsáno mnoho.

Chtěl bych si povšimnout jiné věci. Pokud HŘÍCH a záchrana od něho není tím pravým a jediným důvodem ke SPASENÍ (ke shromázdění v NEBI), co všechno se musí technicky vzato stát při tomto přechodu lidské duše z jednoho prostoru ve stvořeném světě do jiného (tj. ze ZEMĚ do NEBE) s každým jedincem a co o tom můžeme, nebo dokonce máme vědět a pochopit z Písma?

Židovští zákoníci a farizeové si totiž mysleli, že stačí jen zbavit se hříchů přinášením obětí, věrně dodržovat Desatero a tím si zajistit nárok být, tak jak jsou bez jakékoliv proměny, v okamžiku své smrti přeneseni ze ZEMĚ do NEBE.

Proto Ježíš jednomu z nich, Nikodémovi, který byl členem židovské rady, řekl:

„Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znova, nemůže spatřit království Boží.“

Jan 3:3

Nové narození

Ke SPASENÍ tedy nestačí jenom očištění od hříchů a to třeba i skrze prolitou Kristovu krev, je třeba se také znova narodit. Něco takového ovšem Židé dosud neslyšeli.

Náboženský člověk se ptá stále jen na to, co musí a co nesmí udělat, aby mohl být zachráněn a to samé pak běží předávat druhým. Bůh ale s námi hraje fér hru a chce, abychom také něčemu porozuměli bez ohledu na to, jestli to se sebou můžeme, nebo nemůžeme sami udělat. Nově narodit se nemusíme proto, že jsme zhrešili, ale proto, že na počátku Bůh stvořil dvě od sebe odlišná místa – NEBE a ZEMI. Tato dvě místa se od sebe podstatně liší a proto přechod z jednoho do druhého vyžaduje stejně podstatnou proměnu, která se děje právě skrze nové narození.

Znovu lze připomenout proměnu housenky v motýla. Nevidím v tom ani symbol HŘÍCHU, ani žádnou moralitu. Je to přímý kód Božího slova o základní struktuře vesmíru zjistitelný i u všech tvorů ve stvoření. Housenka umírá sama sobě, motýl je tím **novým narozením**.

Co jsem psal o smrti starého člověka v nás, platí také o novém narození. Znovu narodit se nemáme proto, že jsme zhrešili, ale protože jsme zhrešili, tak jsme o toto nové narození zcela přišli a spolu s ním i o způsoblost přejít do NEBE. Podstata HŘÍCHU tím není nijak oslabena, ani zrušena, naopak nabývá mnohem fatálnějšího rozměru i když princip pokání zůstává stejný jako dřív.

Kdo si doposud myslel (a to je dnes většina křesťanů), že nové narození je tu jen a jen kvůli tomu, že jsme zhrešili, abychom tak **zemřeli** HŘÍCHU a tím ochotněji činili pokání ze svých osobních hříchů, je spasen stejně kvalitně jako ten, kdo dnes nově porozumí Duchu a pochopí, že nutnost nového narození tu byla dřív, než přišel HŘÍCH.

HŘÍCH nás od těchto věcí jen zákeřně oddělí, takže teď vůbec netušíme, že tu „nové narození“ kdy bylo. My ho teď s nadšením přijímáme jako novou věc, speciálně Bohem danou kvůli HŘÍCHU, ale to není zcela přesné. V čem je tedy praktický význam vidět tento rozdíl, jestliže princip vyznávání hříchů zůstává stejný jako dřív? Ten význam je především v tom, abychom také něčemu lépe porozuměli, abychom poznali pravdu, která má moc osvobodit svět. Bůh chce, aby i svět lépe porozuměl správnému vztahu mezi NEBEM a

ZEMÍ a tím i biblicky pravdivějšímu chápání Božího pohledu na člověka a jeho hřichy.

Třeba i takový detail, jako je zjištění, že nové narození nijak nesouvisí s HŘÍCHEM, ale s první větou Bible, může změnit paradigmu celkového pohledu na Písmo i Boha, může výrazně přehodnotit definice HŘÍCHU a SPASENÍ i jiných biblických pravd a ze zvěsti evangelia se může rázem stát zvěst radostná, jakou ostatně vždy měla být.

Slovo evangelia už nemusí být jen nastavováním „zrcadla sebezděšení“ a zaséváním bezpodmínečného pocitu viny, jak se to ještě dnes mnohým nevěřícím může jevit.

Osobní zážitek v psychologické ordinaci

Kvůli celkovému vyšetření na poliklinice jsem musel podstoupit i psychologické vyšetření. Když jsem se přiznal ke své křesťanské víře, vznikla zajímavá, asi půlhodinová debata, při které mi pan doktor řekl: „Proč vy křesťani pořád vyžadujete, aby měl člověk nutně pocit viny, jinak nemůže být spasen.“

Řekl jsem mu na to: „Ta základní vina je v tom, že Boha už nevidno.“

Doktor se podíval šikmo v levo nahoru, pak na mě, pak sklopil zrak a přešel na jiné téma. V tu chvíli jsem u sebe neměl nic pohotovějšího, ale se svou odpovědí jsem moc spokojen nebyl. Cítil jsem, že jsem mu svou myšlenku nepředal. Pan doktor měl totiž pravdu.

K pochopení evangelia nemusí nutně patřit povinný pocit viny.

Bez pocitu viny

Kdo si třeba všimne, že celý svět je nějak porušen, může také uvěřit tomu, že lidské dějiny se měly původně odvítjet jinak, a že nápravu těchto věcí může přinést druhý příchod Ježíše Krista a odevzdá mu svůj život i bez pocitu osobní viny. Asi to nikdo neudělá bez dodatečného pochopení, že také on sám je součástí této porušenosti, ale bezpodmínečně nutné to není.

Do církve také přicházejí lidé, kteří se bojí a hledají tam nejprve oázu bezpečí. Bojí se chaotického světa, bojí se třeba o své děti apod. Ani k těmto důvodům se většinou nemusí vázat pocit viny. Pokud člověk neví, že je hříšník, nemůže mít ani pocit viny a jsem přesvědčen, že to pro začátek po něm ani Bůh nežádá.

Když dnes mladý člověk přijde třeba na nějakém meatingu Boží moci za Kristem s přáním, aby mu dal „ochutnávku“ z NEBE, aby mohl prožít nějakou jinou lepší realitu, než jaká je tady na ZEMI, Ježíš mu to rád dá i bez pocitu viny. Pokud při tom také uvidí v jeho srdci ochotu a připravenost změnit svůj život na základě prožité zkušenosti NEBE, tím spíše.

Ze svých hřichů nemusíme vždy trpět pocitem viny, ale v daném čase bychom si je měli uvědomit a odvrátit se od nich. Teprve až ve světle Kristovy slávy, až když přijmeme jeho Duchu do svého nitra, si můžeme jako pod rentgenem začít uvědomovat všechny své skryté hřichy. Uvidíme ne jen svou celkovou nezpůsobilost ke SPASENÍ a ke svatosti, ale často i nečekanou a netušenou morální zkaženosť a pýchu.

Naše nezpůsobilost k přechodu do NEBE je dána něčím, co si už neuvědomujeme, za co necítíme pocit viny a co vlastně vůbec nesouvisí s tím, jak se cítíme nebo jak se chováme, čili s naší morálkou. Ta nezpůsobilost má příčinu v celkové porušenosti světa, v absenci samotné podstaty života, která je pro celé tvorstvo skryta pouze v osobě Ježíše Krista.

To mě znova přivádí k tomu verši z Písma, kde Ježíš mluví o Duchu, kterého nám slíbil poslat a který má ukázat světu pravou podstatu HŘÍCHU i SPASENÍ.

On přijde a ukáže světu v čem je hřich, spravedlnost a soud: Hřich v tom, že ve mne nevěří,...

Jan 16:8-9

Proč Bůh chce ukázat celému světu, že HŘÍCH souvisí přímo s absencí samotného zdroje věčného života a néjen s naší morálkou, s Desaterem Božích přikázání, nebo třeba se satanem? Možná to bylo mnohem pohodlnější i logičtější, cítit se vinou a tak vědět proč mám činit pokání ze svých osobních morálních hřichů.

Myslím, že Bůh chce, aby vědomí HŘÍCHU zasáhlo všechny lidi bez rozdílu i bez pocitu viny. Aby svět, který se necítí vinou věděl, že tu na počátku bylo něco, co zmizelo a co už nikdo nemá a ani neumí se sebou sám udělat – **znovu se narodit**.

Ježíšův rozhovor s Nikodémem

Proč chtěl Ježíš po Nikodémovi, aby věděl, že se musí také znova narodit, jestli chce vejít do Božího království, když z toho neplynulo žádné zvláštní nové přikázání?

Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znova, nemůže spatřit království Boží.“ Jan 3:3

Člověk HŘÍCHEM ztratil svou původní způsobilost znova se narodit.

Potřeba znova se narodit nepřišla s HŘÍCHEM, ale naopak kvůli HŘÍCHU odešla.

Nevím, jestli se Nikodém vůbec mohl z Písma něco takového o novém narození dozvědět. Nezjistil jsem, ani jsem neslyšel, že by o něčem takovém bylo v Mojžíšovi, Žalmech, nebo prorocích. Ježíš přinesl něco opravdu nového (až reformačního), co mohlo zákoníky dost vyvéct z rovnováhy. Nikodém reagoval velmi spontánně:

Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když je už starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.“ Jan 3:4

Ježíš mu neodpovídá žádným novým přikázáním, nedává žádný praktický návod, jak to udělat, aby se člověk mohl znova narodit, ale popisuje zvláštní proces, který poukazuje k jednomu již známému úkonu, Janovu křtu vodou a také ke křtu Duchem svatým, kterého nám Ježíš slíbil poslat po svém zmrvýchvstání.

Opět se tu otiskuje všudypřítomný princip první věty Bible.

Křest vodou patří ZEMI a znamená smrt starého člověka, křest Duchem svatým je z NEBE a znamená nové narození. Obojím prošel Ježíš sám a obojí ilustruje všudypřítomná dvoupatrová struktura zjistitelná v přírodě: **housenka – kukla – motýl**, kde kukla je tím křtem i pouští, předělem i přechodem mezi dvěma světy. Při tom nic z toho nezobrazuje HŘÍCH, ale spíše něco, co tu bylo dřív a co vychází ze základní koncepce stvoření NEBE a ZEMĚ podle první věty Bible. Ježíš v rozhovoru s Nikodémem pokračoval takto:

Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla je tělo, co se narodilo z Ducha je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znova.“ Jan 3:5-7

Ježíš zde opravdu nepopisuje něco, co by nutně muselo souviset s HŘÍCHEM, ale spíše ukazuje Nikodémovi na základní rozdíl mezi pozemskými a nebeskými věcmi. Ježíš stále zdůrazňoval Židům, že nic pozemského, nemůže tak jak je, přijít do NEBE. Učitelé zákona ale nejsou sto něco takového přijmout.

Nikodém se ho otázal: „Jak se to může stát?“

Ježíš mu řekl: „Ty jsi učitel Izraele a tohle nevíš? Amen, amen, pravím tobě, že mluvíme o tom, co známe a svědčíme o tom, co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Jestliže nevěříte, když jsem k vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských? Nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestopil z nebes, Syn člověka.“ Jan 3:9-13

Celá ZEMĚ je sice porušena HŘÍCHEM, ale to není jediný rozdíl mezi NEBEM a ZEMÍ. I ti nejuctnostnější ze ctnostných, dokonce i ti, kterým by se podařilo nemožné, celý život neporušit jediné z Desatera Božích přikázání, stále by ještě nebyli tam, kde by ve vztahu k NEBI měli být. Všichni potřebují spasitele, protože narodit znova se neumí nikdo.

Má-li platit to, co řekl Ježíš, že vystoupit na nebesa může jenom jeden, ten který z nebes sestoupil, Syn člověka – tedy on sám, znamená to, že v NEBI může přebývat jen jedinný Duch a to Duch Boží a ne jiný. Pak je jasné, že se potřebujem nějak „schovat“ do Ježíše, abychom tam mohli přebývat spolu s ním. My se vlastně podruhé rodíme přímo do něho. HŘÍCH zde technicky vzato hraje jen podružnou a přesto tragicky fatální roli nezamýšlené poruchy v tomto rádu, neboť tato porucha HŘÍCHEM příšla až později.

Duchovní quazi-biologie

Stejně, jako člověk přichází na svět středem živého těla (své matky), tak také musí jiným středem z tohoto světa odejít, aby se dostal na místo svého určení. Stejně jako se rodíme do světa středem živého těla pozemského a ne jinudy, tak se znova narodit do Božího království můžeme zase jen středem jiného živého těla, tentokrát toho nebeského a ne jinudy. Živé tělo zde hraje klíčovou roli vždy.

Tím duchovním kordorem, tou vstupní branou do nebeských příbytků je symbolicky vzato na kříži otevřené srdce Kristovo. SPASENÍ se tedy netýká jen morálky, ale také něčeho mnohem hlubšího, jakési duchovní quazi-biologie, tedy něčeho, co se biologii podobá, ale zároveň ji překračuje. Do Božího království nelze jinak než se pouze „vrodit“.

Nejprve tedy není tělo duchovní, nýbrž přirozené, pak teprve duchovní. První člověk byl z prachu země, druhý člověk z nebe. Jaký byl ten pozemský, takoví jsou i ostatní na zemi a jaký je ten nebeský, takoví i ostatní na nebesích. A jako jsme nesli podobu pozemského, tak poneseme i podobu nebeského.

1.Kor 15:46-49

Opět ani Pavel neřeší nic, co by přímo souviselo s HŘÍCHEM. Je třeba dobře porozumět těmto dvěma podobám, pozemské a nebeské. Ježíš tedy není jenom spasitelem světa a záchrancem hříšníků tady na ZEMI, ale také druhým Adamem z NEBE. Jeho nebeskou identitu máme možnost přijmout v jeho Duchu už teď.

Jak je psáno: „První člověk Adam se stal duší živou“ - poslední Adam je však duchem oživujícím.

1.Kor 15:45

Ježíš je jen jeden, ale pracuje v našich životech na obou našich podobách, jak pozemské, tak nebeské. Kvůli HŘÍCHU vzal Ježíš na sebe nejprve roli toho prvního Adama, který v ráji zklamal.

Do věku 30 let věrně pracoval jako tesař, aby očistil od HŘÍHU naši pozemskou podobu a pak nastoupil i roli Adama posledního, který nás oživuje Duchem a proměňuje do nebeské podoby. Tuto druhou roli má Kristus od založení světa a ne až kvůli HŘÍCHU.

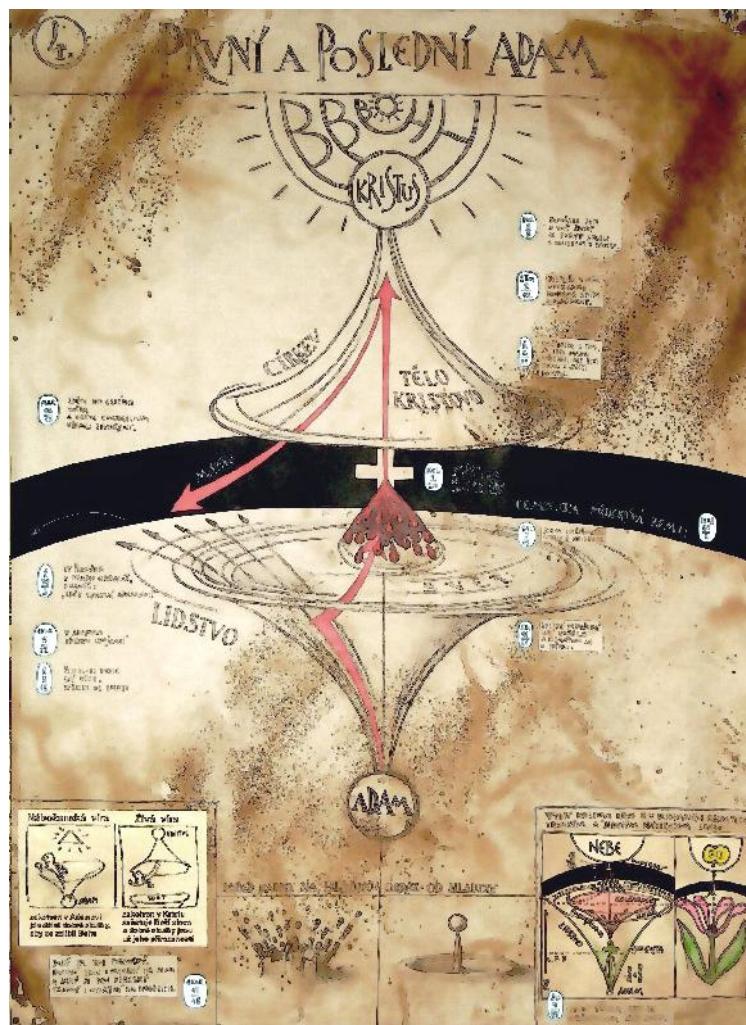
Proč dal Pavel v Písmu Ježíši Kristu označení Adam (poslední Adam) vidím právě v tom, aby bylo jasné, že jen skrze něho se rodíme znovu do nebeského království a že v něm také dostáváme svou novou pozemskou, ale zároveň i nebeskou identitu. Dostáváme v pravém slova smyslu nového Adama pro celý náš život.

Každý, kdo přichází ke Kristu vynáší při vyznávání hříchů z pokladu svého srdce dobré i zlé. Všechno to zlé je díky prolité Kristově krvi odpuštěno a „hozeno do jezera zapomění“, aby i to dobré co zůstalo, mohlo následně také zemřít své pozemské podobě a být proměněno do té nebeské. S Kristem proto umíráme i znovu se rodíme celí, beze zbytku. Všemu hříšnému umíráme jednou provždy, abychom posléze i všemu pozemsky dobrému zemřeli také, ne však k věčné smrti, ale k novému narození.

A on jim řekl: „Proto každý zákoník, který se stal učedníkem království nebeského, je jako hospodář, který vynáší ze svého pokladu nové i staré.“

Mat 13:52

Bůh musí nejprve uzdravit tu housenku v nás, aby byla sto se začít proměňovat v motýla. Nejprve musíme být očištěni od všeho zlého, protože jenom to dobré v nás se může začít nadpřirozeně proměňovat k novému narození.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Výraz „spasení“ má základ ve slově „pásti“
a lze jej vyložit také jako „soupasení“, („spolupasení“),
nebo též „shromáždit (ochránit) na pastvě“
a v přeneseném biblickém významu pak jako:
„shromáždit k nebeské hostině v Božím království“.

Člověk HŘÍCHEM ztratil svou původní způsobilost znova se narodit.

Potřeba znova se narodit nepřišla s HŘÍCHEM,
ale naopak kvůli HŘÍCHU odešla.

Nikodém se nemohl z Písma Starého zákona
o novém narození nic dozvědět.

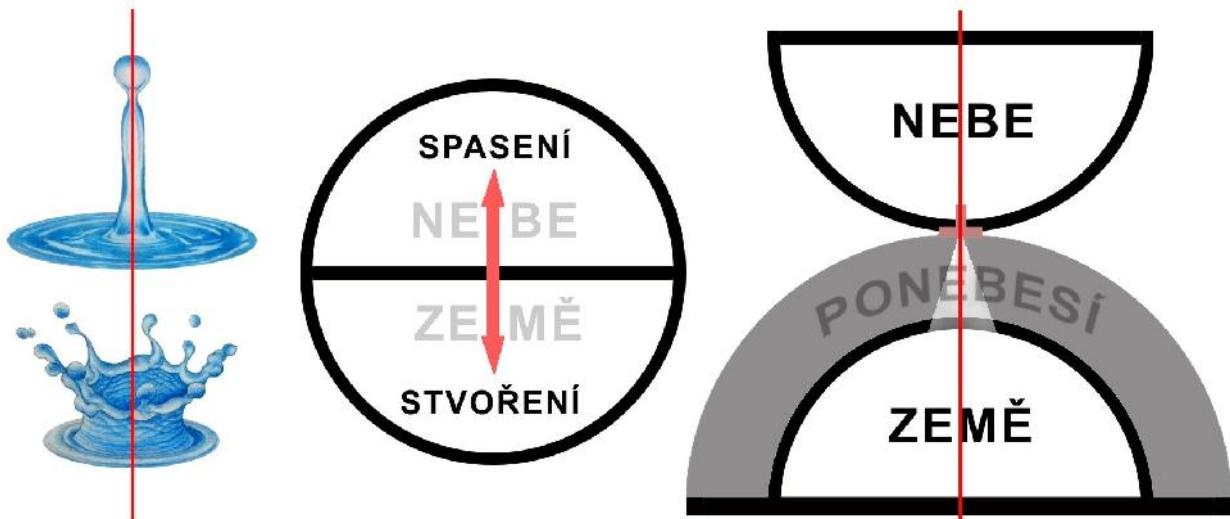
Bůh musí nejprve uzdravit tu housenku v nás,
aby byla sto se zakuklit a proměnit v motýla.

Nejprve musíme být zbaveni všech nečistot,
neboť jen dokonale čisté může být
nadpřirozeně proměněno.

6. JAK SE ZAREGISTROVAT?

Je-li SPASENÍ založeno na Božím zázraku nového narození, které na sobě nikdo sám bez Krista vykonat nemůže a zasloužit si ho dobrými skutky nelze, jak potom můžeme mít jistotu, že Jsme SPASENI a patříme Ježíši Kristu?

Názorně si lze představit, že v celé kosmologické dramaturgii mezi NEBEM a ZEMÍ se SPASENÍ odehrává na jediné kolmé ose Ducha svatého, která tu byla už při stvoření světa a kterou názorně představuje např. kapka vody dopadající kolmo na hladinu. Vzniklý vodní kráter znázorňuje stvoření celého vesmíru se vším, co je v něm (Velký Třesk) a druhá fáze v podobě středového výtrysku v téže kolmé ose zpět vzhůru, znázorňuje návrat všeho živého k Bohu – SPASENÍ.

Tato pomyslná osa Ducha svatého stále propojuje NEBE se ZEMÍ i napříč nepřátelským územím v ponebesí. Ježíš je to Slovo na počátku, které se pak stalo tělem a Ježíš je také to slovo, kterým můžeme být dnes SPASENI. Také Adam v ráji, stvořený k obrazu Božímu jako pán tvorstva, stál v této pomyslné ose na ZEMI a jeho srdce bylo ve stálém spojení s NEBEM.

Když se nám technicky vzato podaří znova trvale prolnout, ba přímo ztotožnit osu svého srdce (nitra) s touto světovou osou „**stvoření – spasení**“, jsme SPASENI.

Praktický návod

Jak to ale udělat prakticky? Bible má na to jednoduchý, pro každého snadno srozumitelný návod. Stačí k tomu jenom dvě věci.

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení. Řím 10:9-10

SPASENÍ je freeware, můžeme si ho kdykoliv a zcela zdarma stáhnout z NEBE, ale musíme se zaregistrovat.

Těmi dvěma věcmi, které nám stačí ke SPASENÍ jsou **víra a smlouva**. Víra se týká jen našeho nitra, to je to, co našeho ducha propojuje s NEBEM. Smlouva se týká celé duše, našich úst na povrchu těla a to je to, co celou naši duši v těle zapečeťuje ke SPASENÍ.

Proč předmětem naší víry k vyznání Krista má být zrovna detail vzkříšení z mrtvých v jeho životě? To tam nesmí být něco jiného, třeba že je Božím Synem, nebo že uzdravoval nemocné, nebo prostě jenom to, že Bůh je? Myslím, že jde právě o to, abychom se vírou skrze Krista napojili na NEBE. Pokud přijmeme vírou že Bůh vzkřísil Ježíše z mrtvých, věříme tím zároveň i v jeho nanebevzetí a tedy i tomu, že on je tím pravým a jediným propojovatelem NEBE – ZEMĚ a o to právě jde.

Srdcem věříme k spravedlnosti. Touto vírou v Kristovo vzkříšení zároveň dáváme za pravdu všem jeho výrokům a tím i Bohu Otci, neboť Bůh by přeci lháře nevzkřísil a neprohlásil za spravedlivého.

O tom, co je to spravedlnost, Ježíš poučil své učedníky v předvečer svého zatčení, když mluvil o Duchu svatém, kterého slíbil poslat po svém vzkříšení.

On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřich v tom, že ve mne nevěří, spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespátráte. Jan 16:8-10

Ježíš také pojem „spravedlnost“ spojuje zdánlivě nesrozumitelně se svým nanebevzetím. Definovat správně, co se myslí v Bibli pojmem „spravedlnost“ není tak úplně snadné. Starý Zákon rozlišuje (hlavně v Žalmech a v Příslovích) dva druhy lidí. Spravedliví a svévolníci. To jsou ti, kteří hledají právo a Boží vůli pro svůj život a ti, kteří si dělají, co sami chtejí.

Spravedlnost tedy znamená v Písmu být v právu a nemít hřich, čili chodit s Bohem.

Bůh nám ale počítá už naší víru (stejně jako Abrahamovi) za spravedlnost. Když uvěříme ve svém srdci, že Ježíše vzkřísil z mrtvých a tím také, že odešel k němu, budeme Bohem pokládání za spravedlivé.

Ústy vyznáváme k spasení. Slovo má velkou moc, slovo bylo na počátku, slovem byly založeny světy, slovem také Ježíš uzdravoval nemocné a vyháněl démony. Svým způsobem má každé slovo duchovní moc. Rozdíl v jeho účinku je v tom, je-li vysloveno v Duchu svatém ve shodě s Písmem (Božím slovem), nebo svévolně, či manipulativně při zneužití autority, nebo dokonce jako kletba za pomocí čarodějství. Ježíš k tomu říká Židům:

Plemeno zmijí: Jak může být vaše řeč dobrá, když jste zlí? Čím srdce přetéká, to ústa mluví. Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré, zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé. Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Mat 12:34-36

Mám za to, že z textu logicky vyplývá, že ne jenom z planých slov budeme skládat účty, ale tím spíše ze všech těch, které plané nebyly, ale účinným způsobem ovlivnily životy lidí, ať už pozitivně, nebo negativně. Vše bude jednou správně posouzeno.

Málo kdo možná ví, že známé české pořekadlo: „co na srdci, to na jazyku“, vychází právě z tohoto Kristova výroku. Když tedy ve shodě s vírou v srdci vyznáme svými ústy, že „Ježíš je Pán“, přijímá to Bůh jako smlouvu ke SPASENÍ. Od té chvíle jsme zaregistrováni v nebeské matrice a jsme okamžitě přeneseni z hájemství Adamova (výklad toho jména je „zemák“) do hájemství Kristova. Naše duchovní identita je tímto aktem změněna.

Je to stejné jako u svatebního obřadu, ovšem svatební obřad se skládá z různých částí. V jakém okamžiku jsou ti dva oficiálně opravdu svoji? Kdy to už platí a kdy ještě ne? Je to v té minutě, kdy oba vysloví nahlas na stvrzení manželského slibu své „ANO!“ Od té chvíle je to zapsáno do matriky a také Bůh v NEBI tento zápis přijímá jako platný, bez ohledu na to, na kterém místě byla smlouva uzavřena. S Kristem je to stejně. Kdo řekne Ježíši Kristu své „ANO“ a vyzná ho svými ústy za svého Pána, je SPASEN.

Jistota spasení

To jsem dříve nevěděl a proto jsem si nebyl jist tím, že opravdu patřím Kristu. Ani všechny nadpřirozené zkušenosti svědčící pro Krista, které jsem již prožil, mi nedávaly žádnou záruku, že jsem také SPASEN. Věděl jsem, že se musí ještě něco „technicky“ stát, abych měl jistotu, že opravdu patřím Kristu.

V církvi mi říkali, že to mohu přijmout jenom vírou. Velká chyba. Místo jednoho problému jsem měl hned dva. Jak mám uvěřit, že správně věřím? Tento autismus víry mi rozhodně nevyhovoval. „Věřím, že věřím.“ Také sektáři (Svědkové Jehovovi, Mormoni apod.) věří, že jsou SPASENI, aniž by tušili, že jejich víra je mrtvá, vsugerovaná jinými lidmi, kteří přepsali Bibli a tak narušili její duchovní moc a kontinuitu.

Jehovistická Bible vznikla (byla přepsána) až v polovině 19. století v Brooclinu, tedy ve století páry a prvních velkých vynálezů a nikomu z nich nevadí, že o tak zásadním kroku sama Bible mlčí. Starozákonné proroci mnohokrát oznamovali příchod mesiáše (spasitele), ale o Brooclinském vynálezu, že bude jednou nutno Bibli přepsat, ani zmínka. Je možné stavět svou víru na něčem, co bylo celou dobu špatně a teď je třeba to přepsat? Taková Bible by přeci nemohla mít žádnou koncepční kontinuitu, nemohla by obsahovat Slovo života a Bohu by dělala jen ostudu.

Jakým způsobem věří ostatní věřící v církvi jsem neřešil, já jsem potřeboval mít jistotu „technicky“ spolehlivější, než jenom svou vlastní holou vírou. Jestli jsem něčemu věřil, tak tomu, že taková jistota je.

Jistotou je Boží smlouva

Trvalo to asi dva roky, než jsem v jedné knížce narazil na výrok: „Boží království je smluvní království.“ Dokonce i pozemský ráj byl založen na jednoduché úmluvě mezi člověkem a Bohem, jejíž porušení zrušilo ráj. Jenom díky oběti Pána Ježíše Krista na kříži je překlenuta propast HŘÍCHU a nová smlouva nám může být nabídnuta zpět.

Uvěřit, že smlouva je tou „technicky funkční“ zárukou ke SPASENÍ, to mi už nedělalo žádné potíže. Věřím, že Ježíš v NEBI nám naše vyznání víry ústy také věří.

SPASENÍ je Boží dar, je zcela zadarmo, nelze si ho zasloužit ani dobrými skutky, ale ani větší zbožností a duchovnosti. To jsem také zprvu nevěděl a tak jsem si myslel, že když se budu víc modlit, abych měl větší pokoj v srdci, když prožiju víc zázraků, nebo budu mít víc prorockých snů apod., tak snad budu mít také větší jistotu SPASENÍ. Neměl.

Až potom jsem si všiml v Písmu, že apoštol Pavel také varuje před podobnými snahami:

Avšak spravedlnost založená na víře mluví takto: Nezabývej se myšlenkou: kdo vystoupí na nebe? - aby Krista přivedl dolů - ani neříkej: kdo sestoupí do propasti? - aby Krista vyvedl z říše mrtvých.

Co však praví? Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci; je to slovo víry, které zvěstujeme.

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení. **Rím 10:6-10**

Dneska se dá už jen těžko zjistit, jakým konkrétním dohadům čelil apoštol Pavel tímto varováním, možná, že se opravdu vyskytovaly snahy spiritisticky vyvolávat Ducha Kristova ze záhrobí. Mě to upozorňuje spíše na marnost snahy podnikat kvůli SPASENÍ jakoukoliv „mystickou“ cestu směrem k NEBI. Ke Kristu není třeba šplhat a nějak se snažit duchovně stoupat z vlastních sil, ba je to přímo nežádoucí.

To všechno obstaral Ježíš za nás. SPASENÍ má každý u sebe, je nám blíž, než bychom si mysleli, je v našich ústech, v našem slově vyznání.

Když my uvěříme ve svém srdci Kristovu slovu, i on uvěří tomu našemu. Bůh naše vyznání víry přijímá jako Smlouvu na věčnost.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Za jakých podmínek můžeme mít jistotu spasení?

Pomyslná kolmá osa SPASENÍ trvale a bez přerušení
napříč nepřátelským územím HŘÍCHU v ponebesí
propojuje NEBE se ZEMÍ.

**Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci,
že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.
Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení.
Řím 10:9-10**

Spasení je freeware,
můžeme si ho kdykoliv a zcela zdarma stáhnout z NEBE,
ale musíme se zaregistrovat.

Tou jistotou spasení je akt smlouvy s Kristem.

Když uvěříme ve svém srdci jeho Slovu
o jeho vzkříšení, i on uvěří našemu slovu vyznání.

Bůh naše vyznání víry ústy přijímá jako akt smlouvy ke spasení na věčnost.

7. VĚŘÍCÍ BŮH?

Aby se nám lépe věřilo, Bůh naši víru rád potvrzuje znameními a zázraky. Často to bývá např. nějaké okamžité uzdravení, nebo vysvobození ze závislostí, jako v mého případě. To ale není všechno, čím Bůh podporuje a upevňuje naši víru.

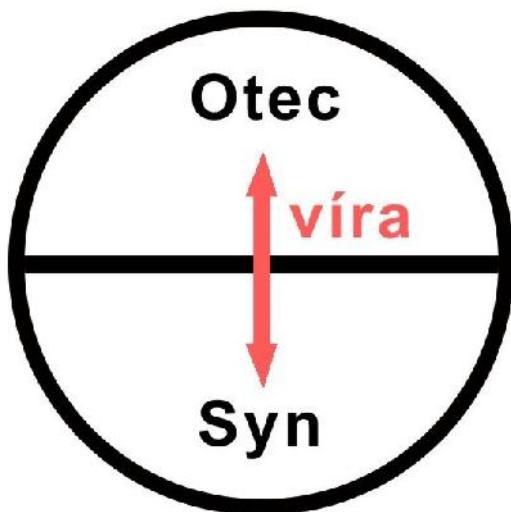
Pokud opravdu platí to, co jsem napsal v předcházející kapitole, že Ježíš v NEBI věří našemu vyznání víry, pak to znamená, že křesťané mají věřícího Boha.

Víra je vlastně jediným komunikačním kanálem mezi NEBEM a ZEMÍ a Bůh sám zajišťuje toto propojení. Jenom Bůh sám je zdrojem i dárcem té pravé živé a aktivní víry. Málo kdy se křesťanství deklaruje jako vyznání, které má věřícího Boha, ale právě to je jedna z více věcí, kterými se křesťanství zcela odlišuje od jiných náboženství. Kristova víra, jak si můžeme snadno v Bibli ověřit, není víra náboženská (čili víra NA něco), ale víra aktivní a technicky vzato funkční. Ježíš přeci nevěřil na Boha náboženskou vírou, on všem říkal, že Otce zná osobně a ví, že přišel od něho, nepotřeboval v něho věřit, ale měl naopak aktivní víru Boží.

Ježíš jim na to řekl: „Mějte víru Boží. Amen pravím vám, že kdo by řekl této hoře: „Zvedni se a vrhni se do moře“ a nezapochyboval by ve svém srdci, ale věřil by, že co říká se děje, bude to mít.“

Mar. 11:22-23

Ježíš nás zde nenabádá k tomu, abychom vírou tvořili nesmyslné a nebezpečné tsunami, ale názorně zobrazuje, čím se liší Boží víra od té tradiční, náboženské. Také Bůh Otec v NEBI věří, ne však v něco ještě vyššího nad sebou, ale naopak věří směrem dolů k ZEMI v moc svého Slova. Věří, že jeho Slovo zdáně vykoná k čemu ho poslal a že se nenavrátí k němu s prázdnou.

Bůh si přeje, aby jeho vůle byla jako v NEBI, tak i na ZEMI, ale neholil nám svou vůli násilím natlačit do hlav navzdory té naší. Bůh touží po láskyplném vztahu a láska se nedá vnucovat. Bůh věří svému Slovu, že i v hříšném člověku vypůsobí víru, naději a lásku.

„Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná co chci, vykoná zdárňě, k čemu jsem je poslal.“

Izaj. 55:11

Tím slovem, které Bůh sesílá na ZEM není jen proroctví Písma, ale především sám Ježíš. Otec věří Synu a Syn věří Otci, oba pak v moc svého Slova.

Satan by přeci nepokoušel Krista na poušti, kdyby to nedávalo smysl. Ježíš měl obstát ve zkoušce víry v Otcovo Slovo a Otec věřil Synu, že obstojí a zdárňě vykoná, k čemu ho poslal. Až když ho satan na poušti opustil, přistoupili k němu andělé a obsluhovali ho.

Osobní svědectví víry

Stačí, když počátek naší víry se projeví zatím jen důvěrou. Já jsem uvěřil sám od sebe, bez svědectví jiných lidí tak, že jsem si řekl: „Jestli je Bůh, tak přestanu kouřit.“ A od té chvíle jsem neměl potřebu si koupit cigarety.

Moje úvaha byla jednoduchá. Jestli je Bůh skutečným Bohem a má všechny Božské atributy (je vševedoucí, všudypřítomný, všemohoucí, je také stvořitelem světa – tedy i mne samotného – a má mne rád, protože je dobrý), tak také vidí i to, že já sám nejsem sto vlastní vůlí a snahou přestat kouřit a má jistě také moc i dobrou vůli mi v tom pomoci. Jediné, co pro to udělám já sám je, že si nekoupím cigarety, pokud to jen bude možné.

Bůh se k mému experimentu přiznal, zbavil mne závislosti na nikotinu tak zázračně, že jsem s tím vůbec nemusel zápasit. Bůh mi dal naprosto bezbolestnou volnost si nekoupit žádné cigarety. Po dvou měsících jsem nemohl jinak než konstatovat: „**Bůh je, je živý a „technicky“ funkční!**“ a všude jsem to začal rozhlašovat, v hospodě i na umělecké radě divadla F.X.Šaldy v Liberci. To bylo ještě za totality. Až později jsem si uvědomil, že v tom je skryta celá Boží trojice. Bůh Otec a Stvořitel světa JE, ukázal se jako **ŽIVÝ člověk – Syn a také technicky účinným** způsobem jedná i dnes mezi lidmi – Duch svatý.

Teprve s odstupem času jsem si uvědomil, co se vlastně na počátku mé víry se mnou stalo. Bůh hleděl především k srdci a jeho motivům. Neudělal jsem žádný krok víry, vždyť jsem ještě žádnou víru neměl, (a jako ateista jsem ani o jiné víře, než je ta slepá, náboženská, nevěděl), ale dal jsem šanci Bohu ve svém srdci, kdyby se mu přeci jen navzdory mé dosavadní zkušenosti „zachtělo být“, aby se mohl projevit v konkrétním nepatrném detailu mého života a sice v mé neschopnosti přestat kouřit.

Přesvědčit se tímto experimentem o tom, zdali Bůh je, nebo ne, bylo pro mne mnohem důležitější, než přestat kouřit. Bůh pro mne existoval pouze hypoteticky, asi jako Higgsův bozon pro fyzikální vědce v Cernu.

Snažil jsem se jen vyklidit prostor a připravit Bohu takové podmínky, aby se mohl, pokud bude chtít, konkrétně projevit. Rozhodl jsem se zcela skončit s jakýmkoliv vlastním výkonem nebo snahou přestat kouřit. O své vlastní snaze jsem se již vícekrát přesvědčil, že je marná. Jak bych jinak mohl mít jistotu, že jsem to nakonec přeci jen nezvládl já sám, pokud bych se nepřestal snažit?

S odstupem času jsem si jist tím, že Bůh také viděl v mé srdci přednastavenou ochotu se náležitě podle výsledku experimentu zachovat. Říkal jsem si: „Jak by se můj život, který ve mně pulzuje a který vědecky ani lékařsky definovat nelze, neboť zřejmě pochází od samého Boha stvořitele, mohl k tomuto živému Bohu po smrti vrátit, když jsem znečištěn tělesnými závislostmi? Pokud takový Bůh je, pak je každá závislost nečistotou, se kterou se k němu do NEBE prostě vrátit nelze a pak nutně potřebuji očistit. A co když sféra možnosti této očisty je jen tady na ZEMI a po smrti je už jen zůčtování?“ Rozhodně jsem to nechtěl ponechávat náhodě.

Na svých stránkách v rubrice „Osobní svědectví“ jsem podrobněji popsal, jak jsem to prožil a jak mi delší dobu trvalo, než jsem pochopil a uvěřil, že tento „živý a technicky funkční Bůh“, co mne tak zázračně zbavil kouření, byl od samotného počátku Ježíš Kristus.

Nejsem sám, kdo podobným způsobem uvěřil. Je více takových svědectví i z řad kazatelů, kteří na počátku své víry také otevřeli své srdce v upřímnosti a řekli:

„Bože já nevím jestli jsi, ale jestli jsi, prosím, dej se mi poznat.“

Pokud Bůh uvidí v jeho srdci upřímnou touhu po přímém osobním setkání a ochotu podle toho následně změnit svůj život, jistě nezklame a tuto první „ateistovu modlitbu“ vyslyší.

Jsem přesvědčen, že je úplně jedno s čím kdo přichází, nebo jakým způsobem poznává Ježíše Krista. Nezáleží na tom, jestli to bylo osobní hledání, nebo svědectví jiných lidí o tom, co pro ně Ježíš udělal třeba v oblasti uzdravení, nebo zda to bylo na základě dobrých

společenských vztahů s věřícími. Někdo přichází s náboženskými představami, jiný s pochybnostmi a téměř bez víry, ale hledá, jiný s určitými nadpřirozenými zkušenostmi z léčitelství, jágy, nebo drog, jiný zas uvěřil až po té, co prožil nadpřirozené uzdravení Boží mocí modlitbou jiných lidí třeba na evangelizační akci ve jménu Ježíše Krista apod.

Mám za to, že jenom Duch svatý sám může rozhodnout individuelně u každého zvlášť, co s tím udělá. Každou okultní praktiku je třeba okamžitě vyznat jako hřích a zříci se toho, ale slepu náboženskou víru Bůh může postupně oživovat a proměňovat podle toho, jak věřící roste v poznání Pána Ježíše Krista. Jindy ji může okamžitě nahradit živou vírou, pokud je věřící schopen takového poznání a pokud to také prostředí dané církve umožní.

Tušil jsem, že i novozákonní poselství o Kristu může zplanět, znáboženštět, zacyklit se do stále se opakujících formulek příkazů a zákazů a tak se zcela „uplatcatit“ k ZEMI a ztratit tak živou víru a Ducha. Podvědomě jsem se bránil podlehnout takovému vlivu církve, ale společensky se identifikovat s podobně smýšlejícími lidmi jako jsem sám, jsem považoval za nutnost.

Uklidnilo mne hned jedno z prvních kázání, které jsem v Jednotě Bratrské v Liberci slyšel: „Ježíš není žádné náboženství, Ježíš je ten, který přišel zrušit náboženství. Ježíš je živý.“ Pamatuji se dodnes, jak mne to nadchlo. Hned jsem věděl, že do toho chci jít spolu s Kristem také. Utíkal jsem rychle domů, abych si v Bibli mohl číst, jak to vypadalo, když Ježíš rušil to náboženství a nastoloval živou Boží víru.

V tom kázání též zaznělo: „My nevěříme na Krista, jako někdo na jezinky, nebo jiný na hejkala. My věříme přímo do Krista.“ Kdyby mi kazatel neřekl tyto informace, asi bych je sám v Písmu hned tak neobjevil a v církvi bych asi dlouho nevydržel.

Co o víře říká Bible?

Jako ateista jsem vždy víru považoval za jistý druh slabosti, znamenající totéž co nevědět. Tam kde člověk neví, nezbývá mu než věřit. Vůbec bych se nedivil, ani nezlobil, kdybych zjistil, že většina české populace sdílí stále tento názor. Jako protiargument se často používá základní biblická definice víry, která nás má uklidnit tím, že vlastně i každý ateista je dennodenně nucen něčemu věřit:

Věřit znamená spolehnout se na to, v co doufáme a být si jist tím, co nevidíme.

Žid 11:1

Tuto víru má právě každý, kdo si např. plnou vahou sedá na židle, neboť se spolehá na to, že ho unese. Má ji každý, kdo nastupuje do autobusu, neboť věří, že ho doveze na místo určení a že řidič není ospalý, nebo opilý. Takovou víru mají právě i vědci, kteří se spolehají např. na to, že fyzikální zákony platí pro celý vesmír jednotně a na základě tohoto spolehnutí definují např. chemické složení hvězd pomocí spektrální analýzy světla z těchto hvězd přicházejícího. Nezbývá jim než „věřit“, že chemické prvky i vlastnosti světla jsou všude ve vesmíru stejné.

Myslím si, že mne by tato základní „technická“ definice víry o pravdivosti evangelia nepřesvědčila, neboť neobsahuje nadpřirozenou moc a zjevení nebeských věcí. Tato víra je ryze pozemská a zcela selže, když mi třeba tu židle, na kterou si ve víře sedám, někdo před tím nařízl tak, že se pode mnou skácí. Mít Boží víru znamená něco jiného. Znamená věřit spolu s Bohem v platnost i moc Božího slova.

Víra je tedy ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo.

Řím 10:17

Boží víra přichází na základě slyšení Božího slova, tedy až tehdy, když Bůh mluví. Někteří autoři uvádějí, že pravá, živá víra přichází pouze tehdy, když Bůh promluví do srdce člověka a je to pravda. Původní, přirozené vnímání Božích věcí člověkem bylo HŘÍCHEM zrušeno.

Základní „koncepce“ stvoření, daná první větou Bible ve vztahu NEBE – ZEMĚ, byla HŘÍCHEM narušena. ZEMĚ se oddělila od NEBE a od té chvíle je třeba Boží víru zvěstovat. Nelze ji na ZEMI najít jiným způsobem, než slyšením zvěsti skrze toho, který není z tohoto světa, ale přišel z NEBE.

Ať budu jakkoliv zkoumat život i morfologii housenky, kukly a motýla, nikdy z toho nemohu vypozorovat, že i já mám projít podobnou proměnou v nadpřirozené poloze a už vůbec z toho nejistím, že lidstvo HŘÍCHEM způsobilost k takové proměně ztratilo. Proto je nutno víru zvěstovat. Kvůli HŘÍCHU to prostě už jinak nejde.

Až teprve srovnáním přírodních tvarů s Písmem – Božím slovem tyto souvislosti mohou začít být vidět. Ani to, že se Bůh přiznal k mému experimentu s kouřením, mi nepřineslo nic jednoznačného co se týče víry, jen zmatky a nejistotu. Věděl jsem jen to, že **Bůh je, je živý a „technicky“ funkční**, ale to bylo vše. Nevěděl jsem nic o tom, co jsem teď já, za koho mne Bůh má, nebo kým mne chce mít, jestli jsem vůbec věřící, nebo ještě nevěřící a pokud jsem věřící, tak jakou že víru to vlastně mám. Uvěřil jsem jen v pravdivost výsledku svého experimentu.

Až teprve s poznáním Krista skrze nové vysvobožující doteky jeho Ducha (na evangelizaci i potom v církvi) v souladu s Písmem a v jeho jménu se všechno vyladilo a uspořádalo.

... s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.

Žid 12:2

Ježíš, ne jenom, že vede naši víru jako Pán a autorita našich životů, ale on sám je svým Duchem zdrojem a dárcem naší víry v nás. Je-li v člověku cokoliv duchovního a je-li to od Boha, je to osoba a tou osobou je Kristus sám skrze Ducha svatého, kterého nám poslal. Ježíš je všemi duchovními věcmi, tedy i naší vírou? Má-li platit o Pavlovi i o mně:

„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“

Gal 2:20

...pak už to vlastně nejsem já, ale Ježíš sám, který ve mně věří. Je to velmi osvobožující, už se nemusím zoufale snažit ze své staré přirozenosti vykřesat jiskřičku pravé živé víry. Stejně by to byla jen marná snaha a lidská pověrčivost nesoucí jen samá pláňata. V Kristu máme novou identitu nebešťana a spolu s ním dostáváme také novou živou víru a Ježíš vede tuto naši víru od začátku až do konce.

Pokud zkoumám pojem „víra“ v Novém zákoně tímto prizmatem, objevuji nové souvislosti a novozákonní výroky dostávají jasnější a logičejší význam.

Dokud nepřišla víra, byli jsme zajatci, které zákon střežil pro chvíli, kdy víra měla být zjevena.

Gal 3:23

Místo slova „víra“ je možné si dosadit upřesňující, pomocný pojem „smlouva s Kristem“, aby bylo jasné, že jde o „Boží víru“ import přímo z NEBE, která přišla až s Kristem. Kdyby šlo o víru jako takovou (spolehnutí se na to, co nevidíme), co potom měli u všech všudy všichni ti Židé po celá ta staletí, ba tisíciletí před tím, když ne právě tuto víru? Jaká víra tedy měla být zjevena až s příchodem Krista? My jako originál Nového zákona máme řečtinu a není mi známo, zdali lze vypátrat, jaký výraz Kristus mluvící aramejsky, (nebo apoštоловé mluvící hebrejsky) ve skutečnosti pro pojem víra používali.

Že přišla jiná víra, než jakou měli Židé od Abrahama až do příchodu Kristova, je nesporné.

Takových veršů je v Novém zákoně více:

Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona.

Řím 3:28

Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši.

Gal 3:26

Milostí tedy jste spaseni skrze víru.

Ef 2:8

**Je jasné, že nikdo není před Bohem ospravedlněn na základě zákona, neboť čteme:
„Spravedlivý bude živ z víry.“**

Gal 3:11

Ve všech těchto verších je třeba si dosadit za pojem „víra“ něco víc, než jen náboženskou víru v Boží existenci, nebo holou, autosugestivní víru v to, že když uvěřím, že jsem milostí spasen, takže jsem opravdu milostí spasen a nic víc. Za každým tímto pojmem „víra“ je třeba novozákoně vidět osobní vztah a smluvně zpečetěné duchovní spojení s Kristem.

V Kristu Ježíši nezáleží na tom, je-li někdo obřezán či ne, rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou.

Gal 5:6

Myslím, že je to velmi povzbudivé pro naší českou mentalitu, známou svou příslovečnou sekularitou a ateismem. Možná, že se tím zcela intuitivně, ale možná i vědomě prozírávě a kreativně brání každé slepé, mrtvé a nefunkční nábožné víře. Že by tak zůstávala česká mentalita trvale otevřená v očekávání jiných, přijatelnějších věcí?

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Pokud Ježíš v nebi věří našemu vyznání víry, znamená to, že křesťané mají věřícího Boha.

Ježíš jim na to řekl: „Mějte víru Boží.“
Mar. 11:22

Bůh věří v moc svého Slova.
Věří tomu, že jeho Slovo zdárně vykoná k čemu ho poslal,
a že se k němu nenavrátí s prázdnou.

**„Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná co chci,
vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“**
Izaj. 55:11

Bůh je, je živý a technicky funkční.

První ateistova modlitba v upřímnosti srdce:
„Bože já nevím jestli jsi, ale jestli jsi, prosím, dej se mi poznat.“

Až teprve po setkání s Kristem a v souladu s Písmem
se všechno vyjasní a uspořádá.

**... s pohledem upřeným na Ježíše,
který vede naši víru od počátku až do cíle.**
Žid 12:2

8. „NĚCISTÉ“

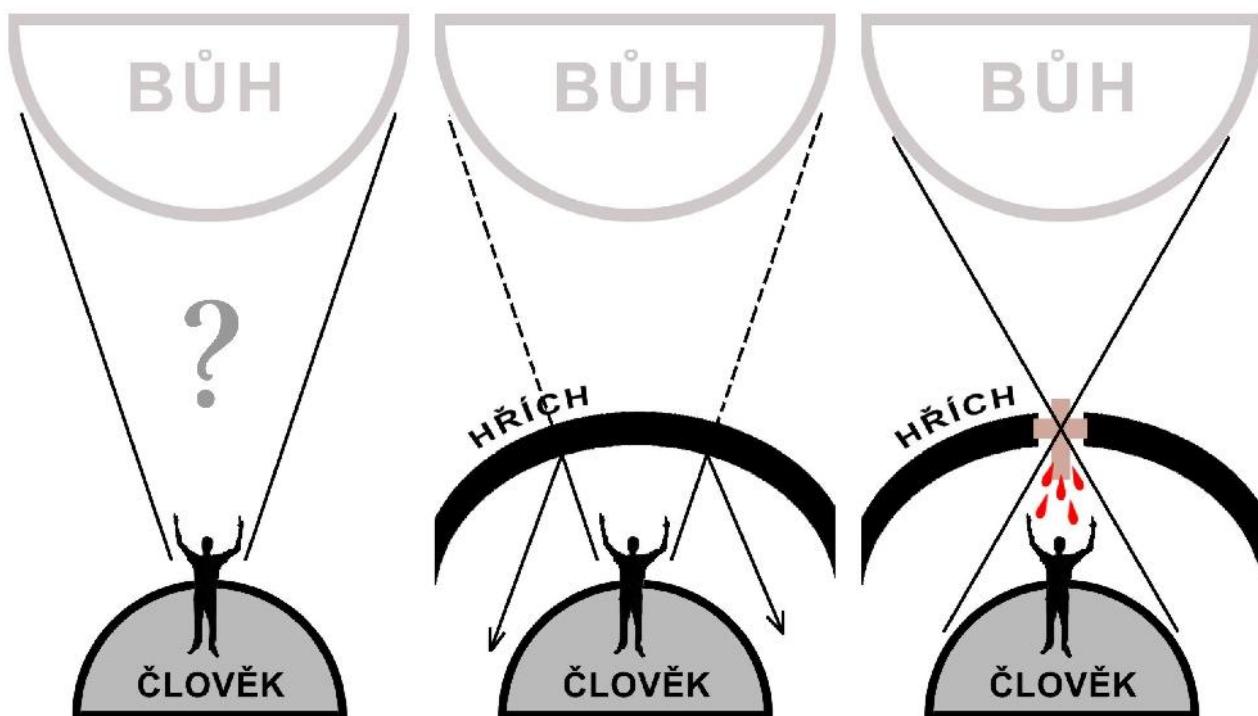
Tento výraz vznikl ze známého českého pořekadla „Jsou věci mezi nebem a zemí“, které jsem již použil při popisu duchovního prostoru obklopující ZEMI, nazývaného „ponebesí“. Někdy se říká: „Je něco mezi nebem a zemí“, nebo také zkračeně: „Něco být musí“. Označení „něcisté“ použil v televizi ThDr. T. Halík právě pro takovou část české populace, která sice nemá zájem o církev ani o víru v Bohu, ale ani nezůstává na pozicích čistého ateismu a věří alespoň tomu, že „něco být musí“. Myslím, že tento názor je zcela logický a intuitivně správný, neboť jen tak z ničeho uvěřit v „něco“ tak absolutního a nevystížného, jako je Bůh, vlastně snad ani poctivě nejde, pokud nám sám Bůh nedá nadpřirozené zjevení sebe sama. Bůh tomu rozumí a počítal s tím, proto i on umístil mezi NEBE a ZEMI „NĚCO“ svého, co spolehlivě funguje a je lidsky přijatelné. Je to vlastně všechno, co nějak souvisí s pozemským životem a dílem Ježíše Krista. On je tím Božím prostředníkem mezi Bohem a lidmi a jeho dílo kříže má trvale platný otisk právě mezi NEBEM a ZEMÍ.

Shodou okolností se nabízí hned druhé české pořekadlo, které mohu přiřadit k tomu prvnímu: „Hledej, kde nechal tesař díru!“ To se říkávalo, když se třeba v hospodě strhla rvačka, začaly lílat židle a bylo třeba vyhledat spásu. Je to jistě jen náhoda, že i Ježíš byl původním povoláním tesař, než nastoupil cestu svého Božího poslání spasitele světa.

Tento tesař totiž svou obětí na kříži také jakoby ukázal otevřené dveře ke spáse a tak hledat toto konkrétní místo mezi NEBEM a ZEMÍ je rozhodně žádoucí, protože i zde přímo souvisí se záchrannou. Ježíš nám otevřel úzké dveře v neproniknutelné bariéře HŘÍCHU.

Rozrazím bronzová vrata, žezezné závory zlomím.

Izaj 45:2

Doufám, že obrázek dostatečně výstižně zobrazuje, v jaké situaci se člověk ocitl vlivem HŘÍCHU, který zcela oddělil ZEMI od NEBE a že uvěřit v Boha přímým způsobem v takovéto situaci vlastně vůbec nejde. To, že nikdo nevnímá Boží přítomnost ve svém nitru přímo a bez překážek už od svého narození, je prvním nejcitelnějším následkem tohoto globálního HŘÍCHU. Další potíž je v tom, že za tento HŘÍCH nikdo netrpí pocitem viny, takže se většina lidí nerozpakuje si svůj vztah k Bohu vymýšlet sama. Tak vznikala různá náboženství (1. část obrázku). Všechny ostatní hříšné činy ať už s následnými pocity viny, nebo i bez nich, jsou až druhotným následkem tohoto globálního skrytého HŘÍCHU.

První část obrázku znázorňuje idealizovaný přímý vztah člověka k Bohu vycházející jen z lidských náboženských, nebo filosofických představ, kterému se čeští „něcisté“ intuitivně brání, protože to neodpovídá prožívané realitě. Bůh se takto bezprostředně nejeví.

Realitu tohoto mylného postoje zobrazuje prostřední část obrázku. Bůh nepřijímá a nepotvrzuje cestu, kterou sám nedal a která k němu nevede. Kdo má z těchto věcí radost, je naopak „bůh tohoto světa“ a Kristův odpůrce – satan, který se rád nechává oslavovat vším, co se vyhýbá nebo ignoruje Kristův kříž (viz. šipky dolů).

Třetí část obrázku zobrazuje právě to „NĚCO“, co dal mezi NEBE a ZEMI Bůh sám a co symbolicky podle Písma nazýváme „vylití krve beránkovy“. Je to v ponebesí trvalý otisk Kristovy oběti za HŘÍCHY světa na kříži na Golgotě.

Plnost sama rozhodla v něm přebývat, aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla jeho krev na kříži.

Kol 1:19-20

Jenom Kristova oběť na kříži má moc vzájemně usmířit NEBE se vším, co je na ZEMI a tak se stát jediným dokonalým a znovu snadno průchozím propojením mezi těmito dvěma stvořenými místy.

Tím vším nás provází Ježíš. Kdo tady na ZEMI přijme Kristova Ducha do svého nitra a nechá se jím vést, je spasen a nemusí se bát, že by po smrti v ponebesí „zabloudil“.

To také potvrzuje Pavel hned v následujícím verši:

I vás, kteří jste dříve byli nepřítelstí Bohu svým smýšlením i zlými skutky, nyní s ním smířil, když ve svém pozemském těle podstoupil smrt, aby vás před Boží tvář přivedl svaté, neposkvrněné a bez úhony.

Kol 1:21-22

Středověký dřevoryt

Vzpomínám si na jednu historickou rytinu zobrazující poutníka, kterému se podařilo dojít až k okraji ploché země, prorazit hlavou nebeskou klenbu a objevit složitý mechanismus, který pohybuje hvězdami. Viděl jsem ji dříve v různých knížkách a nejen astronomických a filosofických, ale i okultních a v současnosti dokonce i na křesťanských tričkách.

Poprvé jsem ji viděl jako školák v časopise „Věda a technika mládeži“. Vzpomínám si, že tam byl dovedek o tom, že ten tulák pak do konce života nenalézal klidu.

Netušil jsem tenkrát, že mne v životě potká něco podobného a už vůbec jsem netušil, že to bude přímo souviseť se zakázaným ovocem podle Bible.

Bůh si v našem zájmu nepřeje, aby kdokoliv nahlížel do jeho kuchyně jiným způsobem, než skrze Ducha svatého.

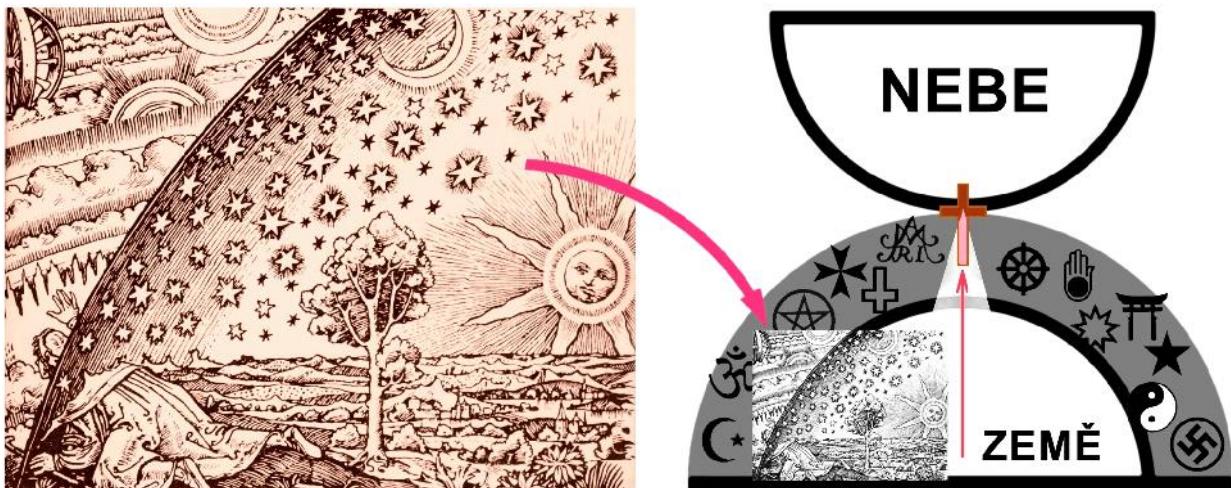
To jsem dříve nevěděl a tak jsem také všelijak nakukoval do nadpřirozena na to NĚCO mezi NEBEM a ZEMÍ skrze drogu a četbu okultní literatury. Okultistou jsem se stát nechtěl a myslel jsem si, že když se zdržím jakékoli manipulace ve smyslu věštění, proutkaření, uzdravování, nebo jiného čarování, tak se ničemu neuvážu. Zakázal jsem si též vyvolávat, nebo jakkoliv jinak komunikovat s jakýmkoliv duchy. Spiritismus mi i tehdy připadal jako ohavnost, asi jsem už tenkrát tušil, že vyvolávat duchy zemřelých je možné. Dopouštěl jsem se jen toho, že jsem si zapisoval a zakresloval pozorované jevy z drogových zážitků. Až po obrácení a přijetí Ježíše Krista do svého života jsem pochopil, že i tímto způsobem jsem se otvíral temným silám bez ohledu na motivaci srdce. Vnímal jsem dost intenzivně, že jsem se dopustil podobného hříchu jako Adam v ráji, když pojedl zakázané ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého. Také já jsem získával inspiraci pro svojí výtvarnou tvorbu zbabělým a zakázaným způsobem skrze drogu.

Až teprve když jsem zakusil, co je to dotek Boží lásky a opravdový pocit bezpečí a pokoj v srdci z Ducha svatého, uvědomil jsem si zpětně při vzpomínce na to všechno, co jsem si skrze marihanu kdysi přivlastňoval, že jsem byl vlastně zlodějem zakázaných informací z nadpřirozena.

Všechny své písemné záznamy i kresby inspirované drogou jsem okamžitě spálil a ne, že by to všechno bylo umělecky vyloženě špatné. Byly to opravdu štosy kreseb a zápisů a ještě dlouho jsem nalézal různé skicy z té doby, ale nenechal jsem si ani jednu aspoň na svědectví. Děsil jsem se toho. Droga a čtení okultní literatury jsou podle mne dvě největší hlouposti, které jsem v minulosti udělal.

Kromě závislosti jsem si byl velmi dobře vědom, že droga umí i jiné věci než alkohol, že také otvírá mysl do zakázaného světa v ponebesí a může vytvářet nechtěné úvazky s temnými silami. Jsem si jist, že každé užití jakékoli drogy bez rozdílu postoje srdce je potenciálním otevřením se stejným okultním silám, jako by šlo třeba o dotazování duchů, věštění, čarování, či jógu apod. Jenom Pánu Ježíši Kristu vděčím za to, že jsem z toho už přes 20 let vysvobozen.

Pokud pominu exaktní vědy a oblast čistého lidského snění a tento středověký obrázek poutníka symbolicky vztáhnu pouze na všechny okultní praktiky včetně četby, které vždy znamenají osobní kontakt a průnik lidské mysli a ducha do nadpřirozena, pak jeho základní orientaci ve vztahu NEBE – ZEMĚ vidím tak, jak ukazuje další obrázek:

Jakékoliv nakukování do VĚCÍ v ponebesí není pohledem do NEBE. Bůh nám tyto VĚCI zakázal v našem zájmu. Hříšný člověk není způsobilý k tomu, aby se sám zorientoval v tak složitém multidimenzionálním prostoru a bude vždy fascinován vším, co ho nadpřirozeně přesahuje a tím jsou bezesporu všechny VĚCI mezi NEBEM a ZEMÍ (v ponebesí).

Bůh zakázal člověku jist ze stromu poznání dobrého a zlého ještě dřív, než zhrešil. Tím spíše nyní, když člověk ztratil vedení Duchem svatým a tím i schopnost se správně orientovat v duchovním světě, je člověku zakázáno zabývat se odchylnými naukami.

Je celkem jedno, jestli byly tyto VĚCI stvořeny Bohem k ovládání přírodních sil a zákonů vesmíru, nebo je tam nastražil satan jako návratu a svod k odchylným naukám.

Také ponebesí je totiž zasaženo HŘÍCHEM. (Slovem „**odchýlení**“ se překládá jeden z více hebrejských výrazů pro pojem HŘÍCH - „**Šágách**“).

V obrázku jsem do ponebesí zakreslil zcela nahodile emblémy různých mystických cest, náboženských, filosofických, nebo i politicko-ideologických nauk a doktrín, které vždy ve svém důsledku znamenají **odchýlení** od kolmého propojení mezi NEBEM a ZEMÍ.

Dejte si pozor, aby vás někdo nesvedl prázdným a klamným filosofováním, založeným na lidských bájích, na vesmírných mocnostech a ne na Kristu. V něm je přece vtělena všechna plnost božství; v něm jste i vy dosáhli plnosti. On je hlavou všech mocností a sil.

Kol 2:8-10

Co se týče různých nadpřirozených VĚCÍ mezi NEBEM a ZEMÍ, je třeba dobře zvážit už zde na ZEMI, ke kterým z nich přiložíme své srdce, neboť za nimi pak půjdeme i po smrti a s nimi nám pak hrozí, že budeme muset trávit celou svou věčnost.

Nebot' kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.

Luk 12:34

Bůh nám dal svobodnou vůli a bránit nám v tom nebude. Je to jen na našem rozhodnutí. Ano jsou VĚCI mezi NEBEM a ZEMÍ, ale jenom ty, které se týkají Ježíše Krista a jeho pozemského díla nás přivedou do Boží náruče a do konečného odpočinutí. Jenom s Ježíšem Kristem se nemusíme bát, že bychom o něco přišli. Ježíš sám k tomu říká:

Vy však hledejte jeho království a to ostatní vám bude přidáno.

Luk 12:31

Kdo např. miluje peníze, tomu hrozí, že bude svou věčnost trávit se spoustou peněz, ale v trápení na místě bez zdroje života. Proto ani všechny duchovní věci mezi NEBEM a ZEMÍ nejsou vhodné k tomu, aby se jimi člověk zabýval a aby k nim přikládal své srdce i mysl. Hledejme tam tedy jenom to „NĚCO“, co tam dal Bůh sám – díru do NEBE v bariéře HŘÍCHU. Tu díru tam pro nás zanechal svou obětí na kříži tesař z Nazareta.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Označení „něcisté“ použil ThDr. T. Halík pro takovou část české populace, která věří alespoň tomu, že „něco být musí“, nebo také že „jsou věci mezi nebem a zemí“.

Nabízí se hned druhé české pořekadlo, které lze připojit k tomu prvnímu:
„Hledej, kde nechal tesař díru!“

Své „NĚCO“, dal totiž mezi NEBE a ZEMI také Bůh sám – je to dílo kříže, nebo v biblické symbolice též – „vylití krve beránkovy“.

Bůh si v našem zájmu nepřeje, aby kdokoliv nahlízel do jeho kuchyně jiným způsobem, než skrze Ducha svatého.

Jakékoliv okultní nakukování do různých „věcí“ v ponebesí není pohledem do NEBE.

9. POSTMODERNÍ FILOSOFIE

V posledním čase jakoby se zeměkoule pootočila poněkud rychleji než tomu bylo doposud a vše se velice rychle během jednoho, nebo dvou desetiletí proměnilo.

Současné církve (ne jen tradiční, ale i charismatické a evangelikální), nestíhají na tento zrychlující se trend ve světě adekvátně reagovat a nedokáží předávat veřejnosti biblickou zvěst přijatelným a pro tuto dobu dostatečně srozumitelným způsobem.

Už v začátcích víry jsem se v církvi dozvěděl, že k Bibli je třeba přistupovat aktuálně v přítomném čase jako k přímému komunikačnímu kanálu s Bohem. To je základní postoj k Písmu, vyučovaný ve všech evangelikálních církvích. Říkalo se, že Bibli máme číst aktuálně tak, jako by šlo o nejčerstvější noviny týkající se přímo naší žhavé současnosti. Na vlastním životě jsme si pak mohli začít ověřovat, že Bible je opravdu nadčasově trvale živým Slovem, které ve spojení s Duchem svatým má moc proměňovat lidské životy.

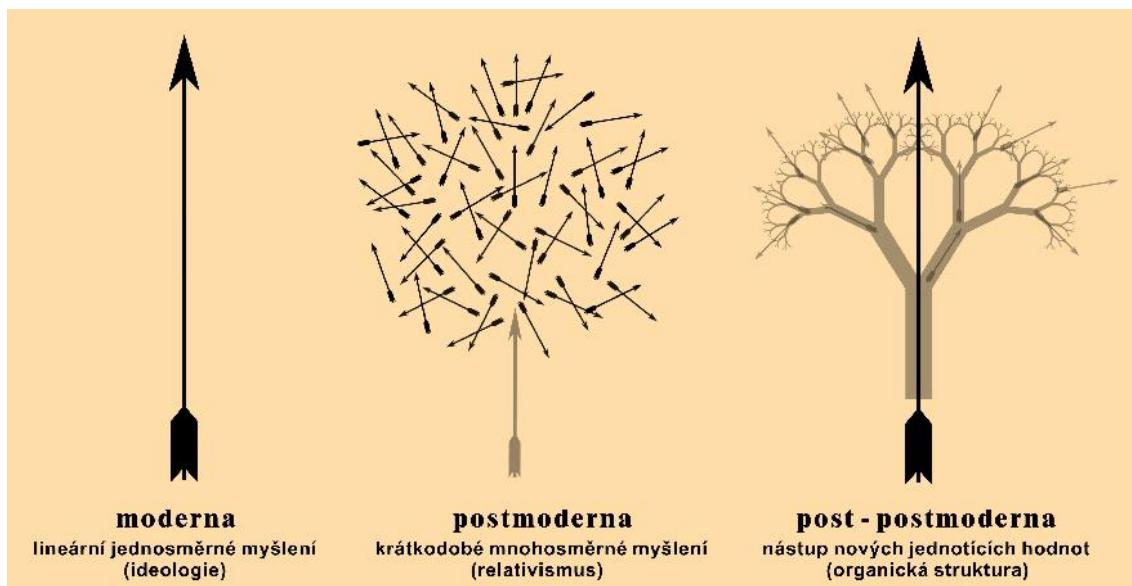
Pokud je Bible opravdu aktuálním a věčně živým Božím slovem, proč by nemohla skrývat nečekaně nové poznatky, připravené právě až pro tuto postmoderní dobu? Proč by nemohla nově uchrát a vydat své ovoce připravené právě jen pro tento čas?

Myslím, že něco podobného se stalo již v období Renesance, které také přineslo po téměř tisíci letech středověkého mysticismu úplně nový pohled na svět, na život i na člověka a spolu s ním přišel také i nový a svobodnější přístup ke čtení Bible.

Dá se říci, že Renesance vytvořila živoucí půdu pro vznik Reformace. Příchod humanismu, odklon od gotického mysticismu a počátek kapitalismu přinesly zájem o člověka a s ním i Lutherovy otázky, za jakých okolností může být spasen jedinec apod. Celý středověk tyto otázky neřešil, protože za jedince vše obstarávala katolická liturgie a kněží.

Ovšem Slovo o „spasení z milosti“, nezačalo být v Bibli až s příchodem Martina Luthera, ale bylo tam už celých 1500 let před ním. Avšak církev, která již neměla přímý kontakt s Kristem a nepochopila význam změn, které přinesl, vrátila se raději k desateru Božích přikázání a Áronovskému kněžství a literu Nového zákona tomu jen přizpůsobila.

Současná postmoderní doba vytváří po 500 letech podobnou situaci a poskytuje podobné změny v přístupu k Písmu jako Lutherovi poskytla Renesance, ale ve zcela nových a nečekaných souvislostech. Postmodernou končí dlouhé období přímočáre perspektivního, racionalního myšlení, které přinesla Renesance. To bylo nahrazeno emocionalitou prožitku a pluralitou. O tom by se dalo dlouze mluvit, ale to není tématem této knihy. Již se rýsuje nové myšlení, které neruší postmodernu, ale vnáší do ní novou „organickou“ racionalitu za vydatného přispění počítačové techniky a nejnovějších objevů přírodních věd.

Na postmodernních jevech objevujících se v současné společnosti vidí mnoho užitečného a objevného i pro církev dnešní doby ve smyslu překvapivě nového chápání Písma. Mluvíme-li o postmoderně, je třeba rozlišit postmoderní jevy a postmoderní filosofii. To není totéž, jevy se dějí, ale filosofové jen přemýšlejí. Postmoderna je daleko spíše kulturním fenoménem, než filosofií. Mluvíme-li dnes o Renesanci před 500 lety, také ji automaticky nespojujeme s filosofy té doby (např. s Makiavelim), ale s kulturou.

Tyto nové jevy (post-bipolární politika, post-industriální ekonomika, post-racionální kultura, post-sekulární nová spiritualita atd.) nevznikají ve společnosti vlivem četby postmoderních filosofů (J. F. Lyotard, M. Foucault, J. Derrida, R. Rorty), jak to mylně chápou někteří konzervativisté a podle nich i někteří křesťané, ale jakýmsi samopohybem dějin. Bavící se současná mládež se zcela určitě neřídí žádnými filosofy, nic takového neče a přesto se zcela spontánně sama od sebe chová postmoderně.

Filosofické myšlení v Bibli

Považuji za užitečné odlišit postmoderní jevy, které vznikají ve společnosti spontánně od názorů postmoderních filosofů, kteří jsou ne vždy dostatečně srozumitelní.

Všichni konzervativci vytýkají postmodernistům, že neuznávají absolutní hodnoty, že popírají existenci absolutní pravdy, ale naopak právě tvrdí, že existuje pouze pluralita více pravd vedle sebe a pravda je tudíž vždy a pouze relativní.

Dnešní důsledný postmodernista ovšem nic takového nemusí tvrdit, pokud vezme v potaz nadpřirozené zjevení existence absolutní pravdy, které se ovšem vymiká z kompetence veškeré filosofie, tedy i té jeho.

Postmoderně filosofické myšlení je spíše takovým myšlením, které chce být myšlením historicky poučeným, které již nepřijímá žádný druh ideologie nebo prázdných frází a dává si pozor na to, aby se jich samo nedopouštělo. Snaží se o co nejzodpovědnější zkoumání jevů i pojmu s ohledem na jejich společenské a historické souvislosti a vzájemné vazby.

Proto by dnešní důsledný postmodernista mohl o absolutní pravdě říci pouze toto:

„Za celou dobu své existence se klasické ani moderní filosofii nepodařilo dát jedinou uspokojivou odpověď na otázky po absolutních hodnotách a smyslu lidského života, které sama sobě kladla, takže to nejspíš vůbec neumí a tato její snaha byla po celých 2000 letech naprosto marná.“ Zkráceně: „**Žádná filosofie neumí dát jedinou odpověď na otázky, které si sama klade.**“ To by ovšem bylo velmi biblické.

My křesťané, kteří jsme v absolutní pravdu **uvěřili**, neboť nám byla nadpřirozeně zjevena v Ježíši Kristu, jsme se k této pravdě přece také nijak neprofilosofovali vlastním rozumem. Bylo by tedy nefér chtít to po současných filosofech, aby se této chyby znova a znova dále dopouštěli.

Postmoderní filosofie (je-li jí vůbec třeba) by měla být historicky poučená ze všech předchozích filosofií a proto by se měla vzdát veškeré snahy vyjadřovat se k nadpřirozeným věcem, neboť jí to z podstaty filosofie nepřísluší.

Je v tom skrytý jistý paradox, který nahrává postmoderně na smeč, totiž pokud by postmoderní filosof netvrdil, že není absolutní pravda, ale jen to, že člověk tak jak je, není sto se dobrat jakéhokoliv konečného smyslu svého života, vřele mu dám za pravdu, vždyť přece Bible tvrdí totéž. Bez Boha a bez poznání HŘÍCHU to opravdu nejde! Tuto krizi filosofie vyjádřil filosoficky v Písmu již král Šalomoun:

Všechny věci jsou tak únavné, že se to ani nedá vypovědět; nenasytí se okem viděním, nenaplňí se ucho slyšením. Kaz 1:8

Filosofující král Šalomoun dokonce dává postmodernistům za pravdu, pokud si za pojem „pomíjivost“ smím dosadit současný postmoderní výraz „relativnost“.

Viděl jsem všechno, co se pod sluncem děje, a hle, to vše je pomíjivost a honba za větrem. Kaz 1:14

Dá se tedy říci, že král Šalomoun došel do podobného bodu svého filosofování jako postmodernisté: „Nic absolutního a stálého není pod sluncem, vše je jen relativní, pomíjivé a marné.“

Pokud mi ovšem postmodernista bude tvrdit, že právě proto žádný takový konečný smysl neexistuje, musím s ním prudce nesouhlasit a co hůř, v té chvíli ho musím pokládat za postmodernistu dost nedůsledného, protože by právě v té chvíli promluvil jako moderně kovaný filosof, který si chce stále ještě nárokovat mít absolutní pravdu.

Takto se dá téměř cimrmanovsky nasmečovat argument konzervativců proti postmoderně zpět na jejich vlastní hlavy. „Absolutní pravda existuje, ale není z tohoto světa.“

To postmoderní filosov zatím neví a tak se intuitivně zdráhá mít absolutní pravdu, aby nepodlehla klamu různých ideologií a to mu nelze vytýkat. Absolutní pravda se pod vlivem HŘÍCHU ze světa vytratila a tak tu opravdu není. Může nám být pouze nadpřirozeně zjevena a vše ostatní, co je z člověka je buď modla nebo ideologie.

Náš postmoderní filosof (možná lépe řečeno filosof zkoumající postmoderní jevy ve společnosti) Václav Bělohradský citoval ve filmu „Nikdo neposlouchá“ jednoho amerického filosofa, který řekl:

„Definuj, nebo budeš definován, nebo ti tvůj život definují jiní.“

To se hluboce zapsalo do mé mysli. Je to velmi užitečné heslo právě pro křesťany této doby. Nikdo jiný více než křesťané nemají tendenci sklouzávat stále do zaběhnutých klišé a strnule prefabrikovaných (tj. obsahově uzavřených a bez hlubšího přezkoumání od jiných lidí převzatých) výroků.

Postmoderní myšlení reagující na současné jevy ve společnosti si např. dobře všímá, že žádný výrok (nebo myšlenka) nevisí v prostoru jen tak sám o sobě jako neměnné dogma, ale má vždy konkrétní společenskou a historickou souvislost. Tím také postřehlo, že žádný pojem nemůže mít neměnný obsah, ale nutně v sobě nese různá zabarvení a konotace podle toho jak, kdy a kde vznikl a pod jakým vlivem a za jak dlouho se proměnil. To je ale opět velmi biblické. Vždyť ani samo zjevení Ježíše Krista nepřišlo z NEBE zcela nečekaně jen tak bez varování, bez konkrétních společensko-historických souvislostí zde na ZEMI. Přímo se váže na Mojžíšův zákon a biblické proroky a na celou historii židovského národa. Pro církev je to příležitost i výzva, aby se také poučila ze své vlastní historie po 2000 letech své existence. Nastala doba, kdy je třeba znova, jinak a lépe definovat, co máme vlastně na mysli, když něco říkáme.

Postmoderní myšlení se mně osobně jeví jako více „scénografické“. Nevšímá si totiž jen vlastního dramatického napětí a konfliktů mezi subjekty ve společnosti, ale všímá si i jejich umístění do správných časových a prostorových souřadnic v daném veřejném a historickém prostoru.

A tak řešení pro filosofické dilema mezi konzervativci a postmodernismem nalézám znovu v první větě Bible: „**Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi.**“ Tyto dva na počátku stvořené světy se od sebe liší, jsou od sebe odděleny a projevují se různě. Jiné jsou věci pozemské a jiné nebeské a my bychom neměli plést dohromady, co k sobě nepatří. Je třeba dobré rozlišovat a zkoumané jevy správně lokalizovat podle tohoto základního prostorového schematu.

A jsou tělesa nebeská a tělesa pozemská, ale jiná je sláva nebeských a jiná pozemských.

1Kor 15:40

Není snad i v Kristově výroku (Mar 12:17): „**Co je císařovo odevzdejte císaři a co je Boží, Bohu.**“, ukryta výzva pro dnešek, abychom lépe rozlišovali NEBE od ZEMĚ i v jejich vězech a dávali své k svému? Co je filosofické přenechte filosofům tohoto světa (ZEMĚ) a co je z víry v Krista očekávejte z NEBE.

NEBE v Písmu představuje hodnoty absolutní, neměnné a věčné, ZEMĚ pak hodnoty pomíjivé, proměnlivé a tedy i v pravém slova smyslu relativní.

Nebeské pravdy mimoděk probleskují v detailech jak do současného konzervativismu např. v jeho koncepci **obecného mravního zákona**, tak i do postmodernismu např. v jeho důrazu na **autentičnost** a funkčnost bez iluzí a prázdných frází. Nikdy by však tyto filosofické pravdy z obou stran neměly být konečným (absolutizujícím) důvodem k osobnímu vyznání srdce bez poznání jejich pravého původce Ježíše Krista.

... neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. Kol 1:16

My se orientačně smíme zajímat o jakoukoliv filosofii (pokud nepřekračuje zakázanou hranici okultismu), ale žádné bychom neměli uvěřit, nebo se na ni spoléhat.

Všechno je mi dovoleno – ano, ale ničím se nedám zotročit. 1.Kor 6:12

Myslím, že se nemůžeme zlobit na současné postmoderní myslitele, že ve světě tady na ZEMI a v lidské společnosti nenalézají důkaz existence konečné absolutní pravdy, čili pevného bodu, o který by se dalo spolehlivě opřít, neboť v něm opravdu není. Tento pevný bod je k nalezení pouze v NEBI a ve zjevení osoby Ježíše Krista.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

POSTMODERNA

dnes poskytuje podobnou příležitost ke změnám v přístupu k Písmu,
jako před 500 lety Lutherovi poskytla
RENESENCE,
ale ve zcela nových a nečekaných souvislostech.

Postmoderna je kulturní fenomén a ne filosofie.

Současná mládež se zcela určitě neřídí žádnou filosofií, nic takového nečeťte a přesto se zcela spontánně sama od sebe jako celek chová postmoderně.

Křesťané mají více než jiní lidé tendenci sklouzávat do zaběhnutých klišé a obsahově strnulých, prefabrikovaných (zabalených) pojmu a výroků, zděděných tradicemi po svých předcích.

„Definuj, nebo budeš definován, nebo ti tvůj život definují jiní.“

Boží pravdy Písma v detailech probleskují jak do současného konzervativismu (**všeobecný mravní zákon**), tak i do postmodernismu (**autentičnost a odpór k ideologickým frázím**)

Zvídaví křesťané se orientačně mohou zajímat o jakoukoliv filosofii (pokud nepřekračuje zakázanou hranici okultismu), ale žádné by neměli uvěřit, nebo se na ni spoléhat.

Každá filosofie v důsledku vede k ideologii a každá ideologie je jako modla.

„**Žádná filosofie neumí dát jedinou odpověď na otázky, které sama klade.**“

Absolutní pravda existuje, ale není z tohoto světa.

10. AUTENTICKÝ ŽIVOT

V dnešní postmoderní společnosti je třeba se orientovat ne jen proto, abychom v ní lépe reagovali při setkání s lidmi a ne jen proto, aby se i církev uměla novým způsobem poučit ze své vlastní historie, ale také proto, abychom lépe porozuměli Písmu, které zdaleka ještě nevydal všechna svá tajemství. S tím, co dnes nazýváme postmodernou, má Bible společného právě to, že také žádá okamžitý emocionální prožitek, avšak pouze v Duchu svatém. Právě tehdy začíná být více nadčasově autentická než tradičně historická.

HŘÍCHEM jsme ne jen něco získali, čeho se teď nutně potřebujeme zbavit, ale především jsme jako lidstvo HŘÍCHEM o něco přišli, něco, co tu bylo dříve než HŘÍCH, co si už nikdo neuvědomuje a co zdánlivě nikomu nechybí.

Spolu s autenticky přímým životem s Bohem a vnímáním Boha samotného jsme ztratili svou původní způsobilost k proměně v nebešťana.

Ne, že by to dnes vůbec nikdo v církvi nevěděl, ale o ztracené proměně v nebešťana se všeobecně v církvích neučí a ani se světu nehlásá. Jde o způsobilost k něčemu, co daleko více než s morálkou souvisí s biologií (organičností), tedy s fenoménem „ŽIVOT“.

Život jako fenomén

„ŽIVOT“ jako jev se nedá nijak přírodovědně (lékařsky) definovat. Lékařská věda prý umí dostatečně detailně zmapovat smrt, ví celkem přesně jak probíhá, kdy a za jakých okolností nastává tzv. „klinická smrt“ a kdy úplná. Ví relativně přesně, co v těle odchází jako první a co poslední. Vously prý rostou ještě několik hodin po smrti člověka, než jim to také „dojde“. Co je ale „ŽIVOT“ sám, se prý vůbec definovat nedá.

ŽIVOT se jeví jako normální stav věcí, smrt jako jejich přerušení. Pojem „ŽIVOT“ má však i svou časovou konotaci. V prostoru (hmotně) se ŽIVOT projevuje spíše jako „živost“ těla (buněk), v čase (nehmotně) spíše jako „žít“, čili autentické prožívání. Když někdo mluví o svém životě: „Můj život stojí pod psa!“ apod., má na mysli daleko spíše své prožívání v čase, než míru živosti buněk svého těla. I když je Bůh původcem obojího: Duch svatý také jako zvláštní světlo nebo „duchovní částice“ oživuje naše smrtelná těla, vždyť žít můžeme jenom tehdy, jsme-li živí, ale naše **přežívání v čase** se všeobecně jeví jako duchovnější rozdíl, než je jen živost buněk našeho těla, neboť se týká našeho jednání a vztahů. Jen v nich se dopouštíme morálních hříchů, které jsou pak příčinou duchovní smrti. Jediným hříchem proti tělu je smilstvo, ostatní hříchy jsou už ve sféře „žít“:

Varujte se smilstvem! Žádný jiný hřich, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu. 1Kor 6:18

Postmoderní sebeprožívání

Současná postmoderní mládež se soustřeďuje právě na tuto oblast „prožívání“, s důrazem na intenzitu emocionálních prožitků. Stále a čím dál více se přiklání spíše k autenticitě ŽIVOTA v aktuální přítomnosti, než k nabízeným „iluzím“ různých myšlenkových systémů z doby moderní a klasické. Pro současného postmoderního člověka je pravda pouze to, co může nazvat jako „opravdově prožitou událost“, než to, co je pouhým obrazem, nebo výrokem o jiné, často jen vysněné nebo vymyšlené skutečnosti. V postmoderně je pravda to, co se nám stane a ne to, o čem se nás někdo snaží přesvědčit. To je opravdu posun. Dnes už je neúčinné hlásat evangelium jako tézi proti antitézi, ale spíše jako svědectví o tom, co se nám STALO. Nám se v životě STAL Kristus a odehrálo se to tak a tak.

Nebot' Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.

Jan 1:17

V Bibli stejně jako v postmoderném myšlení **se pravda autenticky děje**. Jsme svědkové toho, co se nám stalo i když v křesťanství dál platí i ta téze a antitéze. Je tu stále Kristus a jeho odpůrce antikrist, je tu také svatost a HRÍCH, světlo a tma a také ŽIVOT a smrt.

Postmoderna v umění

Podobně i v umění se postmoderna již zcela zřekla moderního nároku na avantgardnost, která uštvala sama sebe opřekotným překračováním svých vlastních mezí ve zrychlující se honbě za budoucností, neboť neustále chtěla být něčím, čím ještě včera nebyla.

Postmoderní umění se naopak snaží o autentické zpřítomnění a prožitek všeho, co je k mání. Také dějiny klasického i moderního umění jsou zdrojem nových dialogů, dokonce i těch, které jsou již zapomenuty a zneuznané. Hodnotou je i epigonství (napodobování).

Napodobování Pabla Picassa by moderní kritika odmítla pro nedostatek tvůrčí invence, naopak postmoderna dnes v téže snaze vidí důvtipné navazování nových nečekaných dialogů. Svou současnost chápou postmoderní umělci jako zpřítomněnou budoucnost všech minulostí v pozitivním i negativním slova smyslu. Někdy jako novou naději, jindy jako krizi a rozvaliny modernosti. Všechno se ale dnes zpřítomňuje, vše minulé i budoucí se střetává ve žhavé autentické současnosti.

Utopicke **iluze** avandgardy jsou dnes nahrazovány **rituálem** autentických událostí.

Celá postmoderní společnost se programově vzdává všech utopicích vizí nabízených různými filosofickými, ideologickými, nebo i náboženskými systémy minulosti.

Minulost zklamala současného postmoderního člověka ve všech nabídkách lepších budoucností, které již dávno měly nastat.

Člověk si teď sám začíná vytvářet své vlastní novodobé kulty a rituály soustředěné převážně na aktuální všeprítomnění života bez přetvárek, ovšem jen v klipovitě nahodilých vztazích a bezprostředních emocionálních prožitcích.

Postmoderní doba tedy není nikterak uzavřena nadpřirozeným jevům (post-sekularismus). Je to velká výzva pro církev, aby i ona lépe prezentovala Krista jako autenticky živého a prokazatelně „technicky funkčního“ v lidských životech v přítomnosti tady a teď.

V Kristu jistě nejde jen o přítomnost

Zde je dlužno dodat, že pro křesťanství to neznamená, že by se teď mělo vzdát svých nadějí a prorockých vizí pro budoucnost inspirovaných Písmem a Duchem svatým. Bůh zaopatruje každou oblast lidského vědomí i prožívání, jak naše aktuální žití v přítomnosti, tak i náš pozitivní vztah k minulosti i k budoucnosti. Z minulosti si připomínáme to, co pro nás Bůh vykonal v Pánu Ježíši Kristu na kříži na Golgotě, podobně jako si židovský národ měl připomínat to, co pro něj Bůh vykonal v Egyptě při průchodu mořem.

Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a divech, jež konal. **Žalm 78:4**

I ze své vlastní minulosti čerpáme zkušenosti a ponaučení. S důvěrou však také hledíme vstříc budoucnosti, ve které zas očekáváme druhý příchod Pána Ježíše Krista, který podle Písma přinese spravedlivý řád a mír pro celou planetu ZEMI, tak jako izraelský lid s nadějí hleděl vstříc budoucnosti při putování pouští do zaslíbené země.

Čím tedy může koncepce první věty Bible přispět k tomu, abychom lépe prezentovali živého Krista v současné době na této ZEMI a také abychom sami lépe porozuměli tomu, co je to **žít život Ježíše Krista?** Je třeba si znova lépe uvědomit svou duchovní identitu v základní orientaci první věty Bible ve vztahu NEBE – ZEMĚ.

Co je identitou křesťana? Jsou křesťané jen pozemšťané, kteří se od ostatních liší pouze tím, že mají v kapse „abonomá“ do NEBE (něco jako předplatné, čili „volnáška“ ke spasení v pevné víře, že tato vstupenka platí, neboť je smluvně zpečetěna krví Golgoty a jejich

vyznáním víry) a nebo jsou pravými křesťany jen ti lidé, kteří za svou vnitřní identitu přijali občanství v NEBI, ale zůstávají tady na ZEMI ještě z nějakých „tajných“ důvodů? Obojí je pravda a obojí je Bohem potvrzováno jako platné a biblické. Mám ale za to, že nastává doba, kdy se začne rozdíl mezi těmito dvěma přístupy prohlubovat a jevit stále odlišněji, jako se to podobně stalo již před pěti sty lety za Martina Luthera vůči tehdejšímu učení církve.

Tehdy šlo ovšem o jinou věc. Bůh skrze Luthera konečně po 1500 letech oživil biblickou pravdu, že spasení není ze skutků, ale z milosti. Bůh má jistě tuto milost i pro ty křesťany, kteří zůstávají dál v neúplném poznání toho, co všechno nám Bible v součinosti s Kristem poskytuje a stále ještě i dnes se chtejí Bohu zalíbit svou vlastní snahou a svými „dobrými“ skutky a všechna ta slova v Písmu o Boží milosti zřejmě umisťují až do „zásvětna“ před Boží soud. O jistotě spasení ale mluví i Písmo:

V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu – neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě. 1Jan 4:17

Tři polohy duchovní identity

Začínají se rýsovat vedle sebe tři odlišné přístupy k Písmu a podle toho také tři odlišné skupiny křesťanů. Mám za to, že žádné z těchto tří skupin Bůh neupírá podíl na spasení: ŽIVOT v činění dobrých skutků,

ŽIVOT pod milostí v jistotě spasení a

ŽIVOT v plné identitě Kristově a činění nových skutků, které připravil Bůh.

První skupina žije spíše z minulosti a nedělá žádný rozdíl mezi Starým a Novým zákonem Písma. Tato skupina ponechává svět v mylné představě, že křesťané jsou svým Bohem vedeni pouze k tomu, aby dodržovali Desatero Božích přikázání ze Starého zákona v dobré naději, že podle toho pak budou souzeni u Božího soudu a omilostněni. Nic víc.

V kulturní veřejnosti světa tato mylná představa převládá stále ještě 500 let po Lutherovi, který již tento názor zrušil. (Současný papež František mu již dává za pravdu.)

Mnozí z dnešních křesťanů jsou tak spojeni s představou nutnosti činění dobrých skutků kvůli spasení, že si programově zakazují přjmout jistotu spasení skrze smlouvou s Kristem a vše ponechávají na Boží milosti až u nebeského soudu. Bůh jistě ve svém milosrdenství nezavrhuje ani tuto skupinu křesťanů a svou žehnající rukou potvrzuje skutky charitativní služby, které tato skupina obětavě vykonává.

Druhou skupinu tvoří tzv. znovuzrození křesťané, kteří porozuměli smluvní povaze Božího království a skrze akt smlouvy s Kristem přijali dar milosti, přinášející jistotu spasení skrze nové narození z Ducha svatého. Je to dar z milosti proto, protože je zcela zadarmo, bez zásluh a bez skutků podle Desatera, pouze na základě víry v Krista. Bůh tuto víru potvrzuje svým darem autenticky prožívané „první lásky“ a dalšími dary Ducha svatého.

A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Řím. 5:5

Ale i této druhé skupině se po 500 letech po Luterovi může snadno stát, že zleniví, buď se vrátí znova pod zákon i když stále vyznává, že žije pod milostí, nebo ulpí na některých atributech **milosti** a na duchovních darech bez přímého spojení s osobou Ježíše Krista a tak je začne uctívat jako by šlo o Boha samotného. Může to být třeba zákonický nárok na každodenní modlitbu, nebo čtení Bible, může to být víra v nadpřirozenou moc Písma při vyznávání vybraných veršů z Bible bez vztahu a souvislostí, může to být i naléhavý apel na každodenní evangelizaci a osobní svědectví nevěřícím, zbožštěná může být i sama **milost** v přehnaném postoji, že vlastně už nemusíme dělat vůbec nic, protože jsme pod milostí a ne pod zákonem. Milost může být i snadno zneužita proti slabším v církvi.

Někteří křesťané v této druhé skupině si totiž tak navykli na Boží milost, že vidí v Bohu už

jen zaopatřovatele svých pozemských potřeb a i když tyto potřeby nemusí být zrovna sebestředně sobecké a požitkářské, osobní Boží vůli pro svůj život již nehledají. Vidí ji pouze v tom, aby se starali a věrně modlili za sebe i za členy a potřeby své rodiny a při tom si hlídali aby o své abonomá ke spasení nepřišli nějakým smrtelným hřichem. Bůh ve svém milosrdenství trpělivě vyslýchá a rád plní i tyto pozemsky zaopatřovací modlitby, ale není to zdaleka všechno, co našemu životu Bible poskytuje a Duch svatý nabízí. Podobně jako první skupina odkládá slova o milosti a jistotě spasení až na chvíli po smrti před Boží soud, tak i u této druhé skupiny křesťanů zůstává několik věcí z Písma, které sice zahrnují do oblasti své víry, ale aktuálně ve svém životě aplikovat nedovedou. Jsou to právě věci týkající se paradoxů autentického ŽIVOTA v Kristu.

Život v Kristu je život v paradoxech

O těchto paradoxech (zdánlivých protimluvech) vypovídá celá řada veršů z Písma:

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.

Gal. 2:20

Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.

Kol. 3:3

„Kdo nalezne svůj život, ztratí jej, kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.“

Mat 10:39

V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás.

Jan 14:20

Jak poznáme, že je Kristus v nás? Tím, že začneme rozumět biblickým paradoxům. Ty jsou dobrým ukazatelem, že se náš život dostává do nadpřirozených (nebeských) rovin. Nejmarkantnějším paradoxem Bible je např. láska k nepřátelům.

Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují,
...

Mat 5:44

Již existuje třetí skupina křesťanů, která začala brát tato slova vážněji a uvědomila si, že nestačí žít jen vírou pro Ježíše pod jeho milostí, ale je třeba žít autenticky přímo v něm a zároveň jeho nechat žít a jednat skrze sebe. Nestačí tedy jen uvěřit těmto veršům, že jsou pravda, a že snad platí i o mně někde v NEBI, to by zas bylo jen plané náboženství. Je třeba tyto verše začít také aktuálně aplikovat ve svém životě. Ne jim jenom věřit a nic víc. Jak ale začít ŽÍT svou vlastní smrt, nebo jak zemřít sám sobě, když stále žiju?

To jsou samé paradoxy života – zdánlivé protimluvy. To co máme my udělat, nemůže být tedy nic jiného než zase nějaký paradox. Je třeba skončit se svým výkonem a snahou to zvládnout sám a vyklidit prostor Kristovu Ducha, kterého Bůh poslal do našeho nitra a podřídit mu celý svůj ŽIVOT. Duch svatý oživuje naši „živost“ a také vede naše „žití“.

To úplně stačí, ale snadné to zas není tak, jak se to řekne.

ŽIVOT v Kristu se vůči světu jeví jako život v samých paradoxech kvůli tomu, že se týká již ryze nadpřirozených (nebeských) věcí a proto také je jim velice těžké, ba často nemožné porozumět běžným světským (pozemským) způsobem.

Již zmíněný Boží nárok, abychom milovali i své nepřátele, to přece normálním světským způsobem nelze ani pochopit, natož splnit. Jestli je něco opravdu z NEBE a ne ze ZEMĚ, tak je to určitě právě tato láska k nepřátelům. Proto nám Bůh poslal Ducha svého Syna, aby to v nás udělal za nás. Kdo je naplněn Duchem svatým tomu najednou porozumí.

Proto také těm lidem, kteří zatím nejsou sto tyto paradoxy pochopit a přijmout, dává Bůh tu možnost být pod **milostí**. I sama **milost** má totiž paradoxní charakter, protože je ze své definice principielně nespravedlivá. Bůh nám dává dary, které si nezasloužíme, především dar spasení. **Milost** je naštěstí paradoxem, který je emocionálně lidsky (pozemsky) přijatelný i bez zjevení či náročných intelektuálních úvah. Máme tedy tu **milost** nerozumět

paradoxu **milosti** a přitom v něm právě díky této **milosti** být a zůstávat.

Paradoxy autentického života v Kristově identitě jsou však přeci jen o něco náročnější, než prostý paradox milosti. K pochopení nám dopomůže prajednoduchá logika první věty Bible a od ní odvislá dvoupatrová struktura všech živých tvorů ve stvoření. Na housence, kukle a motýlu nám Bůh velmi názorně ukazuje, co je to být v Adamovi, co je to zemřít sám sobě a co je to nové narození v Kristu a jak výraznou proměnu to představuje.

Třetí skupina křesťanů si začíná výrazně uvědomovat, že bez této vnitřní proměny nebude vstup do Božích příbytků v NEBI vlastně vůbec možný. Je třeba nezapomínat na to, že tato proměna není naše, ale Boží, a že v plnosti proběhne až v NEBI. Nejde již o proměnu pod morálním apelem HŘÍCHU, jejím důvodem tedy není od začátku až do konce jen a jen naše hříšnost, ale i první věta Bible, tedy výrazný rozdíl mezi NEBEM a ZEMÍ.

Z mínusu do nuly a z nuly do plusu

Východiskem (startovní čárou) pro tuto PROMĚNU proto už nemůže být náš HŘÍCH, ale pouze a jedině stav SPASENÍ skrze MILOST.

Proces PROMĚNY se již netýká jen přechodu **z mínusu do nuly**, to by bylo málo, je též přechodem **z nuly do plusu** ve vyšším patře. Toto vyšší patro však není jen morálním plusem, ale novým životem z nadpřirozených zdrojů v celém způsobu života.

Motýl není mravně polepšenou housenkou.

Housenka zcela přirozeně a radostně umírá svému způsobu života, aby mohla žít v nové formě na vyšší úrovni. Tato nová logika nejen, že ruší zdánlivou nelogičnost paradoxu „života ve smrti“ a činí ho srozumitelnějším i radostnějším, ale mění i pohled na rozdíl HŘÍCHU a MILOSTI a dokonce i na Boha samotného v jeho pohledu na člověka.

MILOST nás totiž stále principiálně vede k vědomí HŘÍCHU, dokud člověk nezhrešil, nepotřeboval MILOST, alespoň v tom smyslu Božího slitování se nad hříšníkem, záleží na výkladu pojmu „milost“. (Na obr. červená šipka milosti pokračuje dál i v jistotě spasení.)

Podobně jako MILOST nezrušila platnost ZÁKONA, tak ani autentický ŽIVOT v Ježíši Kristu neruší platnost MILOSTI dané kvůli HŘÍCHU, neboť bez ní by nebyl možný.

MILOST nás již NEosvobozuje od nutnosti této PROMĚNY z pozemšťana v nebešťana, tak jako nás před tím osvobodila od plnění ZÁKONA, ale **umožňuje a poskytuje ji**.

MILOST nás může okamžitě zbavit některých postojů a rázem proměnit priority života, ale KRISTŮV CHARAKTER nelze získat zázrakem, nebo charismaticky vzkládáním rukou. Do něj je třeba postupně ve spolupráci s Kristem vrüstati, ale i k tomu je třeba MILOSTI.

Je nám dána ta MILOST, že se můžeme zúčastnit tohoto procesu PROMĚNY tak, jako bychom vůbec nikdy nezhrešili, i když jsme si stále vědomi toho, že denně dál hřešíme.

MILOST sama i vděčnost za ni Bohu Otci i Pánu Ježíši Kristu trvá.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Pojem „život“ zahrnuje dva různé jevy (fenomény):

Za prvé hmotný – **život v prostoru** jako biologická „živost“ těla
a za druhé nehmotný – **život v čase** jako „žití“ v autentickém prožívání

“Současná postmoderní doba se soustřeďuje převážně na oblast „sebeprožívání“, s důrazem na intenzitu okamžitých emocionálních a často i mystických prožitků.

Pro postmoderního člověka je pravda jen to, co se mu v životě stane
a ne to, o čem se ho někdo snaží přesvědčit. Pravda je událost.

Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.
Jan 1:17

Postmoderní **umění** chápe dnešek jako zpřítoměnou budoucnost minulé modernosti.

Utopicke **iluze** moderní avangardy jsou nahrazovány **rituálem** autentických událostí.

Minulost zklamala současného postmoderního člověka
ve všech nabídkách lepších budoucností, které již dávno měly nastat.

Rýsují se tři polohy duchovní identity:

život podle skutků – housenka – pozemský level
život pod milostí – kukla – level proměny
a život v Kristově identitě – motýl – nebeský level
Autentický život v Kristu je životem v paradoxech

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.
Gal. 2:20

Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.
Kol. 3:3

Jak ale žít svou vlastní smrt, nebo jak zemřít sám sobě, když stále žiju?

Milost je principielně nespravedlivá.
(viz. Mat 20:1-16 Podobenství o dělnících na vinici)
Milost je tedy také paradoxem, který je ovšem emocionálně lidsky přijatelný
i bez náročných intelektuálních úvah.

Máme tedy tu **milost** NErozumět paradoxu **milosti**
a přitom v něm právě díky této **milosti** být a zůstávat.

Původní PROMĚNA se netýká jen přechodu **z mínusu do nuly**, to by bylo málo,
ale i přechodu **z nuly do plusu** do vyššího patra existence.

Toto vyšší patro se tudíž netýká jen morálky, ale též nadpřirozené přirozenosti.

Podobně jako MILOST nezrušila platnost ZÁKONA,
tak ani autentický ŽIVOT v Kristu neruší platnost MILOSTI dané kvůli HŘÍCHU,
neboť bez ní by tento autentický ŽIVOT nebyl možný.

11. ZÁKON, MILOST A NOVÁ IDENTITA

Předcházející kapitola definovala kontinuální vztah tří odlišných poloh křesťanské víry (život pod zákonem, pod milostí a v nové identitě Kristově). Tyto tři levele (polohy) jsou od sebe odděleny dvěma různými a výraznými předěly. Jejich vzájemný vztah jsem se pokusil zobrazit také na vertikální časové ose dějin spásy.

Tato vertikální osa nezobrazuje ani tak dějiny spásy v historických souvislostech, jako spíše jejich procesualitu v základní orientaci mezi stromem života v pozemském ráji a stromem života v nebeském Jeruzalémě. Schema také zobrazuje sféru vlivu Boží spásy a její záběr v dějinách lidstva, který se prostřednictvím Ježíše Krista rozšířil z izraelského národa i na ostatní pohanské národy a s druhým příchodem Ježíše Krista prostřednictvím Božích synů i na veškeré tvorstvo.

Celé tvorstvo toužebně vyhliží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti – ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích. Řím. 8:19-21

Vzdálenosti na ose mezi biblickými představiteli jednotlivých předělů (levelů) neodpovídají ve schematu historické délce času. Mezi Noemem a Abrahámem je dlouhé období, ve kterém došlo ke stavbě Bábelské věže a k jejímu přerušení a rozehnání. Jan Křtitel je naopak přímým současníkem Ježíše Krista na ZEMI. Kříž tedy ve schematu nezobrazuje historické ukřížování na Golgotě, ale jeho trvalý otisk v ponebesí jako nejvýraznější předěl a místo přechodu ze smrti do života.

Abraham, který odešel z města Ur, se setkal na hoře Sijónu s Melchisedechem, králem Sálemu a knězem nejvyššího Boha v jedné osobě, který byl na této hoře dlouho před jeho příchodem. Tak se stal král Melchisedech kromě Kristova předobrazu velekněze také jakýmsi pomyslným věčným strážcem této centrální vertikální „osy spasení“ procházející horou Sijónem, kolem které se vše v celých dějinách spásy točí a odehrává.

Desatero Božích přikázání dané skrze Mojžíše obrazně vzato kopíruje ohradu ztraceného ráje, neboť podobným způsobem vymezuje hranice HŘÍCHU. Stejně tak jako ohrada kolem ráje nedávala život, tak ani Desatero nemohlo dát věčný život a nahradit tak strom života. (Toto vymezení ráje Zákonem ve schématu zobrazují dvě vertikální čáry.)

Mezi Abrahámem a Mojžíšem je však rozdíl více než 400 let. Toho využil i apoštol Pavel k tomu, aby označil konec zákona (života pod zákonem) a nastolil život pod milostí na základě spravedlnosti z víry, započtené Abrahamovi ještě dříve, než byl dán zákon.

Proto mluvíme o spravedlnosti z víry, aby bylo jasné, že je to spravedlnost z milosti. Tak zůstane v platnosti zaslíbení veškerému potomstvu Abrahamovu – ne jen těm, kdo stavějí na zákoně, ale i těm, kdo následují Abrahama vírou. On je Otcem nás všech.

Řím. 4:16

Oblast víry ve schematu nahoře, zahrnuje všechny národy, jejichž otcem víry je Abraham a je zároveň oblastí milosti, jak vykládá Pavel.

Apoštol Pavel se znovu k tomuto tématu vrací i v dopise Galatským, kde zahrnuje všechny pohanské národy (jako potenciální lid víry) pod zaslíbení dané Abrahamovi směřované už ne k Mojžíšovu zákonu, ale k samotnému Kristu, jako k tomu zaslíbenému Abrahamovu potomku, jak ukazuje schema.

Pochopte tedy, že syny Abrahamovými jsou lidé víry. Protože se v Písmu předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohanské národy, dostal už Abraham zaslíbení: „V tobě dojdou požehnání všechny národy.“ A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abraharem.

Gal. 3:6-9

Slib byl dán Abrahamovi a jeho potomku, nemluví se o potomcích, nýbrž o potomku, je jím Kristus.

Gal. 3:16

Jak a proč se dovnitř této zóny víry dostala ta vnitřní dočasná zóna zákona? Těch důvodů je jistě celá řada a nejsou neznámé. Zmíním jen základní tři. Desatero bylo dáno kvůli HŘÍCHU a našemu svědomí, také kvůli soudržnosti izraelského národa, ale hlavně i kvůli Kristu samotnému, abychom mu lépe uvěřili, neboť on jediný jej naplnil.

Když my dnes přijímáme jeho Ducha prostřednictvím smlouvy a necháme se jím véct, máme celé Desatero **de-jure** splněno spolu s ním. No není to skandál? Je to ale přesně podle Boží vůle a podle Písma a jinak to ani fungovat nemůže. Apoštol Pavel hned v dalších verších listu Galatským to potvrzuje:

Jak je to potom se zákonem? Byl přidán kvůli proviněním jen do doby, než přijde ten zaslíbený potomek, byl vyhlášen anděly a svěřen lidskému prostředníku.

Gal. 3:19

Zákon byl tedy naším dozorcem až do příchodu Kristova, až do ospravedlnění z víry.

Gal. 3:24

Ježíš sám uzavřel období života pod zákonem. Navázal na posledního starozákonného proroka Jana Křtitele (o kterém se již píše v Novém zákoně), a který pro něho připravoval cestu. Ježíš o něm řekl:

Zákon a proroci až do Jana; od té chvíle se zvěstuje království Boží a každý si do něho vynucuje vstup.

Luk. 16:16

Ze schematu názorně vyplývá, že stejně jako Abraham byl dříve než Mojžíš a dostalo se mu zaslíbení formou Božího slibu ještě bez zákona, tak jsou tu ještě jiní svědkové víry, kteří chodili s Bohem ještě před smlouvou s Abraharem. Byl to především Noe, který je Kristovým předobrazem jako záchrance veškerého „genofondu života“ na ZEMI.

Tedy prvním tématem spásy nebyla ani víra, ani zákon, ale sám život na celé planetě.

Bylo by možné mluvit o Ábelovi a Henochovi, kteří už před potopou chodili s Bohem i bez Božích slibů a znalosti zákona a také dosahovali nesmrtelnosti tím, že měli život z Boha. To, co nyní sleduji a co je cílem mého bádání je pochopit, co je to „mít život z Boha“.

Melchisedechova kolmá osa stabilně a trvale propojuje NEBE se ZEMÍ. Vychází z bodu Stvoření (velký třesk), prochází kmenem stromu života v ráji, dále horou Sijónem, kde král Melchisedech sídlil a končí opět v kmeni stromu života uprostřed města v NEBI.

Melchisedech nás takto bezpečně přivedl ke stromu života v ráji, který je v Písmu vždy symbolem věčného života a tím i přítomnosti Kristova Ducha.

Jak už jsem zmínil v kapitole o HŘÍCHU, nápadná podobnost mezi stromem života a

Kristem je v tom, že jist z obojího znamená mít život věčný. (Jan 6:51)

Adam v ráji volil špatně, i on měl v pravý čas jist ze stromu života, tak poznat a přijmout Krista a vstoupit jako pozemštan do proměny v nebeštan a do duchovní identity Kristovy, ve které by už nikdy nezhrešil.

O stromu života v pozemském ráji je psáno ve Starém zákoně:

I řekl Hospodin Bůh: „Ted' je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ na věky.“ Gen. 3:22

Skrze Kristovu krev a její očišťující moc je nám umožněn přístup ke stromu života v NEBI. O tomto stromě v nebeském Jeruzalémě se píše v Novém zákoně:

Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života a do bran města. Zj. 22:14

Zdá se, že identita „Božích synů“, kteří se vrátí spolu s Kristem jemu podobni, má v Písmu hlubší význam než současná „víra v životě pod milostí“, protože v sobě zahrnuje kromě celého lidstva i veškeré tvorstvo planety. Proč Bůh vložil do sféry ŽIVOTA ještě sféru VÍRY prostřednictvím Abrahama a sféru ZÁKONA prostřednictvím Mojžíše? Bezpochyby kvůli celému lidstvu, aby spasen mohl být každý. Vždyť tím vším Bůh připravil cestu pro svého Syna, kterého poslal, aby byl obětován za hřichy celého světa, tedy za hřichy všech lidí včetně Henocha, Noema a Eliáše i všech proroků, kteří kdy s Bohem chodili a o něm mluvili a psali. Tedy sféra „Božích synů“ zahrnuje vše.

Abrahamova víra i Mojžíšův zákon byly dány jako doskočiště pro výsadek Božího syna. Bez toho by ho svět nemohl rozpoznat a spasení by se nekonalo. Život v plnosti Kristova charakteru a tedy i věčný život ze stromu života je nám teď skrze krev Golgoty a skrze Ducha Kristova nabídnut zpět. Bez víry v Boží milost, ale ani bez Destera přikázání by to ovšem nefungovalo.

Tak jako se první skupina soustředila na dobré skutky, soustřeďuje se druhá skupina na zázraky a proroctví. Vyvrcholením tohoto zájmu bylo Letniční a charismatické hnutí, které se soustředilo na dary Ducha svatého, především pak na dar uzdravování vzkládáním rukou a mluvení cizími jazyky. To se stalo jakýmsi standartem v těchto církvích.

Třetí skupina křesťanů již nedává takový důraz na duchovní dary i když je dál používá, ale spíše na osobní růst do Kristova charakteru. Duchovní dary totiž vůbec nejsou zárukou růstu do nové identity a proměny charakteru, dokonce se někdy mohou stát překážkou:

Mnozí mi řeknou v onen den: „Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?“ A tehdy jim prohlásím: „Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“ Mat 7: 21-22

Kdo si z charismatiků zakládá na svých darech, které dostal a ne na Kristově charakteru, do kterého je třeba aktivně růst, toho se může týkat toto varování.

Pro třetí skupinu by mělo být nejdůležitější – mít Kristovu identitu jak ve svém těle, tak i v celém způsobu života. Obojí zajišťuje Duch svatý.

Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. Řím 8:9

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.

Gal 2:20

Třetí skupina v Kristově identitě už lépe rozpoznává v čem je Boží život a v čem je smrt. (Příkladem této dovednosti byl např. Watchman Nee). Tato skupina paradoxně začíná

znovu dávat větší důraz na skutky jako skupina první, ale tentokrát již na vyšší rovině skutků Božích, ve kterých se snaží chodit. Měly by to být přímé skutky Kristovy. Také v evangelizaci je zde větší snaha o trvalejší působení láskou a osobním příkladem v dlouhodobě udržovaných přátelských vztazích s nevěřícími, než jen snaha o jednorázové akce s charismatickým darem uzdravování Boží mocí.

Tato církev už nechce být církví zvací a vtahující do sebe, ale spíše církvi vycházející a žijící mezi lidmi ve svém městě podle Kristova vzoru.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Vertikální osa propojující strom života v pozemském ráji
se stromem života v nebeském Jeruzalémě
určuje trvalou základní orientaci v procesu proměn v dějinách spásy .

A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem.
Gal. 3:6-9

**Zákon a proroci až do Jana; od té chvíle se zvěstuje království Boží
a každý si do něho vynucuje vstup.**

Luk. 16:16

Melchisedechova kolmá osa stabilně a trvale propojuje NEBE se ZEMÍ.

Abrahamova víra i Mojžíšův zákon stabilizují orientační osu pro výsadek Božího syna.
Bez nich by ho svět nemohl rozpoznat a spasení by se nekonalo.

Křesťané žijící v Kristově identitě by už měli lépe rozpoznávat
v čem je ŽIVOT (Duch Boží) a v čem je SMRT.

12. JEŽÍŠ JE VŠEMI DUCHOVNÍMI VĚCMI

Naše evropské myšlení odkojené antickou filosofií, romanticismem a francouzkou revolucí je tradičně zaměřené na výkon, kariéru a na zidealizované cíle. Takové myšlení asi těžko pochopí, že zvítězit můžeme také tak, že prostě skončíme se svým vlastním výkonem ve všech duchovních VĚCECH a otěže života předáme plně do rukou Ježíše Krista.

Watchman Nee napsal jednu útlou knížku, která se jmenuje: „Kristus je všemi duchovními věcemi“. To by měl být jeden ze základních atributů naší nové identity v Kristu.

Watchman Nee učinil takový objev: Je-li jaká duchovní „VĚC“ ve vesmíru, a je z NEBE a ne z temnoty, je vždy VĚCÍ Živého Boha. Tedy dá se říci, že všechny tyto VĚCI jsou také živé a proto musí nějak souviset přímo s osobou Ježíše Krista.

V Písmu čteme, že Kristus je náš život, naše spasení i posvěcení, náš pokrm, uzdravení i moudrost a pravda atd. atd., to všechno jsou nějaké duchovní VĚCI.

Watchman Nee říká, že Kristus jsou i naše proměněné vlastnosti. Zdrženlivost, trpělivost, zbožnost, sebeovládání apod. Když to ještě nevíme, nebo si to plně neuvědomujeme, tak prý žádáme po Bohu jen ty VĚCI a ne jeho samého a pak také dostáváme jen ty VĚCI.

My prosíme třeba o trpělivost, abychom třeba vydrželi nehádat se v práci se svým šéfem, Bůh se slituje a dá nám tu trpělivost. Ta nám ovšem nevydrží, protože je to jenom VĚC a ještě v ní není Kristův život. Bůh chce, aby se naše trpělivost stala osobou Ježíše Krista.

Až když se Kristus ujme naší netrpělivosti a naše Trpělivost se stane osobou, pak teprve zvítězíme nad svou netrpělivostí a můžeme se posunout dál a pozvat Ježíše do další neproměněné oblasti svého života, třeba do vztahu k penězům, k politikům, k sexu apod.

Mám za to, že základní principy učení Watchmana Nee jsou stále aktuální, ba je dokonce lze stále ještě dál rozšiřovat, prohlubovat a vylepšovat.

Někdo z charismatiků (a možná i z katolíků) by mohl říci: „To přece všechno už dávno víme a usilujeme o to, vždyť vydáváme Kristu každou oblast svého života.“ Je však třeba se zastavit a správně definovat co tím máme na mysli a co potom vyznáváme a co je skutečná realita. Něco jiného je vydávat svůj život (oblast života) do Božích rukou a něco jiného je všechny atributy své víry učinit osobou, včetně té víry samé a jejího vyznání.

Něco jiného může být: „mít Boha na prvním místě ve svém životě“ a něco jiného bude: „zemřít své staré přirozenosti, skončit se svým duchovním i morálním výkonem a tak umožnit Kristu, aby se skrze svého Ducha v nás stal naší novou, osobní identitou“.

Je třeba se zastavit a uvědomit si, jestli náhodou nemáme jenom VĚCI místo Krista samotného. Vždyť nejde jen o nějaké idee nebo představy, ale o osobu. Pokud logika našeho myšlení bude stále v zajetí antického kulturního dědictví humanismu, romantismu

a osvícenství, pak se může stát, že budeme mít stále tendenci si na první místo ve svém životě (v mysli) stavět jen ty nejvznešenější ideály, jaké jsme si jen schopni vymyslet, (jako třeba: „Aby byl na celém světě mír!“ apod.), které pak ale v každodením životě nežijeme a odkládáme na neurčito. Totéž bychom neměli dělat s Kristem.

Zkypřená půda - postmoderna

My dnes nemusíme složitě vymýšlet nějakou novou kulturu myšlení, když naše dědictví antiky selhává. Bůh sám se o novou kulturu postaral. Bůh nám dal postmodernu, podobně jako Lutherovi renesanci. Není třeba ji studovat, není třeba se ji nějak učit, stačí jen trochu pozorovat, jak přemýslí a jak se chová současná civilizovaná mládež.

Evropské postmoderní myšlení, se teď samo spontánně zbabuje starých klišé a prázdných frází, všech těch pozůstatků a nánosů po nenaplněných ideálech a klamných ideologických minulosti. Někteří tuto dobu nazývají - „**doba post-ideologická**“.

Postmoderní člověk nemá rád žádné ideologické tendenze ve společnosti, např. nepůjde do kavárny s cedulí „Pouze pro bílé“, připadal by si ošisen o nové příležitosti zajímavých setkání s „barevnými“. Pravdivá je pro něho jakákoli „opravdově prožitá událost“.

Bůh rozsévá své Slovo jako zrno do každé půdy, která se naskytne, dokonce i na skálu.

Postmoderna není tím Slovem, ale je tou zkypřenou půdou, která je připravena dychtivě přijímat rozsévané Slovo. My stále očekáváme „Probuzení“ z NEBE a Bůh nám mezi tím zkypřil půdu na ZEMI přímo pod nohama.

My v Kristu a Kristus v nás

Při psaní této kapitoly mi to nedalo a znova jsem se podíval i do jiných knížek Watchmana Nee, které mám doma a zjistil jsem, že se těmito otázkami zabýval vlastně neustále.

V knížce „Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův“ jsou dokonce na toto téma zvláštní kapitoly: „**My v Kristu**“ a jiná kapitola „**Kristus v nás**“. Watchman Nee v tom viděl skrytý proces, který prý nelze otočit. Nejprve my musíme zůstávat v něm, aby on mohl začít žít v nás.

Víme, že v okamžiku znovuzrození z Ducha svatého, jsme byli přeneseni z hájemství Adamova do hájemství Kristova. Tím jsme v něm a máme jeho duchovní identitu.

To se týká celé naší minulosti a přítomnosti.

Naopak Kristův život v nás se týká už i naší budoucnosti. To je třeba vysvětlit:

Dále je třeba, abychom v něm ne jen zůstávali tak, jako kdysi v Adamovi, ale abychom v něm dál rostli do jeho **charakteru nebešťana**.

Je hodně křesťanů, kteří jsou v Kristu, ale je jen málo těch, ve kterých také žije Kristus.

Také toto souvisí s naším tématem první věty Bible ve vztahu NEBE a ZEMĚ.

Kdo je v Kristu, Je v jeho těle (církvi) a týká se ho veškeré Kristovo POZEMSKÉ DÍLO, včetně zkřížování a zmrtvýchvstání. Kdo má však v sobě také i Kristův život, ten už začíná vrůstat do jeho NEBESKÉ PODOBY.

Watchman Nee vycházel z prorockého zjevení, kterého se mu dostalo:

Máme možnost duchovní teleportace v čase oběma směry, co se týče naší smrti i života.

Pokud jsme teď spojeni s Kristem (tak jako před tím s Adamem), zemřeli jsme spolu s ním na kříži, nebo také Ježíš na kříži už v minulosti zemřel za nás naší smrtí.

To zná dnes většina znovuzrozených křesťanů.

V opačném směru z budoucnosti do přítomnosti je Duch svatý připraven teleportovat do nás Kristův život přímo z NEBE, z naší vlastní budoucnosti, která je tam pro nás již teď připravena a skrze Ducha svatého už teď zpřístupněna. To ale ve své vídě dnes prožívá v církvi jen málo kdo(?).

Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřížován, aby tělo ovládané hřichem bylo zbaveno moci a my už hřichu neotročili. **Řím. 6:6**

Tento verš dnes chápeme poměrně snadno. Naše zkřížování spolu s Kristem v minulosti

před 2000 lety je relativně srozumitelnější teleportací duchovních VĚCÍ do přítomnosti.

Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.

Kol. 3:3

Toto skrytí našeho života spolu s Kristem v NEBI už možná každý nevezme tak snadno, může to být pro něho jako nějaké sci-fi a přesto je to přesně podle Písem. Je to důležitý nástroj k naší nutné proměně v nebešťana, nástroj k našemu „**zmotýlovatění**“.

Teleportovat v čase lze ne jen naše hříchy a smrt na Kristův kříž do minulosti, ale i naše plné uzdravení a proměněný život z naší budoucnosti v NEBI zpět na ZEM do nás.

Identitální panika

To, co teď čím dál více postihuje a sužuje současnou společnost někteří pozorovatelé nazývají „identitální panikou“ (post-identitální doba). Bible tuto situaci popisuje v události po pádu Bábelské věže ve Starém zákoně. Babel prý znamená „zmatek“, tedy také taková identitální panika, která nastala bezprostředně po zmatení jazyků.

Dnes to už není zmatení jazyků, ale zmatení pojmu a dílčích pravd v chaosu narůstajícího množství všelijakých protichůdných tvrzení a návodů na život a z toho pramenící ztráta identitální příslušnosti k nějaké trvalé životní jistotě.

O postmoderní „identitální panice“ lze dnes říci totéž, co Písmo říká o HŘÍCHU a milosti. Tam kde se rozhojuje identitální panika, tam se tím více začne uplatňovat a prosazovat identitální jistota v Kristu.

Některé církve by se dnes měly zaměřit ne jen na duchovní dary a delegovanou Boží moc, ale i na učení o smrti starého člověka v nás a vrůstání do plnosti Kristova charakteru v jeho nebeské identitě, kterou jsme obdrželi už při svém obrácení a znovuzrození.

Žádný z dosavadních zdrojů nových myšlenek včetně Watchmana Nee však stále ještě neodpovídá na mou základní otázku této knihy – jak počáteční Boží záměr se Stvořením s předem nastaveným rozdílem mezi NEBEM a ZEMÍ určil původní postavení člověka před Bohem jako pozemšťana a jakou vlastně roli v tom sehrál HŘÍCH?

Zbavil HŘÍCH Adama nebeské svatosti, se kterou byl již od počátku stvořen, nebo ho zbavil jen jeho původní přirozené způsobilosti nastoupit proces proměny z pozemšťana v nebešťana, který ho teprve k té pravé nebeské svatosti měl dovést?

Jsem si jist, že ani Adam jako bezhříšný pozemšťan ještě nebyl hotovým nebešťanem, jinak by už nezhrešil. Jenom Kristus sám je zdrojem všech duchovních věcí člověka.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Je-li jaká duchovní „věc“ ve vesmíru, a je z NEBE a ne z temnoty,
je vždy věcí „živou“, neboť pochází od Živého Boha Stvořitele.
Všechny tyto věci proto nutně souvisí přímo i s osobou živého Krista.

Až když se Kristus sám stane naší trpělivostí,
pak teprve zvítězíme nad svou netrpělivostí
a můžeme jít dál a pozvat Ježíše do další neproměněné oblasti svého života.

Kdo je v Kristu, je v jeho těle (církvi) a týká se ho celé jeho POZEMSKÉ DÍLO.
Avšak v kom žije Kristus, má v sobě jeho život a již vstoupil do jeho „NEBESKÉ identity“.

Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, ...
Řím. 6:6

Naše zkřížování spolu s Kristem je relativně snadno srozumitelná teleportace duchovních VĚCÍ z minulosti do přítomnosti.

Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.
Kol. 3:3

Tuto teleportaci z budoucnosti (Z NEBE) už možná každý nepochopí tak snadno, ale je to také z Písma a podle Boží vůle. Je to nástroj k naší nutné proměně v nebeštana.

A kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost,...
Rím 5:20

O postmoderní tzv. „identitální panice“ lze dnes říci totéž, co Písmo říká o hříchu:

„Tam kde se dnes stále více rozmáhá identitální panika,
tam se tím více začne uplatňovat a prosazovat identitální jistota v Kristu.“

13. JAK JE TO S DESATEREM

Jedna věc je uvěřit a vydat svůj život Kristu a jiná věc je proces budování živé víry. Při poznávání své nedostatečnosti a hříšnosti musí o Desatero Božích přikázání nějakým způsobem tak jako tak, dřív nebo později „zakopnout“ každý křesťan. Jak se potom máme vydvat se zjištěním z Písma, že zákon (Desatero) je svatý a platí dál a zároveň platí i to, že ho už nemusíme dodržovat, protože jsme pod milostí?

Sám sobě jsem svědkem toho, že Bůh může nejen uzdravit tělesnou nemoc nevěřícího člověka na evangelizaci, ale že také může začít jednat v mé duši a mocně zasahovat do osobní identity ještě dříve, než jsem se obrátil a dokonce ještě dříve, než jsem se setkal se jménem Ježíš a než jsem porozuměl, kym Ježíš vlastně je.

Je třeba zdůraznit, že ten překlenovací čas bez poznání Krista a bez obecenství s druhými křesťany rozhodně pro mne nebyl časem, ve kterém bych nalézal klidu. Asi rok a půl jsem prožíval stav, který by se dal výstižně označit jako „identitální panika“, která je známým průvodním znakem této postmoderní doby.

Nutně jsem hledal odpověď na to, kym vlastně jsem teď já a zdali je na světě ještě někdo jiný, koho se bez náboženské víry dotkl živý Bůh. Věděl jsem jen to, že „BŮH JE, JE ŽIVÝ A TECHNICKY FUNKČNÍ“ a také to, že jsem byl nadpřirozeně vysvobozen ze závislosti na nikotinu. Nic víc, nic míň a to mne dost znepokojovalo.

Když jsem přišel do církve, dlouho jsem si myslil, že ostatní mají totéž co já, ale pak jsem si začal uvědomovat, že se mi nedaří mít takovou víru jako ostatní. Já měl sice subjektivně nezvratný empirický důkaz o tom, že Bůh funguje, ale ne víru. Začal jsem pochybovat o tom, že vím, co je to mít jistotu spasení, kterou ostatní tvrdili, že mají. Jak už jsem uváděl v jiných kapitolách, vysvobodila mne až informace o smluvní povaze Božího království a tomu už mi nedělalo žádné problémy uvěřit. Teprve pak jsem se konečně zařadil mezi ostatní věřící, kteří také smluvně přijali spasení jako dar z milosti bez skutků přikázaných zákonem (Desaterem).

Musel jsem tedy sám projít všemi rozměry víry, jak rozměrem napřirozeného zjevení z milosti, tak i rozměrem zákona. Vzpomínám si, jak jsem dlouho zápasil s neporozuměním paradoxu milosti, která nás prý osvobozuje od dodržování Desatera. Jak se může stát, aby Desatero nadále platilo v celém vesmíru i v našich životech, aniž bychom ho museli dodržovat?

Při čtení jedné knížky, myslím, že to byla „Milost“ od Wolfharda Margiese, jsem prožil nadpřirozené zjevení, skrze které jsem tomu náhle porozuměl. Do druhého dne jsem to

však ztratil. To se mi pak stávalo častěji a ne jen mně, že jsem nějaké nové duchovní poznání nedokázal udržet v paměti a zůstával z toho jen dojem. Znovu jsem četl tu knížku, ale už jsem nenašel, na jakém místě jsem prožil to zjevení a porozumění. Paradox milosti a zákona se vzpouzel a nechtěl u mne zůstat. Byl jsem z toho úplně nešťastný, vždyť už jsem to měl u sebe a je to pryč. Vzpomínám si, že jsem odešel ven, chodil jsem kolem paneláku, modlil se a marně vzpomínal, jak to bylo a pořád nic.

Později jsem zjistil, že to je normální věc a že to tak už bývá s Duchem svatým, který takto nadpřirozeně přináší takováto okamžitá zjevení spolu s pochopením, které pak často do druhého dne zmizí a zůstane jen dojem. Stačí počkat a modlit se a ono se to samo vrátí třeba někudy jinudy.

Často nepomohlo ani to, když jsem si pak, poučen tímto úkazem, nechával do druhého dne sám sobě vzkaz, abych si to ráno připoměl. Většinou jsem se druhý den divil, proč jsem si zapsal něco, co už stejně dávno vím. To zjevení totiž nebylo ani v tom vzkazu.

K lepšímu porozumění mi často pomohly kromě obrazů z živé přírody také představy jakýchsi prostorových „scénicko-režijních aranžmá“ našeho pohybu v duchovním prostoru v různých vztazích.

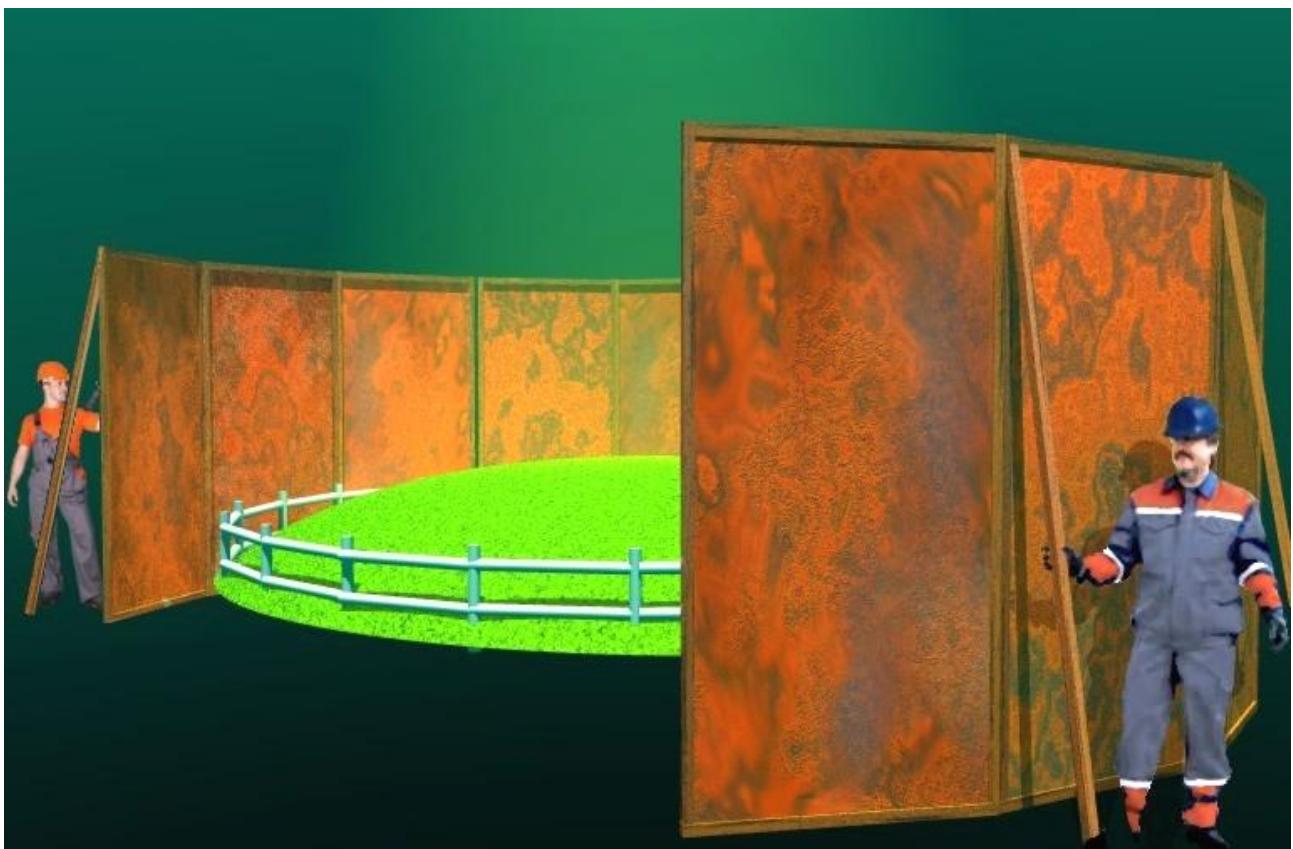
Vidění pastviny na domácí skupince

Jednou naší domácí skupinku v církvi v Liberci navštívila jedna prorokyně z německa, která pohostinsky sloužila několik týdnů v našem sboru. Přišel jsem trochu později, všichni už seděli a začínali se modlit. Když jsem dosedl na své místo, zavalila mne vlna milosti, rozhojnilo se ve mně příjemné teplo a prožíval jsem nádherný pokoj v nitru i v mysli.

Věděl jsem, že je přítomna Boží sláva a vnitřním zrakem jsem uviděl nádhernou světle zelenou záři, která svou svěžestí odpovídala těm pocitům, které jsem náhle zakoušel.

Zelená barva zaplavila celý prostor přede mnou a začala dostávat kontury krásné oválné pastviny. Na jejím okraji se objevilo klubko všelijak pospojovaných bílých latěk, vypadaly asi jako hromádka skládacího zahradního nábytku. To klubko se začalo samo kutálet a rozmotávat podél okraje pastviny a vytvářet tak krásnou bílou ohrádku. To rozbalování bylo dokonce stylově podbarveno jemným hudebním doprovodem podobným hře na dřevěný xylofon.

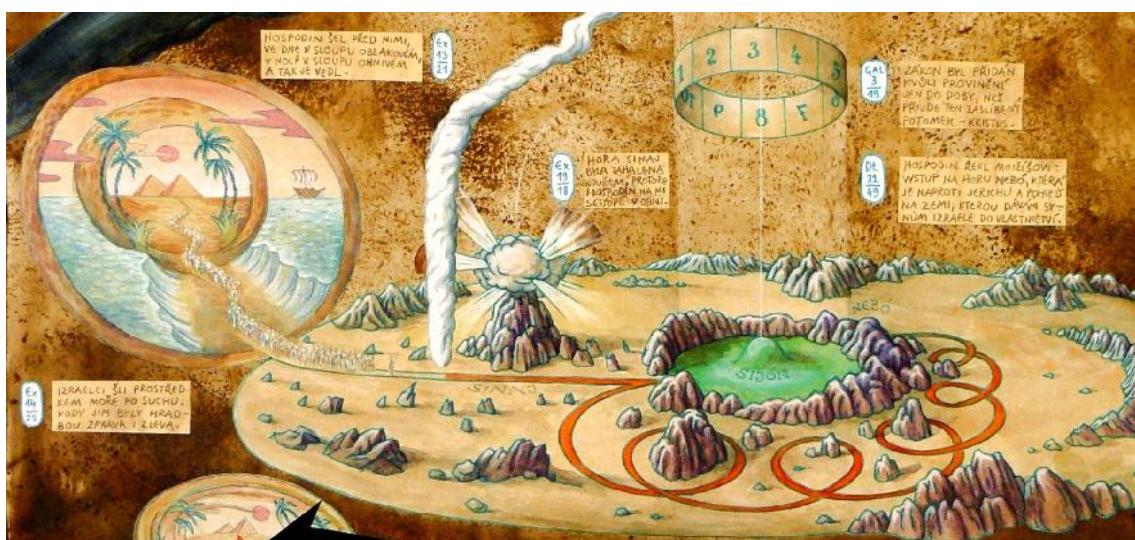
Když byla ohrádka hotová, všiml jsem si, že okraj pastviny opravdu končil tmavým srázem, který hrozil pádem do propasti. V té roklině kolem pastviny se najednou objevili nějací zřízenci v montérkách, kteří velmi tiše, pomalu a zodpovědně začali kolem pastviny stavět ještě jinou ohradu, tentokrát z velkých plechových rezavých plátů. Působilo to velmi industriálně, jako když se třeba staví plechové šalování pro betonáž při stavbě metra, nebo nějaké přehrady a tedy také velmi kontrastně proti té zářící zeleni pastviny a bělosti ohrádky. Nejdříve se mi to líbilo, zřízenci pracovali velmi spořádaně a zodpovědně, z jejich pohybů jsem přímo vnímal jak věří tomu, co dělají a že tu pastvinu také chtějí nějak ochránit. Výsledek byl ale opačný. Jakmile zřízenci přinesli poslední plechový plát, který mi zcela zakryl výhled na pastvinu, odešel zároveň s tím i ten nádherný pocit pokoje a svěžesti, a vše se rychle vracelo do pocitového normálu všech neduhů a starostí všedního dne, se kterými jsem na skupinku přišel. Ještě chvíli jsem měl před očima výtvarně docela zajímavý dezén rezavého plechu a pak už bylo všechno pryč.

Tehdy jsem to vztáhl pouze na sebe, vzal jsem to tak, jako by šlo o běžné morální kázání, jak bylo a stále ještě je v církvi zvykem. Myslel jsem si, že to, co mi tím Bůh chtěl asi říci, nemůže být nic jiného, než že ke vstupu do těch Božích pastvin a trvalému přebývání v nich, mi brání jen a jen moje vlastní hříchy. I když jsem na sebe nic nevěděl, neznamenalo to, že by se nic nenašlo. Hříchy úst, nečistá mysl, málo se modlím a málo čtu Bibli atd.

Ne, že by z toho nic neplatilo, ale přesto mi zůstával celkový dojem, že to vidění mělo obecnější význam platný ne jen pro mne. Přemýšlel jsem stále o tom, jak jen se za tu plechovou hradbu dostat trvale. Tehdy jsem zatím netušil, že ten obraz nebyl o pokání z hříchů, ale o změně identity.

Symbol zelené pastviny se mi tak zalíbil, že jsem ho začal používat jako výtvarný znak pro „zaslábenou zemi“ v biblických schematech o putování pouští, ale i pro pozemský ráj apod.

Zaslíbená země byla vymezena Desaterem podobně jako ráj ohradou. Obojí mi připomělo

živou buňku. Každý živý organismus se vyznačuje mimo jiné tím, že má jádro a obal. Buněčné jádro je jistě důležitější než její tělesný obal, neboť nese ve svém DNA samotný kód života, ale bez kvalitního obalu, kterým vše drží pohromadě, by se celý organismus roztekl a zachvíli by zemřelo i to jádro. Tato jádrovitost a obalovitost je průvodním znakem v celé stvořené živé i neživé přírodě.

Také Boží slovo, kterým vše bylo stvořeno, vykazuje tuto strukturu. Bible má také jádro a obal. Jádrem je Kristovo evangelium a obalem zákon (Desatero Božích přikázání), kterým vše drží pohromadě.

Proto vždy ve svých schematech zobrazují Desatero jako kruhovou ohrádku, která vymezuje nějaký prostor. Jedinou vstupní branou do tohoto hájemství je nové narození v Kristu.

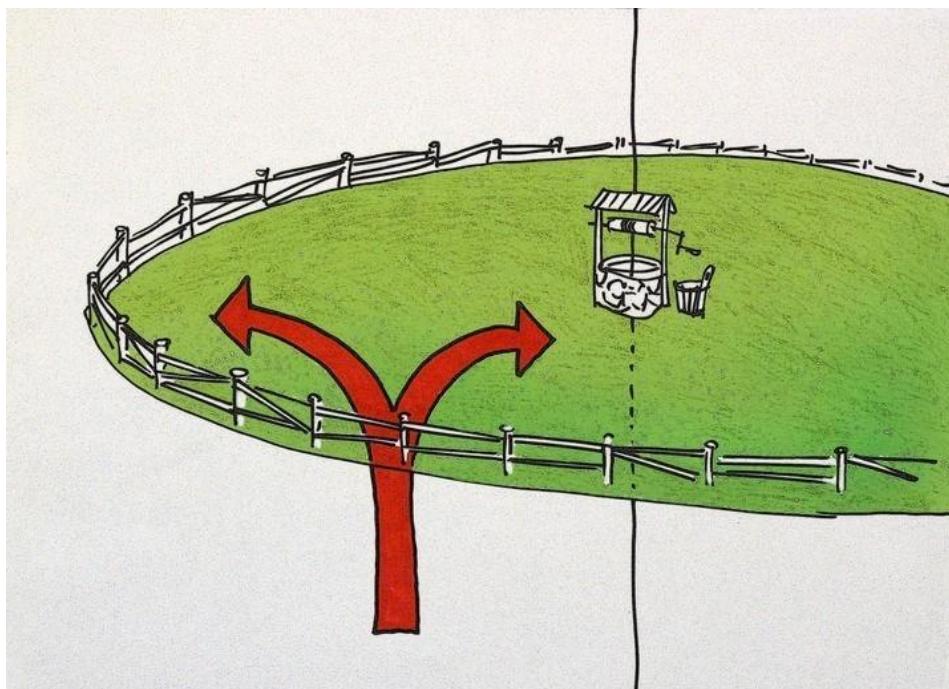
Naše duchovní identita pak rozhoduje o tom, odkud se na tento zákon díváme. Buďto zvenčí, nebo zevnitř. Až teprve nedávno mne napadlo, že ti svědomití zřízenci, kteří stavěli kolem pastviny rezavou hradbu, by mohli být také metaforou církve, která stále ještě na Desatero hledí pouze zvenčí a tak vytváří zákoniectví, které samo sobě i celému světu brání ve vstupu do Božích pastvin.

Pravým Božím Desaterem je ta bílá ohrádka kolem nás, která nás chrání před pádem do propasti tím, že varuje naše svědomí v čase nezralosti a ve chvílích pokušení.

V Desateru není zdroj věčného života

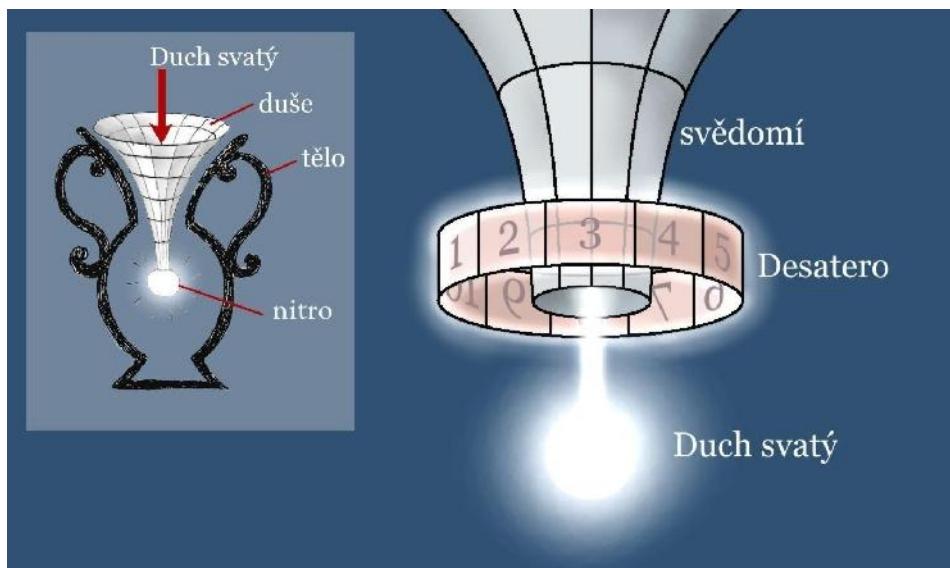
Starší obrázek pastviny, který také vycházel ze zmíněného vidění na domácí skupince, představuje naší novou situaci v Kristu po obrácení. Dvojitá červená šipka na obrázku znázorňuje naší vnitřní rozpolcenost, která se vždy dříve nebo později po našem obrácení dostaví.

Na základě smlouvy jsme byli přeneseni do těla Kristova a tak se ocitli rázem někde mezi ohrádkou Desatera a vlastním zdrojem života, jímž je Kristus a začne se v nás odehrávat vnitřní svár. Naše stará přirozenost spolu s tělem nás strhávají zpátky do světa, ale naše víra a touha proměněného srdce chce jít dál ve víře a blíž k Ježíši.

Když jsem začal dělat kompromisy mezi žádostmi těla a touhou srdce, začal jsem narážet ve svém svědomí na zákon, což se projevilo v mé myсли jako „musizmus-nesmizmus“, tj. začal jsem přemýšlet poněkud zákonicky a kalkulovat stále častěji, co ještě smím a co už

nesmím, co můžu a co musím. To zpočátku postihuje každého. Je to známka toho, že se méně díváme na Krista a více do světa a začínáme vnitřně narážet do ohrádky Desatera i když tím ještě neprestaváme být v Kristu (na jeho pastvinách). Desatero funguje i v našem nitru jako stabilizační kroužek nebo magnetické ložisko, které centralizuje naše svědomí k Duchu svatému, který byl dán do našeho lidského ducha.

Desatero je tedy dobré a platí stále, ale nikdy se nesmí dostat mezi nás (naše svědomí) a Ježíše, ale jakoby nám krýt záda. Skrze Desatero totiž na Krista není vidět a stává se rezavou plechovou hradbou, skrze kterou se pak nikdo vlastní pilí k Ježíši neprotlačí. Desatero nás chrání před námi samotními, před pokušením a odpadnutím, ale zákonictví (spolehání na zákon) nás k Ježíši a k NEBI nepřiblíží.

Každému to trvá nejméně 5, 10, ale často i 15 let, než přestane stále zapomínat na to, že se stal křesťanem, že odevzdal svůj život Ježíši Kristu, a že by měl ne jen své skutky a slova, ale i všechny své myšlenky spoluprožívat s Duchem svatým. Pro tento čas růstu je tu Desatero Božích přikázání jako dozorce, který včas varuje naše svědomí před hříchem, ale pouhá snaha o jeho naplnění z vlastních sil našeho ducha neoživí.

Aby pastvina ovčince měla úplnou strukturu živé buňky, umístil jsem do jejího středu také obraz studny jako symbol zdroje života, kterým je Ježíš Kristus a jeho Duch v nás.

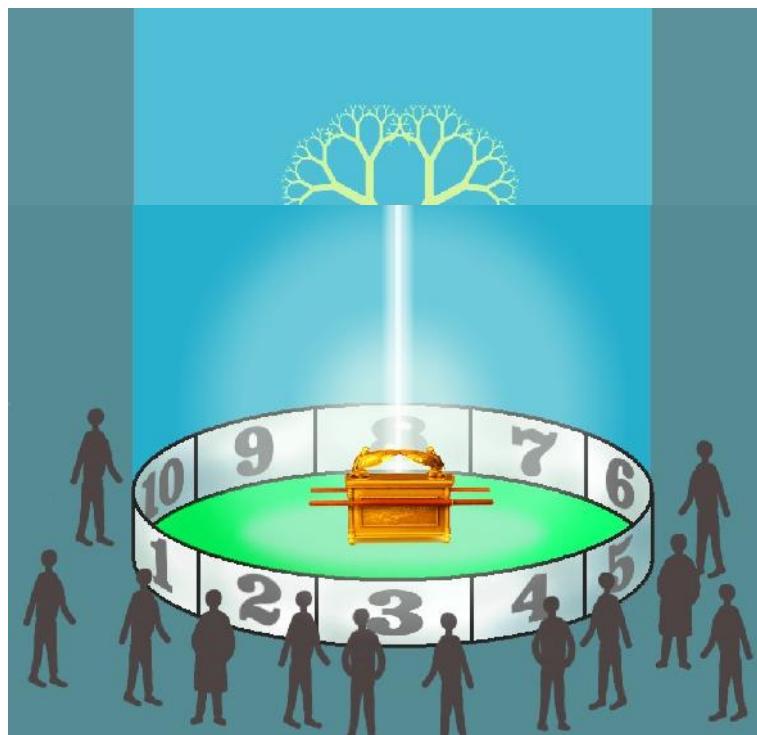
V poslední, velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: „Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra, jak praví Písmo.“

Jan 7:37-38

Jádro a obal

Toto jádro jako sídlo Božího Ducha a zdroj života bylo ve Starém zákoně zobrazováno různými symboly. V ráji jím byl Strom života, v zaslíbené zemi hora Sijón a v pozemském Jeruzalémě chrám se svatyní svatých a schránou úmluvy.

Jádro zde vyjadřuje místo Boží přítomnosti tak jako v přírodě kód života (DNA). Samotné jádro však k udržení života nestačí. Také život biologické buňky se odehrává v celém těle kolem buněčného jádra pod ochranou jejího vlastního obalu (buněčné membrány).

V biblickém ráji tím obalem byla ohrada oddělující zahradu od okolní pouště, zaslíbenou zemi vymezovalo Desatero jako právní kodex země oddělující Izraele od okolních národů. Jeruzalém měl své hradby. Ezdráš a Nehemijáš se stali po návratu z babilonského zajetí hlavními aktéry při stavbě a obnově dvou nejdůležitějších věcí pro Jeruzalém – chrámu a hradeb. Strukturu jádra a obalu vykazuje také každý člověk jako jedinec, ale i každý místní sbor ve městě jako společenství.

JÁDRO - OBAL

Pastvina je tedy obrazem církve (těla Kristova), bílá ohrádka je trvale platné Desatero, které však nahlíženo zevnitř už není podmínkou ke vstupu, ale morální ochranou před odpadnutím.

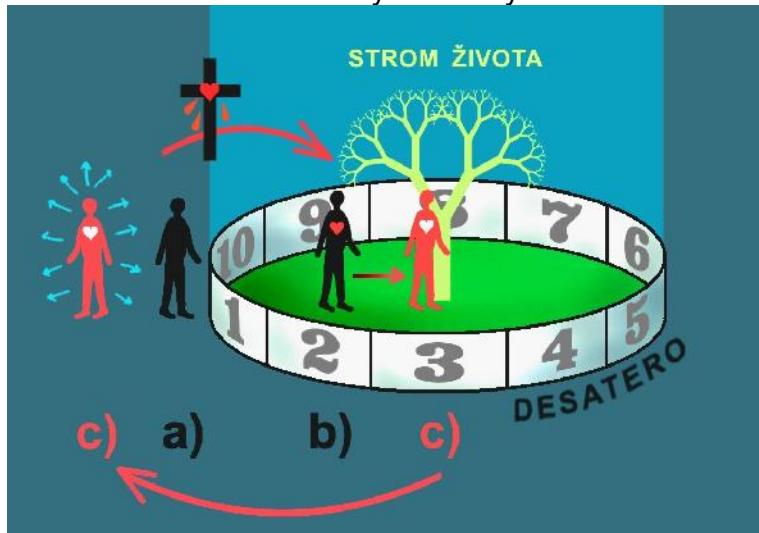
Toto je vztah zákona a milosti. Vstupní branou do spasení už není dodržování Desatera, ale Nová smlouva, která je výrazem této milosti. Sám Bůh se smluvně zavázal dodržet, že každý kdo uvěří a vyzná Ježíše Krista svým Pánem, bude přijat do těla Kristova (spasen), ať je v jakémkoliv stavu. Kdo tak učiní, je okamžitě milostí přenesen z hájemství Adamova do hájemství Kristova. Jeho duchovní identita se rázem změní i když jeho povaha a postoj jsou zatím beze změny. Ještě neudělal nic prospěšného pro Boží království, ještě se nenaučil modlit ani nepřečetl Bibli, ještě je celá jeho mysl v zajetí světa a jeho tělo plné závislostí a už je přijat mezi svaté. Toto je skandální zvěst, ale je to přesně podle Písma a podle Boží vůle. Evangelium má opravdu tuto skandální povahu a celá veřejnost světa by o tom měla vědět. Sám Bůh se zavázal touto smlouvou, že to tak bude platit.

Taková je podstata Boží milosti. Kdyby tato Smlouva neexistovala, ale kdyby neexistoval ani ten prostor milosti vymezený Desaterem jako ohrádkou, nemohl by v Kristu být nikdo.

Technicky je možné být v Kristu jen díky teleportaci duchovních věcí v čase. Kdo je v Kristu, ten také zemřel spolu s ním na kříži a také **spolu s ním vstal**. Tedy naše smrt byla časově teleportována na kříž do doby před 2000 lety a zároveň jeho oběť na kříži byla smluvně teleportována na naši reálnou smrt. V duchovních oblastech je to technicky možné. Kdo je v Kristu, týkají se ho všechny duchovní věci, které v minulosti Ježíš vykonal zde na ZEMI, tedy i to, že jako jediný dokázal beze zbytku neporušit Desatero. Pak tedy i ten, kdo přijal jeho Ducha do svého ducha, má vlastně de-jure před Božím soudem dodrženo spolu s ním i když je si vědom toho, že de-fakto tomu tak zatím není.

Potíž je v tom, že lidskou duši již v čase teleportovat nelze, neboť je vázána k tělu, které se smí pohybovat jen v daném prostoru a čase. Lidská duše se musí trpělivě ve své nové identitě nechat Duchem svatým proměňovat, neboť v NEBI by bez této proměny nemohla být. Čím více se promění do Kristova charakteru, tím větší dědictví ve slávě obdrží a tím méně věcí jí shoří v ohni. Je to proces na celý život a ve smyslu nutného dotažení k dokonalosti bude jistě tato proměna svým způsobem pokračovat i po něm.

Jak vypadá „scénické aranžmá“ tří postaviček představujících tři fáze v procesu proměny křesťana v této zahrádce „života“ ve struktuře jádro – obal, zobrazuje další obrázek:
Postava a) je poloha křesťana, který zatím ještě neporozuměl rozměru milosti, nemá ještě jistotu spasení a tak se snaží Bohu zalíbit svými skutky.

Není to poloha příliš odlišná od postoje ortodoxních židů, kteří se modlí u „zdi nářků“ v Jeruzalémě. Tato zed' je vlastně velmi názorným obrazem Desatera, skrze které se nelze dostat dál. Židé by jistě rádi obnovili chrám, aby znova mohli přinášet oběti Bohu a skrze ně vstupovat do chrámové svatyně a tím i do větší Boží blízkosti. Neporozuměli tomu, že Kristova oběť na kříži je právě jejich Bohem dána a uznána za dostačující i trvale platnou pro všechny časy a tak se dál už přes 2000 let klaní Božímu zákonu.

Postava b) je situace znovuzrozeného křesťana, který uvěřil smluvní povaze milosti skrze Kristův kříž, vyznal Ježíše svými ústy za svého spasitele a Pána a byl tak rázem přenesen do Krista. Ještě jsem neslyšel nikoho, kdo by kázal, že ten kdo je v Kristu, ocítí se vlastně uvnitř Desatera. Pojem „zákon“ totiž každého svádí pojímat pouze jaksi de-jure, tedy jen právním, nebo morálním způsobem a ne také jako nutnou ochranu a zabezpečení života. Kdo je v Kristu, je spasen, ale to ještě neznamená, že už je také vnitřně proměněn. Znovuzrozený křesťan stále bojuje se svými hříchy, ale spoléhá na milost a hojně používá charismat (duchovních darů), které mu pomáhají ke společnému i osobnímu růstu.

Postava c) představuje křesťana, který již porozuměl paradoxu smrti starého člověka v sobě i paradoxu nového života v Kristově identitě. Ježíš Kristus už pro něj není jen pastýř, dárce nějakých věcí, nebo vzor hodný následování, ale přímo nový Adam, jehož duchovní identitu teď přijal za svou vlastní jako jeden z mnoha údů jeho těla. Není tedy jenom v Kristu (v jeho ovčinci), ale začíná o něm platit, že i Kristus je v něm.

Měl by mít také konkrétní vizi pro zbytek svého života, kterou přijímá individuelně z Ducha svatého, nebo kolektivně v rámci konkrétního služebního týmu, nebo i v rámci celosborové vize od apoštolsko-prorockého vedení sboru, je-li jaké.

Křesťan v identitě Kristově dále roste ve víře nejlépe tak, že zcela kapituluje před Bohem a dobrovolně vzdává každou snahu se sám Bohu zalíbit svým výkonem, ale zároveň zůstává stát před Bohem v pevné důvěře, že Bůh sám v jeho nitru odstraní zbývající nedostatky a doplní chybějící rozměry víry.

Přestává se starat o sebe (to je na počátku cesty na místě) a začíná se zajímat o druhé a o to, co chce Bůh skrze něho vykonat. Už se neuzavírá před světem, ale takto vyzbrojen se rozhoduje žít spolu s lidmi ve svém městě po vzoru Kristově. Paradoxně se tak znova dostává do sféry skutků jako postava a), ale tentokrát už v nové dimenzi Božích skutků, které sám Bůh pro něho, nebo pro konkrétní akční tým připravil.

Bůh nás provází všemi třemi polohami. Jak polohou dobrých skutků v přirozeném životě, tak polohou milosti a duchovních darů v nadpřirozené poloze, tak i ve svéře postupného vrůstání do Kristova charakteru a naplňování jeho vizí a záměrů s námi samotnými i se světem kolem nás.

Zdrojem tohoto procesu je tedy vždy sám Ježíš Kristus, ale i víra v možnost teleportace nejen těch věcí, které pro nás vykonal zde na ZEMI v minulosti, ale i těch věcí, které pro nás připravuje v NEBI. Ježíš nám již teď nabízí některé ochutnávky z naší vlastní budoucnosti v NEBI, ze které už teď můžeme čerpat jako z bezplatné nebeské hypotéky.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Desatero není zdrojem Ducha života

Desatero kopíruje ohradu ztraceného ráje,
ale strom života uprostřed ráje nahradit nemůže.

V pozemském ráji byl jádrem Strom života,
v Izraeli hora Sijón
a v Jeruzalémě chrám se svatyní svatých a schránou úmluvy.

Zákonictví vytváří církvi i celému světu překážku,
kterou nikdo není sto překonat.

Lidská duše v nové identitě Ducha svatého
by se ochotně měla nechat postupně proměňovat,
neboť v NEBI bez této proměny nemůže přebývat.

Kdo je v Kristu, je spasen, ale to ještě neznamená,
že už je také vnitřně proměněn.

Ježíš nám již teď nabízí některé ochutnávky z naší vlastní budoucnosti v NEBI,

ze které už teď můžeme čerpat jako z bezplatné nebeské hypotéky.

DÍL II.

2Pt1:5-7 - PROMĚNA

- 14. Proces proměny
- 15. Ctnost a poznání
- 16. Strom poznání dobrého a zlého
- 17. Náhradní poznání
- 18. Zdrženlivost a trpělivost
- 19. Zbožnost a bratrská náklonnost
- 20. Zbožnost prakticky
- 21. Zbožnost v procesu proměny
- 22. Proměna ve Starém zákoně
- 23. Bratrská náklonnost
- 24. Struktura živého těla
- 25. Dva prvoci
- 26. Bratrská náklonnost prakticky

- 27. Společenský rozměr víry**
- 28. Vcítěné pochopení**
- 29. Oběť**
- 30. Přírodní společenstva**
- 31. Největší je láska**
- 32. 2Pt1:5-7 jako celek**
- 33. Celkový scénář**

14. PROCES PROMĚNY

Nutná proměna člověka v nebešťana je proces a celoživotní program. Kdyby Bible sama tento proces nepopisovala, nemělo by smysl něco takového tvrdit. A kdyby mne Pán sám něčím takovým neprovázel, bylo by to ode mne jen plané teoretizování.

Pán mne už před více než 20-ti lety začal vyučovat skrze 2. Petrovu epištolu (2.Pt1: 5-11). Tato pasáž z Písma má podobu přímo technického návodu a popisuje proces jednotlivých kroků, které mají přesným způsobem na sebe navazovat.

Proto také vynaložte všecku snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost, k ctnosti poznání k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti zbožnost, ke zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku. Máte-li tyto vlastnosti a rozhojňují-li se ve vás nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce. Komu však scházejí je slepý, krátkozraký a zapoměl na to, že byl očištěn od svých starých hříchů. Proto se, bratři, tím více snažte upevňovat své povolání a vyvolení. Budete-li to činit, nikdy neklopýtnete. Tak se vám široce otevře přístup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

2.Pt.1:5-11

Jednotlivé uvedené vlastnosti si jistě nemáme osvojovat chronologicky v tomto přesném pořadí, to bychom se pak k Lásce, která je až na konci celého seznamu, nemuseli dostat za celý život. Seznam v Petrově dopise vyjadřuje narůstající duchovní náročnost měřeno mírou Kristovy plnosti. Z toho plyne, že např. Bratrská náklonnost je duchovně náročnější než naše osobní Zbožnost a že každou následující vlastnost mohu zvládnout a osvojit si jen do té míry, do jaké jsem zvládl tu předcházející. Mám-li např. Trpělivost jen asi tak na 30 – 40% toho, co bych podle představ Ducha svatého měl v té chvíli mít, nemohu si myslit, že mohu kdovíjak vynikat ve Zbožnosti. Nemohu ji mít větší než také jen tak asi na

Díl II. 2Pt1:5-7 proměna

Druhá Petrova jedna, pět až sedm

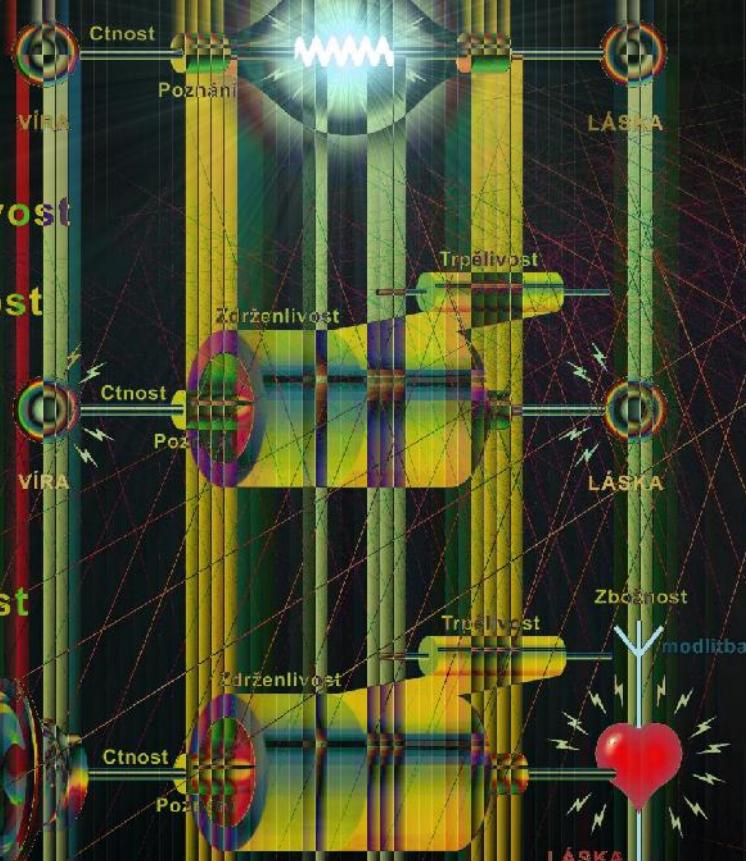
Vír Víra Víra a Láska

C Ctnost
P Po: Poznání

vodič
a
izolant

Zd Zdrž Zdrženlivost
a
Trp Trpělivost

drenáž
a
bandáž

Z Zbož Zbožnost

anténa
a
uzemění

B Brá Bratská náklonnost

30 – 40%.

V Písmu je více takových seznamů, ale žádný z nich si nenárokuje takový přesný postup, co přesně k čemu máme připojovat, jako tento Petrův seznam. Tím se 2Pt1:5-7 stává nejen důmyslným popisem, ale i dokonalým technickým návodem právě k tomu procesu proměny, který popisují v předcházejících kapitolách. Všechny ty věci máme přidávat ke své víře, tedy až po té, co jsme uvěřili a vyznali Ježíše svým Pánem a tak přijali smluvním způsobem jistotu spasení. Tedy tyto vlastnosti si už neosvojujeme kvůli spasení, to bychom se rázem dostali znova pod zákon a na celý seznam bychom hleděli zase jen zvenčí jako náboženští lidé na Desatero. Takový pohled vyvolává jen stres a obavy.

Předpokladem k této proměně je počáteční očištění od starých hříchů a motivem láska k Ježíši Kristu, touha být jako on, chtít být spolu s ním tam, kde je on, ale i vděčnost za to, že nám svým vítězstvím na kříži tuto proměnu umožnil nastoupit. Jak říká sám Petr:

„Komu tyto vlastnosti scházejí, zapoměl, že byl očištěn od svých starých hřichů.“

Od chvíle, kdy jsem uvěřil mne Pán začal vyučovat, ale i vychovávat právě skrze tuto Petrovu epištolu a to ještě dříve, než jsem si to uvědomil. Tento proces trvá dodnes.

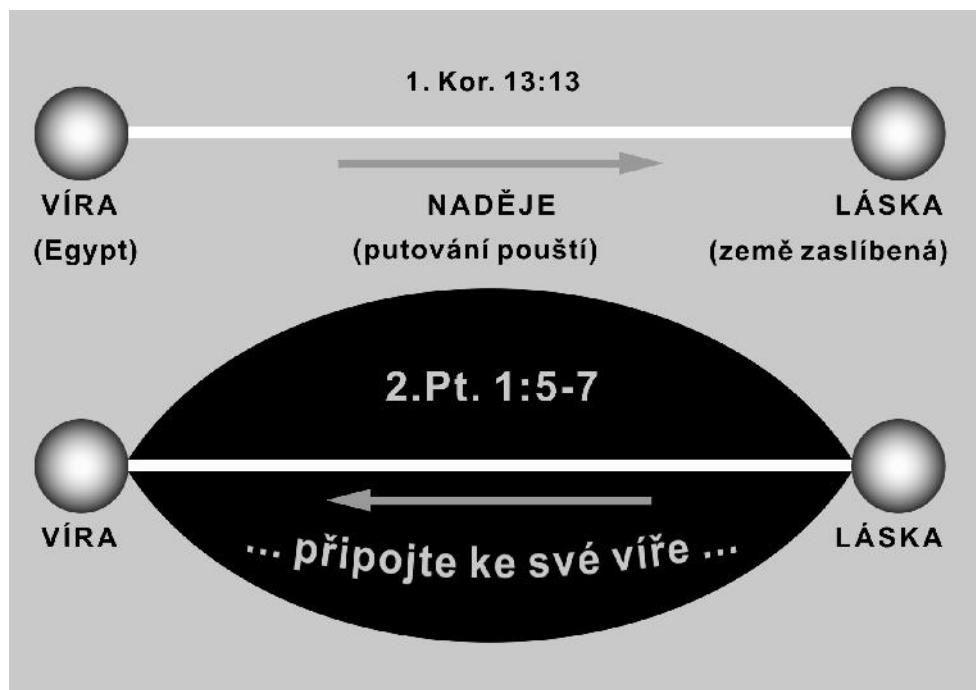
VÍRA – CTNOST – POZNÁNÍ – ZDRŽENLIVOST – TRPĚLIVOST ZBOŽNOST – BRATRSKÁ NÁKLONNOST – LÁSKA

Na celém seznamu mne na první pohled zaujal jeho počátek a konec – VÍRA a LÁSKA.

Jsou to vlastně ty nejabstraktnější duchovní atributy, které se nejhůře popisují. Jsou to ty nejzákladnější srdeční záležitosti křesťanství vůbec. Láska a Víra jsou spolu v samotném ohnisku (jádru) působení Ducha svatého. Ihned se mi vybavil jiný verš z Písma, který dává oba tyto atributy do dalších souvislostí.

A tak zůstává víra, naděje a láska, ale největší z té trojice je láska. **1.Kor. 13:13**

Také v tomto Pavlově miniseznamu je ukryta podobná procesualita duchovního růstu, neboť i tato trojice je uvedena ve stejném pořadí. Naděje, která propojuje Víru a Lásku vždy evokuje nějaký vektor, čili nějaký směr, očekávání, proces nebo cestu. Láska je opět na konci této cesty jako nejvyšší meta a cíl tohoto směřování. 2Pt1:5-7 také kopíruje základní schema putování pouští ze Starého zákona. Vírou vycházíme z Egypta, čili ze starého způsobu života, nadějí putujeme pouští a směřujeme do zaslíbené země, která je v Písmu symbolickým předobrazem vstupu do nebeského království.

Hospodin na poušti proměňoval mentalitu celého izraelského národa. Z reptajících otroků a vzbouřenců stvořil národ udatných bohatýrů víry semknutých v jedinný celek. Osobní zbožnost izraelitů při vstupu do zaslíbené země nehrála rozhodující roli, stačila morální poslušnost a něco jako vlastenecká uvědomělost. Pro naší proměnu do života v Kristově identitě by to však nestačilo. Bez spolupráce s Duchem svatým bychom se vlastně vůbec nehnuli z místa. Duch Kristův nám ve své lásce vychází vstříc a provází naši cestu už od samotného vyjítí z Egypta a dodává naději během celého putování pouští.

A naděje neklame, nebot' Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Řím. 5:5

Boží lásku tedy máme již ve svém srdci hned od začátku, jakmile jsme uvěřili a prohlásili Ježíše Krista svým Pánem. Dostali jsme tak dar Ducha svatého a byli znovuzrozeni.

Co tedy má na mysli Petr, když říká, že nakonec máme ke své Víře připojit Lásku?

Je to proto abychom jí neměli jenom ve svém srdci, ale i ve svých ústech a vůbec aby zářila z celé naší bytosti v každém ohledu a v každé situaci. Jak ale může zářit, když jsme pořád ještě např. netrpěliví nebo vznětliví? To je zajisté to nejnáročnější, vlastním životem trvale prokazovat ve svém okolí všeobjímající a nenárokující lásku (agapé) a milovat dokonce i své nepřátele tak jako Kristus. Proto je třeba podstupovat tuto vnitřní proměnu v plynulém procesu od těch nejpřirozenějších věcí až po ty duchovně nejnáročnější, kterých již bez přímého zásahu Kristova Ducha nelze dosáhnout.

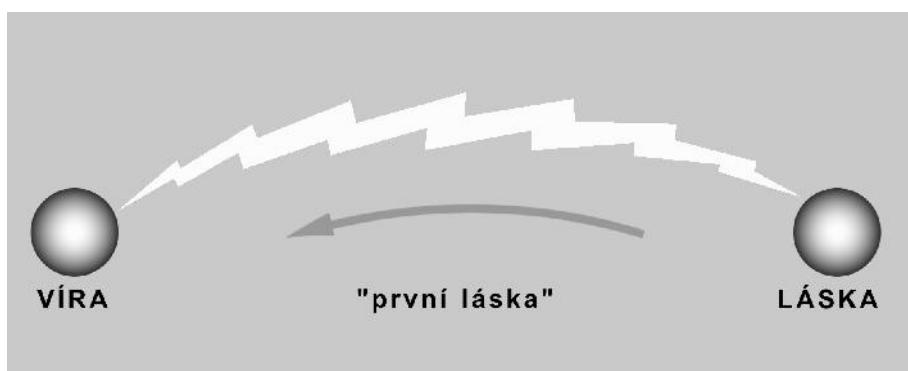
Celá sestava jednotlivých atributů v 2Pt 1:5-7 je vlastně jakýmsi důmyslným galvanickým článkem nabýtým mocnou duchovní silou a ten má jedinný úkol – udržovat trvalé napětí mezi dvěma póly. Jeden je v srdci a druhý v ústech na povrchu těla.

Těmi nejnabitějšími nukleony (atomovými jádry) jsou oba póly – VÍRA a LÁSKA.

Intuitivně jsem zvolil pro všechna grafická vyjádření celé sestavy mandlovitý tvar, který zdůrazňuje oba póly a zároveň jako pevný krunýř upevňuje i chrání jejich trvalé propojení. Mandlovitý tvar může také evokovat motýlí kuklu, ve které housenka bez přerušení života prochází svou proměnou. Potom je Víra jako výchozí bod v celé sestavě tou housenkou, která také „věří“ tomu, že je pro ni dobré, aby s ní Bůh tu proměnu udělal a LÁSKA pak představuje závěrečný motýlí svatební rej.

První láska

Na úplném začátku hned po obrácení a vyznání Víry jsem několik týdnů zakoušel mocným způsobem tzv. „první lásku“. Nový zákon sice tento úkaz blížeji nepopisuje (snad jen zmínka ve Zj 2:4) a také ho neprožívají všichni, ale je dost podobných svědectví, kdy Bůh dává lidem hned po obrácení prožít stav velké milosti, přinášející mocné emoce jako při stavu zamilovanosti. Pán tak potvrzuje svým Duchem: Rím. 5:5 - „Boží láska je vylita do našich srdcí...“. I já jsem zakoušel silné emoce „zamilovanosti do Krista“ a velké lásky ke svému okolí po dobu asi dvou měsíců. Celý ten čas jsem neměl žádné problémy ani se sebou, ani se svým okolím, připadal jsem si jako opravdu znovuzrozený, prožíval jsem lásku a soucit se všemi, které jsem potkával, ale vůbec jsem netušil, že to není má vlastní věc. Šlo o velký Boží dar a svým způsobem o mocný nadpřirozený zázrak, ve kterém nám Pán v jakémusi nezaslouženém, bezplatném překlenovacím úvěru dává na čas zakusit jako závdavek nebeských věcí všeobjímající lásku „agapé“ a to ještě dříve, než nám ukáže na naše skryté hříchy. Je to jako kdyby se Kristova lásky zázračně překlenula ze srdce přes všechny naše vnitřní hříchy a problémy mocným elektrizujícím obloukem jako v Křížíkově lampě do celého našeho těla, do všech smyslů, myšlenek i emocí a dál do našeho okolí.

Připadal jsem si v tom čase, jako naprostě zdravý a bez jakýchkoliv závislostí, nebo jiných problémů. Přemýšlel jsem sice stále stejným, světským způsobem a chodil do stále stejné hospody, kde jsem ale už nepil pivo, jen limonádu a směle mluvil jenom o Ježíši.

Známí v hospodě, kteří se zabývali všelijakými okultními naukami a kteří mě časově poněkud předběhli, neboť byli na evangelizaci indického misionáře Maheshe Chavdy v Praze ještě za totality dříve než já, tak mi říkali: „My tohleto známe taky, my jsme to taky měli, to co máš teď ty, ale my ti nechcem kazit radost.“ A dál pili naštvaně svoje pivo.

Opravdu za několik dní jsem se přestal vznášet, začalo to drhnout o podlahu a mně se začaly vracet všechny neduhy a závislosti. Nejprve jsem se chtěl honem vrátit do toho stavu milosti, ale nešlo to, neuměl jsem to ovládnout. Nakonec jsem to nevydržel jako ti známí z hospody a také jsem znovu začal pít pivo. Nepřestal jsem však chodit do církve a na domácí skupinku, dál jsem horlivě četl Bibli a jiné křesťanské knížky. Věděl jsem, že to asi nebude snadné a že mne čeká dlouhé putování pouští a dlouhý zápas se závislostí na alkoholu. Ten krátký, několikatýdenní čas milosti byl jen povzbuzením k silnější motivaci jít za Pánem.

Starý zákon tento čas milosti zobrazuje krátkou poznámkou právě po vyjítí z Egypta hned po průchodu mořem, které se zavřelo nad egyptskými pronásledovateli a před vykročením na poušť.

Když totiž faraónovi koně s jeho vozy a jízdou vešli do moře, Hospodin na ně obrátil mořské vody. Ale Izraelci šli po suchu prostředkem moře. Tu vzala prorokyně Mirjam, sestra Áronova, do ruky bubínek a všechny ženy vyšly za ní s bubínky v tanečním rejì. A Mirjam střídavě s muži prozpěvovala: „Zpívejte Hospodinu, nebot' se slavně vyvýšil, smetl do moře koně i s jezdcem.“ Ex 15:19-21

Dříve než jsem se začal zabývat 2Pt1:5-7, tak jsem ve svém osobním životě více prožíval biblickou paralelu právě s **vyjítím z Egypta**, které pro nás velmi výstižně znamenalo pád

komunistické totality a konec života v ní.

skyca snu o průchodu mořem (asi 1991)

Průchod mořem jsem si oblíbil také díky krátkému, nádherně výtvarnému snu o něm. Moře se rozestoupilo a ukázala se oválná krajina s horou uprostřed. Na vrcholu hory se objevila záře, vzduté vody se nahore dotkly ve tvaru barokních volut a tak vytvořily k této hoře vstupní slavobránu. Vše se zarámovalo těžko zapamatovatelnými tvary jako průhled do jiné reality. Nad tím vším z nebe mávala nějaká hůl a z druhé strany se blížily temné mraky.

Průchod Rudým mořem je v Nové smlouvě vždy předobrazem křtu a nového narození.

Putování pouští bývá křesťany všeobecně chápáno jako obraz Boží výchovy, ale pro mne osobně znamenalo především několikaletý zápas se závislostí na alkoholu.

Proto mi ten taneční rej s bubínky, oslavný zpěv a radost ze záchrany v té krátké chvíli mezi mořem a vyjítm na poušť silně připomínal mou zkušenosť s „první láskou“. Myslím si, že bez tohoto důležitého momentu by celý proces nebyl úplný. Bůh nám vždy, když se k němu obracíme, dává nejprve svou lásku a radost a až pak nám začne ukazovat na naše hříchy. Izraelitům také Bůh dal Desatero Božích přikázání až po vyjítí na poušť, kdy už byli vysvobozeni z otroctví Egypta.

Hřebíčky do lina

Když jsem se poprvé začal zabývat 2Pt1:5-7, zaujal mne především atribut „Bratrská náklonnost“ na úplném konci seznamu těsně před Láskou. Připadal mi téměř nadbytečný. Vzpomínám si na návštěvu u jednoho bratra asi tak rok po obrácení. Jeho žena odjela za rodiče do Prahy a tak jsme na toto téma diskutovali při skleničce vína dlouho do noci.

Ta Bratrská náklonnost se mi do celého seznamu vůbec nehodila. Připomínalo mi to staré fotografie vývěstních štítů některých živnostenských krámků z počátku 20. stol.

U železářství např. bylo možno vidět napsáno: KAMNA, ROURY, PLECHY, DRÁTY a HŘEBÍČKY DO LINA, vše stejně velkým písmem. Diskutovali jsme na toto téma na letní studentské brigádě, když jsem ještě studoval na DAMU. Nevěděli jsme, jestli ten očividně nepatřičný detail „hřebíčků do lina“ vznikl z naivity, jen proto, že jim na fasádě domu zbylo místo ještě pro jeden nápis, nebo z obchodní geniality, aby „hřebíčky do lina“ dodali reklamě na ostatní zboží určitou lidskost, citovost až roztomilost. Možná to v té době bylo velmi žádané a nedostatkové zboží a proto ten reklamní důraz vedle ostatního zboží.

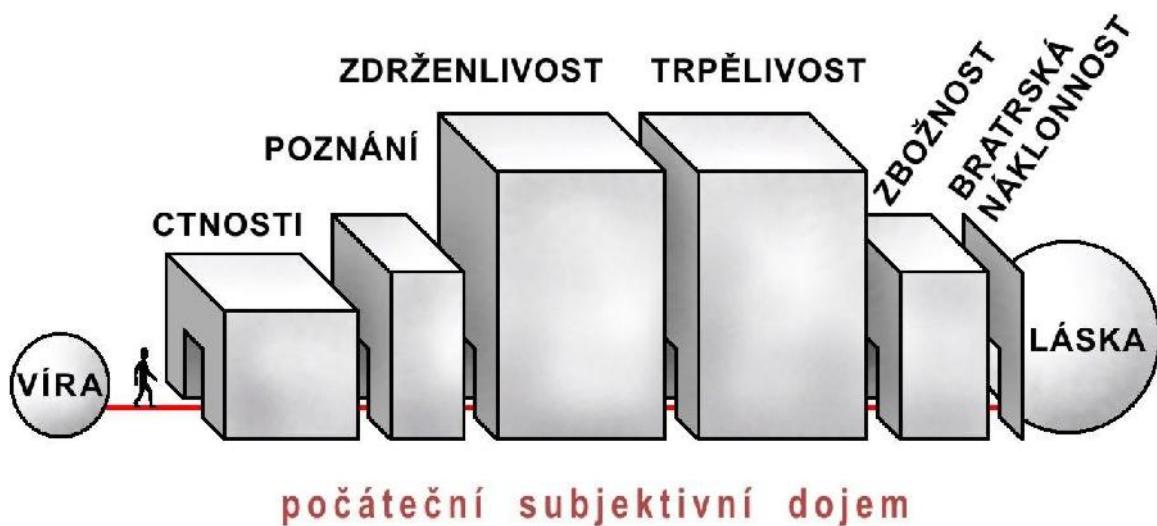
Já jako student scénografie jsem obdivoval to dramatické napětí, které to v divákovi mohlo vyvolat. Takových příkladů bylo v té době více. Na krámcích s potravinami jsme mohli pro změnu číst: CHLEBA, MOUKA, MLÉKO, CUKR, RÝŽE a MUŠKÁTOVÝ OŘÍŠEK.

Stejně dramatický detail jako „hřebíčky do lina“ mi připadala Bratrská náklonnost v Petrově seznamu. Vždyť se mezi takové kalibry jako jsou Zbožnost a Láska vůbec nehodí. Co nám zbyde do Lásky, když po zvládnuté osobní Zbožnosti musíme ještě zvlášť řešit nějakou Bratrskou náklonnost? Není to snad už součást Lásky? Jenom intuitivně jsem tenkrát tušil, že se za tím může skrývat nějaká záludná důležitost. Rozhodl jsem se, že to vypátrám. Následujících 14 kapitol je výsledkem mé mnohaleté dobrodružné badatelské výpravy. Pokud totiž pod atribut „Bratrská náklonnost“ zahrnu veškeré společenské vztahy doma i na veřejnosti, v církvi i mezi církvemi, v národě i mezi národy, je to najednou taková kláda, která svou náročností mnohonásobně převýší všechny ostatní atributy Petrova seznamu dohromady včetně osobní Zbožnosti snad kromě Lásky „agapé“.

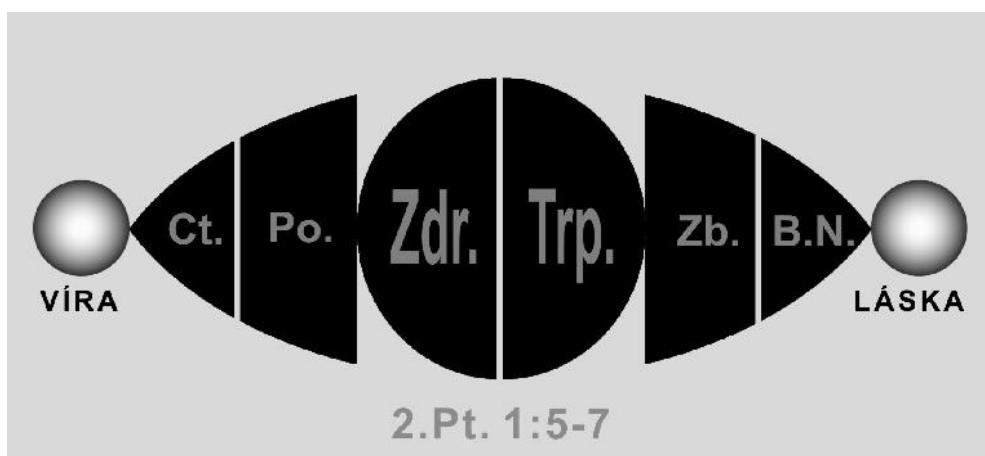
To jsem ale tenkrát ještě netušil. Bratrská náklonnost mi nepřipadala jako problém číslo 1. Věděl jsem jen to, že mne momentálně čeká nepříjemný zápas se závislostí na alkoholu. V celém seznamu 2Pt1:5-7 mne nejvíce zneklidňovala dvojice „Zdrženlivost – Trpělivost“, která mi právem připadala fyzicky (tělesně), ale i psychicky nejnáročnější.

Obrázek zobrazuje můj subjektivní dojem z celého procesu tak, jak se mi jevil v té době, kdy jsem ještě smýšlel převážně po lidsku. Pán v tom byl ale se mnou od samého počátku a provázel mne tím vším bez toho, aby hned opravoval moje zkreslené představy.

Pán nám nikdy nedává odpovědi hned na počátku. Většinu odpovědí dostáváme až během cesty, na které se ocitneme po svém rozhodnutí. (viz. Abrahamův příběh v Bibli) Počátek a konec této cesty mi zprvu nepřipadaly tak náročné, protože se týkaly převážně postojů srdce, intelektu a vědomí. Obavy ve mně nejvíce vyvolával její střed, protože se týkal převážně mé vůle a tělesného sebeovládání.

Celé schema 2Pt1:5-7 lze tedy s úspěchem zpřehlednit rozdelením do čtyř dvojic.

Tak jako Víra a Láska tvoří dvojici vlastností našeho srdce a nitra (ducha), neboť je nabita tou nejkoncentrovanější duchovní silou, která všechny ostatní atributy prožívá svým vnitřním napětím, tvoří naopak Zdrženlivost s Trpělivostí dvojici vlastností, které nejvíce zaměstnávají naši vnější vůli a jsou ze všech vlastností nejnáročnější na fyzické a tělesné síly. Zbývající dvě dvojice vlastností v Petrově sestavě se týkají především našeho psychického a sociálního života. Jestliže první dvojice (Ctnost a Poznání) řeší zatím jen přirozené, subjektivně morální a intelektuální vlastnosti naší duše, řeší druhá dvojice (Zbožnost a Bratrská náklonnost) již její nadpřirozené a také vztahově sociální schopnosti.

V následujících 13-ti kapitolách se pokusím tyto dvojice popsat tak, jak jsem se s nimi v průběhu asi patnácti let seznamoval a potýkal a jak mne skrze ně Pán po celou tu dobu vyučoval.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Nutná proměna člověka z pozemšťana v nebešťana je proces a celoživotní program.

Kdyby Bible sama tento proces nepopisovala, nemělo by smysl něco takového tvrdit.

**Proto také vynaložte všecku snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost,
k ctnosti poznání k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost,
k trpělivosti zbožnost, ke zbožnosti bratrskou náklonnost
a k bratrské náklonnosti lásku.**

**Máte-li tyto vlastnosti a rozhojňují-li se ve vás,
nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce.**

**Komu však scházejí je slepý, krátkozraký a zapoměl na to,
že byl očištěn od svých starých hřichů.**

Proto se, bratři, tím více snažte upevňovat své povolání a vyvolení.

Budete-li to činit, nikdy neklopýtнете.

**Tak se vám široce otevře přístup do věčného království
našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.**

2.Pt.1:5-11

2Pt1:5-7 kopíruje základní schema putování pouští ze Starého zákona.

Proč je v seznamu zdánlivě zbytečný atribut Bratrské náklonnosti?

Pokud pod atribut „Bratrská náklonnost“
zahrneme veškeré společenské vztahy doma i na veřejnosti,
v církvi i mezi církvemi, v národě i mezi národy,
je to najednou taková kláda, která svou náročností mnohonásobně převýší
všechny ostatní předcházející atributy Petra sezonu dohromady
včetně osobní Zbožnosti.

15. CTNOST A POZNÁNÍ

Pojem „CTNOST“ může dnes zahrnovat více věcí. Petr rozhodně nemohl mít na mysli tzv. čtvero kardinálních antických ctností (moudrost, chrabrost, mírnost a spravedlnost), které se všeobecně hlásalo v tehdejší řecké humanistické filosofii a etice. V Písma nikdy nejde o oslavu člověka, jde naopak vždy o ctnosti oslavující Boha a to podle Kristova vzoru.

Ani definice biblického slovníku - „mrvní bezúhonnost“ nám neříká nic přesnějšího.

V jednom pořadu na Tv Noe zazněla jiná definice pro pojem „křesťanské ctnosti“: „Je to soubor vlastností a dovedností, které nám umožňují konat dobré skutky.“ Může být. Já bych k těm skutkům rozhodně připojil i oblast mluvení, myšlení a výběc celkového chování a ne jen na veřejnosti.

Přestože Pavel učí „víru bez skutků přikázaných zákonem“ a Watchman Nee dokonce „skončení s vlastním výkonem“, aby Bůh mohl začít jednat v nás, neznamená to, že už zůstaneme úplně bez skutků, a že se už nikdy v ničem nemáme namáhat. Watchman Nee dokonce učí, že my máme zprvu selhávat s vlastním úsilím, jinak bychom totiž nezjistili svou totální nedostatečnost.

Jak bych mohl zjistit, že nejsem sto přestat kouřit, kdybych se před tím o to nesnažil a nenamáhal se?

Bůh nám v deseti věcech požehná a pomůže nám i v tom našem snažení, ale v jedenácté nás nechává stále padat. Watchman Nee k tomu použil jeden Kristův výrok k ctnostnému mladíkovi, který se od dětství snažil plnit všechna přikázání, ale nebyl si zcela jistý a tak přišel za Ježíšem s dotazem: „Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu řekl: „**Jedno ti schází.**“ (**Mar 10:21**) a teď neřeším o jaký problém tehdy šlo, v této chvíli to není důležité. Ten mladík nebyl sto Kristův požadavek splnit a tak smuten odešel. Watchman Nee v tom objevil jakési pravidlo, které říká, že Bůh každému z nás nechává takovou „jednu věc“, která nám ještě schází a ve které stále padáme a nedaří se nám v ní zvítězit. Tepřve v této chvíli se osvědčuje strategie „skončit se svým výkonem“, kapituloval před Bohem, ale nerezignovat na víru, čili neodcházet od Krista jako ten ctnostný mladík. Musíme zůstat stát před Bohem v plné důvěře, že on sám v našem nitru zvítězí v této „**jedné věci**“. Až teprve s tímto vítězstvím skutečně rostemme ve víře a v poznání Pána Ježíše Krista a posunujeme se dál o další stupeň v proměně z pozemšťana v nebešťana.

Jakmile se nám podaří po nějakém čase stabilizovat se v tomto vítězství, brzy se objeví nová „**jedna věc**“, která nám opět schází a ve které se nám znova nedaří zvítězit, máme tak novou příležitost skončit se svým výkonem a znova předat tuto „**jednu věc**“ zcela do Kristovy kompetence. Kdo si myslí, že už žádnou takovou nezvládnutou „**jednu věc**“ nemá a je už zcela hotov se svou proměnou a poznáním Ježíše Krista, už ji má a hned má co řešit – pýchu.

Proto je tu Petrův seznam vlastností z 2Pt1:5-7, který nás nenechá na pochybách, že je tu stále připraveno něco, v čem je příležitost se nechat proměňovat.

Prvním atributem, který máme připojit ke své víře na úplném počátku jsou CTNOSTI. Jak už jsem se pokusil definovat, je to soubor přirozených morálních vlastností, které nám umožňují konat dobré skutky. Dobré skutky však nemáme konat proto, abychom byli spaseni, ale proto, že je to normální a že zkrátka nemůžeme zůstat žít zcela bez skutků. Doufám, že se mi také podařilo vysvětlit rozdíl mezi snažením se a skončením se svým výkonem. Snažit se máme úplně ve všem a Pán nám v tom rád pomůže, ale v těch věcech, ve kterých stále padáme, máme vždy příležitost zvítězit nadpřirozeným způsobem tak, že skončíme s vlastní snahou, vyklidíme pole a dovolíme tak Duchu svatému, aby se té věci ujal a jednal sám.

Proto úvodní Petrův apel: „... vynaložte všecku snahu na to,...“ (**2Pt.1:5**), není nikterak v rozporu s učením Watchmana Nee o nutnosti také někdy se svou snahou skončit.

Jakmile mi asi tak po dvou měsících skončilo ono blažené období „první lásky“ a začali se znovu ozývat všelijaké neduhy, zlozvyky a závislosti, věděl jsem, že mne čeká ne úplně příjemná cesta pouští a zápas s hřichem. Křížíkův elektrický oblouk „první lásky“, který se zprvu neohroženě klenul navzdory všem skrytým hřichům z mého nitra ven do mého okolí, začal být velmi nestálý a bylo třeba jej nahradit mnohem stabilnějším vodičem – Ctností. První věcí, ve které mne Pán začal vyučovat bylo mluvení. Hřichy úst (jazyka) jsou prý tím nejhůře zvladatelným zlozvykem člověka, jak říká apoštol Jakub ve svém dopise:

... jazyk je malý úd, ale může se chlubit velkými věcmi. Považte, jak malý oheň může zapálit velký les! I jazyk je oheň, je to svět zla mezi našimi údy, poskvrnuje celé tělo a ničí celý nás život, sám podpalován pekelným plamenem. Všechny druhy zvířat (...) mohou být a jsou kroceny člověkem, ale jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí. Je to zlo, které si nedá pokoj, plné smrtonosného jedu. Jak. 3:8

Začal jsem zjišťovat, že hřichem úst nejsou jen urážky, sarkasmus, nadávky a pomluvy, ale i užívání sprostých slov, nebo „braní Božího jména nadarmo“ nejčastěji jako citoslovce (např. jééžíšmarjáá apod.). Řekl jsem si tedy, že to už jednoduše přestanu dělat, když se to Pánu nelibí, to přeci nemůže být žádný problém. Netušil jsem, jak to může dát zabrat. Jenom to užívání sprostých slov je závislostí mnohem zálužnější, než třeba na alkoholu. Jde totiž o zlozvyk, který se již týká přímo našeho nitra a vědomí a s tím pak půjdeme před Pána. Myslím, že jsem s tím zápasil ještě asi dva roky, než se mi podařilo přestat používat taková slova v řeči. Vytěsnit je pak i z mysli mi trvalo mnohem déle. Ježíš říká, že to, na čem záleží je, aby především naše nitro bylo čisté a to se projeví v tom, jak mluvíme:

„To však, co z úst vychází, jde ze srdce, a to člověka znesvěduje. Nebot' ze srdce vycházejí zlé myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědecktví, urážky. To jsou věci, které člověka znesvěcují, ale jist neomytýma rukama člověka neznesvěcuje.“ Mat. 15:18-20

Boží výchova v hospodě

Pán na počátku mého putování pouští zatím neřešil to, že si musím občas dát pivo, to spíš vadilo mně, protože mi nikdy jedno nestačilo a vždycky jsem musel běžet se džbánkem pro několik dalších a po nich jsem se vždy znova a znova ocital někde na dně rokle. Pán se rozhodl nejprve řešit mé celkové chování. V prvních letech chození ve víře jsem si navykl chodit hlavně podle nadpřirozených znamení. Pán mi je vydatně dával, mnohem více než teď, protože jsem se s Písmem teprve seznamoval.

Není to nic nebiblického, někteří starozákonní hrdinové víry (hlavně před zákonem) také chodili jen podle znamení a zjevení, protože ještě Písmo neměli, aby mohli jako my chodit vírou podle Božího slova. Jak mne Pán zpočátku vyučoval Ctnostem pomocí znamení, popisuje tato jedna příhoda z mnoha:

Stále jsem chodil do hospod a scházel se se starými hospodskými kamarády. Myslel jsem si, že když se směle přiznám ke Kristu, budu mít dostatečné alibi, abych tam mohl chodit dál. Když jsem se přiopil, provokoval jsem hosty a pokoušel tak Pána, aby mě chránil před případným fyzickým napadením.

Například se stalo, že si jeden člověk u stolu začal dobírat jednoho z mých kamarádů, se kterými jsem se bavil o Bohu. Když ten člověk odešel na záchod, Petr prohlásil, že se ho bojí, prý proti němu asi něco má a chtěl jít pryč. Řekl jsem mu: „Neboj se, kdyby něco, tak já ho převexluju na sebe, mně ublížit nemůže, mě chrání Ježíš.“ Když se ten člověk vrátil ke stolu, opravdu za chvíli začal: „Támhle ten člověk se mi nelibí, vypadá jako bejvalej estébák, já mít samopal tak bych takový stavěl ke zdi!“ a ukazoval na Petra. Bez rozpaků jsem mu v klidu řekl: „To ale není vod tebe moc hezký, příteli, když tohle říkáš, jestli sis nevším‘, tak se tu v klidu bavíme vo Bohu, máme demokracii, tak se to smí a jestli chceš, tak se demokraticky můžeš zapojit, my tě nevyháníme a jestli né, tak dej pokoj. Petr

žádnej estébák nikdy nebyl, to samý bych přece moh’ říct třeba já vo tobě. Estébákům taky jako tobě vadilo, když se někdo v hospodě bavil vo Bohu a taky nosili takový hnědý kožený bundy jako máš ty, ale já neřikám, že si estébák, bav se klidně s náma vo Bohu, nám nevadíš, my tě máme rádi.“ Ten člověk přestal mít zájem o Petra a mně také nic neudělal. Za chvíli vstal, klepnul kloubama prstů do stolu a odešel. Všichni kamarádi obdivovali mojí odvahu a já jsem je všechny ujišťoval, že to byl Ježíš, kdo to zařídil.

Když jsem pak přišel domů, dostal jsem od Pána vyhubováno. Nejdříve jsem se začal modlit, abych poděkoval Pánu za to, jak to dobře udělal. V tu chvíli z knihovny spadla dřevěná tyčka. Jsem výtvarník a měl jsem náhodou několik dlouhých modelářských špejlí volně ložených na knihovně. Sama od sebe se žádná nemohla pohnout tak, aby právě v té chvíli s lomozem spadla na zem. Vím, že to bylo znamení od Pána. Hned se mi totiž vybavila kuchyňská kredenc našich rodičů, kde měl táta stejným způsobem volně loženou rákosku. Kolikrát stačilo, aby táta po ní jen sáhnul a už jsme byli s bráhou hodní.

Zároveň jako bych slyšel tátův hlas: „Tak tyhle kamaráčovty přestanou!“ Vím, že tu větu mi táta určitě několikrát řekl. Okamžitě jsem vystřízlivěl, vypil jsem totiž v té hospodě asi čtyři piva, ale dobře mi nebylo, padla na mě veliká tíseň a bázeň. Jasné jsem vnímal, jak Pán říká do mého svědomí: „To bylo naposledy, příště tě už chránit nebudu.“ Víckrát jsem už do hospody kecat s klukama nešel. Takových zážitků jsem měl v té době mnohem víc, tento byl však nejvýraznější.

Jiné hříchy úst

Mezi další hříchy úst bych započítal i neochotu k omluvě a neplnění slibů. Jsme lidé Slova a tak i naše slovo by mělo být slovem krále, které by mělo platit. Pokud budeme skládat účty v den Soudu z každého slova, měli bychom se snažit si zapamatovat, co jsme komu řekli nebo slíbili (třeba i něco přinést nebo udělat) a případně se omluvit, když zjistíme, že nejsme sto svůj slib splnit. Oblíbené mládežnické heslo: „Včerejší den je už jenom popel!“, platí jistě pro modlitbu a pro novou aktuální přítomnost Boží slávy a moci v našem životě, ale ve vztazích mezi lidma se nedá použít. Je třeba si dobře pamatovat, co jsme kdy komu slíbili a splnit to.

Ježíš také říká, abychom raději nepřísahali, protože přísaha zavazuje. Neměli bychom tedy slibovat ani Bohu, ani lidem, že se třeba nějak změníme, že už to víckrát neuděláme, že se už příště polepšíme, nebo že něco nového začneme dělat pravidelně. Většinou zjistíme, že to nejsme sto splnit. Slipy nejsou vyznáním hřichů. Všichni tedy i dnes máme stále co dohánět i v této základní přirozené oblasti, jakou jsou Ctnosti.

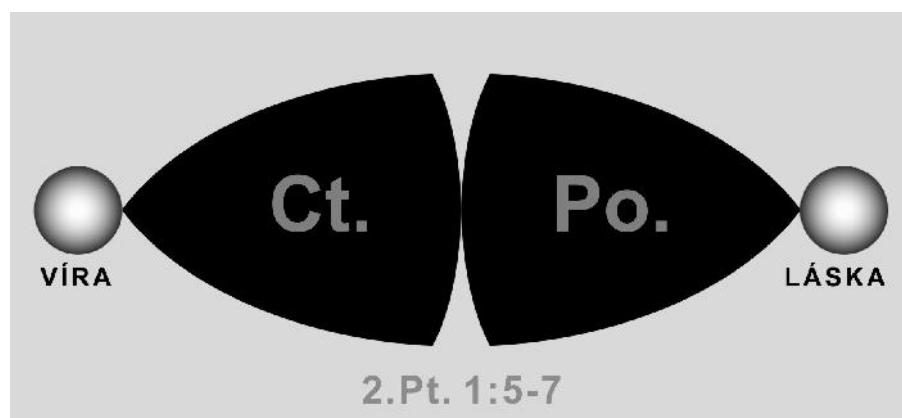
Nová oblast myšlení

Asi po půl roce této dost tvrdé Boží výchovy ve Ctnostech se mi stala zvláštní věc. Jako kdyby mi Bůh řekl: „Tak a teď začneme zábavu z jiného soudku.“ Velmi intensivně jsem vnímal, jak se moje mysl téměř okamžitě během několika minut jakýmsi nadpřirozeným zázrakem otevřela úplně jiným myšlenkám. Tento myšlenkový svět se týkal právě těch věcí, o kterých jsem snil a vždycky rád přemýšlel. O metamorfóze housenky v motýla jsem věděl a přemýšlel už před obrácením, podobně i o dvojím tvaru kapky, která dopadla na hladinu. Připoměly se mi také dávné dětské dojmy při pohledu na měsíční krátery, nebo na černé palíčky plísní pod lupou, vzpomněl jsem si i na své první dětské otázky, např. jak může trumpetkovitě dutá houba (stroček) žít, když nemá žádné nitro, nebo proč je vosa uprostřed zaštípnutá apod. Po celou tu dobu Boží výchovy Ctnostem se mi vůbec nedářilo o těchto věcech začít přemýšlet a nějak se pokusit je dát do souvislostí s Písmem. Jakoby existoval jakýsi tvrdý Boží zákaz pro tyto věci, nebo jejich nepotvrzování v Duchu svatém. Tím více jsem byl mile překvapen, když se Duch svatý náhle rozhodl začít se mnou probírat i tyto věci. Bylo to jako kdyby Pán vzal v mé mysli asi 200 stránek najednou jako v nějaké tlusté knize a obrátil je na úplně jiné místo. Nejprve jsem se tomu trochu bránil, nebyl jsem si jistý, jestli je to vůbec od Pána, neodpovídalo to totiž žádnému kázání v

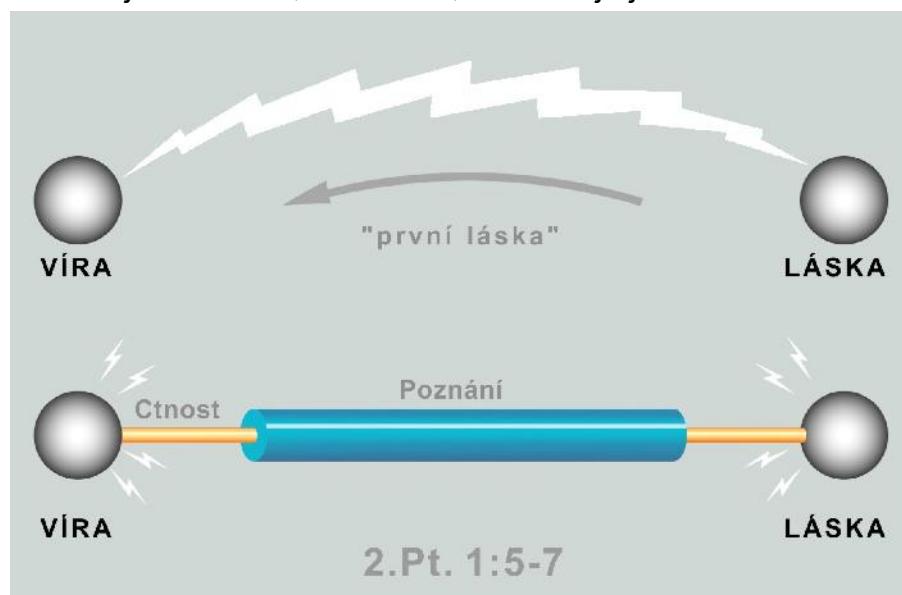
církvi, ani mé dosavadní zkušenosti, ale nebývalý pokoj v mém nitru jen potvrzoval, že i tyto věci patří do Božího království.

Bylo to pro mne velmi příjemné překvapení, nastal mi tím radostný čas, plný tvůrčích myšlenek a nečekaných dojmů při objevování nových a zajímavých biblických souvislostí. Pán mi tak tímto způsobem dal zřetelně na jevo, že se rozhodl přidat k mým CTNOSTEM i oblast POZNÁNÍ. I když jsem si byl vědom, že má Boží výchova křesťanským Ctnostem rozhodně ještě nebyla u konce, směl jsem ji teď doplnit o nový rozměr, ve kterém jsem se cítil mnohem příjemněji. Až teprve v této fázi jsem se rozpoměl na své počáteční úvahy o 2Pt.1:5-7 a uvědomil si, že se Pán sám z vlastní vůle rozhodl toto schéma v mém životě aktivně aplikovat. Kdyby Pán neudělal v mé mysli tuto okamžitou proměnu myšlenkového obrazu, asi bych si nikdy neuvědomil, že to přesně zapadá do seznamu z 2Pt1:5-7.

Poznání je v přímém protikladu Ctnostem a přesto se tyto dva atributy vzájemně potřebují a doplňují. Ctnost a Poznání jsou tedy ve vzájemném komplementárním (doplňkovém) vztahu. Ctnost máme přidat ke své Víře, protože ji podporuje a umocňuje, Poznání přidáváme ke své Ctnosti, protože Víru chrání a usměrňuje. Obojí je pro křesťana stejně důležité, ale pořadí by se nemělo prohodit. Poznání bez základního morálního profilu by vedlo jen k domýšlivosti a pýše a takový člověk by byl jen velmi těžko Bohem použitelný.

Schema ukazuje základní vztah Ctnosti a Poznání platný pro celou další cestu a tedy i pro všechny následující atributy proměny z 2Pt1:5-7. Morální Ctnost Víru potvrzuje a vede, naopak Poznání (dobré učení podle Božího Slova) spíše udržuje správný směr k cíli. Poznání Víru nevede jako Ctnosti, ale chrání, Poznání je jako BUŽÍRKA.

Elektrická metafora 2Pt1:5-7

Také vztah Ctnosti a Poznání lze dobře zobrazit v již použité elektrické metafoře.

Křížíkova oblouková lampa, která nám posloužila jako vhodná metafora při popisu „první lásky“, byla také velmi brzy, jak víme z dějin techniky, nahrazena mnohem stabilnější, výkonější a bezpečnější Edisonovou žárovkou. Podobně i Ctnost můžeme chápát jako takové dobře vodivé wolframové vlákno propojující dva póly elektrického napětí a Poznání jako vnější nevodivý skleněný obal, bez kterého by však toto vlákno shořelo a nesvítilo.

V této metafoře je Ctnost dobrým VODIČEM Víry, ale Poznání je jejím dielektrikem.

Možná proto je v církvi, ale i v Bibli s Poznáním a rozumem vůbec, neustálá potíž a to jak ve Starém, tak i v Novém zákoně. Učence a řečníky tohoto světa si apoštol Pavel bere na mušku (hlavně v 1. a 2. kap. 1Kor.) s oprávněnou obavou, aby se naše víra nezakládala na lidské moudrosti, ale na Boží moc. Pak k tomu ale dodává:

Moudrosti sice učíme, ale jen ty, kteří jsou dospělí ve víře – ne ovšem moudrosti tohoto věku či vládců tohoto věku, spějících k záhubě, nýbrž moudrosti Boží, skryté v tajemství, kterou Bůh od věčnosti určil pro naše oslavění. Tu moudrost nikdo z vládců tohoto věku nepoznal; neboť kdyby ji byli poznali, nebyli by ukřižovali Pána slávy.
1.Kor. 2:6-8

Kdybych se chtěl pokusit jednoduše definovat, čím se v zásadě liší Boží moudrost od té světské, tak bych asi řekl, že především svou služebností lásce. Poznání se mění v Boží moudrost tam, kde si rozum uvědomuje (a on na to má si uvědomovat) svou podřazenost a služebnost lásce, která je před Bohem vyšší hodnotou, než rozum. Bible to ve Starém zákoně vyjadřuje v podobném vztahu k Bohu samotnému:

Počátek poznání je bázeň před Hospodinem, moudrostí a kázní pohrdají pošetilci.

Př. 1:7 (Př. 9:10, Ž. 111:10)

Pojem „bázeň“ zde zajisté neznamená strach a obavy, ale spíše onu kázeň, podřízenost a pokoru. Význam Boží lásky, bez které je všechno prázdné a bezduché, podobným způsobem výstižně popisuje Pavel v celé 13. kapitole prvního dopisu Korintským:

A ukážu vám ještě mnohem vzácnější cestu: Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdal všecko co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.
1.Kor. 13:1-3

Z tohoto jednoznačně vyplývá, že si Ctnost s Poznáním v našem vztahu z 2Pt1:5-7 nemají vzájemě co vytýkat nebo závidět, neboť bez lásky není před Bohem ničím ani ta morálně bezúhoná Ctnost, natož pak skvělé rozumové Poznání.

K čemu je mi dokonalý vodič (Ctnost), když není nasměrován a napojen na potřebný elektriczující zdroj (Lásku)?

A k čemu je mi dokonalá bužírka (Poznání), když je dutá (prázdná) a nemá co by napojila ke zdroji, i když třeba vede správným směrem?

Paradoxně tuto správnou orientaci do Boží náruče zajistí spíše moudrost Poznání, než sama bezúhonná morálka. Totiž navenek i velmi dokonalá mravnost může vnitřně bloudit, nebo být sobecky zaměřená na sebe a lásku prokazovat jen kvůli své vlastní zbožnosti. Naopak pouhé Poznání samo o sobě bez Ctnosti na Lásku jen ukazuje, ale při tom nemá co napojovat, je prázdné, studené, bez soucitu a opět k ničemu.

Morálka bez Poznání se může točit v kruhu, Poznání bez morálky zas vede k pýše. Jde tedy o vzájemnou součinnost v „technicky“ dokonalém propojení, které znova evokuje všudypřítomnou strukturu: jádro – obal v živé i neživé přírodě. Rozumové poznání by proto vždy mělo tvořit něco jako ochranný val kolem živého jádra Lásy.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Ctnost a Poznání jsou ve vzájemném komplementárním (doplňkovém) vztahu.

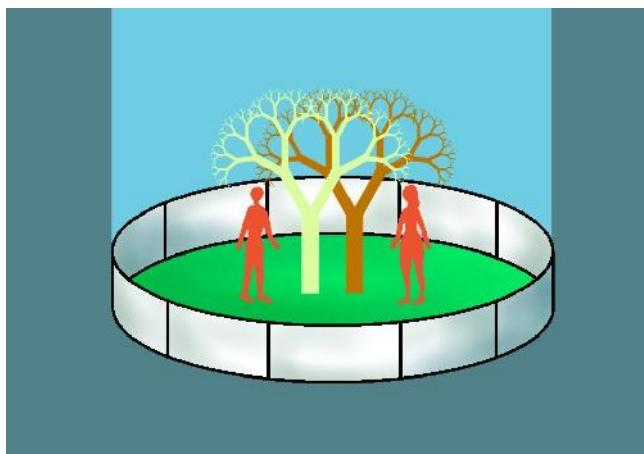
**Křesťanské Ctnosti – to je soubor vlastností
umožňujících konat dobré skutky**

**Ctnost je dobrým VODIČEM elektrického napětí Víry,
ale Poznání je jejím dielektrikem.
Poznání je jako BUŽÍRKA.**

Rozumové poznání by vždy mělo tvořit něco jako ochranný val kolem živého jádra Lásy.

16. STROM POZNÁNÍ DOBRÉHO A ZLÉHO

Biblickým modelem živé buňky ve struktuře jádro – obal, je také obraz pozemského ráje před Adamovým pádem. Mohu-li obraz genetického kódu života (DNA) v této živé buňce biblického ráje vidět ve „Stromu života“ uprostřed zahrady, je pak obrazem buněčného

obalu (membrány) ohrada kolem této zahrady. Přestože Písmo o této ohradě nic neříká, myslím, že je dobré si uvědomit, že každá zahrada je zahradou jen tehdy, je-li nějak ohraničena a oddělena od okolního světa třeba plotem, ohradou, nebo alespoň čárou v písku. Pak je i pozemský ráj jako místo trvalé Boží přízně, také duchovně oddělen od okolního světa, kde tomu tak není.

Pokud se nám podaří představit si v této duchovní scénografii prostorové aranžmá všech možných duchovních pohybů mezi rájem a nerájem, možná lépe porozumíme tomu, v čem je pravá podstata HŘÍCHU, která jde nad rámec morálky.

HŘÍCH totiž zrušil ráj a člověk se tak ocitl mimo tuto ohradu vymezující chráněnou oblast Boží přízně a trvalé přítomnosti jeho slávy, ve které směl člověk bez HŘÍCHU v pokoji a nerušeně přebývat.

Současná věda také stále detailněji zjišťuje, že podmínky života na naší planetě jsou v rámci celého vesmíru nastaveny v tak nepatrném rozmezí (velmi úzce až „tip-ťop“) ve všech známých fyzikálních parametrech, které splňuje snad právě jen jediné místo v celém vesmíru – naše planeta. Právě jen nepatrná odchylka v jediném z těchto parametrů (např. v teplotě, tlaku, magnetismu, gravitaci, radiaci atd. atd.) ruší podmínky života. Biologický život má tedy ve vesmíru své pevné mantinely. Proč by totéž, co platí pro biologický život, nemohlo platit i pro život věčný? Tedy proč by neměly platit podobně reálné mantinely i pro mravní a duchovní život člověka, jako ochrana jeho vztahu k NEBI a jeho Stvořiteli?

To, že duchovní svět nevidíme ani nevnímáme ještě neznamená, že v něm nejsme, že se nás netýkají jeho podmínky života, tentokrát již věčného.

Jestliže ve fyzickém světě jsou zdroje i takových energií, které jsou s biologickým životem neslučitelné (radiace) a přesto je Bůh stvořil kvůli rovnováze všech věcí a sil ve vesmíru, proč by nemohly existovat i zdroje takových informací, které jsou podobně škodlivé a podobně neslučitelné tentokrát s životem věčným?

Protože duchovní svět prostupuje každé místo tohoto světa a informace se váží ke každému slovu, které lze vyslovit kdekoliv ve vesmíru, je možné, že právě proto mohly být životně nebezpečné informace volně dostupné i uvnitř ohrady pozemského ráje.

Církev se ale zatím vždy držela jen morálního hlediska, které říká, že Bůh dal strom se „zakázaným ovocem“ doprostřed zahrady jen proto, aby měl člověk prostor pro svobodnou vůli. Člověk se prý mohl svobodně rozhodnout k poslušnosti jen tehdy, měl-li také možnost neposlechnout. To ale není zcela přesné. Ten strom nebyl žádnou Boží nástrahou, ten strom v té zahradě nemohl nebýt z nějakých nám zapovězených technických důvodů.

Bůh ale člověku nic nezatajil a označil mu své varování předem. Život v Boží slávě byl smluvní záležitostí už v ráji ještě před HŘÍCHEM. Smrtící účinek mělo hlavně to zakázané poznání samo, nikoliv jenom Adamovo morální selhání v neposlušnosti Bohu.

Myslím si, že jak toto technicky kosmologické hledisko, týkající se počátečního stvoření NEBE a ZEMĚ včetně všech nebezpečných energií i informací nutných k rovnováze všech věcí ve stvoření, tak i smluvní morální hledisko vyžadující poslušnost člověka jako nutný předpoklad k jeho konečnému spasení v NEBI, si nijak neodporují.

Strom poznání dobrého a zlého

Tématem předešlé kapitoly byla „Ctnost a Poznání“ a proto považuji za vhodné si všimnout, jak fenomén Poznání sehrál negativně rozhodující roli v životě Adama a Evy už v ráji, neboť jedli zakázané ovoce ze „Stromu Poznání dobrého a zlého“ a tím uvedli celé lidstvo do stavu porušenosti před Bohem.

Uprostřed zahrady Eden byly dva stromy, nejen „Strom života“, ale také „Strom poznání dobrého a zlého“. Člověk byl satanem sveden k tomu, aby porušil Boží smlouvou, jedl zakázané ovoce z tohoto stromu a tak propadl smrti. Z Písma dnes víme, že Kristova krev prolitá na kříži za hřichy světa má moc očistit nás od každého hřachu, tedy i od každého škodlivého Poznání, (pokud se ho před Bohem zřekneme a vyznáme jako svůj hřich).

Bůh má moc očistit naše srdce, i když si svůj hřich stále pamatuji. Neznamená to však, že se teď smíme beztrestně zajímat o jakoukoliv nečistou (okultní) nauku a otvírat tak své srdce i mysl těmto informacím, sytit se jimi a rizkovat tak znečištění.

Hned od začátku života víry jsem zcela intuitivně (aniž bych si to někde ověřoval) rozpor dobrého a zlého ze stromu Poznání přirovnával k prenatálnímu vnímání embria (a záhy i novorozence a batolete do určitého věku), které v lúně své matky zakouší jen samé dobro. Zatím žádné rozporné Poznání nemá, nerozlišuje mezi dobrým a zlým a tím pádem je stále jakoby v ráji. Poznání rozpornosti mezi dobrým a zlým jsem přirovnával k dětskému poznání bolesti.

Každé dítě se prý musí jednou spálit o kamna, aby pochopilo, proč maminka stále říká, že na ně nesmí sahat. Dítě náhle poznává, že jsou v jeho dosahu uprostřed „bezstarostného ráje domova“ také některé zlé věci. Může ale zároveň začít chápát i ten rozpor, že i ta zlá kamna jsou pro jeho domov principielně také něčím dobrá a potřebná. V otázce věčného života zřejmě nebylo možno v ráji takto experimentovat.

Rick Joyner v knížce „Pochodeň a meč“ odvážně tvrdí, že naopak i to dobré ze „Stromu poznání“ je ve svém důsledku také zlé, neboť nevede k životu, ale zůstává ve smrti. Jeho prorocké sny v této knížce jsou plné obrazů, kde ne jen současná americká veřejnost, ale i církve na celém světě se neustále sytí jen a jen ovozem z tohoto stromu. Toto ovoce pak lidi ve světě rozděluje a žene proti sobě a církvím také bere duchovní živost a tím i účinnost svěřeného poselství o věčném životě.

Vztah dobra a zla ze stromu poznání – pokud nezůstanu jen u elementárních morálních představ dobra a zla – může také evokovat logiku lidského diskursivního (tj. přebíhavého) způsobu myšlení, které je založeno převážně na kritice a srovnávání a v důsledku pak vede jen k nesmírlivému antagonismu různých ideologií. Může připomínat i filosofickou dialektiku hegelovské triády: „téze – antitéze – syntéze“, kde se vždy každá syntéza logicky stává novou tézí, která je vzápětí opět stíhána svou vlastní antitézí a tak vzniká jen

nekonečná logická hra, která zase nic neřeší a vede jen k marnosti. Podstata poznání z tohoto stromu může tudíž spočívat také v té vnitřní diskurzivitě (rozpornosti), než v tom dobrém a zlém samotném. Obsahuje totiž jen nekonečné větvení rozporů bez žádného živého jádra. Strom života je naopak založen na nesení a rozmnožení nových semen a tím také na návratu k výchozímu bodu – zdroji života. Mám za to, že jak konzervativně moralistní, tak i psychologický, nebo jakkoliv jinak (klasicky i moderně) filosofický pohled na samo POZNÁNÍ dobrého a zlého z tohoto biblického stromu, nemůže dát uspokojivý výklad.

Za prvé Bible neříká, že by toto Poznání bylo v zásadě lživé nebo amorální:

I řekl Hospodin Bůh: „Ted’ je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ na věky.“ Gen 3:22

Za druhé toto Poznání dobrého a zlého je v Písma spojováno s velkým tajemstvím souvisejícím s lidskou nahotou a to nám přeci žádná filosofie nebo ideologie, ani jiný druh lidského poznání, pokud vím, nedává:

Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševedoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi. Gen 3:6-7

Takové Poznání se opravdu více podobá autentickému prožitku při požití nějaké drogy, která také může (za asistence temných duchovních sil) otevřít oči do zakázaného duchovního světa, než aby znamenalo pouhou racionálně diskursivní úvahu.

Poznání lidské nahoty by se však nemělo spojovat s poznáním lidské sexuality. Zvířata se mohla veselé rozmnožovat už v ráji a nepotřebovala si k tomu uvědomovat svou nahotu. Možná, že si tím Poznáním Adam uvědomil svou biologickou příbuznost se zvířaty, ale zároveň s tím i svou duchovní nadřazenost nad nimi stvořenou k Božímu obrazu, což bylo v náhlém rozporu. Poznal, co netušil, že pozemský ráj ještě není NEBE, pro které měl být připraven teprve jedním ovoce ze Stromu života. Poznal, že jen tímto způsobem mohl být

nadpřirozeně Bohem proměněn z pozemšťana v nebešťana a jenom tak být připraven pro věčný život. Poznal, že v NEBI musí být pozemská nahota přikryta nebeskou svatostí, kterou ve své pozemské přirozenosti zatím nemohl mít. Dostalo se mu jen Poznání o těchto věcech, nikoliv těchto věcí samotných. To prostě vnitřně nezvládl a začal se stydět. V takovém stavu ale nemohl být připuštěn ke Stromu života, přestalo být technicky možné, aby nastoupil potřebný proces proměny, a aby tak mohl vejít do Božích příbytků v NEBI. Proto byl andělem přinucen od Stromu života odejít.

Přikláním se k těm názorům, které říkají, že Adam prostě spletl pořadí stromů, aplikoval do svého nitra nesprávný software a tím se to celé kouslo. Adam si tak nechal obsadit srdce lží od satana, kterému uvěřil a který má mistrovskou schopnost svým padlým duchem z každé dobré a třeba i Boží myšlenky vyrobit v lidském srdci modlu.

Adam se musel stydět ze dvou důvodů. Za prvé za svou neposlušnost Božího varování a porušení smlouvy života a tím i vztahu se samotným Bohem, což je morální rozměr viny. Styděl se ale i za to, že sám u sebe nezvládl to Poznání samo. Začal si uvědomovat, že samo pouhé Poznání nestačí, a že se tímto selháním jeho vnitřní pokoj nenapravitelně **porušil**. Morální hřich neposlušnosti způsobil fatální následek v „duchovně technické“ **porušenosti** člověka a tím i celého světa, který mu byl na počátku svěřen do správy. Právoplatným pánum a tedy samozvaným bohem tohoto světa se rázem stal satan.

Jak tedy jednoduše vyjádřit duchovní význam těchto dvou stromů?

Pokud zůstaneme u konzervativně moralistního pohledu, pak nutně uvidíme, že jeden z těchto stromů je dobrý (Strom života) a druhý je zlý (Strom poznání). Pak nám ale možná unikne, že na oba stromy opět hledíme jen prizmatem jednoho z nich, a že jíme zase jen ovoce ze Stromu poznání dobrého a zlého.

Pokud si ale všimneme, co tyto dva stromy spojuje, snadno zjistíme, že oba dva nabízejí člověku zdánlivě totéž: **Být jako Bůh**. Jeden nabízí: **být jako bůh vedle Boha** (Strom poznání), čili vědět to, co ví Bůh a druhý nabízí: **být skrze Boha v Bohu** (Strom života), čili narodit se skrze Boha do Boha a to vůbec není totéž. Narození známe z biologie a ne z fyziky nebo techniky, je tedy vždy věcí života samotného a není určeno intelektem.

V tom vidím hlavní biblické poselství o těchto dvou stromech. Každý strom jinak modifikuje náš vztah k Bohu a v důsledku vede do jiné pozice před Bohem. Strom života představuje Krista, který nás vede k tomu, abychom jedli z něho, abychom se tak skrze něho znova narodili přímo do Boha. Když si do svého srdce ukládáme Kristova slova a sytíme tak ve svém nitru jeho Duchem, pak vlastně jíme ze Stromu života, máme život věčný a po smrti se ocitneme spolu s ním tam, kde je on.

Bůh dal člověku do srdce touhu po božství, ale satan ji zneužil k tomu, aby strhl člověka na svou stranu a dostal ho do svého postavení boha mimo Boha. Výklad pojmu „satan“ je totiž: „ten, kdo stojí v opozici“, nebo také „odpůrce“.

Diskursivní myšlení vždy vyžaduje jistý odstup a to je právě to, co se satanu velmi hodilo. Strom poznání se stále rozvětuje v nekonečném **rozptylu**, čili k neustálému vzdalování se Bohu (i lidem) k jakési duchovní entropii a mrazivé prázdnотě. Strom života naopak nese ovoce lásky ke společnému **shromáždění** všeho živého k nebeské hostině. Ježíš řekl:

Kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.

Mat 12:30

Věřím, že Bůh oceňuje a žehná každý lidský zájem o hlubší Poznání třeba i stvořených věcí, ale nesmí to být poznání, které konkuruje Bohu a které si pak člověk snadno posadí jako smysl života na trůn svého srdce, na místě určeném jen Bohu.

Taková nauka se rychle stane modlou, která pak brání pravému Poznání Boha a jejíž odchylnost (rozptyl) od Boží cesty se obvykle projeví až po smrti, kdy lidská duše náhle zjišťuje, že není IN – v Bohu, ale OUT – mimo Boha.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Biologický život má ve vesmíru své pevné mantinely vymezující „podmínky života“.

Proč by totéž nemohlo platit i pro život věčný?

Proč by nemohly platit podobně reálné mantinely i pro mravní a duchovní život člověka, jako ochrana jeho vztahu k NEBI a jeho Stvořiteli?

To, že duchovní svět nevidíme ani nevnímáme ještě neznamená, že v něm nejsme, a že se nás také netýkají jeho „podmínky života“, tentokrát toho věčného.

Protože duchovní svět prostupuje každé místo vesmíru a informace se v něm váží ke každému slovu, které v něm lze kdekoli vyslovit, je možné, že právě proto mohly být životně nebezpečné informace volně dostupné i uvnitř zahrady pozemského ráje.

Vztah dobra a zla ze stromu poznání může znamenat také logiku diskursivního (přebíhavého) způsobu myšlení, které v důsledku vede jen k antagonismu mezi různými ideologiemi.

Pokud srovnáme, co měly tyto dva stromy v ráji společného, snadno zjistíme, že oba dva nabízely člověku zdánlivě totéž:

Být jako Bůh.

Jeden nabízel: **být jako bůh vedle Boha** (Strom poznání), čili vědět to, co ví Bůh a druhý nabízel: **být skrze Boha v Bohu** (Strom života), čili narodit se znova skrze Boha do Boha a to v důsledku vůbec není totéž.

17. NÁHRADNÍ POZNÁNÍ

V Božím plánu záchrany člověka byl především kříž Pána Ježíše Krista, na kterém Bůh z lásky k člověku obětoval svého jediného Syna, který takto na sebe vzal odplatu za každý lidský HŘÍCH, trest smrti ukřížováním. Bůh obětoval svého Syna, Boží život za lidský, aby každý, kdo v něho uvěří, mohl být očištěn od svých osobních hříchů a mohl přijmout dar věčného života.

Ještě před tím se však Bůh rozhodl vypořádat se také nějak i s tím poznáním, kterého se člověku dostalo ze Stromu poznání. Bůh vzal v úvahu ten fakt, že Adam a spolu s ním celé lidstvo už stejně ví, co je to být nahý, i to, že každý po svém se marně nějak snaží rozlišit, co je dobré a zlé a že tím pádem ono ovoce ze Stromu poznání dobrého a zlého má už každý člověk v sobě trvale ukryté (zděděné).

Bůh se proto rozhodl vhodně doplnit a usměrnit toto poznání, aby člověk snad lépe pochopil pravý dopad lidského HŘÍCHU. Vybral proto ze Stromu poznání dobrého a zlého deset Božích pravd, které by splňovaly tento účel a které pak také sám na hoře Chorébu s velkou slávou prostřednictvím Mojžíše nastolil jako svůj právní kodex nejen pro vyvolený národ Izraele, ale pro všechny národy, dokud se vše nenaplní.

Tímto způsobem Bůh jakoby znova obnovil ohradu ztraceného ráje a vymezil tak nové hájemství pro Kristovu milost. I v Desateru Božích přikázání je totiž skryta velká milost, Bůh se rozhodl z téhož zdroje, který byl v ráji nazván zakázaným ovocem, vybrat speciální část, která by HŘÍCH náležitě popsala a která by jasně vymezila hranici mezi jeho milostí a soudem.

Troufám si tvrdit, že Desatero spadá do oblasti Božích pravd ze Stromu poznání, neboť bylo dodatečně dáno kvůli poznání HŘÍCHU. Pak také proto, že stejně jako Strom poznání dobrého a zlého nedává věčný život, tak ani Desatero ne.

Vždyť ze skutků zákona nebude před ním nikdo ospravedlněn, neboť ze zákona pochází poznání hříchu. Řím 3:20

To, čím člověk způsobil zničení ráje, neboť následkem HŘÍCHU ráj na ZEMI zcela zanikl, tím samým, možno říci ze stejně podstaty ho Bůh náhradním způsobem obnovil.

Bůh vytýčil nové hranice života novým Poznáním. Desatero principielně platilo už v ráji, nebylo však třeba jej vyhlašovat, implicitně bylo skryto v jeho ohradě, která i v ráji vymezovala hranici HŘÍCHU. Uvnitř zahrady však nebylo třeba dodržovat žádné mravní zákony, kromě jedinného a sice: zákazu jíst ze Stromu poznání. Tento zákaz uvnitř ráje nevyžadoval žádné namáhavé a trvalé dodržování nějakých předpisů, zákaz bylo možno dodržet jednoduše tak, že se pouze něco neudělá a porušit pouhou neposlušností.

Desatero nebylo dáno kvůli tomu, abychom ho dodržovali a pak si snad mysleli, že tím budeme mít před Bohem vše splněno. Desatero bylo dáno tak, abychom na něm zjistili

svou naprostou nedostatečnost jej bezezbytku splnit. Bylo dáno kvůli Ježíši Kristu, aby se on sám měl v čem pohybovat před ostatními lidmi na ZEMI. Desatero se stalo jakýmsi doskočištěm pro výsadek Božího syna, aby se tak mohl projevit jako nový Adam v tomto zákonem vymezeném náhradním ráji, do kterého byl poslán.

Ježíš nenaplnil zákon Desatera tím, že by ho pracně dodržoval, ale tím, že už v něm přišel. On v něm prostě už byl a stačilo pouze, aby ho neporušil tak, jak to měl udělat už Adam ve svém ráji. Jenom Ježíš ze všech lidí na ZEMI v sobě neměl dědictví HŘÍCHU a proto se mohl volně pohybovat v tomto Desaterem vymezeném prostoru nového ráje v plném požehnání nebeských darů a mohl tak být v trvalém spojení s Otcem a činit zázraky. Ježíš zvládl i to, co Adam v ráji nezvládl, nenaletěl žádnému satanovu svodu.

Nikdo jiný proto nemohl následovat Ježíše tam, kde stál on, jen na základě dodržování Desatera. Bez ohledu na to, že to vůbec nejde, dnes víme, že i kdyby se to přeci jen někomu podařilo dodržet, stejně by tím věčného života nedosáhl. Z Písma poznáváme, že Desatero bylo shledáno nedostatečným a muselo být doplněno novou smlouvou.

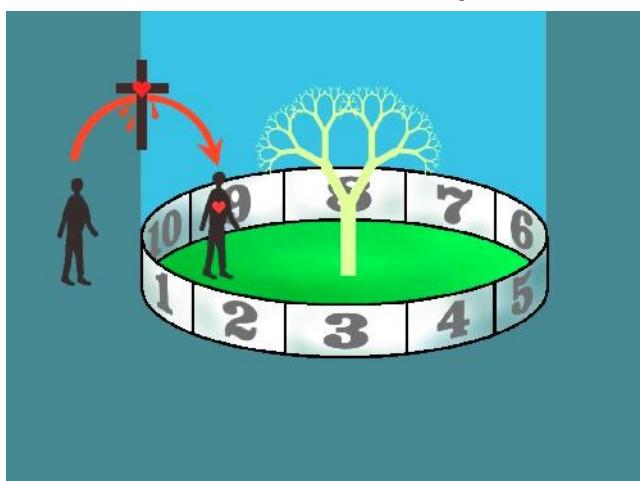
Kdyby totiž ta první smlouva byla bez vady, nebylo by třeba připravovat druhou.

Žid 8:7

Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost: Jako oběť za hřích poslal svého vlastního syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřich, a aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha.

Řím 8:3-4

Teprve smlouva s Ježíšem Kristem je smlouvou ke spasení a k věčnému životu. Sám Bůh to tak určil, že ten kdo ve svém srdci uvěří, že Ježíš vstal z mrtvých a vyzná ho svými ústy za svého Pána, bude spasen. Ten, který nikdy nezhrešíl, zemřel na kříži za každý lidský HŘÍCH. Smrt ho ale nemohla udržet ve svých spárech, vstal z mrtvých a vystoupil na nebesa ke svému Otci. Když uvěříme jeho Slovu a odevzdáme mu svůj život, dostaneme zcela zdarma dar Ducha svatého a budeme v tu chvíli **přeneseni** do jeho hájemství.

Červené srdce na obrázku značí Ducha svatého, kterého dostáváme jako dar za vyznání víry a přijetí Ježíše Krista, šipka do obloučku značí to **přenesení**. To se už neděje na základě poznání Desatera, ale na základě osobního vztahu s Kristem a vírou v jeho oběť na kříži. Ten mechanismus **přenesení** je zde ovšem velmi přesný a výstižný. V ohradě Desatera nejsou žádná dviřka, která by umožňovala vstup do Kristova hájemství.

On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna.

Kol 1:13

Skrze Kristovu prolitou krev jsme ospravedlněni a to nás opravdu doslova přenáší přes

hradbu zákona, který ač de-fakto platí dál, neboť je svatý, nemusíme jej pracně dodržovat z vlastních sil. Máme-li Krista, máme dodrženo spolu s ním a tedy i před Božím soudem **de-jure** splněno. Zůstáváme-li však v Kristu a vrüstáme-li postupně do jeho charakteru, vrüstáme zároveň s tím pomalu a jistě i do té jeho naplněnosti Desatera **de-fakto**, neboť jsme proměňováni k jeho obrazu.

To, co nám stále ještě chybí do dokonalosti v Kristu a co nás ještě odděluje od Stromu života, je právě to, co řeší dále popisovaný proces proměn podle 2Pt1:5-7. To se však děje pouze v jeho hájemství, nikoli mimo něj, nebo teprve před ním.

O Novém zákoně se dnes mluví jako o Nové smlouvě, neboť smlouva s Kristem, založená na osobním vztahu, na lásce a na přijetí jeho Ducha do svého nitra, by neměla být brána jako nějaký nový zákon.

Studijní překlad KMS je přímo nazván „Nová smlouva“ a tím se zdůrazňuje, že tato smlouva už není zákonem. Jak je to ale s tím slůvkem „Nová“? Nová smlouva je opravdu nová, ne však vůči Starému zákonu, ve smyslu Desatera, ale vůči skutečně staré smlouvě mezi Bohem a člověkem, která byla porušena už v ráji.

Kristova smlouva opravdu obnovuje tento druh smlouvy, znovu navazuje osobní vztah člověka s Bohem a znovu nás přivádí ke Stromu života, kterým je už pro nás Kristus.

Protože tato smlouva již nabízí věčný život, neboť vychází přímo z původního Božího záměru s člověkem a je výrazem jeho velké lásky a milosti, nemá už nic společného se Stromem poznání dobrého a zlého.

Jak je to potom se zákonem? Byl přidán kvůli proviněním jen do doby, než přijde ten zaslíbený potomek; byl vyhlášen anděly a svěřen lidskému prostředníku. Gal 3:19

Zákon byl tedy naším dozorcem až do příchodu Kristova, až do ospravedlnění z víry.
Gal 3:24

Desatero bylo dáno jako náhradní Poznání, které mělo za úkol znovu vytýčit hranice mezi hříchem a požehnáním jako kdysi v ráji ohrada a tak se stát dočasným dozorcem svědomí všech věřících až do příchodu Kristova. I když spasení Desatero zajistit nemohlo, jeho praktický význam i pro naše svědomí však trvá dál. Ježíš o Desateru prohlásil:

Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších přikázání a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího; kdo by je však zachovával a učil, ten bude v království nebeském vyhlášen velkým. Mat 5:19

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Bůh se rozhodl usměrnit lidské poznání ze stromu poznání,
aby lidé snad lépe pochopili pravý dopad svého hříchu.

Vybral proto ze stromu poznání dobrého a zlého deset Božích pravd,
které by splňovaly tento účel a které pak nastolil jako svůj právní kodex.

Tímto způsobem Bůh znovu vytýčil ohradu ztraceného ráje
a tak vymezil nové hájemství pro příchod Kristovy milosti.

...neboť ze zákona pochází poznání hříchu.
Řím 3:20

Desatero se stalo jakýmsi doskočištěm pro výsadek Božího syna,
aby se tak mohl projevit jako nový Adam
v tomto zákonem vymezeném náhradním ráji,
do kterého byl poslán.

Desatero bylo dáno jako náhradní poznání,
které mělo za úkol znovu vytýčit hranice mezi hříchem a Božím žehnáním
jako kdysi ohrada v ráji.

Desatero se stalo dočasným dozorcem svědomí všech věřících
až do příchodu Kristova.

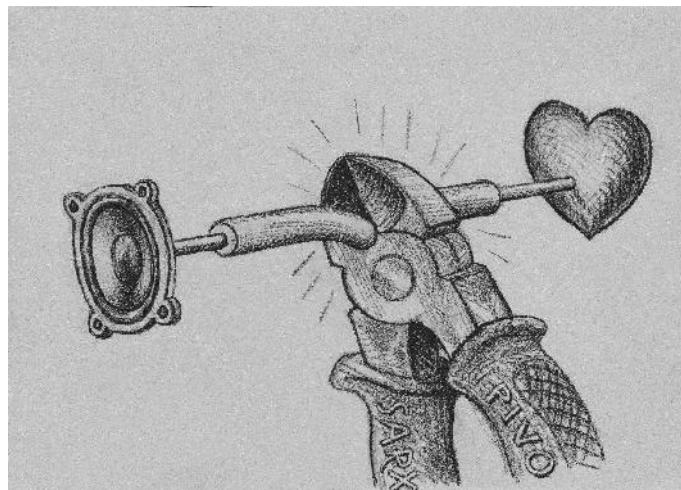
18. ZDRŽENLIVOST A TRPĚLIVOST

Další dvě vlastnosti, které je třeba podle 2Pt1:5-7 připojit ke své víře jsou ZDŘENLIVOST a TRPĚLIVOST. Na rozdíl od Ctnosti a Poznání, které tvoří doplňující se protiklady, tvoří tyto dvě vlastnosti nedělitelné kontinuum.

Astrofyzika zkoumající fyzikální vlastnosti vesmíru objevila zvláštní věc. Čas prý nelze oddělit od prostoru a prostor od času. I když lze oba fenomény zkoumat odděleně, v praxi prý odděleně neexistují a tvoří tzv. prostoročasové kontinuum. Myslím si, že podobně nedělitelné kontinuum tvoří v praxi i tyto dvě vlastnosti.

Nejvíce ze všech se týkají každodenního praktického a tím pádem také i tělesného života ve fyzickém světě. To, co ve Zdrženlivosti můžeme vykonat jednorázově v prostoru, to v Trpělivosti musíme vykonávat dlouhodobě v čase. Alespoň v mé osobním případě v zápasu se závislostí na alkoholu jsem to takto vnímal. Není takový problém mít jednorázovou okamžitou Zdrženlivost, odolat pokušení a nesáhnout po pivu, které mám momentálně před sebou na stole (i když i to může někomu dělat značné problémy), je mnohem těžší mít i tu Trpělivost a vydržet to celý život. Takto kontinuálně jsem to vnímal prakticky, Zdrženlivost bez Trpělivosti neobstojí.

Zdrženlivost s Trpělivostí je třeba uplatňovat i v dalších oblastech lidského života, které se netýkají jen tělesných závislostí, např. v komunikaci s lidmi, ale k tomu se ještě dostanu.

„Bužírka Poznání“, která mi dodala jistotu spasení, pracovala spolehlivě. Chránila mou víru a satan již nemohl zneužívat mou vlastní zneklidněnou mysl a oddělovat mne tak od Boží přízně mými vlastními pochybnostmi. Už jsem si ale nepřipadal tak sebejistě jako dřív, věděl jsem, že mne čeká zápas v jiné oblasti života. Satan si totiž našel jiný, mnohem silnější zdroj přerušení toku Boží energie mezi Láskou (vylité do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán) a naší Vírou: SARX - tělesnost. Stačilo podlehnut pokušení, dát si pár piv a bylo hned ne jen po Ctnostech, ale i po bužírce Poznání.

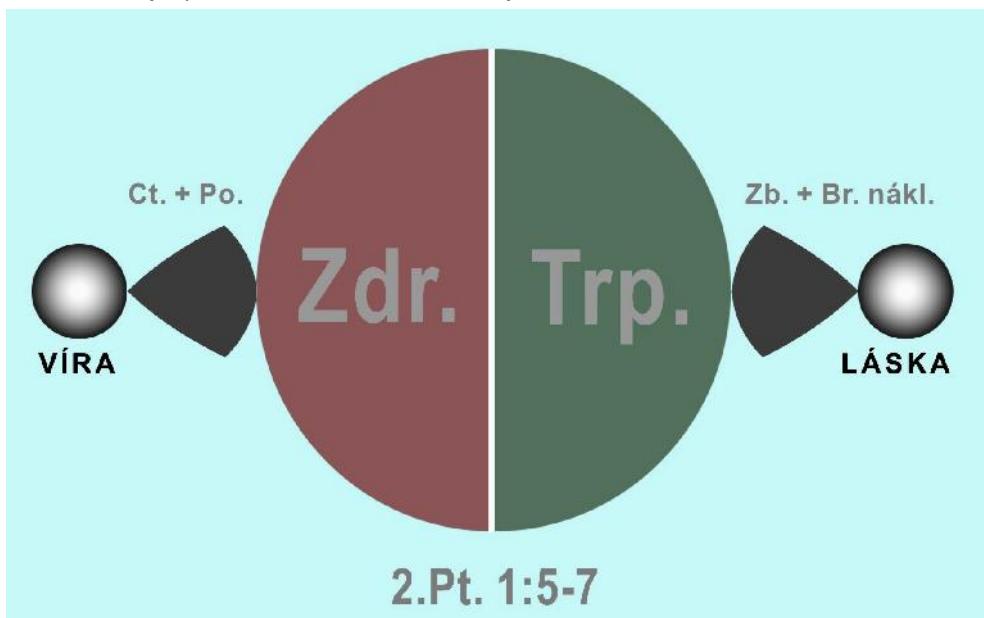
Bylo třeba ke své Víře, Ctnostem i k Poznání připojit ještě i Zdrženlivost s Trpělivistí.

Pán mne zázračně vysvobodil od závislosti na nikotinu ještě před obrácením. Podobný zázrak jsem prožil i s marihanou při obrácení. Hned, jakmile jsem přišel domů z evangelizace Styve Rydera (Liberec 1990), spláchl jsem všechna semínka marihuany do záchodu a nikdy už jsem nezatoužil po tom, znova si zapálit. Naopak, když jsem třeba jen někde v průjezdu ucítil zápach marihanových vajglů, udělalo se mi až zle při pomyšlení na to všechno, čemu všemu jsem se při svých soukromých „rituálech“ otvíral.

S pitím alkoholu to však bylo jinak. Vycházel jsem z předpokladu, že ani Bible pití alkoholu nezakazuje a v církvi mne dokonce i sám pastor povzbuzoval: „Pán má pro tebe takovou svobodu, ve které si to jedno pivo po nedělním obědě budeš moci v klidu dát.“ Neměl. Pět let mi trvalo, než jsem pochopil, že Pán má pro mne jinou svobodu – v klidu nepít vůbec.

Ani dnes po bezmála dvaceti letech nemohu odhadnout, jestli těch pět let zápasu s pitím (nebo bych měl raději říci o napití?) alkoholu bylo nutné. Možná že ano. Ukázalo se totiž, že se k pití alkoholu u mne vázal celkový hedonistický (požitkářský) přístup k tělesnosti a bylo třeba, abych si tím prošel a uvědomil si to.

Pán s každým člověkem jedná individuelně a pokaždé jinak. Znám případ, kdy Ježíš jinému bratrovi odňal potřebu chodit na pivo okamžitě, jednorázově a trvale. Tak jsem to i já prožil s nikotinem a marihanou a pro úplnost je třeba doplnit, že také v oblasti sexu. Když jsem přišel do církve, jedna z prvních věcí, na kterou jsem myslел, bylo usadit se a oženit. Pán měl na to jiný názor. Rozhodl, že zůstanu sám a náležitě mne k tomu vystrojil. Dostal jsem okamžitý nadpřirozený dar, který mne zcela osvobodil od tělesné závislosti na sexu. Musím si jen dávat pozor na oči a mysl. Takovýto nadpřirozený dar Ducha svatého jsem ovšem nedostal pro boj se závislostí na alkoholu a tak jsem ono nepříjemné nutkání (něčeho se nutně napít), zakoušel delší dobu pouze v této oblasti.

Dvojice vlastností „ZDR-TRP“ („Zdrž se a trp!“) z 2Pt1:5-7 se mi proto na dlouho stala téměř každodenní dost bolestnou zkušeností. Užívání sprostých slov možná mohlo mít hlubší kořeny v mé duši, ale zápas s nimi zas neprovázely žádné nepříjemné abstinenční příznaky. Ty jsou totiž schopné člověka někdy naprosto vyřadit z běžného chodu. Při nich jsem zakoušel i něco, co se nazývá „přesmyk závislosti“.

Když jsem se v té době intenzivně modlil za požehnání, abych si mohl dát třeba jen jedenkrát za tři týdny dvě piva a určil si přesné datum, čím víc se blížil ten den a čím víc jsem se těšil, tím víc jsem také vnímal, že do toho Duch svatý asi se mnou nejde a že se tudíž schyluje k pořádnému mejdanu, kde nezůstane jen u dvou piv. K tomu jsem dostal strach, že už o tom vědí a kují své pikle i ty temné síly, kterým jsem se kdysi otevřel pomocí drogy a které jsem tam rozhodně u toho mít nechtěl. Pokud u mého popíjení dvou piv nebude Duch svatý, tak potom jaký? Věděl jsem, že to asi nezvládnu a že to nemůže dopadnout dobře, ale také jsem věděl, že satanu nesmím dát tu šanci, aby takto zneužíval mou slabost. Vyřešil jsem to tak, že jsem okamžitě zrušil to datum a své vymodené dvě piva jsem si dal ještě ten den na stojáka v nádražním bufetu. Poněkud santusácké prostředí dodalo mému hříchu náležitou kulisu a atmosféru a já konečně začal chápát, že alkohol mým kamarádem asi už do konce života nebude.

Přesmyk závislosti se neodehrál jen z drogy na alkohol, ale i z alkoholu na další věci. Když jsem se pak snažil abstинovat od alkoholu, těžko jsem se bránil větší konzumaci sladkostí, kávy, koly nebo toniku. Nedostatek alkoholu jsem někdy kompenzoval i normálním jídlem. Myslím si, že to způsobila moje dřívější zkušenost s pitím a s marihanou. Tohoto jevu

jsem si všiml ještě před obrácením. Pití alkoholu před zkušeností s drogou a po ní byly dvě odlišné věci. Když už jsem byl přesvědčen o Boží existenci, ale ještě neznal ani Krista ani rozměr HŘÍCHU, začal jsem si uvědomovat, že marihuana bude nějak více souviset s okultismem a svádět k němu. Začal jsem ji intuitivně omezovat, ale o to více pít pivo.

V opilosti pivem jsem se pak mohl jaksi „volněji procházet“ ve svých vzpomínkách na marihuánové zážitky, které mne stále ještě zajímaly. Myslel jsem si, že to duchovně nevadí. Netušil jsem totiž, že jsem tím znova otvíral svou mysl stejným silám, které tak začaly „vstupovat i do alkoholu“ jako do nové vstupní brány v mé mysli. Před zkušeností s marihanou tyto věci alkohol totiž vůbec nedělal.

Po obrácení jsem velmi rychle zjistil, že tuto vlastnost má také kofein. Vědí to dobře i v „Teen Challenge“ (křesťanská misijní společnost zaměřená na pomoc narkomanům), že káva má schopnost znova otvírat již zavřená vrátka nečistým duchům z minulé drogové závislosti. Proto pití kávy nedovolují zvláště ženám vysvobozeným ze závislosti na droze, které jsou prý k tomu náhylnější než muži. Já jsem možná vnímavější a senzibilnější k duchovním věcem, tak jsem to zaznamenal také. Těchto vlastností kávy si všiml i prorok Rick Joyner (viz. knížka „Prorocká služba“).

Kdo nemá v životě žádnou zkušenosť s drogou a okultismem, může si jako křesťan opravdu v klidu dát jak trochu alkoholu, tak i kávu a ničemu nečistému se tím neotvírá. Je však třeba pamatovat na to, že jak alkohol, tak kofein jsou také drogy a mohou proto výrazně oslabit, nebo i zkreslit vnímání a slyšení Ducha svatého.

Dnes abstinuji ne jen od alkoholu, ale i od kávy a všech volně dostupných psychofarmak. Uvádí tyto zkušenosti proto, protože dnes přibývá lidí drogově závislých, nebo i lidí majících s drogou nějaké zkušenosti. Jakmile se totiž někdo otevře nadpřirozenému světu jinak, než prostřednictvím Ducha svatého (a nemusí to být jen pomocí drogy, ale třeba i věštěním, jógou, čtením okultních knih, horoskopama, nebo dokonce různými pseudokřesťanskými kulty jako je např. zednářství a templářství), pak to vždy zasahuje celou jeho bytost a život, tedy i pití alkoholu, nebo kávy. Četl jsem někde, že i věštkyně užívají kávu jako stimulátor věšteckého výkonu, ale jinak káva sama o sobě to nedělá.

Až teprve tehdy, když jsem se rozhodl skončit s alkoholem ve svém životě doživotně, až když jsem alkoholu zemřel spolu s Kristem na kříži, pak teprve jsem zvítězil. Skončil jsem také s jakoukoli snahou se nadále jakkoliv alkoholem zabývat ve své mysli, už jsem se za to ani nemodlil. Bylo to jako bych nakopl sklenici piva stojící přede mnou na podlaze, hned šel pryč a řekl: „Už mne nebabíš, nemám s tebou nic společného.“

Ježíš sám se v oblasti alkoholu stal mou Zdrženlivostí a Trpělivostí. Ježíš se vždy chce osobně stát všemi duchovními věcmi v našem životě.

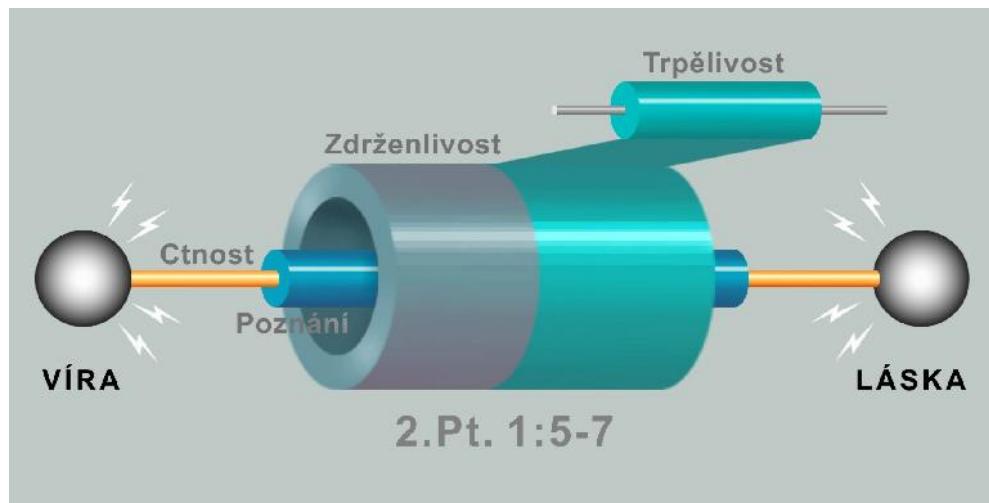
Vzpomínám si, jak mne dříve dráždily i reklamy na pivovarských kamionech na ulici, i když jsem už abstinoval. Jakoby se mi satan chtěl zkrze ně vysmívat a zasévat pocity viny a strachu, že jsem s pitím piva trvale spojen a že mne má skrize tuto závislost stále ve své moci. Dnes už nic takového není. Dnes si mohu dát oběd v restauraci a vůbec mi nevadí, když druzí kolem mne pijí pivo. Ani mi na mysl nepřijde, že by se mne to mělo nějak týkat, nebo že bych s tím měl mít kdy nějaké problémy. Opilost mne už vůbec neláká a připadá mi jako nenormální stav. Nejlepším „omámením“ je střízlivost v DUCHU svatém, v čistotě srdce a svědomí, tedy s vyznanými hříchy před Bohem a urovnánými mezilidskými vztahy.

Silové pole v přirozeném životě

Zdrženlivost s Trpělivostí nemusí nutně znamenat jen zápas s hříchem (se závislostmi a zlozvyky), ale můžeme do nich zahrnout jakékoliv úsilí a cvičení fyzické odolnosti a pevné vůle pro dosažení lepších výsledků v jakémkoliv oboru přirozené lidské činnosti.

Fyzickou i psychickou zdatnost pro každé dobré rozhodnutí i tělesnou odolnost proti hříchu zobrazuje mé vděčné schema elektrické metafory 2Pt1:5-7, nyní doplněné o pevný pancíř silné ocelové armatury chránící vodič proti mechanickému poškození z venčí, navíc opatřené dokonalou trvanlivou fólií proti korozi. S trochou fantazie si lze též představit, že

se tato ocel pravidelným cvičením promění v silný magnet, jehož pohybem se ve vodiči indukuje nové napětí. Propojení pólů VÍRA – LÁSKA se tím výrazně posílí a upevní.

Bůh těchto věcí neušetřil ani svého Syna Ježíše Krista, aby na něm mohl světu ukázat, jak měl žít člověk bez hříchu. Ježíš se narodil jako dítě a také se musel učit a pak zodpovědně pracovat se svým pozemským otcem jako tesař. Učení a práce je základní přirozenou vlastností danou Bohem už Adamovi. I Adam měl v ráji pracovat a učit se:
Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil.

Gen 2:15

Když vytvořil Hospodin Bůh ze země všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo, přivedl je k člověku, aby viděl, jak je nazve. Každý živý tvor se měl jmenovat podle toho, jak jej nazve. Člověk tedy pojmenoval všechna zvířata a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř.

Gen 2:19-20

Pojmenovat znamená rozlišovat a dobré rozlišování vyžaduje velmi pečlivé studium. Bůh nechal na člověku, aby si sám vytvořil systém pro pojmenování všech věcí v přírodě. Člověk měl také zahradu kultivovat a budovat. Kreativita je Boží vlastnosti a Bůh stvořil člověka k svému obrazu. Touhu poznávat, učit se a tvořit mají všechny děti. Tato touha však zůstane jen málo lidem až do dospělosti a možná jen z nich se pak stávají umělci nebo vynálezci. Vynálezcem chce být přece každý správný kluk. Na dětech nám Bůh ukazuje, jaké to asi mohlo být v ráji, když ještě člověka všechno těšilo a zajímalо.

Trpělivost v práci a tvořivosti

Ježíš se v přirozeném životě vyučil řemeslu a jistě ho nezanedbával a vykonával s největší svědomitostí. Když chceme dosáhnout dobrých výsledků v jakémkoliv oboru vyžadujícím jistou kázeň a disciplínu (sport, bojový nebo záchrannářský výcvik, práce, věda nebo umění), je třeba vždy uplatnit Zdrženlivost a Trpělivost.

Někdo je navyklý výchovou na cvičení pevné vůle už od dětství, někomu však taková kázeň chybí. Také tyto věci, které se týkají naší fyzické a praktické každodennosti a práce, spadají do Boží výchovy a vždy vyžadují nějakou tu Zdrženlivost a Trpělivost.

Zná to každý, kdo se někdy zodpovědně snažil něčeho dosáhnout. Když jsem se hlásil na vysokou školu (obor scénografie na DAMU), pochopil jsem, že když to budu jen tak zkoušet, jako ostatní mí spolužáci ze střední školy (SUPŠ, obor scénické techniky), tak se tam nedostanu. Přítel z jiné vysoké umělecké školy mi řekl: „Jenom to tak zkoušet nemá smysl, musíš chtít se tam dostat a udělat pro to maximum, čeho jsi schopen.“ Poslechl jsem ho. Od jedné studentky z DAMU jsem si zjistil, čeho si kantoři u zkoušek cení nejvíce a půl roku před tím jsem pravidelně kreslil uhlem na baličák jednu studii za druhou. Figury podle modelu (babičku, bráchu), zátiší s rekvizitami (starožitnosti ze své sbírky), prostory

interiéru (schodiště ve škole) apod. Skoro nic barevného, hlavně žádné hotové obrazy nebo divadelní scény.

Žádný z mých 12-ti spolužáků ze střední školy se takto na zkoušky nepřipravoval. Kantoři na vysoké škole hned poznají, kdo přinese ke zkouškám jen staré školní práce. Na DAMU jsme se dostali jenom dva. Musel jsem ale něco obětovat. To, co jsem aplikoval byla také forma zdrženlivosti a trpělivosti, které pro mne tehdy znamenaly určitou rozhodnost, odříkání a potřebnou dávku vytrvalosti a kázně.

Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali! 1Kor 9:24

V době Ježíše Krista a apoštola Pavla už byly dost oblíbené antické sporty, i v Jeruzalémě byly sportovní stadiony a sport se stal často vhodným podobenstvím i pro duchovní život. Zdrženlivost s Trpělivostí tedy vždy znamenají určité silové pole, ať už jde o aktivní boj s hříchem, nebo o pozitivní růst a disciplinovanost v nějaké užitečné práci a tvůrčí činnosti. Osvědčenost ale přináší i v dalších nadpřirozených vlastnostech podle 2Pt1:5-7, tj. ve Zbožnosti a v Bratrské náklonnosti.

Zdrženlivost s Trpělivostí jsou tedy užitečné vždy, ať už se jedná o cvičení těla a svalů, či řemeslné nebo umělecké zručnosti, technické dovednosti a představivosti, paměti nebo vůle, ale i nadpřirozené Víry a Zbožnosti.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Zdrženlivost a Trpělivost tvoří nedělitelné prostoro-časové kontinuum.

*To, co ve Zdrženlivosti můžeme vykonat jednorázově v prostoru,
to v Trpělivosti musíme vykonávat dlouhodobě v čase.*

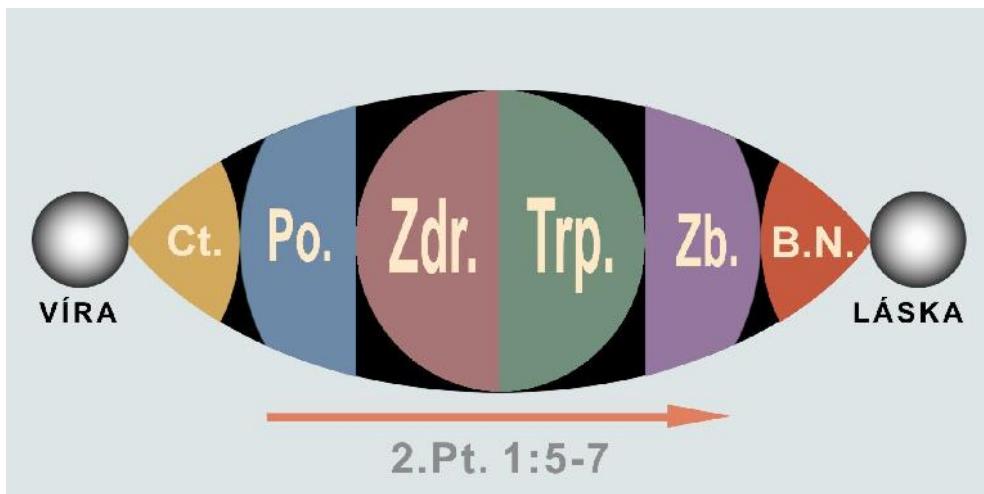
Zdrženlivost bez Trpělivosti neobstojí.

Pokud u mého popíjení piva nebude Duch svatý, tak potom jaký?

**Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni,
ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali!** 1Kor 9:24

19. ZBOŽNOST A BRATRSKÁ NÁKLONNOST

Poslední dvojicí vlastností, které máme podle 2Pt1:5-7 připojit ke své Víře po Zdrženlivosti s Trpělivostí jsou Zbožnost a Bratrská náklonnost. Podobně jako Ctnost s Poznáním, tak i tyto dvě vlastnosti stojí proti sobě ve vzájemném komplementárním (doplňkovém) vztahu.

Ve Zbožnosti se obracíme do vlastního nitra k Duchu svatému, který nám byl dán Bohem při našem obrácení, kdežto v Bratrské náklonnosti se obracíme ven do svého okolí ne jen ke všem bratřím v církvi, ale i k ostatním bližním ve světě. Jsou to tedy dva protichůdné postoje, které by měly být vyvážené. Zbožností sytíme a upevňujeme svého „vnitřního člověka“ tak, aby rostl duchovním růstem do podoby Ježíše Krista.

...aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil vnitřní člověk a aby Kristus přebýval ve vašich srdečích,... Ef 3:16-17

Dnes se často vyžaduje jen tento postoj ke své osobní zbudovanosti a víc nic, ale to není podle Písma celé. Nestačí si hledět jen sebe sama, svého vlastního vnitřního člověka a myslit si, že to už je celé křesťanství. Náš zájem by měl jít také opačným směrem.

Řekne-li někdo: „Já miluji Boha“, a přitom nenávidí svého bratra, je Ihář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí. A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha, atť miluje i svého bratra. 1J 4:20

Proto je třeba společně se Zbožností budovat i Bratrskou náklonnost.

Láska k Bohu je jistě v Písmu na prvním místě, ale vztah k lidem je snad ještě náročnější a složitější, neboť láska k Bohu je zvláštním způsobem podmíněna i potvrzována láskou k ostatním lidem.

V Bratrské náklonnosti dovolujeme Duchu Kristovu v nás, aby si nás použil jako kanálu své moci a Lásky k našemu okolí.

Stejně jako tomu bylo u Ctnosti a Poznání, tak ani zde není možno pořadí obou atributů prohodit. Bratrská náklonnost by bez předem zbudované osobní Zbožnosti postrádala nadpřirozený rozměr Kristova Ducha. Stala by se jen lidským altruismem (lidumilstvím), kterému Pán také jistě rád žehnal na úplném začátku naší víry jako jedné z mnoha Ctností přirozeného člověka. V církvi Kristově jde však o hlubší organickou provázanost vztahů jako údů v těle, které pak jsou sto naplnit všechny další požadavky na podobu církve jako živého organismu prodchnutého jedinným Duchem.

Podobně by se i Zbožnost bez Bratrské náklonnosti stala jen do sebe sama zaměřenou spiritualitou ne málo podobné józe. Jóga také nezná společenství ducha, ale s Kristem je tomu jinak.

Také tato dvojice vlastností v sobě skrývá otisk první věty Bible ve vztahu NEBE – ZEMĚ. Zbožnost představuje náš osobní vztah k Bohu směřující vzhůru ze ZEMĚ k NEBI, Bratrská náklonnost je naopak výrazem Božího zájmu o jednotu v mezilidských vztazích zde na ZEMI. Prorocky také předjímá zcela nový společenský řád nebeského Jeruzaléma, který sám Kristus nastolí zde na ZEMI po svém druhém návratu z NEBE.

Zjednodušené schema ukazuje, jakým způsobem vztah Zbožnosti a Bratrské náklonnosti zahrnuje a ovlivňuje všechny ostatní atributy proměny z 2Pt 1:5-7. Dosažením pouze uspokojivé osobní Zbožnosti bychom totiž zdaleka ještě nebyli tam, kde máme být. Byli bychom teprve v půli cesty putování pouští do zaslíbené země.

Kristova duchovní identita v sobě totiž zahrnuje také celou škálu mezilidských vztahů od těch nejzákladnějších v rodině a v církvi, přes vztahy k nevěřícím v zaměstnání i na veřejnosti, až po ty přesahující kompetenci jednotlivce, jako jsou vztahy mezi sbory různých církví ve městě nebo složitá politika mezidenominačních vztahů v různých zemích světa.

Toto vše jsem si dovolil zahrnout pod jednotící pojem „Bratrská náklonnost“ z 2Pt1:5-7, kterou také máme podle Písma připojit ke své Zbožnosti.

Zbožnost je důležitým funkčním nástrojem k budování osobní identity nebešťana podle Kristova vzoru. Láska se však může uplatnit pouze ve vztazích v Bratrské náklonnosti.

Co je Zbožnost.

Zbožnost se uplatňuje vším, co nějak souvisí s Písmem, Duchem svatým a modlitbou.

Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.

Mat 4:4

Každý způsob čtení Bible, ať srdcem či rozumem, studijně, nebo jako příběhy, badatelsky, vyznavačsky, meditativně, rychle či pomalu, nahlas nebo potichu, podobně i čtení různých křesťanských knížek, ať výkladových, prorockých nebo svědeckých, vše je regulérní a dobré. Vše je užitečné a Bohem přijímáno. Čím více sytíme své srdce i svou mysl Božím slovem, tím lépe se v nás upevňuje Kristův Duch a jeho charakter a tím lépe se nám pak daří „chodit vírou“, čili nezapomínat stále na to, že jsme také někdy uvěřili a odevzdali svůj život Ježíši Kristu. Až když se nám konečně po několika letech podaří žít non-stop nepřetržitě a bez námahy vírou v Boží slovo a z Ducha Kristova, pak teprve se dá říci, že se naše Zbožnost pomalu stává osobou. Začíná i o nás platit to, co řekl apoštol Pavel sám o sobě:

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.

Gal 2:20

Ačkoliv toto slovo o nás svým způsobem platí hned od našeho obrácení, kdy jsme přijali Ducha svatého do svého srdce a dostali tak novou **identitu**, neznamená to, že jsme tím okamžikem dosáhli i Kristova **charakteru** a Zbožnosti. Je třeba rozlišovat tyto dva pojmy.

Co je Kristova identita přijatá z jeho Ducha a kdy se dá říct, že máme i jeho charakter? Může dojít k nedorozumění, když pojmem „**identita**“ hned označíme Kristův „**charakter**“. (Je to také věc dohody, co těmi pojmy myslíme, abychom si lépe porozuměli.) Podle mne lze Kristovu identitu získat okamžitě třeba i vzkládáním rukou:
Proto ti kladu na srdce, abys rozněcoval oheň Božího daru, kterého se ti dostalo vzkládáním mých rukou.

2Tim 1:6

Do Kristova charakteru však musíme vrústat postupně, protože se již týká celé naší duše. Až teprve po delším čase, kdy se nám Boží slovo stane každodenní samozřejmostí a realitou života, pak teprve se dá říci, že starý člověk v nás zemřel spolu s Kristem na kříži, a že už v nás žije Kristus. Pak by měl být také na nás patrný i jeho charakter a Zbožnost.

Jak Zbožnost souvisí s první větou Bible a jaký má vliv na proces proměny v nebešťana? **Zbožnost** je první vlastností v celém seznamu 2Pt1:5-7, která má už ryze nadpřirozený charakter. Tady už se nedá nic ošidit, nebo napodobit z vlastních lidských sil. Relativně slušný člověk podle všech právních i morálních norem, mohl poměrně snadno zvládat všechny předcházející atributy Boží výchovy podle 2Pt1:5-7.

Ctnost, Poznání, Zdrženlivost i Trpělivost mohou být nastaveny v přirozené výbavě některých pozemšťanů v tak relativně dobrém stavu, že pak v církvi hravě proplouvají bez výrazných potíží touto Boží výchovou. Tím spíše můžou narazit právě ve Zbožnosti. Nejen velký hříšník, ale i relativně „slušný občan“ má stejnou příležitost si uvědomit, že na Krista prostě nemá a že je tím ve větším pokušení pýchy pro svou mravní bezúhonnost.

Zbožnost totiž už není v přirozené výbavě žádného člověka na ZEMI, neboť ji HŘÍCHEM ztratil. Proto je třeba ji přjmout od Ježíše Krista a učit se v ní chodit.

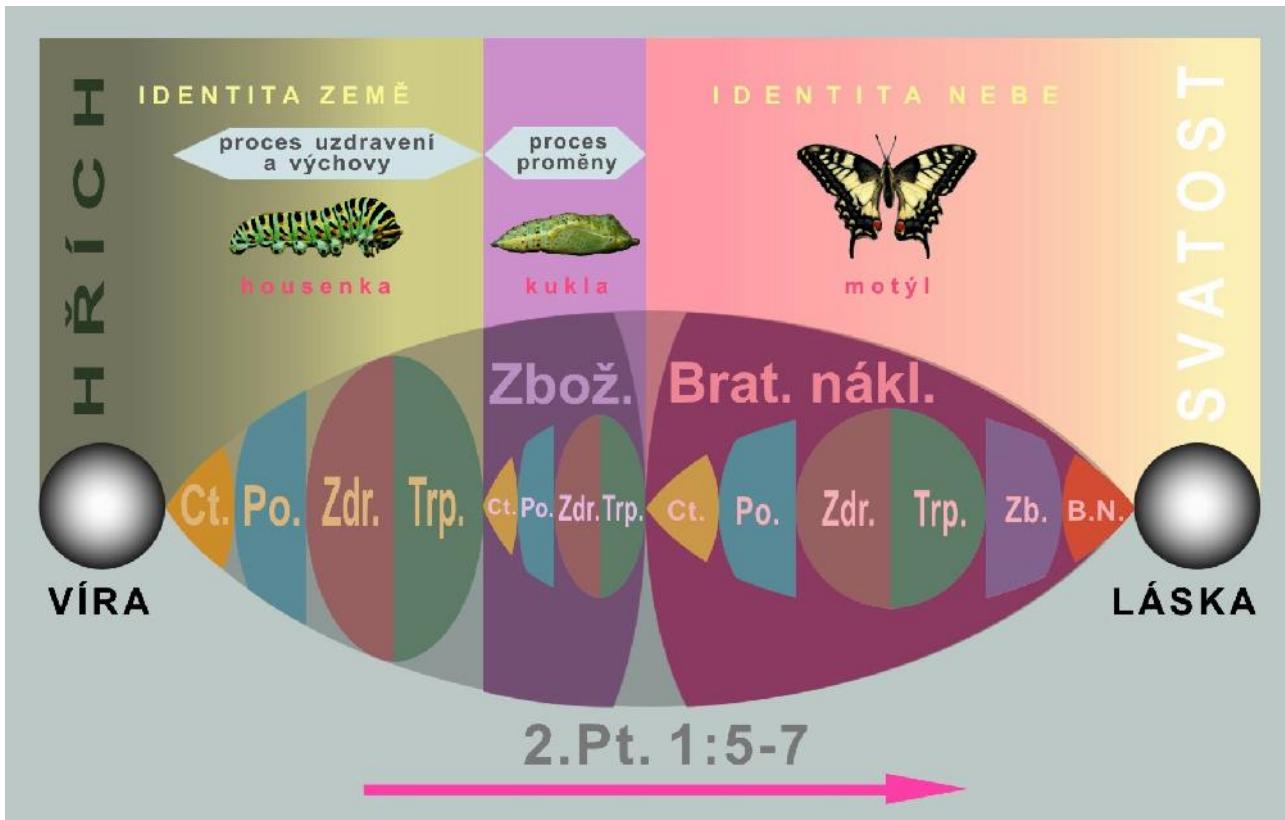
Přirozený člověk může mít jen pověrčivost nebo zkreslené náboženské představy a ani dobrá morálka mu tady nic nepomůže. Ve Zbožnosti se totiž všechno obrací naruby. Doposud jsme se snažili zemřít jen všemu hříšnému ve svém přirozeném životě. Teď musíme „zemřít“ i všem těm **doprým pozemským věcem**, které jsme doposud tak pracně budovali, jinak totiž nemůžeme nastoupit cestu do kvalitativně nových dimenzí života z **nebeských věcí**. To se ale často právě těm lidem, kteří ve světě něco znamenají, nebo si na něčem v životě zakládají, moc nechce nebo nedaří.

Zbožnost je užitečná ze dvou důvodů:

V první řadě proto, aby nás ani ty dobré pozemské věci, které sami o sobě nejsou hříchem (podnikání, aktivní sport, umění, studium, pracovní kariéra, cestování, aktivní politika, rodina apod.) neodvádely od Boha a nestrhávaly zpátky do světa.

V druhé řadě proto, abychom skrze ni upevňovali a lépe poznávali svou novou identitu nebešťana v Kristově Duchu. Aby v nás rostl „vnitřní člověk“ Tento druhý důvod je důležitější a teprve v něm nalezneme řešení otázek kolem toho prvního důvodu. Jenom Bůh sám ví nejlépe, co nám prospěje a co uškodí. Jednoho křesťana může podnikání odvést od Zbožnosti, jinému právě Zbožnost umožní, aby jeho podnikání bylo požehnané a posloužilo tak ne jen k výdělku, ale i k šíření evangelia k větší Boží slávě.

Růst Zbožnosti mění priority našeho života, dává nové vize a smysl všemu, co děláme a osvobozuje nás od ulpívání na světě. Sami od sebe začínáme ztrácet zájem o některé světské věci (příliš divoká hudba, agresivní akční filmy, koníčky náročné na čas a peníze) a to nikoliv formou odříkání, jak tomu bylo dříve, ale prostě proto, že se nám díky novým věcem přestaly líbit.

V úplném schematu 2Pt1:5-7 jsem se pokusil dát celý proces proměny člověka, zahrnující seznam vlastností v duchovně gradující posloupnosti do souvislosti s tím, co je zároveň všudypřítomným otiskem Božího Slova ve stvoření. S proměnou HOUSENKY v MOTÝLA, vypovídající o proměně v základním vztahu NEBE – ZEMĚ podle první věty Bible.

První čtyři atributy z Petrova seznamu: Ctnost, Poznání, Zdrženlivost a Trpělivost jsou vlastně jen nutnou přípravou nebo také výchovou k té pravé proměňující Zbožnosti.

Pravá Zbožnost znamená celkovou proměnu našeho charakteru. Ta se ovšem nestane jen tak hned. Apoštolu Pavlovi to trvalo 14 let, než v něm konečně zemřel zákoník a farizej a mohl začít viditelně sloužit.

Proto jsem Zbožnost ve schematu přirovnal k motýlí kukle a do ní umístil všechny předcházející atributy, které představovaly uzdravení „housenky“ a její přípravu na to, aby vůbec byla sto se zakuklit. Celá tato „housenka“ si teď musí vlézt do Zbožnosti jako do kukly (rakve) a „zemřít“ svému dosavadnímu způsobu života (viz. schema).

Zbožnost tedy není jen dalším z mnoha atributů, které postupně přidáváme ke své víře. Zbožnost je organicky souborný útvar, který zasahuje celý seznam vlastností 2Pt1:5-7, tím se mění situace celého dosavadního života člověka a začíná o něm platit:

„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“.

Gal. 2:20

Při troše fantazie se dá říci, že Ctnost se v kukle Zbožnosti mění v **uctívání**, Poznání se mění v **rozpoznání** Ducha svatého, jeho hlasu a jeho jednání v našem nitru, Zdrženlivost se mění ve **stišení** před Pánem a **očekávání** na něj a Trpělivost ve **vytrvalost a věrnost** Pánu.

Ocitáme se tak znova jakoby na počátku pouště jen s tím rozdílem, že už neřešíme jen sami sebe a svůj hřich, ale i svou proměnu živototního stylu a upěvňování se v nových dimenzích, které jsme doposud neznali a které už nejsou z člověka, ale z Boha.

Uctívání je prý tou nejduchovnější činností, jaké je lidská duše schopna. Praktikuje se převážně ve chvalách (zpěvem duchovních písni) na shromážděních a skupinkách.

Člověk byl jako uctíváč stvořen, tedy je to něco, co by nikomu nemělo být zcela cizí. Ve

HŘÍCHEM pokřivené podobě lidé dnes uctívají např. zpěváky popu nebo rocku, herce, sportovce apod. V dnešní postmoderní době vzniká také mnoho všelijakých nových kultů a přírodních rituálů. Lidé od své přirozenosti potřebují uctívat. Pokud si někdo myslí, že ve svém životě nepotřebuje nic uctívat, už tím vlastně uctívá také – sám sebe.

Zbožnosti (čtením Bible, modlitbou a uctíváním), ale i nasloucháním svědectví jiných lidí nebo i z knížek, se prohlubuje osobní poznávání Ježíše Krista. Vzpomínám si, že jsem až později od konkrétní chvíle života víry začal vnitřně prožívat, že Ježíš nezemřel jenom za HŘÍCHY světa, ale i za mne osobně, jako bych já měl být tím jedinným člověkem na celém světě, kdo v něho měl uvěřit. I toto zjištění patří ke **Zbožnosti**.

V intenzivně prožívané **Zbožnosti** se člověk odděluje od světa a je vlastně sám jenom s Bohem. Podobně i housenka se v kukle odděluje od ustavičného pachtění za potravou ve světě a je také jenom sama s Bohem a několik týdnů se postí. Půst je vždy spojen s oddělením se od světských záležitostí a s proměnou do nového levelu. Také Ježíš prožil podobný proces proměny na poušti, když se 40 dní postil.

Tu přišel Ježíš z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on mu bránil a říkal: „Já bych měl být pokřtěn od tebe a ty jdeš ke mně?“ Ježíš mu odpověděl: „Připust’ to nyní; nebot’ tak je třeba, abychom naplnili všecko, co Bůh žádá.“ Tu mu Jan již nebránil. Když byl Ježíš pokřtěn, hned vystoupil z vody a hle, otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho.

Mat 3:13-16

Ježíš věděl, že má být pokřtěn Janem, který nebyl svatější než on. Duch svatý to také sám hned potvrdil tím, že na něj sestoupil v podobě holubice tak, aby to všichni viděli.

Ponořením do vody a opětovným vynořením deklarujeme před Bohem i před světem své rozhodnutí zemřít starému hříšnému životu i své smělé vykročení na cestu nového života.

Kristův křest a změna identity

U Ježíše ale rozhodně nemohlo jít o pokání z hříchů, Ježíš přeci nikdy nezhřešil. Proto měl Jan ten dojem, že by spíše on jako hříšník měl být pokřtěn od Ježíše. Nevím, jaký je tradiční výklad této záměny, snad ten, že Ježíš nepotřeboval křest kvůli sobě, ale kvůli nám a našemu hříchu, aby nás pak jeho Duch mohl také provést křtem.

Jsem přesvědčen, že dnes už můžeme chápát, že to mohlo být také kvůli první větě Bible, která předpokládá nutnou proměnu z pozemšťana v nebešťana i bez hříchu. Dokonce tato proměna byla původně možná pouze pro člověka bez hříchu a tak jí mohl absolvovat zase pouze někdo, kdo byl bez hříchu – Ježíš Kristus.

Bůh vzal na sebe podobu člověka, aby ho provedl oběma polohama. Ježíš žil nejprve 30 let jako vzorný pozemšťan bez hříchu, učil se jako jiné děti a pak pracoval jako tesař.

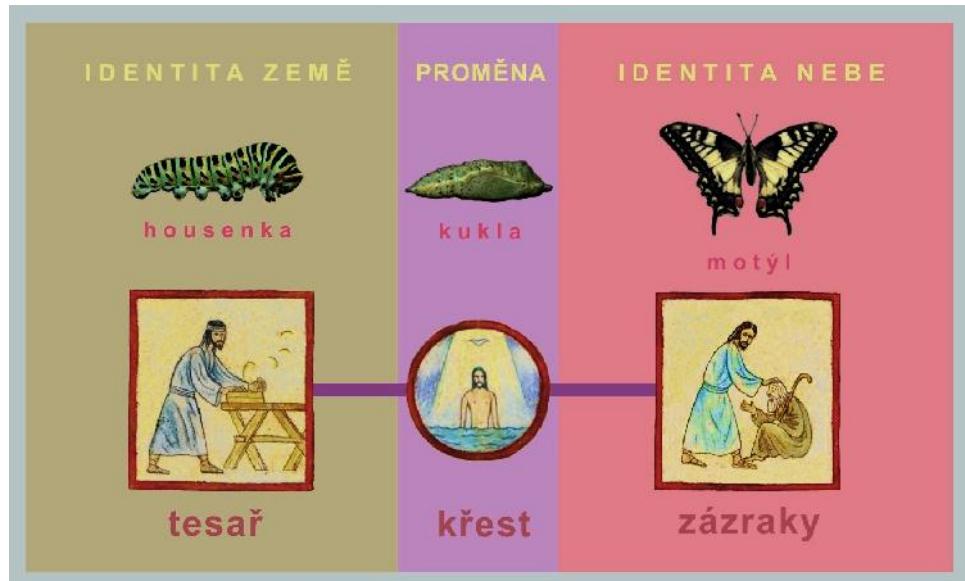
Když ve křtu „zemřel“ tomuto způsobu života, Duch svatý ho zplnomocnil k postu na poušti a k zápasu se satanovým pokušením. Ježíš obstál v této zkoužce a když se vrátil z pouště, nastoupil již novou životní cestu v **nové identitě Božího syna**. Už se nevrátil k tesařině, ale začal sloužit lidem a činil zázraky. Teprve Ježíš Kristus naplnil a napravil to, co se mělo původně stát už s Adamem v ráji.

Poušť je v Písmu vždy spojena se zvýšeným úsilím o **Zbožnost** projevenou v odříkání, trpělivosti a postu.

Poušť také vždy znamenala nějakou změnu provázenou zápasem a bojem. Proměna duchovní identity (ale i jakákoliv změna životního stylu) je vždy spojena s bojem a jistým úsilím.

Na poušti Bůh 40 let měnil národ reptajících otroků a vzbouřenců v národ odhodlaných bohatýrů víry semknutý v jedinný celek. Neobešlo se to však bez bojů s Amálekovci i s

vnitřním nepřítelem. Budoucího krále Davida vodil Bůh 4 roky po poušti, aby i jeho proměnil a připravil na královskou korunu. Neobešlo se to však bez boje s Pelištejci i s vlastním králem Saulem, před kterým se musel skrývat. Ježíš také na poušti 40 dní zápasil se satanem a obstál ve zkoužce své identity spasitele světa.

Také Jákob obstál ve zkoužce nové identity, bojoval o požehnání se samotným Bohem (andělem) a obstál. Od té chvíle se už nejmenoval Jákob, což znamenalo „Úskočný“, ale Izrael, což znamená „Bůh zápasí“. O změnu identity (jména) je vždy třeba zápasit a ne jen kvůli hříchu.

Tu proměnu s námi sice dělá Bůh sám, je to jeho dílo a zázrak, který nikdo sám se sebou udělat nemůže. Bůh však také chce, abychom se svou vůlí jeho díla vědomě účastnili a učili se v něm samostatně chodit. To vyžaduje jisté volní úsilí.

Také motýl totiž musí vyvinou určité úsilí, aby se dostal ven z té kukly a mohl začít létat. Když prý vědci rozříznou kuklu skalpelem a sami pomohou tomu motýlovi ven z kukly o něco dříve, neumí prý pak vůbec létat. Možná si myslí, že je pořád ještě kuklou. Nevím, jestli vědci vůbec vědí, proč tomu tak je, ale myslím si, že to dost vypovídá také něco o naší **Zbožnosti** a proměně do plnosti v nové identitě.

Zbožnost tedy neznamená jen být s Bohem, ale také aktivně chtít být s Bohem. Bůh sám promění housenku v motýla, ale když je motýl hotov, nechá ho, aby se sám vydral na světlo. Jakoby Bůh chtěl vidět, jestli vůbec chce být motýlem, jestli se takto proměněná housenka vůbec těší na všechny ty nové věci, které ještě nikdy nezažila. Podobně i ve **Zbožnosti** nejprve umíráme sami sobě, končíme se svým výkonem a ne jen v zápací se svými starými hříchy, který stále nezvládáme, ale i s jakoukoliv vlastní lidskou snahou se zalíbit Bohu nebo sami vykonat něco nadpřirozeného se sebou i pro jiné.

Snažit se jen lidským způsobem splnit všechna Kristova přikázání z kázání na hoře je totéž jako přikázat housence: „Létej!“ Může snad housenka létat? Za předpokladu, že se s ní stane něco zásadního – zemře sama sobě a nechá se Bohem proměnit v motýla, pak může.

Stejně tak i nás Bůh proměňuje a zplnomocňuje k tomu, abychom pak sami aktivně chodili v těch skutcích, které nám sám připravil. Dělat chyby je dovoleno. Není třeba si hned spílat a být se v prsa, když Bůh hned nepotvrdí naší smělou aktivitu, která pak nečekaně přinese jen zmatky. Jenom zkušeností můžeme získávat povědomí o tom, kdy jednáme ještě podle starého Adama (housenka) a kdy už žijeme i jednáme v Kristově identitě i jeho charakteru (motýl).

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Společně se Zbožností je třeba budovat i Bratrskou náklonnost.

Vztah k Bohu je podle Písma na prvním místě,
ale láska k lidem je ještě náročnější a složitější,
neboť láska k Bohu je v Písmu záhadně potvrzena a podmíněna
láskou k ostatním lidem.

**Řekne-li někdo: „Já miluji Boha“, a přitom nenávidí svého bratra, je Ihář.
Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.
A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha, at’ miluje i svého bratra.**

1J 4:20

Zbožnost přirovnávám k motýlí kukle.

Ctnost, Poznání, Zdrženlivost a Trpělivost
představují zatím jen přípravný proces uzdravování „housenky“,
aby byla sto se zakuklit a proměnit.

Přirozený člověk až teprve ve Zbožnosti umírá
svému dosavadnímu způsobu života,
asi jako housenka v kukle.

Ctnost se ve **Zbožnosti** mění v **Uctívání**,
Poznání v **Rozpoznání** hlasu Ducha svatého a jeho vedení,
Zdrženlivost se mění ve **Stišení** před Pánem a **Očekávání** na něj
a Trpělivost se mění ve **Vytrvalost** a **Věrnost** Pánu.

„**Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus**“.
Gal. 2:20

20. ZBOŽNOST PRAKTICKY

Už v dětství jsem toužil být badatelem a vynálezcem, ale rozhodně jsem se nechtěl stát vědcem (viz. svědectví: Proč je vosa uprostřed zaštípnutá? www.biblevkapcevody.cz).

Nějak jsem tušil, že bádat budu moci i jako výtvarník. Pro svůj obor scénografie jsem se rozhodl už v dětství hned v 1. třídě (1961) na podkladě shlédnutí filmu „Baron Prášil“ od režiséra a výtvarníka Karla Zemana.

Své dětské předsevzetí jsem neopustil, trpělivě jsem šel za svým snem stát se někým jako je Karel Zeman. Opravdu se mi podařilo vystudovat scénografii na střední i na vysoké škole. Neopustila mne však ani ta dětská touha bádat. Bůh mi dnes vlastně plní i tento můj dětský sen. Jak už jsem uvedl v první kapitole, rozhodl jsem se vypátrat o čem je vlastně Bible. I dnes totiž mohu objevovat „nové kraje“ a nepotřebuji k tomu jezdit třeba někam do džungle v Africe. Bible sama je dostatečným materiélem k dobrodružnému bádání a jsem si jist, že Bůh sám takovou touhu i snahu vítá a podporuje.

Zpočátku se mi moc nedařilo se v Bibli vyznat a pochopit její význam a smysl. Neměl jsem moc rád takové řeči, že „Bible je milostný dopis od Boha jenom pro Tebe!“ Připadalo mi to příliš naivní až nátlakové, skoro až ideologické jako na pionýrském táboře. „Jenom takto ji musíš číst a bádat v ní se zakazuje!“

Ale protože i církev je také taková džungle a badatel v ní se nesmí divit, když mu třeba něco začne lézt po noze (na nervy), nebo i skočí za krk. Badatel přeci nepřichází džungli kritizovat nebo předělávat. Proto jsem bádal i v takových informacích a bral je vážně.

Z Písma jsem nejméně chápal Žalmy. (Toto slovo neznamená žalozpěvy, jak jsem si zprvu myslел, ale chvalozpěvy, tj. oslavné písničky chval a uctívání.) Starosti mi dělal zvláště Žalm 119, který oslavuje a velebí Boží slovo skoro ve všech svých 176 verších a přitom nedefinuje které? Desatero to asi nebude, protože tento Žalm nepřipomíná žádné z jeho přikázání. Jakoby Bible byla Božím slovem, které mluví o jiném Božím slově, které tu bylo na počátku Stvoření světa, které však nelze vyslovit. Ještě jsem nechápal, že se musím osobně setkat s Kristem, abych se tak setkal s živým Božím slovem. Proto máme sytit svou mysl Božím slovem z Písma, abychom se lépe setkali s živým Kristem. On sám je to živé Boží slovo, které bylo na počátku a které se pak stalo tělem.

Vzpomínám si, jak jsem jednou v prvním roce víry zašel do libereckého antikvariátu a modlil se: „Bože prosím ukaž mi, jakou knížku si mám teď přečíst, které bych porozuměl a která by mne potěšila.“ Oko mi padlo na knížku „Co víte o filosofii 19. století“. Rekl jsem si: „19. století je stoletím páry a velkých vynálezů, to by mohlo být ono.“ Vzal jsem ji do ruky a namátkou otevřel na straně 248 a oko mi padlo přímo na výrok: „... jako starozákonní Job ...“. Knížka stála pouhých 5 korun, tak jsem si ji koupil a odnesl domů. Z četby jsem však neměl vůbec žádnou radost, výrok o Jobovi se týkal poněkud výstředního filosofa Sörena Kierkegaarda, ale intenzivně jsem vnímal, že mi Pán ke čtení nežehná. Pak teprve mne napadlo, že mám asi číst přímo Joba (to je jedna z knih Bible). Pán mi splnil mé přání a vyslyšel mou modlitbu v antikvariátě, kniha Job mne opravdu velice nadchla a potěšila, bylo to přesně to, co jsem si přál.

Toto čtení knihy Job sice hodně souznělo s mým badatelským a filosofickým způsobem myšlení, ale zatím jen málo napomáhalo tomu, jak vnímat Bibli jako zdroji své Zbožnosti. V kázáních se často mluvilo o tom, že se máme Božím slovem sytit.

Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.

Mat 4:4

Chápal jsem to tak, že se asi jedná o jiný druh přijmu informací, než je jen čtení biblických příběhů, ač vypovídají mnohé o našich životech, nebo přemýšlení o různých filosofických a teologických principech apod. Uvěřil jsem tomu, že to funguje a začal jsem aplikovat Boží slovo Písma jako pokrm. V plné důvěře Ježíši Kristu jsem očekával, že to potvrdí

svou mocí a že sám své Slovo začne proměňovat v mé myсли tak, aby byla otevřenější pro věci Božího království a pro slyšení Ducha svatého.

Obklopil jsem se různými biblickými verši, abych je měl denně na očích. Na prázdnou stěnu v kuchyni jsem si vylepil kartičky zhruba formátu A5, vystříhal jsem je do tvarů zjednodušených renesančních a barokních kartuší. Svým výtvarným rukopisem jsem je popsal vybranými verši z Písma tak, aby byly čitelné od stolu, kde jsem každý den snídal i večeřel. Takto jsem je „jedl“ společně se svým jídlem od stolu v kuchyni. K tomuto účelu se zcela nečekaně začaly lépe hodit právě verše ze Žalmů, než dramaticky vyhrocené dialogy Joba se svými „přáteli“.

Toto je ukázka několika vybraných veršů, které jsem si vyvěsil na zed:

Ano, dobrota a milosrdensví provázet mne budou všemi dny mého žití. Ž. 23:6

Jen on je má skála, má spásu, můj nedobytný hrad, mnou nikdy nic neotřese.

Ž. 62:3

Odlož hněv a zanech rozhořčení, nevzrušuj se, at' se nedopustíš zlého.

Ž. 37:8

Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku. Ž. 119:105

Takových veršů jsem měl stále před očima asi 20 a když jsem je už dobře znal a začaly mne nudit, vyměnil jsem je. Kombinoval jsem je také s verši z Nového zákona:

Spasení je Boží dar, není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Ef. 2:9

Dostal jsem moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítele tak, že mi v ničem neuškodí. podle Luk. 10:19

Nemožné u lidí je u Boha možné. Luk. 18:27

Pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, střeží mé srdce i mysl v Kristu Ježíši.

Fil. 4:7

Opravdu to pomáhalo v mnoha ohledech. Ne jen jako účinné antidepresivum, ale i jako mocný nástroj k vytěsňování vulgarismů z řeči a nečistých představ z myсли.

Věděl jsem, že mne nejprve čeká boj s vlastním hříchem, než budu moci naplnit svou vizi. (Zjistit, o čem je vlastně Bible a tvůrčím způsobem předat dál.)

Myslím si, že je dobré i užitečné, mít nějakou vizi pro zbývající život hned od začátku cesty víry i kdybych ji časem měl pozměnit, neboť je vždy velkou motivací k úsilí o vyšší osobní Zbožnost a zápas s HŘÍCHEM.

Začal jsem používat Boží slovo také jako mocnou zbraň proti démonickým útokům, když mne satan chtěl strhnout zpátky do HŘÍCHU. Ježíš sám je skrze Ducha svatého tím naším vítězstvím. On také na poušti bojoval se satanovým pokusením tím, co je psáno, tedy psaným slovem Božím, které je v biblické symbolice přirovnáváno k meči Boží zbroje:

Přijměte také přilbu spasení a meč Ducha, jímž je slovo Boží. Ef. 6:17

V tomto duchovním boji nám také hodně pomáhá, když se podle Božího slova modlíme. Je ne jen povoleno, ale i velmi doporučeno si některé verše z Písma přizpůsobit do první osoby jako proklamativní vyznání do své osobní situace. Takto jsem se (na doporučení jedné americké knížky) velmi účinně začal modlit Žalm 91 a to tak dlouho, až jsem ho uměl nazpaměť a jsem i dnes stále připraven ho kdykoliv okamžitě „tasit“ jako zbraň:

Kdo v úkrytu nejvyššího bydlí,
 přečká noc ve stínu Všemocného.
 Říkám o Hospodinu:
 „Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh,
 v nějž doufám.
 Vysvobodí mne z osidla lovce,
 ze zhoubného moru.
 Přikryje mě svými perutěmi,
 pod jeho křídly mám útočiště,
 pavézou a krytem je mi jeho věrnost.
 Nelekám se hrůzy noci ani šípu,
 který létá ve dne,
 moru, jež se plíží temnotami,
 nákazy, jež šíří zhoubu za poledne.
 Byť jich po mému boku padlo tisíc,
 byť i deset tisíc mně po pravici,
 mne nestihne nic takového,
 ale na vlastní oči to spatřím,
 uzřím odplatu, jež stihne svévolníky.“

Poslední řádek chápu již v novozákonném smyslu, nejedná se už o lidské nepřátele, těm naopak dnes žehnáme a modlíme se za jejich spasení a nechceme tudíž vidět jejich odplatu. Jde o duchovní síly temnoty, které usilují zmařit vše, co křesťané dělají.

Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.

Ef. 6:12

Asi tak v desátém roce svého křesťanského života jsem se znova k tomuto principu vrátil a vyrabil si malé notýsky plné vybraných veršů z Písma i s proklamativními modlitbami v první osobě. Nosit jsem je stále v kapce a kdykoliv bylo třeba, nebo byla vhodná chvíle, tak jsem je stále četl a vyznával do duchovního světa nad svým životem.

Po dalších pěti letech přišlo do naší církve nové mocné pomazání k vyučování v modlitbě vyznávání, tentokrát už ne jen z vybraných veršů Písma, ale přímo četbou celých pasáží z Nového zákona, hlavně z Pavlových epištol, ale i z evangelíí. Takto se četba Písma přímo propojila s modlitbou v konkrétním čase. Pán to potvrzoval mocným požehnáním.

Objevili se přímo „virtuo佐ové“ v této dovednosti, hlavně mezi mladými, na které jsem já už neměl. Na venek jsem v církvi nikdy v projevech Zbožnosti nevynikal. Uvěřil jsem až ve

svých 36 letech a dlouhou dobu jsem platil spíše za problémáře, který stále zápasí s kdečím (alkohol, deprese), z čehož už ostatní byli většinou dál venku.

Přicházeli do církve mladí lidé, kteří už po pár letech víry uměli dát „prorockou chválu“, tj. zpěv v okamžité improvizaci v melodii i textu inspirovanou přímo Duchem svatým. Dodnes nechápu, jak to mohli dělat. Stejně tak některí mladí lidé v církvi už znali Nový zákon tak dobře, že jim stačilo otevřít Bibli na jakémkoliv místě a hned rozbalili celý vějíř modliteb, které jim na základě sledovaného textu přicházely na mysl a to ne jen za vlastní osobu, ale i za věci veřejné.

Takto se to ale v církvi nevyžadovalo od všech. Nám starším lidem se to většinou moc nedářilo a nikdo nám nic nevytíkal. Pán mi ale řekl, že to mám zkoušet, tak jsem to dělal. Právě při jednom takovém soukromém domácím vyznávání podle Písma se mne Pán dotkl mocným způsobem, který pak zcela změnil můj dosavadní život. Zrovna když jsem se modlil podle epištoly Koloským:

Jestliže jste spolu s Kristem zemřeli mocnostem světa, proč si necháváte předpisovat: neber to do rukou, nejez, nedotýkej se – jako byste stále ještě byli v moci světa?
Kol. 2:20-21

a zrovna když jsem nahlas vyznával: „...kdo mi může říct: neber to do rukou...“ tak v tom mi Pán řekl potichu do mysli: „**Tužku!**“ Toto jediné slovíčko pak zcela změnilo mé veškeré další celoživotní nasměrování. Nejdříve jsem tomu nechtěl uvěřit. Modlil jsem se: „Pane, opravdu jsi mi chtěl říci, že mi nikdo nemůže nařizovat, kdy smím vzít do ruky tužku?“

Přesně jsem vnímal, co tím Pán mysel. Celých 15 let jsem sloužil svou výtvarnou hřivnou ve všem, co bylo v církvi potřeba udělat. Byl by to celý seznam všelijakých pomůcek pro „nedělku“, pro letní tábory, pro Základní školu, nebo pro různá pódiová představení. Byla to však služba vždy jen pro aktuální potřeby církve, ale nikdy vlastní umělecká tvorba.

Když jsem se zpočátku pokoušel malovat křesťanské obrazy, neměl jsem v tom pokoj a to takový, že jsem některé i zničil. Znamenalo to snad, že po 15 letech víry již nejsem v moci světa a sám Bůh mne vyzývá, že mám začít svobodně tvořit?

Myslím, že to bylo v roce 2005 a to mi bylo už 51 let. Modlil jsem se za to, abych se rozhodl správně. Když už totiž jednou vypluji z bezpečného přístavu jako Krištof Kolumbus vstříc neznámému dobrodružství, nechtěl bych to vzdát a v půli cesty se vracet. Nechtěl jsem znova prožívat ten neklid z umělecké tvorby jako na úplném začátku víry. Znovu bych to už asi nezvládl, abych se pustit do rozsáhlého díla ještě o něco později ve stáří. Během pár týdnů jsem se dal do práce a začal svůj projekt scénografických biblických map nazvaných: „Bible v kapce vody“.

Pro téma této kapitoly je důležité, že první impulz k této umělecké tvorbě přišel od Pána právě při aplikaci a budování Zbožnosti způsobem propojení čtení Písma s modlitbou v proklamativním vyznávání Božího Slova. Duch svatý potvrzuje obojí a jedná při tom.

Na Duchu svatém však přeci jen záleží o něco víc, než jen na Písmu a modlitbě. Duch svatý hledí k srdeci a potvrzuje osobní vztah s Kristem, který také sám zprostředkovává.

Při všech třech aplikacích Písma jako duchovního pokrmu jsem si všiml stejného úkazu. Ať to bylo na úplném počátku s kartičkama na zdi v kuchyni, nebo později s notýskama v kapsce, nebo i před pár lety při výukové „kampani“ proklamativního vyznávání z Písma v církvi, vždy jsem prožíval jisté období vrcholného pomazání Boží mocí se silnými emocionálními prožitky, které pak vždy po pár měsících ustupovaly až zmizely téměř úplně. Všiml jsem si toho hlavně u těch notýsků, ale potom i v církvi.

Jednou jsem přišel na odpolední biblickou hodinu a byl jsem zrovna pod silným tlakem a v depresi. Sáhl jsem tedy do kapsy, vytáhl notýsek, otevřel a ještě dříve, než jsem něco vyznal, padla na mne „Boží sláva“. Zaplavilo mne okamžitě příjemné teplo, jako kdyby po mé duši kanul teplý med, až mi vyhrkly dojetím slzy z očí. Deprese byla okamžitě pryč. Dodatečně jsem tedy ještě něco odvyznával ze svého notýsku, ale už to nebylo nutné.

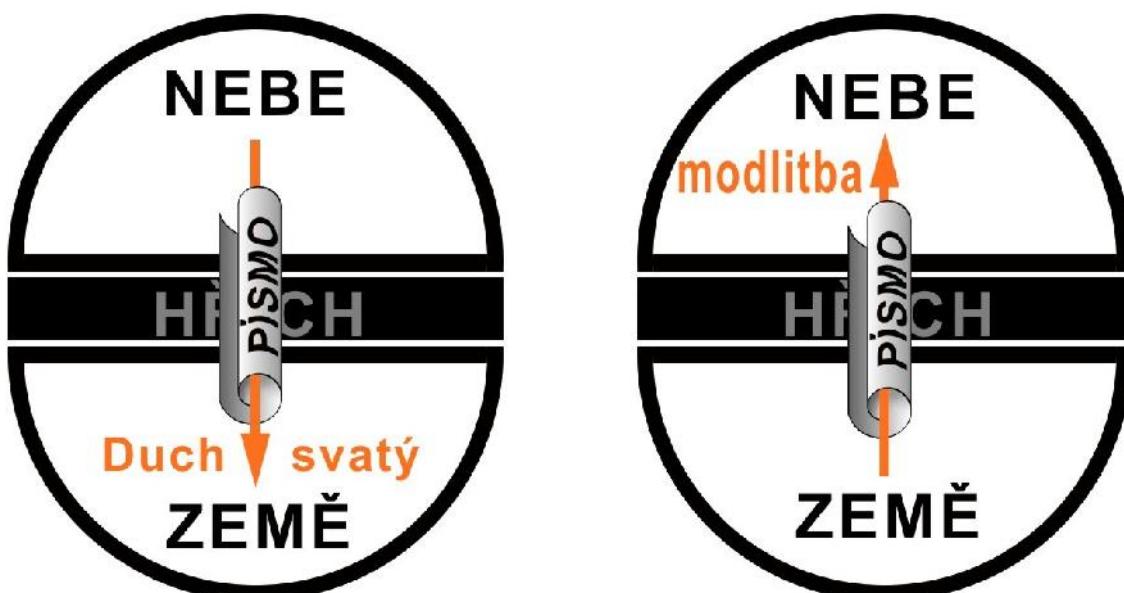
Tentýž jev později sdílel také pastor pražského sboru naší církve, kde jsem byl jednou v létě na návštěvě na jejich sdílecích skupinkách na zahradě. Také se, jako já, divil tomu, že to na něj padá ještě dřív, než začne z Písma vyznávat. Pán tou dobou dával jakousi mocnou konjunkturu svého pomazání do našeho vyznávání a někdy dokonce dříve, než jsme začali. Pak to ale postupně sláblo a uvadalo. Notýsky mi kdysi zplaněly téměř úplně a naráz, aniž bych si byl vědom nějakého závažného hříchu. Každý ale může mít odlišnou zkušenosť podle své osobní situace. Tehdy jsem tomu vůbec nerozuměl. Rozhodně si nemyslím, že by tu euforii způsobovala jen nějaká psychologická autosugesce, nebo podmíněný Pavlovův reflex. Autosugesce rozhodně nedokáže tak snadno odstranit depresi a napodobit známé a ověřené projevy Ducha svatého a Pavlovův reflex si není možné vypěstovat během pár týdnů vyznáváním Písma, stejně tak nemůže naráz zplanět. Můj výklad je v podstatě dvojí. Za prvé: Pán nechce, abychom se stali závislými jenom na emocionálních prožitcích. Bůh potvrzuje naše vyznávání Božího slova i jinak, ne jenom okamžitým vyplavením endorfinů do mozku, ale třeba i změnou nebo zlepšením naší celkové životní situace apod. A za druhé a to je důležitější: Boha si nelze strčit do kapsy. Tehdy jsem si opravdu myslel, že mám naprosto dokonalou univerzální zbraň, že mohu kdykoliv sáhnout do kapsy pro „veršík“ jako po pilulkce (nebo deringeru) a očekávat, že bude okamžitě po stresu. Pán to jistě rád nějaký čas potvrzoval, hlavně pro nás slabší ve víře podle míry naší duchovní dospělosti. Ale když Pán uvidí, že si na to příliš zvykáme a bereme to už jako samozřejmost bez hlubšího osobního vztahu s Kristem, odejme nám to, abychom ho znova a lépe hledali.

Jak to říkal kdysi Watchman Nee: Bůh žárlí i na ty věci, které nám sám dal a po čase nám je bere, neboť po nás touží více a těsněji, aby se sám osobně mohl stát všemi duchovními věcmi našeho života. Mluvím hlavně o emocionálních prožitcích při vyznávání Božího slova a ne o všech projevech Boží moci v našem životě.

Stejně, jako Zbožnost nelze budovat pouze rozumovým poznáním, tak ani příjemné pocity nejsou zárukou láskyplného vztahu. Pán dává obojí a příjemné pocity k tomu patří také, ale růst do Kristova charakteru je přeci jen ještě něco jiného.

Někteří třeba skoro žádné prožitky Boží slávy nemají a přesto věrně vyznávají Boží slovo, ti pak na nich nebudou závislí a ve vztahu mohou být stabilnější. Vyznávání Božího slova by se mělo stát samozřejmostí jak s prožitky, tak i bez nich.

Jak si představit součinost Písma s modlitbou a Duchem svatým prizmatem První věty Bible na pozadí vztahu NEBE a ZEMĚ ukazuje toto schema:

Písmo je kvůli existenci HŘÍCHU jediným komunikačním kanálem mezi NEBEM a ZEMÍ, tedy mezi Bohem a člověkem. Před HŘÍCHEM člověk v ráji Písmo nepotřeboval, neboť Boha vnitřním zrakem viděl a jeho přítomnost bezprostředně vnímal a mohl s ním komunikovat kdykoliv, přímo a nerušeně.

Duch Boží ani dnes sám pro sebe Písmo nepotřebuje k tomu, aby mohl inkognito působit svou mocí na ZEMI a to v jistém smyslu i v pohanech. Kdyby tomu tak nebylo, život na ZEMI by rychle zanikl. Ke své komunikaci s člověkem však i Duch svatý Písmo potřebuje, vždyť jej kvůli tomu sám inspiroval.

Poznání HŘÍCHU, Kristova oběť za všechny hříchy světa, smlouva ke spasení, naplnění Duchem svatým a proměna do nebeské identity, nic z toho bychom bez Písma sami nezjistili a nepoznali.

Písmo je pro nás také zdrojem poznávání nečekaných souvislostí s vesmírem, přírodou, i lidskou společností, které nám sám Duch svatý pomáhá s pomocí Písma odhalovat.

Písmo je také kanálem Boží moci i opačným směrem od ZEMĚ do NEBE prostřednictvím modliteb a chval. Pán někdy vyslýchá i velmi pošetilé, přízemní až troufalé modlitby čerstvě obrácených křesťanů, kteří ještě Písmo neznají. Pán hledí především k srdci a reaguje na upřímnost začínající víry. Pak nás ale vede k tomu, aby i naše modlitby (a chvály) byly pokud možno prorocké, tedy inspirované a nesené Duchem svatým, které už nesmějí být v rozporu s Písmem.

Samotné Písmo však nestačí, ten kdo vytváří vztah a kdo dává moc k veškerému duchovnímu životu je pouze Duch svatý sám.

Litera zabíjí, ale Duch dává život.

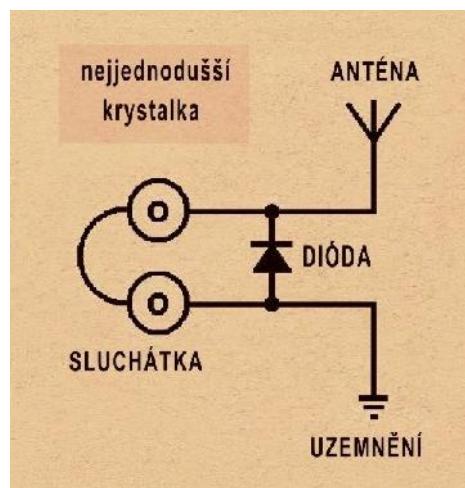
2.Kor. 3:6

Přestože apoštol Pavel vstahoval tento verš pouze k Desateru Božích přikázání, je všeobecně v církvích chápán k celému Písmu, jako varování před pouhým teologickým, filosofickým nebo historickým chápáním Písma bez očekávání na Ducha svatého.

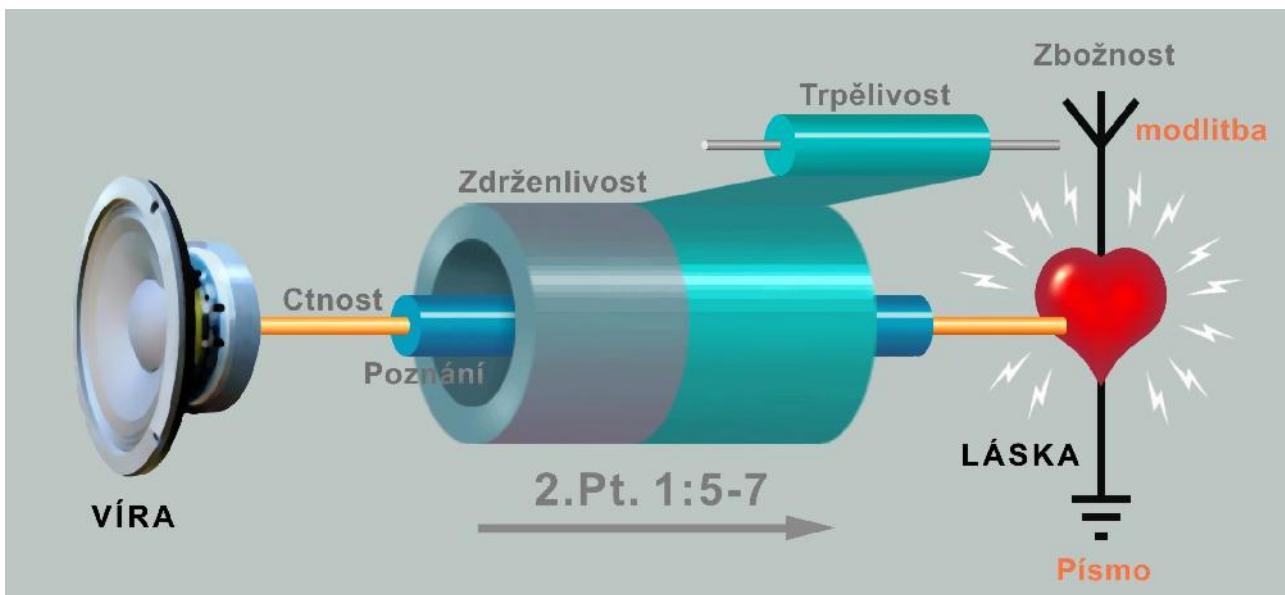
Pokud nedojde k zázraku, což se prý občas stává i při tomto přístupu k Písmu, může jeho pravý smysl zůstat uzavřen a stane se jen mrtvou literou, která sama o sobě život nedává. Proto jsem Písmo do schematu NEBE - ZEMĚ zakreslil jako dutý svitek pergamenu, který je průchozí oběma směry pro Boží „dech života“. Takto je snad možno lépe a snadněji pochopit pravý význam Písma a práce Ducha svatého s ním.

Zbožnost v elektrické metafoře

Abych zůstal věren své elektrické metafoře pro 2Pt 1:5-7 až dokonce, přemýšlel jsem, jak teď nejlépe vyjádřit Zbožnost. Protože se již jedná o ryze nadpřirozenou věc, bude snad nejvýstižnější napojit celý agregát na rádiové vlny. Vzpoměl jsem si, jak jsem jako školák dostal od jednoho staršího kamaráda asi 2cm velkou diodu z rádia a plánek, jak si z ní s pomocí sluchátek vyrobit nejjednodušší krystalku, kterou už nelze více zjednodušit.

Táta někde ve sklepě našel stará radistická sluchátka ještě z války a dal mi je. Jeden drát jsem připevnil k ústřednímu topení jako uzemnění a druhý nechal viset z okna jako anténu a bylo to. Příjem signálu z nejbližšího vysílače byl zajištěn i bez napájecího zdroje a ladění frekvencí. Slabé napětí mezi atmosférou a zemí stačilo k tomu, abych slyšel, co nebylo vidět. Zrovna dávali „Horu Staccato“ v podání Karla Krautgartnera, ale to už nevím jistě.

S celým „agregátem“ všech atributů, které podle 2Pt1:5-7 máme přidávat ke své víře, je to podobné. Zbožnosti se již napojujeme přímo na NEBE. Je třeba zapojit i vertikální směr, zatím jsme jen zabezpečovali horizontální propojení mezi naším nitrem a povrchem těla, tedy mezi srdcem a našimi ústy. Ted' je třeba zabezpečit také přímé spojení s NEBEM. Naše srdce je tím nejlepším polovodičem (diódou), který dokáže rozlišit Bohem vysílané informace od ostatního duchovního šumu v ponebesí, ovšem potřebujeme mít k tomu dobrou anténu i uzemnění. Obojí znamená mít Zbožnost.

Tou anténou není jen modlitba, ale i Trpělivosti vycvičené vnitřní smysly otevřené ke slyšení a vedení Duchem svatým.

Přesnou vertikalitu a nasměrování této antény k NEBI zajistí pouze pevné ukotvení na ZEMI (uzemnění) v Písmu.

Sluchátka krystalky nebo reproduktor na obrázku 2Pt1:5-7 mohou znamenat dvě odlišné věci, ale vždy by mělo být něco slyšet.

Sluchátka mohou znamenat to, co nám Pán říká potichu šepcem jen do našeho nitra.

Výsledkem správného používání modlitby i četby Písma bude, že uslyšíme toho, kterého nevidíme.

Reprodukтор na druhém obrázku je obrácen zpět k výchozímu bodu cesty, tak znázorňuje naše osobní svědectví lidem, ze kterých jsme vyšli a vůbec celkové zvěstování evangelia ve veřejném prostoru světa.

Co vám pravíme ve tmě, řekněte na světle; a co slyšíte šepcem do ucha, vyhlašte na střechách.
Mat 10:27 (KMS)

Slyšení Ducha svatého v našem nitru, prorocká modlitba k Bohu i mluvení na veřejnosti o Božích věcech, to vše by mělo být pokud možno ve vzájemném souladu a vedeno Duchem svatým. A k tomu všemu potřebujeme Zbožnost.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

**Ne jenom chlebem bude člověk živ,
ale každým slovem, které vychází z Božích úst.
Mat 4:4**

Zrovna když jsem nahlas vyznával z Písma:
„...kdo mi může říct: neber to do rukou...“
(Kol. 2:21)
tak mi Pán řekl potichu do myslí:
„Tužku!“

Toto jediné slovíčko pak zcela změnilo mé veškeré další celoživotní nasměrování.

Písmo je kvůli hříchu jediným komunikačním kanálem
mezi NEBEM a ZEMÍ,
mezi Bohem a člověkem.

Bez hříchu člověk v ráji Písmo nepotřeboval,
neboť Boha vnitřním zrakem viděl a jeho přítomnost bezprostředně vnímal
a mohl s ním komunikovat kdykoliv, přímo a nerušeně.

21. ZBOŽNOST V PROCESU PROMĚNY

Zbožnost má rozhodující vliv na celkový proces proměny z pozemšťana v nebeštana již od samotného počátku víry, tedy i ve Ctnosti, Poznání, Zdrženlivosti a Trpělivosti podle 2Pt1:5-7, neboť bez Božího zásahu by nebyl tento proces vůbec možný ani v těchto zatím jen přirozených, pozemských vlastnostech.

Naše duchovní identita se však začíná měnit v Kristův charakter až ve chvíli, kdy se naše Zbožnost pomalu stává osobou Ježíše Krista v nás (Gal.2:20), pak teprv můžeme začít mluvit o tom, že jsme podle 2Pt1:5-7 ke své Trpělivosti přidali také Zbožnost.

Je to však zdlouhavý proces, o kterém se začíná mluvit až v posleních letech. Ještě nedávno (to je má osobní zkušenosť) se o žádném dlouhodobém procesu nemluvilo, vše bylo vyžadováno okamžitě a absolutně, jakoby šlo vždy jen o jednorázový Boží dar.

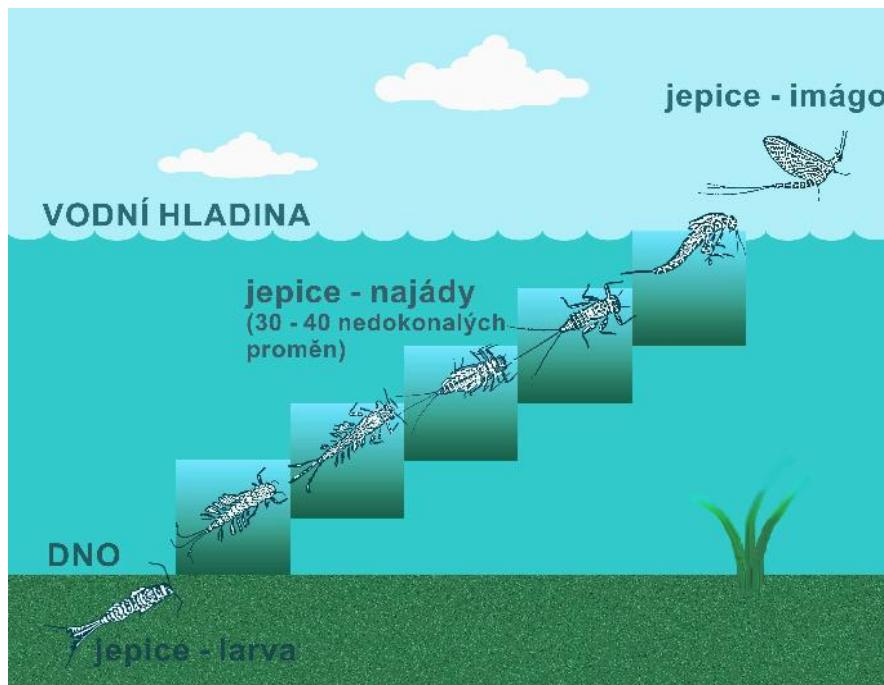
Obrácení ke spasení (tj. pokání) se opravdu děje jednorázově okamžitě a absolutně čili buďto ANO nebo NE, (asi jako při početí nebo při svatební smlouvě), ale postupné vrůstání do Kristova charakteru je proces na celý život. Nemůžeme tedy po sobě a tím ani po Bohu chtít, abychom všechno měli hned v okamžiku, kdy jsme přijali Ducha svatého.

Obojí je pravda – okamžitost i proces – a nejde o žádný nepochopitelný paradox. Tento proces postupné proměny a růstu je potřebný, ale je třeba, aby měl správný začátek i cíl.

To, co se v křesťanství všeobecně nazývá „**znovuzrozením**“, je technicky vzato teprve „**početím**“ v tomto procesu duchovní proměny, neboť jde zatím jen o počáteční přijetí Ducha svatého, který v nás teprve tento proces zažehne. Konečné narození do Božího království tak, jak o něm mluvil Ježíš s Nikodémem (viz. Jan 3:1-12) se v plnosti dokoná vlastně až při skutečném vstupu do Božích příbytků v NEBI.

Mezi početím a narozením dítěte je také jisté časové rozpětí, ve kterém probíhá přirozený proces růstu zárodku. V duchovním životě je to stejně, je třeba se nejprve znovuzrodit a pak procházet přirozeně nadpřirozeným procesem proměny.

Jak už jsem popsal v předcházejících kapitolách, také Ježíš prošel touto proměnou, když vyšel ze křtu na poušť a 40 dní se postil. Jeho proměna byla dokonalá, z pouště se už nevrátil k tesařině, ale nastoupil úplně nový způsob života. Naše proměna je nedokonalá, neprobíhá jen 40 dní, ale vlastně celý život a jakoby skokově vždy v jiné a nové oblasti života. Naše proměna se daleko více podobá nymfálním převlekům jepice, než motýlí kukle, která se více hodí jako předobraz Kristova křtu a jeho 40 denního půstu.

Přírodovědci také tyto nymfální převleky jepic (u vodního hmyzu se někdy používá termínu „najády“) nazývají **nedokonalou proměnou**. Zjistil jsem, že jepice žijí pod hladinou 3 roky a během této doby prodělávají 30 až 40 nedokonalých proměn do stále vyšších a vyšších stádií najád. Počet převleků prý není fixní ani u jedinců téhož druhu v téže lokalitě. Někteří jedinci jich tedy stihnou více než jiní. Nad hladinu potom vyletí konečné imágo (dospělec) – motýl. Jepičí motýli ztrácejí kusadla najád, ale nemají ani sosáček jako motýli opylovači, žijí jen 1-3 dny, nepřijímají již žádnou potravu a oddávají se jen „svatebnímu rejí“ za účelem rozmnožení.

Myslím si, že rozdíl mezi dokonalou proměnou housenky v motýla a procesem mnoha nedokonalých převleků jepičí larvy pod hladinou, dobře ilustruje rozdíl mezi radikální změnou životního stylu u Ježíše Krista na poušti a naším celoživotním procesem proměny z pozemšťana v nebešťana. Start i cíl tohoto procesu je ale stejný:

V Duchu svatém zdárně překlenout rozdíl mezi NEBEM a ZEMÍ a shromáždit se ke společné nebeské hostině.

Naše dílčí proměny se už většinou netýkají celého člověka, jako při obrácení na počátku víry, ale často jen konkrétních dílčích oblastí života. U každé takové proměny je však Duch svatý přítomen v plnosti a my při tom můžeme zakoušet přítomnost Boží slávy.

Chodíme-li s Pánem už déle a již dobře víme, že Duch svatý je s námi stále v každý čas a nikdy nás neopouští, zjišťujeme, že přítomnost Boží slávy prožívat stále nelze. Není to chyba. O Boží slávě mluvíme především v souvislosti s chvalami, ale často ji zakoušíme také právě v klíčových okamžících tohoto procesu proměňování.

Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně a tak jsme proměňování k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně. 2Kor 3:18

Tento verš z Písma výstižně popisuje postupné proměňování ke stále vyšší dokonalosti ne málo podobné postupným jepičím převlekům pod hladinou. Nový Kralický překlad v tomto verši říká: „...**jsme přetvářeni od slávy k slávě...**“. Nikdy jsem si moc nepřipadal, že bych kráčel od slávy k slávě, spíše z jedné zkoušky do druhé.

Moji milovaní, nebudte zmateni výhní zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého. 1Pt 4:12

Mějte z toho jen radost, moji bratří, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. Jak 1:2

Také tyto dva verše zobrazují stejný proces postupného proměňování. Jako bych dříve nechtěl vidět, že mezi jednotlivými zkouškami se vždy bohatě ukazovala i Boží sláva.

Myslím si, že i v tom se potvrzuje nutnost tohoto cyklického střídání v procesu našeho proměňování, vždyť právě skrze rozličné zkoušky v různých oblastech můžeme kráčet od slávy k slávě.

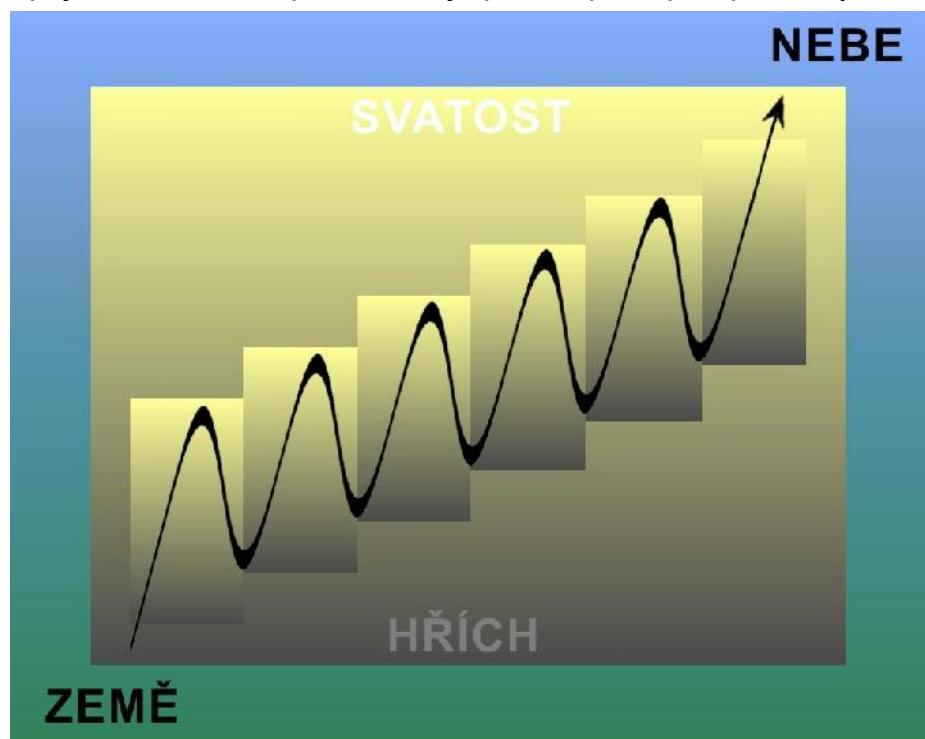
Jak poznáme, že je s námi Boží sláva?

Watchman Nee odvážně tvrdil, že zvítězíme-li např. v Trpělivosti tak, že již nemusíme v sobě dusit hněv, když nás třeba někdo vytocí, ale naopak celou svou bytostí a ne jen navenek, ale i uvnitř zůstáváme v klidu, pak se naše netrpělivost právě proměnila, stala se osobou Ježíše Krista, dostali jsme Trpělivost Kristovu a pak už prý nemůžeme mít větší, neboť v celém vesmíru není větší Trpělivosti, než je ta, kterou jsme právě dostali.

Nechtělo se mi tomu věřit, ale logicky to nemělo chybou. V tom je ta přítomnost Boží slávy, že i když jde jen o dílčí vítězství v jedné oblasti života, zaplavuje v té chvíli celého člověka v plnosti, ač jiné oblasti života zůstávají stále ještě bez proměny. Boží milost je už taková, vše ostatní odkládá prozatím stranou a my v tu chvíli prožíváme v plnosti velkou radost v přítomnosti Boží slávy.

Další schema zobrazuje tento proces proměňování od slávy k slávě na pozadí první věty Bible ve vztahu ZEMĚ – NEBE. Naše prožívání se podobá jakémusi celkově vzestupnému

tobogánu přes střídající se vrcholy a údolí. Toto střídání patří k věci, jinak by růst vlastně nebyl možný. Tuto věc objevili také autoři knížky „Tajemství evangelia“ - D. Stone a G. Smith v kapitole „Houpačka“. Křesťanský život se totiž často jeví jako na houpačce mezi dobrem a zlem a my se pak marně snažíme to houpání zastavit a udržet jej jen na té dobré straně. To houpání nám tam prý také dal Bůh. Až když se plně spolehneme na jeho pevné ukotvení v Kristu, které se samo o sobě nehoupe, přestaneme se pak vinit za to, že se zhoupneme a že nás stále potkávají i špatné a zlé věci a začneme konečně vítězit. Houpačka ale zatím nevysvětluje tu procesualitu proměny. Ve skutečnosti každé další zhoupnutí je jiné, odehrává se už jinde jak v naší celkové svatosti, tak i v našem životě. Pozvolně stoupající sinusovka lépe zobrazuje proces postupné proměny od slávy k slávě.

Schema také může názorněji objasnit známý úkaz: Proč nám v začátcích přítomnost Boží slávy připadala mnohem slavnější než dnes? Příčin jistě může být více (např. tenkrát bylo „probuzení“ a dnes už není) a někteří dnes mohou mít i odlišnou zkušenosť, ale mám za to, že to může být i tím, že dotek Boží slávy v hříšné duši čerstvě obráceného alkoholika, smilníka a posměvače se jevila mnohem kontrastněji na pozadí jeho hříšné duše, než později v již relativně zbožném křesťanovi.

Jednotlivé obdélníčky představují přechod z hříchu do svatosti v jednotlivých životních oblastech a jsou ve schematu zobrazeny naprostě identicky (graficky mají totičný gradient barevného odstínu z černé do žluté), avšak na pozadí celkového stavu naší duše se jeví odlišně. Spodní obdélníček se na temném pozadí HŘÍCHU jeví mnohem světleji než ten horní ve světle dosažené svatosti. To, co jsme na počátku považovali za dobré a jevilo se nám jako světlo, jsme už později ochotni vyznávat jako hřích, neboť se nám ve světle Kristovy slávy jeví jako stín. Pokud svou celkovou svatost v běžném životě emocionálně již nevnímáme vůbec a připadá nám už jako normální stav věcí, pak se nám může zdát, že naše proměňování se od slávy k slávě má postupem času spíše slábnoucí než gradující tendenci. Neměli bychom proto dát příliš na své emoce a prožitky, ale spíše na celkové ovoce svého života.

Schema názorněji objasňuje i jinou věc. Vztah slabosti a moci v našem duchovním životě. **Co je zaseto v poníženosti, vstává v slávě. Co je zaseto v slabosti, vstává v moci.**

1.Kor 15:43

Vzpomínám si, jak si jednou jeden bratr na domácí skupince všiml, že se tyto dvě tendenze v kázáních našeho sboru postupem času cyklicky střídají, aniž by se to uvedlo do souvislostí. Když se např. kázalo, že máme zcela skončit se svým výkonem a dovolit tak Bohu, aby sám jednal v našich životech, a že my sami k tomu nemůžeme nic přidat, stačilo prý počkat dva roky a začalo se znovu kázat: „Nemyslete si, že Bůh za vás něco udělá sám!“ Ríkal, že se kázání v průběhu asi dvaceti let takto vystřídalo už několikrát. Ostatní si totiž ničeho nevšimli a nikomu nikdy nepřipadlo, že by kázání kdy vybočilo z logiky Božího slova. Mám za to, že v některých církvích raději nic nestřídají a drží se koncepčně vždy buď jednoho, nebo druhého přístupu. Budť říkají, že Bohu nemůžeme v ničem pomoci a musíme se vždy spoléhat jen na jeho milost a moc, druzí říkají, že zde na Zemi stojíme na místě Kristově a Bůh počítá, ba dokonce vyžaduje naší iniciativu k dokonání svého záměru ve světě. Obojí je pravda, neboť se jedná o proces proměňování a my si musíme uvědomit, ve které fázi tohoto procesu se nacházíme.

Tím určujícím předělem je vždy smrt starého člověka v nás, která se cyklicky opakuje vždy znova a znova v různých oblastech života. Cykличnost je totiž všudypřítomná v přírodě i ve vesmíru (v NEBI už nebude) a nevyhýbá se ani našemu duchovnímu růstu. Bez ní by vlastně ten proces růstu a proměny nebyl možný. Jsme proměňováni od slávy k slávě i přes rozličné zkoušky, které na nás přicházejí, jakoby se s námi dělo něco divného. Hříchu umíráme ve slabosti, abychom pak povstali v moci a slávě. Obojí je dílem Božím a k obojímu je nám ta moc darována z hůry. My se jí však musíme iniciativně chropit. Musíme se učit chodit v Božích skutcích. To rozhodnutí k vykročení i to chození je už naše věc.

S housenkou, na kterou právě přichází zakuklení, také jakoby se dělo něco divného a my nevíme, jestli se jí do toho chce nebo ne. Ale když ji Bůh v kukle promění v motýla, musí se z té kukly také vydrat vlastní silou. Motýl musí vyvinout notnou dávku síly, aby se dostal ven z kukly, musí vlastní silou nahrbit hřbet, aby kukla praskla. I toto je určitá zkouška. Jak už jsem jednou uvedl, když vědci pomohou tomu motýlovi ven z kukly o chvíli dříve skalpelem, žije sice dál a je schopen přijímat potravu, ale nikdy už nezačne létat. Vědci mu odepřeli tu výsadu, svou vůlí a rozhodností prokázat sám sobě, svému okolí i Bohu Stvořiteli, že už není housenkou a že je hoden toho jména Motýl.

Také my máme prokázat svou rozhodností připravenost být Božím vyslancem na ZEMI a vykročit. Jepice je nám dobrým příkladem pro naši Zbožnost, neboť sama zvládne 30 – 40 převleků (nedokonalých proměn) za 3 roky svého života, kdy znova a znova ve slabosti končí se svým výkonem, aby pak povstala v nové síle do nové podoby svého dalšího proměnění.

Bez správného porozumění této procesualitě našeho postupného duchovního růstu v proměňování se do Kristovy podoby může vznikat mnoho nedorozumění i zklamání, když si neuvědomíme dostatečně přesně svou aktuální situaci v tomto procesu a nárokujeme si na sobě nebo i na druhých okamžité dosažení absolutních výsledků.

Ke správné orientaci nám může pomoci trojí level v křesťanském životě. Život ve skutcích (housenka), v milosti (kukla) a v plné identitě Kristova charakteru (motýl). Dokud jsme znali jen dvě roviny – pod zákonem nebo pod milostí – vnikl antagonismus (nesmiřitelnost) a ten ruší jakýkoliv proces. Zařazením třetího levelu – **plnost Kristova charakteru**, do kterého je třeba postupně vrůstat, vzniká **proces** a tím jsou zároveň rehabilitovány i ty počáteční dobré skutky podle zákona (Desatera Božích příkázání), neboť už nejde o trvalý stav a jeho trvalou konfesi (vyznání), ale o **proces růstu**.

Ten však musí mít o to jasnější startovní pozici a směrování k cíli. Naším jediným a společným vyznáním (startem, cestou i cílem) může být jenom Ježíš Kristus sám.

Jakýmkoliv skutkům se vyhýbáme vlastně jen ve stádiu „kukly“ (tj. v postu a na poušti, kdy očekáváme změnu a uvedení do nových dimenzí života) a ne jen jednou za život, ale v průběhu **procesu** vždy znova a znova v různých oblastech života.

Také kukla končí se svým housenčím výkonem a už se jen postí. Možná se jí ještě chvílemi zasteskne po kusadlech a šťavnatém zelí, ale už rozumí tomu, že je s tím konec a už se jen těší na létání, sladký nektar z květů a svatební motýlí rej. Housence je naopak dovoleno, ba je to přímo v Boží vůli, aby se hodně snažila a vstupovala do velkého výkonu zatím jen pozemským způsobem i když ví, že jí to k proměně v motýla nestačí, ale sleduje směr.

Čerstvě obrácený křeštan vlastně také nemůže nic jiného, než se snažit o dobré skutky, když nepočítám, že si ho Bůh sám rád občas použije v nějakém nadpřirozeném obdarování, které mu dává hned v začátcích víry, aby si zvykal a učil se. Takto to může trvat 5, 10, někdy i 15 let. Pak už by ale každý měl porozumět tomu, co je to zemřít sám sobě, přestat už řešit jenom sám sebe a svůj hřich a vstoupit konečně do Božího povolání a tím i poslání vykročit znova směrem ke světu, tentokrát už v nových skutcích, které mu Bůh připravil.

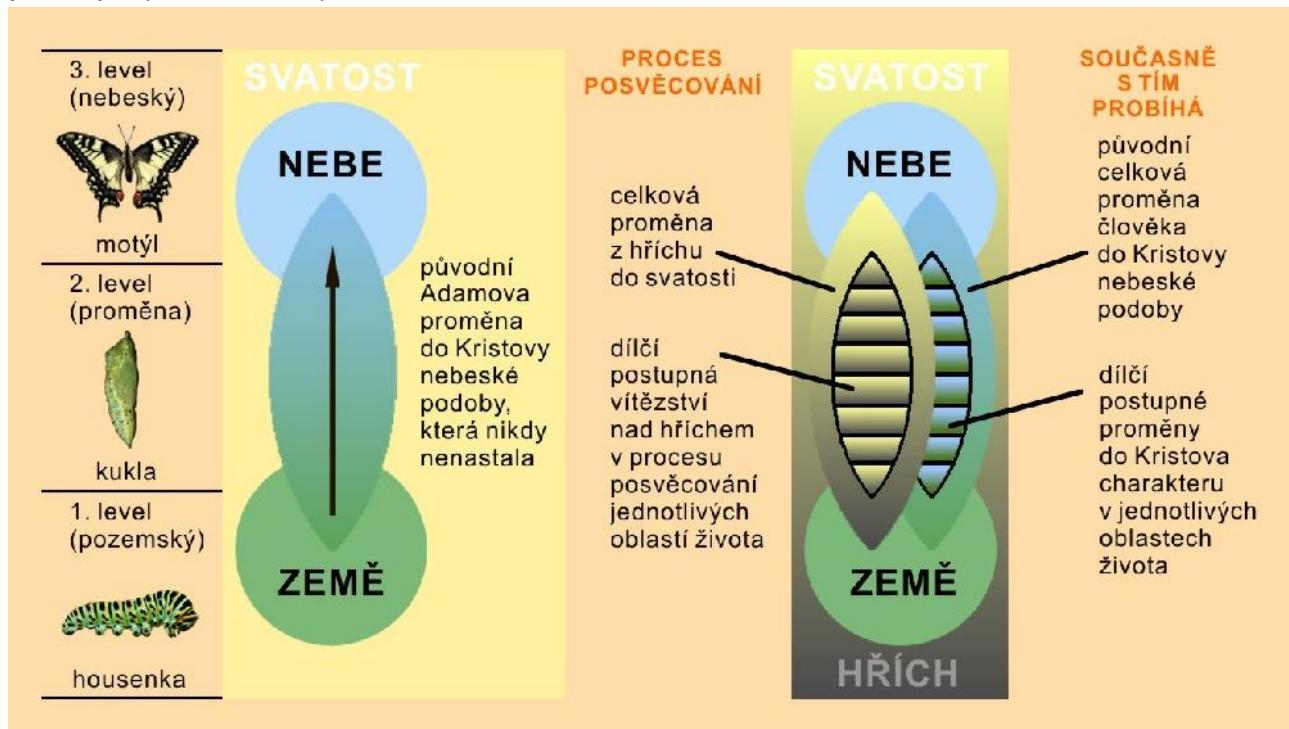
Trojí stádium proměny housenky

Housenka má od Boha úkol plnit pouze vyživovací funkci, motýl rozmnožovací. Kukla je naopak výrazem naprostého sebevydání Bohu a tedy konec s jakýmkoliv výkonem. Je to ale jen poměrně krátký úsek mezi dvěma odlišnými výkony.

Housenka má za úkol žrát a zase jen žrát, aby měla dostatek síly k proměně. Housenka musí několikanásobně zvětšit svůj objem, sežere prý toho tolik, jako bychom my denně snědli 700 hamburgerů. Motýl má naopak úkol pouze rozmnožovací.

V našem duchovním životě je to stejně. Nejprve se musíme **sytit** Božím slovem, postupně se zbavovat starých návyků a dospět tak až do bodu kapitulace, pochopit, co je to zemřít sám sobě, abychom pak mohli vykročit v nové síle a mít tak svůj podíl na **rozmožování** Božího království a Kristovy lásky ve světě.

Tyto tři levele (stádia) nám pomohou zkoumaný **proces proměny** do svatosti lépe pochopit (viz. schema).

Schema zobrazuje dvě proměny probíhající současně vedle sebe jakoby v zákrytu. Proměnu očistnou z HŘICHU do svatosti (černo-žlutá) a proměnu původní na základě první věty Bible ve vztahu ZEMĚ – NEBE – z pozemšťana v nebešťana (zeleno-modrá).

Původní proměna **z pozemšťana v nebešťana** tu byla dříve než přišel HŘÍCH a byla součástí původního stvořitelského plánu s člověkem. Tato proměna byla původně možná pouze bez HŘÍCHU a proto musela být nahrazena jinou – **z hřichu do svatosti**. Tato druhá proměna, která bezkonkurenčně zvítězila při našem hlásání evangelia světu, ji zcela nejen zastínila, ale také plnohodnotně nahradila, takže celých 2000 let probíhaly obě tyto proměny současně i bez našeho vědomí. Ačkoliv jsme se dodnes zabývali pouze tou druhou proměnou, Bůh nás současně s ní uváděl i do té první.

Mám ale za to, že nadešla doba, kdy se Bůh rozhodl uvést nás do veškeré pravdy a světu oznámit pravou podstatu HŘÍCHU.

Celé lidstvo se zaseklo ve stádiu duchovních housenek, neboť v důsledku HŘÍCHU ztratilo a zapomělo to, co se s ním původně mělo stát. Nejde o morální metaforu. Tento trojí level (viz. schema) vysvětluje původní Boží plán s člověkem a ne jen proces našeho zápasu s HŘÍCHEM.

Samotné očištění od hřichů skrze Kristovu milost a jeho na kříži prolitou krev ještě samo o sobě není tou pravou proměnou. Je však nezbytnou podmínkou k tomu, aby Duch svatý v nás mohl tento původní, ztracený proces proměny v nebešťany zahájit. Boží milost v Kristu nám tedy jen **poskytuje** novou příležitost nastoupit tuto ztracenou proměnu, nikoliv **nahrazuje**.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

To, co se v křesťanství všeobecně nazývá „**znovuzrozením**“, je technicky vzato teprve „**početím**“ v tomto procesu duchovní proměny, neboť jde zatím jen o počáteční přijetí Ducha svatého, který v nás teprve tento proces zažehne.

Mezi početím a narozením dítěte je také jisté časové rozpětí, ve kterém probíhá přirozený proces růstu zárodku.

V duchovním životě je to stejné, je třeba se nejprve znovuzrodit a pak procházet přirozeně nadpřirozeným procesem proměny.

Jsme proměňováni od slávy k slávě a přes rozličné zkoušky, které na nás přicházejí, jakoby se s námi dělo něco divného.

Může vznikat mnoho nedorozumění i zklamání, když si neuvědomíme dostatečně přesně svou aktuální situaci v tomto procesu proměny a nárokujeme si na sobě nebo i na druhých okamžité dosažení absolutních výsledků.

Máme-li jen dvě úrovně identity
– Buď a nebo –

(buď jsi pod zákonem nebo pod milostí),
vzniká antagonismus (nesmiřitelnost)
a ten ruší jakýkoliv proces přechodu.

Zařazením třetího levelu – plnost Kristova charakteru,

do kterého je třeba postupně vrůstat,
vzniká proces a tím jsou zároveň rehabilitovány
i ty počáteční dobré skutky podle Desatera Božích přikázání,
neboť už nejde o trvalý stav a jeho vyznání,
ale o proces růstu ke konkrétnímu cíli.

Trojí stádium v proměně housenky:

Housenka má od Boha úkol plnit pouze vyživovací funkci,
motýl rozmnožovací.

Kukla je naopak výrazem skončení s jakýmkoliv výkonem
a naprostého sebevydání se k Boží proměně.

V křesťanství probíhají s člověkem dvě proměny

současně vedle sebe jakoby v zákrytu:

Proměna očistná – z hříchu do svatosti

a zároveň proměna původní – z pozemšťana v nebešťanana
(jako nutnost na základě Bohem stvořené odlišnosti ZEMĚ a NEBE).

Boží milost k odpuštění a očištění od hříchů skrze Kristovu krev

nám pouze poskytuje

novou příležitost nastoupit tuto v ráji ztracenou proměnu,
nikoliv plnohodnotně nahrazuje.

22. PROCES PROMĚNY VE STARÉM ZÁKONĚ

Proměna ve Starém zákoně je snad nejvýrazněji zobrazena při putování pouští z Egypta do zaslíbené země, kdy Bůh měnil celý izraelský národ z hlučícího davu reptajících otroků v národ udatných bohatýrů víry semknutých v jedinný celek. Je to nejvýraznější paralela ve Starém zákoně ke všem duchovním rozměrům víry života v Ježíši Kristu.

Změna jména

U jednotlivců byl princip proměny ve Starém zákoně nejčastěji vyjádřen změnou jména. Abrama Bůh přejmenoval na Abrahama po té, co s ním uzavřel smlouvu a zaslíbil mu, že se stane otcem velikého národa víry. Jákob, což v překladu znamená „Úskočný“, dostal nové jméno – Izrael, což znamená „Bůh zápasí“. Hospodin jej mnoho let provázel a při tom pracoval na proměně jeho charakteru. Jákob se pak střetl v zápací s andělem, vynutil si od něho požehnání a Bůh mu vyhověl.

Bůh měnil jména i v Novém zákoně, rybáře Šimona, který byl svou povahou vznětlivý a prchlivý, přejmenoval na Petra, což znamená skála, tedy pevný a stálý. Saula, horlivého pronásledovatele církve a věrného žáka zákoníka Gamaliele, Pán přejmenoval na Pavla. Nejprve v ústraní na modlitbách po dobu asi 14 let proměňoval jeho postoje a smýšlení a teprve pak mu dal nové jméno. Bůh dával nová jména především takovým lidem, kteří prodělali po svém obrácení nějakou výraznou proměnu charakteru nebo smýšlení.

Putování pouští

V začátcích mé víry mne však ve Starém zákoně nejvíce zaujal a ovlivnil průchod mořem a putování pouští. Byl jsem přímo fascinován velkolepou „scénografií“ tohoto zázraku a tušil jsem za tím mnoho skrytých a zajímavých souvislostí pro pochopení evangelia Ježíše Krista a vůbec celkového poselství Bible.

Bible sama velmi důrazně připomíná tuto událost nejen v Novém, ale i ve Starém zákoně. Žalmy oslavující Boha za jeho mocné činy často připomínají právě průchod mořem:

**Spatřily tě vody, Bože,
vody tě spatřily a svijely se v křeči,
ba i túně propastné se hnuly.
Z oblaků se lily proudy vod,**

hrom duněl v mračnech,
rozletěly se tvé šípy.
Přivalilo se tvé hromobití,
nad světem se rozsvítily blesky,
země se pohybovala a třásala.

Tvá cesta šla mořem,
množstvím vod tvá stezka,
aniž by bylo znát tvé stopy.
Svůj lid jsi vedl jak stádce
rukou Mojžíše a Árona.

Ž 77:17-21

(Další Žalmy které výrazněji připomínají a oslavují průchod Rákosovým mořem a putování pouští jsou: Ž 29, 66, 78, 105, 106, 114 a 136.)

Apoštol Pavel v dopise Korintským připomíná putování pouští jako výstrahu a varování před vzpourou a reptáním, kterému židé na poušti často propadali:

Chtěl bych vám připomenout, bratři, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem, všichni byli křtem v oblaku a moři spojeni s Mojžíšem, všichni jedli týž duchovní pokrm a pili týž duchovní nápoj: pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela a tou skálou byl Kristus. A přece se většina z nich Bohu nelíbila; vždyť poušť byla poseta jejich těly. To se stalo nám na výstrahu, abychom nezatoužily po zlém jako oni.

1Kor 10:1-6

To, co se jim stalo je výstražný obraz a bylo to napsáno k napomenutí nám, které zastihl přelom věků.

1Kor 10:11

Pavel vidí v průchodu mořem předobraz křtu a také vše ostatní, co se následně dělo s izraelským národem na poušti, spojuje přímo s osobou Ježíše Krista.

Paralely s Kristem můžeme nalézat ve všech částech Starého zákona, tím spíše v putování pouští z Egypta do zaslíbené země. Pavlův postřeh o duchovní skále je výzvou,

abychom tyto paralely poukazující na Krista ve Starém zákoně hledali a nalézali. Starý a Nový zákon k sobě patří jako housenka a motýl. Je mezi nimi shodný předěl proměny. V Novém zákoně se vše radikálně mění a přesto k sobě patří zcela organicky a nedělitelně.

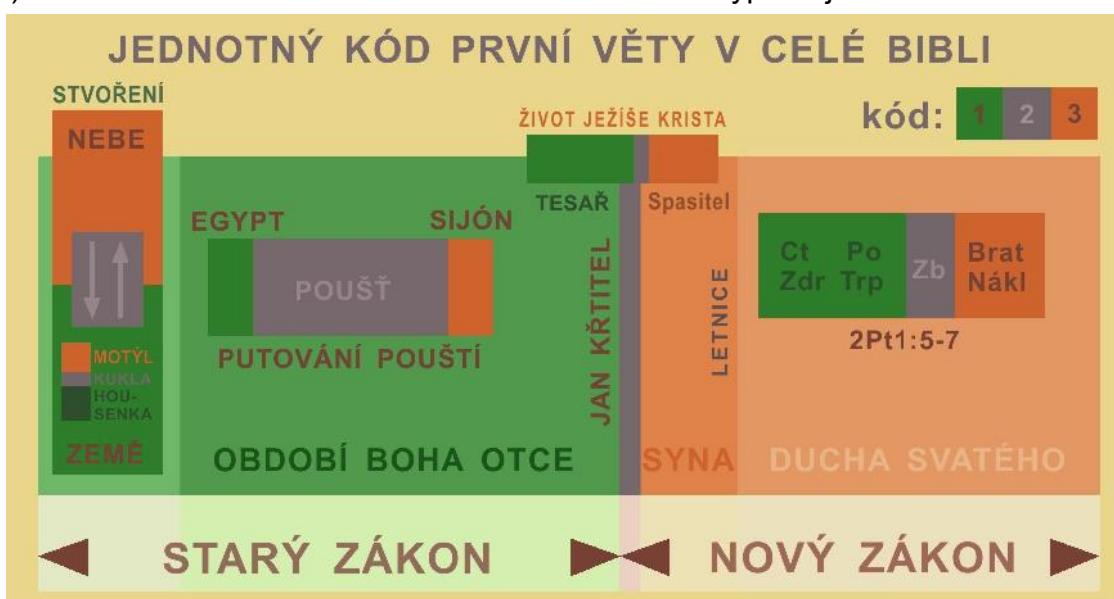
Také putování pouští vykazuje strukturu tří základních poloh: ZEMĚ – proměna – NEBE. Chápeme-li zaslíbenou zemi jako předobraz Božího království, je potom Egypt tímto světem a pro věřící obrazem starého života. Poušť je pak vším, co tyto dva odlišné světy propojuje a tedy i naší nutnou proměnou při přechodu z jednoho do druhého.

Zračí se v tom nejzákladnější princip první věty Bible – vztah NEBE a ZEMĚ včetně jejich vzájemného propojení. Otisk tohoto základního principu je pozorovatelný všude i ve stvoření, proto snadno nalezneme v tomto schematu také paralelu s housenkou, kulkou a motýlem a dokonce i s životním příběhem samotného Ježíše Krista, jak ukazuje schema. Bible je zvláštní právě tím, že tento základní princip stvořitelského Božího Slova se promítá ne jen do evangelií, ale objevuje se v celistvé úplnosti i v jiných jejích částech. Je to jednotný a ucelený kód (stvoření i spasení), nebo také jakýsi univerzální, v Písmu všudypřítomný vzorec života. Je to kód první věty Bible.

Jednotící kód první věty Bible

Víme, že vstup do zaslíbené země zdaleka ještě nebyl dokonalým spasením pro všechny jeho účastníky jako jednotlivce, ale vnímáme ho zatím jen jako významový předobraz spasení pro celý svět i dnešní církve.

Princip spasení je v Písmu ve všech jeho částech významově úplný, ale ještě ne fakticky naplněný. Podobně ani motýl není skutečnou andělskou bytostí, ale je živý a protože život sám nutně vychází přímo z kódu Božího slova, proč by i v jeho životních formách nemohl být tento základní kód první věty Bible ve své úplnosti také nějak viditelně patrný? Jsem si jist, že je a příroda mluví Boží řečí. Ve vztahu k housence je motýl opravdu něčím jako andělem, pak tedy můžeme ve květu a jeho sladkém nektaru, spatřovat předobraz housenčího NEBE. Tentýž kód Božího slova může být tudíž patrný ne jen v Bibli jako celku a ne jen v evangeliu Ježíše Krista, ale i v řadě jejích částí, (jako je např. putování pouští) a dokonce i ve Stvoření samotném. Celá ZEMĚ vypravuje o Boží slávě.

Snažím se možná o nemožné – srovnat vzájemnou strukturální shodu pěti věcí najednou:

- rozdíl mezi NEBEM a ZEMÍ z první věty Bible
- rozdíl mezi housenkou a motýlem (i mezi mnoha jinými životními formami ve Stvoření)
- rozdíl mezi tesařem a spasitelem světa v životě Ježíše Krista

- rozdíl mezi Egyptem a zemí zaslíbenou (i v řadě jiných příkladů ve Starém zákoně)
- a konečně rozdíl mezi starým a novým člověkem v nás v procesu proměny z jednoho do druhého, který krok za krokem definuje druhá epištola Petrova.

Všechny tyto rozdíly mají společný základ v Božím slově a všechny jsou propojeny nějakým procesem proměny z jednoho do druhého a to i bez ohledu na HŘÍCH.

Tento jednotný kód se promítá do celkové struktury Bible i do struktury Stvoření.

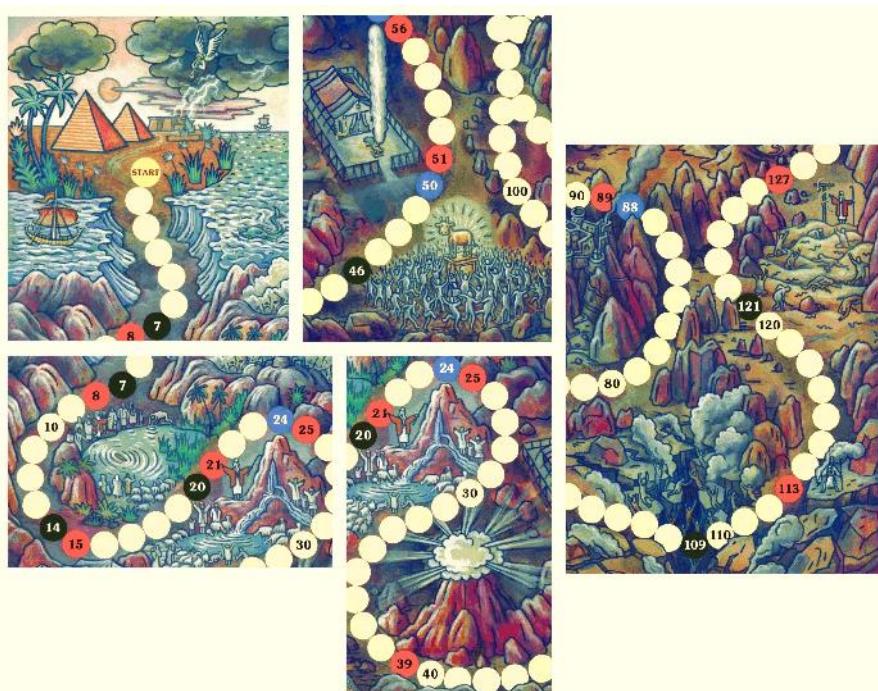
Tato strukturální shoda částí i celku je pro mne **mocným důkazem** o celistvé a jednotné koncepci Písma (jak ve Stvoření, tak i ve Spasení), inspirované jediným Božím Duchem od začátku až do konce, kterou nemohl vědomě zamýšlet žádný z dílčích pisatelů Bible.

Rozdelení pochodu pouští do tří oddělených částí se tedy nabízí takto:

Egypt – pozemský (přirozený) level	– život podle těla	– houseka
poušť – místo proměny	– život ve víře a naději	– kukla
Sijón – nebeský (nadpřirozený) level	– život v Kristově lásce	– motýl

V celém putování pouští lze z Písma vystopovat tyto jednotlivé události a zastavení, které vždy znamenaly další lekci v Boží výchově a tím i další krok v postupné proměně Izraele:

- Průchod mořem – Bůh vysvobozuje z otroctví
- Zpěv a tanec za mořem – Bůh dává radost ze spasení
- Hořká voda v Maře – Bůh uzdravuje
- Oáza Elim – Bůh dává odpočinek
- Mana a voda ze skály – Bůh zaopatruje životní potřeby
- Bitva s Amálekem – Bůh dává vítězství nad nepřítelem
- Hora Choréb – Bůh dává zákon, kterým definuje hřích
- Zlaté tele – Bůh nenávidí modly
- Stánek úmluvy – Bůh ustanovuje bohoslužbu
- Průzkum Kenaánu – zkouška víry a odvahy
- Reptání lidu – Bůh trestá
- Vzpoura Korachovců – Boží hněv
- Úval „ohnivých“ hadů – Bůh má moc nad smrtí – zkouška poslušnosti
- Bitvy v Bášanu – Bůh dává Zajordání – zkouška jednoty Božího lidu
- Průchod Jordánem – Bůh dává zemi zaslíbenou za dědictví

Tato jednotlivá zastavení jsem pečlivě studoval už někdy před rokem 2000, když jsem se v rámci své výtvarné služby dětem rozhodl vytvořit dětskou stolní „pochodovací“ hru „Putování do zalíbené země“.

Více než pro tu hru samotnou to bylo užitečné k tomu, že jsem si mohl přesně uvědomit celý průběh putování včetně všech duchovních významů jednotlivých zastavení a také to, které události byly dříve a které později. Z Písma to není totiž na první pohled zcela jasné, putování v něm není popsáno chronologicky souvisle, je rozděleno do více oddílů v různých Mojžíšových knihách. Každý oddíl popisuje jiné události během putování, některé se dokonce vracejí v čase. Je důležité si to ujasnit pro pochopení gradující posloupnosti proměny celého Izraelského národa.

Paralela mezi putováním pouští a 2Pt1:5-7

Každé zastavení má i dnes svůj duchovní význam pro novozákonné cestu víry a dá se říci, že velmi volně v tomto panoramaticky velkolepém příběhu izraelského národa podrobně rozpracovává i proces proměny podle 2Pt1:5-7.

Počátek, smysl cesty i její cíl jsou stejné. Čemu dnes vyučuje 2Pt1:5-7 jednotlivce, tomu vyučoval Bůh celou pospolitost na poušti, i když poněkud odlišným, pro tu situaci adekvátním způsobem. Společným jmenovatelem je však vždy **proměna**. Bůh provádí člověka takovou proměnou, aby byl způsobilý ke vstupu do místa určení. To se dělo jak na poušti, tak i při našem spasení.

Příklad putování pouští poskytuje jeden velmi důležitý postřeh, který je v novozákonné křesťanské věrouce poněkud zastřen a to jsou dva stejně výrazné předěly (rozhraní) mezi třemi základními polohami (Egypt – poušť – zaslíbená země). Realizují se vždy výrazným průchodem vodou suchou nohou.

Mezi Egyptem a pouští je to průchod Rákosovým mořem, ve kterém pak utonulo celé vojsko egyptských pronásledovatelů.

Mezi pouští a zaslíbenou zemí je to průchod Jordánem opět suchou nohou. Vody Jordánu se zastavily a stály po celý čas, než přešla celá pospolitost Izraele na druhý břeh do zaslíbené země. Spodní voda zatím odtekla, takže vodní hrada stála jen z horní strany řeky.

Dlouho jsem nerozuměl tomu, proč ty dva stejně průchody. Zopakoval snad Bůh průchod vodou znova pro veliký úspěch, nebo kvůli hříchu Izraele? Nebo má průchod Jordánem jiný duchovní význam než průchod mořem a jaký? Vždy se totiž jedná o výrazný předěl mezi dvěma polohami. Znovu připomínám, že apoštol Pavel přirovnává průchod mořem ke křtu, který také vždy znamená výrazný předěl v životě věřícího a také se provádí „průchodem vodou“.

... všichni prošli mořem, všichni byli křtem v oblaku a moři spojeni s Mojžíšem,...

1Kor 10:2

Otzazníky kolem křtu

Znamená to snad, že průchod Jordámem byl také takovým dalším křtem, nebo je jen dotažením toho prvního křtu do zdárného konce? Možná obojí.

V křesťanství máme také dva křty: vodou a Duchem svatým. Nechci se teď pouštět do úvah, co který křest znamená a čím se od sebe liší. Mne spíše zajímá, je-li mezi nimi prostor pro proces proměny, tak jak ho vyjadřuje poušť mezi Rudým mořem a Jordánem a Boží výchova Izraele na ni, nebo jak ho vyjadřuje i posloupnost proměny podle 2Pt1:5-7 v Novém zákoně. Mám za to, že ten prostor tam není.

Dokonce se dnes objevují názory, že by křest v Duchu svatém měl následovat hned bezprostředně po křtu vodou a já s tím směle souhlasím. Na Ježíše Krista také sestoupil Duch svatý bezprostředně po Janově křtu přímo při vystupování z Jordánu a hned ho také vyvedl na poušť.

Poušť jako místo postu a proměny charakteru navazuje na křest vodou vždy. Jak ve Starém zákoně u celé pospolitosti Izraelského národa po průchodu Rudým mořem, tak i v životě Ježíše Krista v Novém zákoně. I on byl Duchem svatým vyveden na poušť, kde se 40 dní postil a také u něho to vypůsobilo zásadní změnu životního stylu. Křest je tedy vždy spouštěcím impulzem Ducha pro vyjít na poušť k nějaké důležité proměně.

Můj osobní vztah k putování pouští

Můj vztah k putování pouští je jistě ovlivněn osobní zkušeností tak, jak jsem ji prožíval v začátcích své víry, a už to těžko mohu vidět jinak. Tehdy jsem věděl, že mne čeká dlouhá cesta „pouští“ v zápasu se závislostí na alkoholu.

Skyca z té doby zobrazuje moje tehdejší subjektivní pocity. Použil jsem v ní prvek ze své profese, perspektivní čelní pohled na barokní divadelní scénu se vzdáleným úběžníkem svého snažení, o kterém jsem měl jen mlhavé představy vysněného ráje.

Do úběžníku jsem proto uvědoměle umístil horu Choréb, kterou nelze na poušti obejít. Boží sláva na vrcholu hory znamenala situaci, kdy Bůh dával Izraelcům zákon. (Tedy další problém s Desaterem. O Melchisedechově hoře Sijónu jsem tehdy ještě nepřemýšlel.)

Za každou kulisou, mezi nimiž bylo třeba projít, na mne číhalo nějaké to pokušení:

Kankánová tanečnice v síťovaných punčochách představovala pokušení očí a myslí v erotické oblasti života a Tyrannosaurus Rex nabízející půllitr piva zase satanovo lákání, abych se nutně něčeho napil. Poušť pro mne byla místem, kde se učíme odkládat svou slast. Divadelní portály vpředu znázorňovaly vodní hrádky otevřeného moře, ostré kamení v cestě deprese a únavu z abstinenčních příznaků a vzteký pes pobíhající kolem tak, aby to nešlo obejít, démonické útoky a strach.

K večeru se navracejí, skučí jako psi a pobíhají kolem města. Za potravou sem a tam se honí, když se nenasytí, zůstávají přes noc. Ž. 59:15-16

Po 25 letech jsem tuto rychle nahrozenou a tím pádem velmi autenticky prožitou skycu zpracoval také v 3D grafickém programu v počítači. Vzpomínám, že jsem se dlouho belhal za ostatními, kteří uvěřili ve stejný čas jako já. Záviděl jsem jim, že už dávno slouží v mnohých duchovních darech a já mohl sloužit jen v praktických věcech.

Ted' mi občas připadá, že někteří z nich vůbec na poušť nevykročili a možná celou tu dobu věřili a mysleli si, že duchovní dary jim stačí a jsou už samy o sobě dostatečnou zárukou jejich duchovní zralosti. Jistě ne všichni, ale někteří mohli takto přijít o užitečnou zkušenost pouště, zůstali duchovně stát někde za mořem, kde se dodnes radují spolu s prorokyní Mirjam ve zpěvu a tanci ze svého osobního spasení.

Otazníky kolem průchodu Jordánem

Právě proto, že jsem dříve putování pouští prožíval tak výrazně a osobně, tím více mne zajímalo, co vlastně znamená průchod Jordánem v křesťanském (novozákonním) pojetí. Spíše, než obraz vlastního spasení, pro mne vždy průchod Jordánem znamenal něco jako konečné dořešení osobních problémů a vstup do aktivní služby pro Boží království na vyšším duchovním stupni. Možná jsem tehdy ještě přesně nevěděl, co tím myslím, ale cítil jsem to tak.

Co se tedy při průchodu Jordánem technicky stalo?

Za prvé dvě věci naráz: Odešel oblakový sloup a přestala padat mana. To znamená konec putování a začátek obživy vlastní prací z darů země zaslíbené.

Za druhé Izrael musel projít Jordánem celý a naráz jako jeden muž, jako jedno tělo. To je znamením jednoty Božího lidu a předobrazem církve jako Kristova těla. Kdyby se Izrael nesjednotil, zemi za dědictví by možná nedostal a Jordánem by neprošel. Pokud i toto všechno je také součástí kódu stvoření i spasení, měla by být někde v přírodě patrná adekvátní paralela. Opravdu jsem něco takového našel právě u savců, kterými biologicky vzato bezpochyby jsme i my lidé.

Také apoštol Pavel přirovnává duchovní dospělost k odstavení od mateřského prsu:

Já jsem k vám, bratří, nemohl mluvit jako k těm, kteří mají Ducha, nýbrž jako k těm, kteří myslí jen po lidsku, jako k nedospělým v Kristu. Mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jist nedával, protože jste jej nemohli snést – ani ted' ještě nemůžete, nebot' dosud patříte světu.

1Kor 3:1-2

Nedospělost v Kristu není hřích, ale nesmí trvat moc dlouho. Podobná situace nastala i na poušti. Dlouhotrvající nedospělost může být zapříčiněna různými věcmi, nejčastěji leností, nebo také neposlušností a reptáním, jak tomu bylo na poušti. Po křtu ale nějaká ta poušť následovat musí vždycky a není to chyba, je to jakési přirozené kojenecké období růstu a zrání.

Pavlův výrok – **mlékem jsem vás živil** – platilo též o Bohu vůči izraelcům na poušti. **Mana a voda ze skály** byla dostatečnou výživou a ve spojení mohla opravdu dávat něco jako mléko. Obojí zajišťoval sám Bůh pomocí zázraků. Při troše fantazie a odvahy můžeme v otevřeném moři vidět rodidla, která porodila nový národ a průchod Jordánem pak jako odstavení od prsu a vstup do nového stadia uvědomělé dospělosti. Bůh mezi různými savci stvořil i takové druhy, na kterých je to vidět mnohem výrazněji – vačnatci.

O klokanech se opravdu dá říci, že se rodí dvakrát. Nejprve vyleze z lúna samice slepé holé a nedovyuvinuté embrio velké sotva 2 cm, dere se pudově srstí po bříše své matky až do vaku, kde znova na čas organicky srostete s mléčným strukem. Pak už je vyživováno pouze prostřednictvím mléka své matky a nikoliv její krvi. Když se podruhé biologicky oddělí od těla své matky a vyskočí z vaku ven, rodí se tak vlastně už podruhé.

U člověka samo odstavení od prsu už není tak výrazným předělem v jeho životě. U lidí je důležitější psychologické dospívání, které zvláště u tzv. primitivních národů mívá své zasvěcovací rituály. Skáčou přivázání lijanou za nohy z vysokých bambusových věží, přebíhají po hřbetech splašených bůvolích stád, nebo jsou po bolestivé iniciaci (obřízka) vyhnáni do džungle a do vesnice se smějí vrátit až za půl roku. Když mladí muži obstojejí v těchto zkoužkách bolesti a odvahy, jsou dospělí a mohou se oženit.

V civilizovaných zemích ovšem nic takového nemáme, když nepočítám třeba maturitu nebo někdejší vojnu. Ani Bible žádný takový zasvěcovací rituál dospělosti nezná a to jak v psychologické, tak ani v duchovně nadpřirozené oblasti života. Nový zákon zná jen dva rituály – křest a večeři Páně – které jsou však vázány smluvně. Vstup do dospělosti v Kristu se zřejmě nedá s Bohem usmlouvat, proto se k němu neváže ani žádný další rituál. Bůh počítá s naší svobodnou vůlí i s naší osobní iniciativou.

Přesto jsem přesvědčen, že by přechod Jordánu měl být i v našem křesťanském životě také nějak patrný, jak na individuální tak i na společenské rovině v rámci celé země. Přechod Jordánu v křesťanství by měl znamenat, přestat být jen veden ke Kristu a začít sám přivádět jiné ke Kristu. Tak jako Jozue přestal být veden Mojžíšem přes poušť a sám se stává tím kdo vede druhé do Jordánu, tak i my se po průchodu Jordánem máme vrátit do „Egypta starého života“ pro další turnus.

Mojžíš sám také prošel všemi třemi leveley (polohami) života:

Egypt – poušť – a Boží pověření vést druhé. 40 let žil v Egyptě vychováván přímo ve faraonově rodině. Dalších 40 let žil v poušti u Jitra (midjánského kněze nejvyššího Boha) a pásl jeho ovce. Pak se ve skalách v poušti setkal s Hospodinem v podobě hořícího keře a dostal pověření vrátit se do Egypta pro své bratry, aby je dalších 40 let sám vedl přes poušť do zaslíbené země. Hospodin mu tehdy v poušti u hořícího keře řekl:

„Zuj si opánky, nebot' tato země je svatá.“ Totéž slyšel Jozue od mocného anděla, velitele Hospodinova zástupu, když překročil Jordán. To není náhoda, má to svou souvislost, vše je zde jakoby zdvojeno.

Mojžíš sice zemřel na poušti, takže Jordánem neprošel, ale o nic nepřišel, on také prošel vodou dvakrát jako Jozue. Jméno Mojžíš prý znamená „Z vody vytažený“, ale zároveň také „Ten kdo vodou protahuje“. Mojžíš totiž už sám jednou vodou prošel jako nemluvně v proutěném košíku, kdy ho z vody vytáhla faraonova dcera a ujala se ho.

Není možné toto individuální Mojžíšovo „protažení vodou“ srovnávat se křty nemluvňat v některých církvích. Bůh se tímto vyjimečným a zvláštním způsobem rozhodl poslat Mojžíše přímo do centra egyptské moci, přímo do faraonovy rodiny.

Oba, Mojžíš i Jozue, tedy prošli vodou dvakrát a oba uslyšeli totéž slovo: „**Zuj si opánky, nebot' tato země je svatá.**“ To se stalo vždy na rozhraní dvou poloh, mezi pouští a povoláním do aktivní služby. U Mojžíše to bylo o 40 let dříve než u Jozua, kdy končila jeho pouštní etapa pastevce u midjánského kněze Jitra. U Jozua to bylo v podobné situaci právě při průchodu Jordánem. Také končilo jeho putování pouští a čekalo ho povolání do nových úkolů uvnitř zaslíbené země. Mojžíš byl tedy o level napřed, on už byl na poušti mazák, on už měl svůj turnus 40 let na poušti za sebou. Měl se vrátit do Egypta pro zbytek Izraele a provést ho křtem v moři i **proměnou pouště**.

Naším Jordánem je tedy bod zlomu, kdy přestaváme být jen účastníky Kristova království a stáváme se jeho přímými vykonavateli. Jen ten kdo absolvoval celou poušť a stanul na svatém místě, aby obdržel od Krista nové pověření jako Jozue, jen ten se může vrátit do Egypta pro další turnus jako Mojžíš. Může křtit a novokřtence provádět pouští a vyučovat je celému procesu proměny.

Aby se tak dělo častěji, bude zajisté třeba světu nic nezatajovat a každého, kdo uvěří hned od začátku na tyto dva předěly připravovat. Aby se každý nechal vodit Kristem po poušti k takové proměně, aby pak sám uměl druhé vodit po poušti ke stejné proměně.

Křest vodou je ovšem v Novém zákoně jen jeden:
... jeden je Pán, jedna víra, jeden křest,...

Ef 4:5

O křtu jsou stále nějaké dohadování. Ke spasení prý není křest bezpodmínečně nutný, jeden z lotrů ukřížovaných spolu s Kristem, který uznal svou vinu a Kristovu nevinu, byl v té chvíli ujištěn Ježíšem, že bude s ním v nebeském ráji. Už nebyla příležitost, aby byl pokřtěn. Někteří současní křesťané berou křest spíše jako veřejnou manifestaci své víry, jiní jako symbol svého rozhodnutí zemřít sobě a žít jen pro Ježíše Krista. Většina křesťanů ale setrvává v přesvědčení, že ve křtu umírá náš starý člověk, je pohřben a z vody už vstává nový člověk, nové stvoření v Kristu. Vládne přesvědčení, že je to okamžitá a jednorázová záležitost, ke které je sice třeba se svobodně rozhodnout, ale ke které již nelze nic přidat.

S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých.

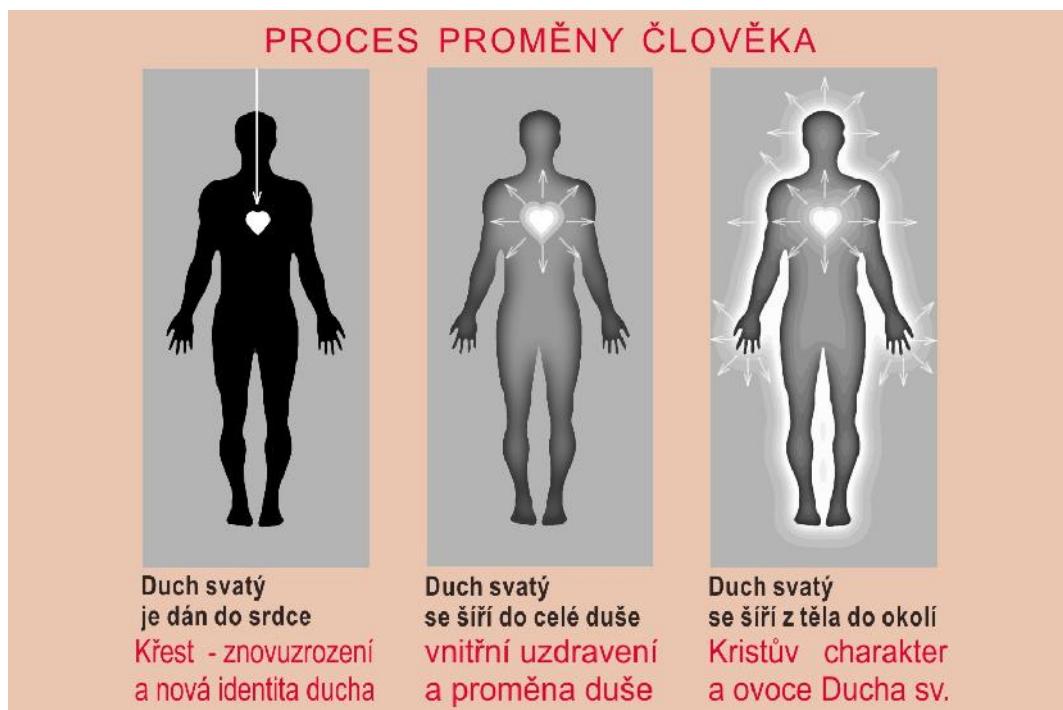
Kol 2:12

Apoštol Pavel také zdůrazňuje potřebnou víru v Boha, který křísí mrtvé. Jsem přesvědčen, že Ježíš je všemi duchovními věcmi, je-li tedy křest duchovní věcí, musí v ní být také nějak přítomen jeho Duch – Duch svatý. Vyhstává otázka, co Duch svatý při křtu s člověkem technicky vzato dělá? Na Ježíše Krista také ve křtu sestoupil Duch svatý v podobě holubice a hned ho vyvedl na poušť, kde podstoupil zápas s pokušitelem, aby po 40 dnech postu prokázal svou novou identitu Spasitele světa. Skončila jeho identita tesaře a započala se nová éra jeho života.

Znovu zdůrazňuji, že křest se nedá oddělit od pouště. Stalo se tak ve Starém zákoně s celým izraelským národem a stalo se tak i se samotným Ježíšem Kristem.

Křest ovšem ještě není vlastním naplněním těch věcí jak věříme, ale zatím jen jakýmsi spouštěcím duchovním impulzem, kterým v nás Duch svatý započal proces proměny.

V housence se prý také nejprve vyplaví jistý speciální hormon, který v ní započne proces proměny v kuklu. Pokud křest proběhne jak má, zažehne se v našem duchu spouštěcí impulz k procesu proměny celé naší duše. Tedy naše víra, že se to všechno stane naráz během pár vteřin ve křtu, není úplně mylná, ale ani zcela správná. Ono se tak stane pouze v našem duchu, ale ještě ne i s celou naší duší.

Je možné tento proces díky neznalosti, lenosti nebo reptání zdržovat a oddalovat a možná i ztratit tak, jak se to stalo izraelitům na poušti. Všichni **prošli křtem** v moři a přesto se pro vzpouru do zaslíbené země nedostali.

Osobní svědectví křtu

Já jsem svůj křest neprožil vůbec nijak. Stále jsem přesně nerozuměl tomu, co to vlastně znamená nadpřirozeně technicky. Jedny křty v církvi jsem vynechal a šel jsem až na další asi tak za půl roku, ale se stejnými obavami. Stále mne strašilo varování kazatele; když prý ke křtu nebudeme přistupovat s vírou, bude to jen marné vymáchání ve vodě, jako u Svědků Jehovových. Čemu ale mám věřit? Jak to jen udělat, aby to právě u mě nebylo jen to plané vymáchání?

Ve křtu jsem neprožil vůbec nic nadpřirozeného. Šel jsem do něho s abstinencními depresemi, (které nijak se křtem nesouvisely) a se stejnými depresemi jsem z něho vylezl. Nic se nezměnilo. Moje pochybnosti, že to právě u mne bylo asi jen plané vymáchání ve vodě se tím jen zesílily.

Smrt starého člověka jsem však prožil velmi intenzivně jindy. Už jsem to popisoval v kapitole „Hřích na zemi“. Byl jsem nemocný, měl jsem vysokou teplotu, velké deprese a delší dobu naprostý pocit bezmoci. Když jsem si pomyslel, že tohle je už asi smrt a tato má zoufalá situace vše, čeho jsem ve svém životě dosáhl, byl jsem během asi dvou vteřin zcela zdravý. Posadil jsem se na posteli a uvědomil si, že se stal zázrak. Opravdu jsem si rázem připadal jako bych vstal z hrobu. Abych o ten nádherný, čistý a svěží pocit nepřišel, držel jsem zcela intuitivně celých 14 dní půst.

Vůbec mi nedocházely ty souvislosti a vůbec jsem to nespojoval se křtem. Ani teď nevím, co bylo dřív, jestli křest, nebo tato zkušenost. Jedno jsem však věděl. Ani tento silný nadpřirozený zážitek okamžitého uzdravení ještě nemohl být dokonalým naplněním toho, že by starý člověk ve mně byl už zcela mrtev, a že bych už byl hotovým novým stvořením v Kristu. Nepomohl ani ten 14 denní půst. Byla to jen ochutnávka nebeských věcí a Boží výzva k **vykročení na poušť**. Byl to zcela jistě spouštěcí impulz Ducha svatého a velmi silně motivující povzbuzení ke spolupráci na jeho díle proměny celého mého života.

Mám za to, že bychom takto měli přistupovat i ke křtu bez ohledu na to, jestli při něm něco prožijeme nebo ne.

Křest je organicky spojen s pouští, je duchovním zažehnutím procesu proměny, aby se to, co křest znamená podle Písma v našem duchu, naplnilo také v naší duši i v našem na venek projevovaném životě. Jde přeci o naši duši, která má být spasena, ale jde také o naši přímou účast na Božím díle spasení světa.

Pozor! Nemůžeme „splácnout“ dohromady moře s Jordánem do jediného křtu a tak zrušit poušť jako nějaký náboženský přežitek a „hnát“ novověrce z Egypta rovnou do zaslíbené země. Dostat dar Ducha svatého ještě neznamená být proměněn do charakteru Kristova.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Princip spasení je v Písmu ve všech jeho částech významově úplný,
ale ještě ne fakticky naplněný.

Pokus o srovnání vzájemné strukturální shody pěti věcí najednou:

> rozdíl mezi **NEBEM** a **ZEMÍ** z první věty Bible

> rozdíl mezi **housenkou** a **motýlem**

(i mezi mnoha jinými životními formami ve stvoření)

> rozdíl mezi tesařem a spasitelem světa v životě Ježíše Krista

> rozdíl mezi **Egyptem** a **zemí zaslíbenou**

(i v řadě jiných příkladů ve Starém zákoně) a konečně

> rozdíl mezi **starým** a **novým člověkem** v nás

v procesu proměny, kterou krok za krokem definuje 2Pt1:5-7.

Rozdelení pochodu pouští do tří oddělených základních částí se nabízí takto:

Egypt – pozemský (přirozený) level – život podle těla – **housenka**

poušť – místo proměny – život ve víře a naději – **kukla**

Sijón – nebeský (nadpřirozený) level – život v Kristově lásce – **motýl**

*Putování pouští bylo pro mne osobně vždy obrazem místa,
kde se učíme odkládat svou slast.*

Mám za to, že křest se nedá oddělit od pouště.

*Stalo se tak ve Starém zákoně s celým izraelským národem
a stalo se tak i se samotným Ježíšem Kristem po křtu.*

!Pozor!

Nemůžeme „splácnout“ dohromady „Průchod mořem“ a „Přechod Jordánu“
do jediného křtu a tak zrušit „Putování pouště“
jako nějaký starozákonní náboženský přežitek.

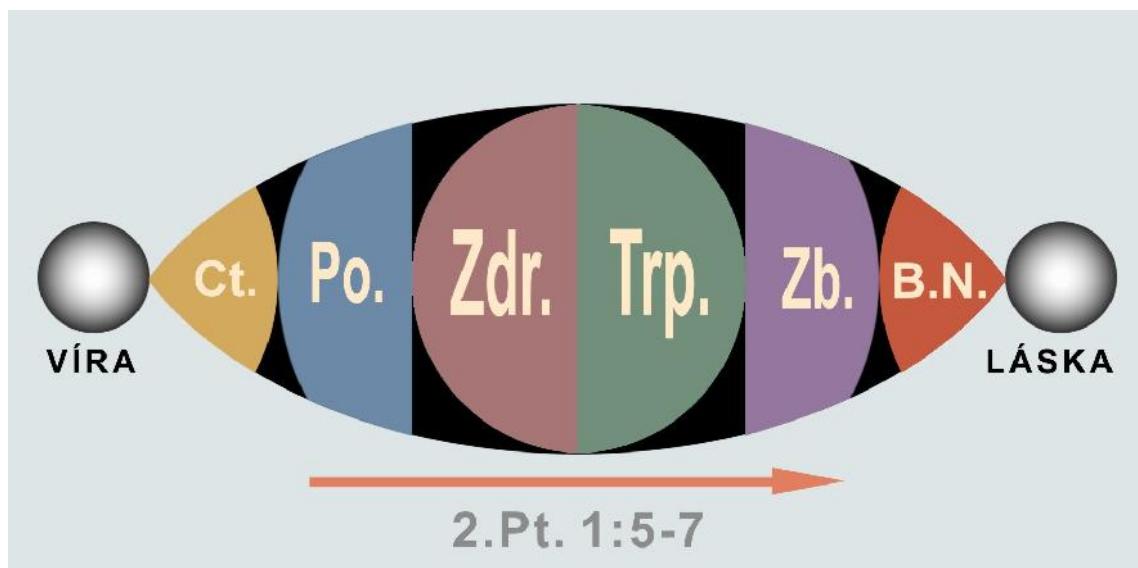
**Nemůžeme „hnát“ novověrce z Egypta (starý život)
rovnou do zaslíbené země (charakter Kristův)
bez procesu proměny.**

**Dostat dar Ducha svatého ještě neznamená
být proměněn do charakteru Kristova.**

23. BRATRSKÁ NÁKLONNOST

Bratrská náklonnost, je tím nejzajímavějším a také nejhůře definovatelným atributem víry, který podle 2Pt1:5-7 máme přidat ještě ke své Víře. Zpočátku mi opravdu připadal téměř nadbytečný (viz. kap. 14.), jakoby se tato detailní vlastnost omylem připletla mezi takové kalibry, jako je Zbožnost a Láska. (Pojem Bratrská náklonnost se v tomto tvaru nikde jinde v Bibli nevyskytuje.) Dnes jsem si jist, že se jedná o nejdůležitější a také nejsložitější oblast duchovního života, kterou, pokud vím, jiná náboženství nemají – **společenský rozměr** celého Božího království. V křesťanství jde především o vztahy a ne jen k Ježíši Kristu, ale i k ostatním lidem. Křesťanská víra v Boha tedy vůbec není soukromou věcí, jak lidé často a ne jen nevěřící, říkají.

Nikdo nemůže mít NEBE jen sám pro sebe, je třeba se na tento fakt náležitě připravovat už zde na ZEMI.

Osobní Zbožnost jednotlivce by měla vždy Bratrskou náklonnost předcházet, bez ní by totiž tato vlastnost postrádala nadpřirozený rozměr Ducha Kristova a uplatňovala by se pouze podle lidských měřítek. Pak bychom se v ní snažili jen marně vylepšovat své světské, morálně společenské zvyky. To by nestačilo. Církev je tělem Kristovým, proto by měla dovnitř i navenek fungovat jako skutečný živý organismus. Neil Cole k tomu říká:

„*Abych to řekl zcela jasně: církev je organická, není to jen metafora. Církev není jako organismus; církev je organismus a jako všechny ostatní organismy by měla být zdravá, plodná a přirozeně se reprodukovat podle svého vlastního druhu.*“ Neil Cole: „Církev 3.0“

To sice odpovídá Písmu, ale ještě ne realitě.

Církev se zatím organizuje převážně po lidsku, tj. institucionálně jako jiné světské společenské organizace. Ani charismatické hnutí nepřineslo v této věci podstatné změny. Jistě nebude snadné najít pro takové společenství vhodný vzor v Bibli, tím méně v historii lidstva.

Současná sociální věda prý zjistila, že společnost (společenství) není předmětem, který by bylo možno exaktně popsat. Jde prý jen o konvenci, tedy o něco, co vychází pouze z dohody. Na čem se lidé dohodnou, že je společnost, to společnost je, jinak ji prý nelze lépe objektivně popsat. My s tím můžeme nesouhlasit, ale mám za to, že je to postřeh hodný pozornosti. Objektivní realita je totiž opravdu taková, fenomén společenství se nedá světským způsobem jednoznačně popsat.

Globální HŘÍCH, který zasáhl celou planetu, nezpůsobil jen to, že Boha již nevidno, jak tomu bylo v ráji, ale i to, že lidstvo ztratilo schopnost tvořit organicky živé společenství.

Lidstvo HŘÍCHEM ztratilo identitu těla závislého na své hlavě. Lidstvo bez Boha je jako tělo bez hlavy a nemůže nalézat nic víc, než jen mrtvé mechanické náhražky, na kterých se lze opravdu jen dohodnout.

Pro současnou teologii ovšem pojem „organismus“ většinou není duchovní hodnotou, než jen jako metafora. Inspiraci by měli více hledat ne jen v Písmu, ale i v Bohem stvořených živých organismech a jejich společenstvích. Nejde jen o metafory, ale o nepřímou Boží řeč skrze stvoření.

V církvích se už dlouho učí, že Ježíš je hlavou církve (nevěsty Kristovy), která je jeho tělem skrze jediného jednotičího Ducha svatého a my, pokud jsme s ním smluvně spojeni, jsme zároveň údy jeho těla. Tomu věříme, protože to říká Bible na několika místech Nového zákona, ale realita je zatím velmi odlišná:

Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Mám tedy z údů Kristových učinit údy nevěstky? Rozhodně ne. 1Kor 6:15

Tak jako Korintští asi nevěděli nic o tom, co je to živý organismus a co znamená být údem těla, vždyť klidně hřešili a smilnili dál, tak ani dnešní církve ještě nebere tyto verše vážně a chápe je stále jen jako metaforu pro názornější chápání lidské morálky. Metaforu „živý organismus“ může dnes použít kdekdo a myslet tím kdeco. Majitel firmy může klidně říci svému zaměstnanci: „Nemohu vám slíbit, že vás hned zítra nepropustím, neboť naše firma je jako živý organismus, který je stále v pohybu.“ Příliš jsme si zvykli na metafory, které jsme se naučili brát pouze jako něco „**jako**“ a pravý smysl nám pak může unikat.

Některá podobenství v Písmu je třeba zkoumat i jako modelové analogie skutečnosti.

Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů a jako všecky údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. 1Kor 12:12

Tomu rozumím tak, že i naše těla jsou společenstvím. Nikoliv lidí, ale různých údů a ne jen těch, které jsou vidět na těle, ale i všech vnitřních orgánů jako jsou játra, ledviny, slezina, apod. a dokonce i všech buněk v těle, které v něm také fungují jako samostatně živé biologické jednotky. To všechno podléhá jen jedinému pánu, lidskému duchu, který oživuje celé tělo.

Kristovým tělem je celý nebeský Jeruzalém ve stejném analogickém smyslu.

Na staršovstvu naší církve dlouho rokovali o tom, jestli Bůh preferuje víc jedince, nebo společenství. Když se dlouho nemohli dohodnout, usnesli se pak na tom, že preferuje jedince. Nikoliv však lidského, ale osobu Božího Syna. Proti tomu nelze nic namítat, ale pravda tím byla opět poněkud zastřena.

Pokud si zvykneme na to, poměřovat sami sebe vůči Kristu jen na individuální rovině jako osobu vůči osobě (Ježíš opravdu chodil po této ZEMI jako jediná osoba), snadno nám unikne ten rozdíl, že naším tělem není a nikdy nemůže být církev, ale Kristovým ano.

Tří úrovně společenského rozměru víry

Jak je to s otázkou společenství ve třech základních levelech víry ukazuje nové schema:

První úroveň vychází z tradičního učení, které sice bere Písmo jako zjevené Slovo Boží, dokonce počítá i s vlivem Ducha svatého, ale svým smýšlením zůstává na ZEMI. Ježíš je někdo, kdo je v NEBI a sesílá Ducha svatého, aby nám pomáhal. Křesťanský život se vykládá pomocí kříže. Rameno směřující nahoru znamená modlitbu, rameno dolů četbu Písma a horizontální ramena se dělí o evangelizaci a službu v církvi.

Jako mnemotechnickou pomůcku bych to bral, mně se však nelíbilo to pravoúhlé, horizontálně-vertikální členění do kříže, které nemá nic společného s Kristovým křížem.

Kristův kříž není nic jiného, než římské mučidlo, na kterém Bůh obětoval svého Syna za naše hříchy. Význam díla Golgoty je ovšem nesmírný. Asi mi to tehdy připomělo okultní geometrické manipulace s křížem, které nesnáším, ale o tom zde jistě nemůže být řeč.

V tomto tradičním pojetí křesťanské víry bývá slovo o církvi jako těle Kristově pojímáno jako podobenství toho, jak se máme mít v církvi rádi, aby to svět na nás viděl a uvěřil. Asi jako se mají rádi údy v našem těle, tak se i my máme snažit o totéž z vlastních sil, a když v tom budeme věrní, přijde Duch svatý a pomůže nám. Jsem si jist, že se Bůh slitovává a jedná do jisté míry svou mocí i v těchto tradičních církvích.

Druhý level je charismatický, tedy orientovaný na charismata – duchovní dary. I tato víra však stále zůstává v individualistickém pojetí křesťanství. Je to již poloha víry v jistotu spasení prostřednictvím smlouvy s Kristem a ve smrt starého člověka vlivem působení Ducha svatého v nás, ale vztah ke společenství je stále ještě pojímán individuálně jako jen další apel na zdokonalení osobní Zbožnosti jedince.

Společenský rozměr křesťanské víry však přesahuje naši osobní Zbožnost do nových duchovních rozměrů, ve kterých nám Gal 2:20 už nebude stačit (Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.).

Jeden charismatický kazatel mi na to řekl: „Ano, tento Kristův život v nás (Gal 2:20) opravdu přesahuje naše životy a vylévá se z nás do našeho okolí!“ Velmi výstižně řečeno a opravdu to takto funguje (viz. prostřední schema na obrázku). Stále je tu však malé neporozumění, stále chybí vlastní propojení celého těla s hlavou do jednotného živého organismu. Může snad Duch svatý, který je v nás a který se v lásce vylévá do našeho okolí, jen tímto vyléváním lásky zajistit živou strukturu těla? Myslím, že ne.

Duch svatý není jenom ten, kterého jsme charismaticky přijali (pozvali) do svého nitra, ale také ten, který vane ponebesím od Božího trůnu jako vítr a přináší ne jen nové dary a proroctví, ale také vstupuje i do našich vztahů a sjednocuje nás v jedno tělo. Na tuto dvojí funkci Ducha svatého se často zapomíná, proto i na tomto druhém levelu může převládat mylná představa, že církev je tímto živým organismem jaksi apriorně, tj. předem daným způsobem přímo v Duchu svatém bez ohledu na to, jestli tomu rozumíme a jestli se na tom nějak vědomě podílíme nebo ne. Takto to ale nemůže fungovat.

Vede to pak jen k takovým představám, že jednotu Božího lidu vůbec není třeba budovat, stačí prý když co nejvíce členů všech církví bude mít Ducha Kristova ve svém srdci a v něm už je přece tato jednota apriori obsažena. Stačí prý jen v lásce budovat konkrétní vztahy mezi jednotlivci na úrovni místního sboru. To je ovšem jen zidealizovaná představa, která je v zajetí náboženského ducha individualismu (subjektivismu).

Takový duch nikdy nemůže vytvořit živý organismus a Bratrská náklonnost z 2Pt1:5-7 pak zůstává jen jakýmsi morálním doplňkem osobní Zbožnosti jedince.

Zbožnost to je – já a Bůh.

Bratrská náklonnost ovšem není jen – já a ostatní, ani – já s Bohem a ostatní, ale spíše – Bůh ve všech a skrze všechny ke všem ostatním.

Tradiční i charismatické církve jsou dnes společensky vázány institucemi a charismatické ještě navíc k tomu právě těmi charismaty. Je poněkud paradoxní, že duchovní dary jsou sice Bohem dávány jednotlivcům, což svádí k preferenci duchovně schopných individualit, ale naproti tomu mají všechny (až na jeden – modlitba v jazycích) sloužit ke společnému růstu a prospěchu celé církve, tedy dary slouží společensky.

Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu.

1Kor 12:7

Proto rozhodně nebude třeba rušit kvůli novým věcem nic z toho, co už církvích je. Ani instituce (alespoň prozatím, i když jsou v principu neživé a starozákonné), tím méně charismata.

Mnozí jsou už totiž tak navyklí na instituce, že už nebudou sto přijmout nové věci organické církve, aniž by na individuální rovině přišli o své spasení. Tím spíše nepomine ani zájem o duchovní dary, naopak jich bude potřeba mnohem více.

Třetí level – organická církev - rázem tvoří z obou předchozích proces proměňování a tím také ruší jejich starou nesmiřitelnost.

Jde opět o dialog mezi NEBEM a ZEMÍ. Tradiční víra vnímala Boha pouze na NEBI. Charismatická víra vnímá dnes Boha především v Duchu svatém bydlícím v člověku zde na ZEMI. Třetí level již sleduje dialog mezi NEBEM a ZEMÍ. Novým způsobem rehabilituje pohled k NEBI, kde Ježíš jako autorita všech mocností a sil a hlava církve sedí po pravici Boží.

Mám za to, že Bůh zároveň novým způsobem, jaký ani Písmo konkrétně neuvádí, umocní i nové duchovní dary. Zatím jsem neslyšel, že by Bůh pomazal konkrétními duchovními dary celý tým služebníků zapálených pro společnou vizi. Tímto darem by nedisponoval nikdo sám, ale pouze společně jen jako celá skupina. Možná, že už někde mají takováto požehnání a svědectví o jejich účinnosti. Věřím, že i takové dary se budou objevovat stále častěji a prohlubovat se v projevech Boží moci (viz. proroctví Jima Gola v Praze 1997).

Tento nový level zobrazuje třetí schema na obrázku.

To nové a nezvyklé je na něm to, že Duch svatý nepřichází jen do srdcí věřících členů církve, ale vyplňuje také celý prostor vztahů mezi nimi.

Ve své profesi scénografa jsem se celý život zabýval časoprostorem, jeho tvarováním a jeho možnostmi jako nositele významu v dramatickém umění. Proto si v Bibli (i v těchto stránkách) více všímám duchovního prostoru, ve kterém se všichni pohybujeme.

Jsme-li přeneseni do hájemství Kristova, jsme přeneseni do nového duchovního prostoru, ve kterém jsme dříve nebyli, a který je třeba lépe poznat a definovat. Je to něco, co nás v církvi obklopuje a je všude mezi námi i když jsme sami doma. Kdybychom znali Ducha svatého jen každý sám ve svém srdci, co by nás pak sjednocovalo v jedno tělo?

V jednom kázání kazatel horlivě zdůrazňoval pojetí Božího království „v nás“ na úkor „mezi námi“ podle verše:

Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli vypozorovat; ani se nedá říci: Hle, je tu nebo je tam! Vždyť království Boží je mezi vámi!“

Luk 17:20-21

Nový studijní překlad KMS dbá více na jazykovou přesnost a místo výrazu „mezi vámi“ překládá „uvnitř vás“:

Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „Boží království nepřichází tak, abyste to mohli pozorovat; ani neřeknou: Hle, je tu nebo je tam. Neboť hle, Boží království je uvnitř vás.“

Luk 17:20-21 (KMS)

Tento studijní překlad ovšem ve výkladových poznámkách pod čarou umožňuje i tu starší ekumenickou, méně charismatickou verzi „mezi vámi“ a tím nám umožňuje porozumět též tomu poněkud opomíjenému, společenskému rozměru Ducha, který nás v církvi obklopuje jako prostor těla – církve ze všech stran.

Snažil jsem se pochopit kazatelovu horlivost předúraznit „Boží království v nás“ na úkor „Boží království mezi námi“. Mluvil tak, jako kdybychom si to všichni chtěli myslit špatně. Snad nás chtěl vyvarovat od náboženských předsudků a představ, že Boží království je pouze v NEBI a nám nezbývá nic jiného, než k němu jen nábožensky vzhlížet. Snad?

Já myslím, že to Ježíš řekl proto, aby židé nedoufali, že Boží království přijde politickou cestou vnějším vítězstvím nad římskou okupací.

Dalším takovým veršem, ve kterém studijní překlad KMS znovu zdůrazňuje „ve vás“ místo „mezi vámi“ je verš Kol 1:27:

Bůh jim chtěl dát poznat, jak bohatá je sláva jeho tajemství mezi pohany: Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na jeho slávu. Kol 1:27

(...tím tajemstvím je Kristus ve vás, naděje slávy.) Kol 1:27 KMS

Další verše, kde se vyskytuje vztah: „mezi vámi“ versus „ve vás“ jsou: Kol 1:6, Fil 2:5, 2Kor 13:3, 2Kor 13:5. Oba postoji se v nich vyrovnaně střídají a ve dvou případech (2Kor 13:3 a 5) i studijní překlad KMS použil obě varianty, vždy s opačnou možností v poznámkách pod čarou. Jak tomu porozumět?

Pravdivé jsou oba výroky. Duch svatý (Kristus a jeho království) není jen v nás, ale také mezi námi, neboť vane celým ponebesím od Božího trůnu až k nám jako vítr. Naší osobní Zbožnost buduje Duch, který je „v nás“, ale naší Bratrskou náklonnost vytváří ten Duch, který je „mezi námi“. Duch svatý snadno zvládne obojí současně. Jde stále o téhož Ducha svatého, on chce proměňovat ne jen naše životy vnitřně, ale i duchovní prostor, který nás obklopuje ve společenství.

Duch svatý zasahuje určitou část ponebesí tím, že do ní vnáší kousky NEBE skrze anděly a církev. Církev by měla tento prostor postupně zabírat a vysvobozovat ze satanových spárů.

Ponebesí totiž není duchovní prostor, který je jen někde vysoko nad námi a kde probíhá duchovní boj andělů s mocnostmi temnoty, ale začíná hned od podlahy mezi našem nohami a vyplňuje veškerý soukromý i veřejný prostor **mezi námi**. Proto jsem do třetího schematu na obrázku zakreslil na podlaze pod každou postavičku v církvi i ve světě směrovou růžici šipek, znázorňující společenské vazby ve všech směrech do všech oblastí života.

Paprsky Božího působení přicházející od Krista – hlavy církve – zasahují přímo do těchto vazeb a tím tvoří organickou, živou strukturu těla.

My jsme cihly, ale Duch svatý není jen v každém z nás, ale i v té maltě, která nás spojuje v jeden dům.

Jsem však přesvědčen, že Duch svatý očekává naši spolupráci a jen zřídka překračuje kompetenci naší svobodné vůle. Je třeba si uvědomovat svou údovitost v těle. Pán sám bez našeho svolení a spolupráce bude jen málo zasahovat přímo do našich vzájemných sociálních vztahů.

V duchovním životě jsme tak navyklí na subjektivní svět, že i množná zájmena: „my“, „vy“, „nás“, „nám“ nebo „naše“ v modlitbách, v Písmu i v kázáních nechápeme společensky, ale pouze jen jako: „já, ty, on, ona, ono“, tedy zase jen jako „každý z nás zvlášť“.

Bude třeba prorocky přímo z Ducha svatého zjistit pravý význam těchto slov („my“, „vy“, „společně“ apod.) v Písmu:

Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu; v něm jste i vy společně budováni v duchovní příbytku Boží. Ef 2:20-22

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Bratrská náklonnost představuje nejdůležitější a také nejsložitější oblast duchovního života, kterou jiná náboženství nemají.
Je to **společenský rozměr** Božího království.

**Nikdo nemůže mít nebe jen sám pro sebe
a je třeba se na tento fakt náležitě připravovat už zde na zemi.**

Globální HŘÍCH, který zasáhl celou planetu, nezpůsobil jen to, že Boha již nevidno, jak tomu bylo v ráji, ale i to, že lidstvo ztratilo schopnost tvořit organicky živé společenství.

*Lidstvo bez Boha je jako mrtvé tělo bez hlavy
a nemůže nalézat nic jiného,
než jen mrtvé mechanické náhražky,
instituce,
o kterých se lze jen vzájemně rozumově dohadovat.*

*Společenský rozměr křesťanské víry
přesahuje osobní Zbožnost jedince do nových duchovních rozměrů,
ve kterých nám osobní vyznání:
„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“ (Gal 2:20)*

*už nebude stačit.
Bratrská náklonnost není jen – já a ty,
ani – já s Bohem a ostatní,
ale spíše – my a oni,
nebo také Bůh ve všech a skrze všechny ke všem ostatním.*

*Jde o dialog mezi nebem a zemí.
Tradiční víra vnímá Boha pouze na nebi.
Charismatická víra vnímá dnes Boha především v Duchu svatém
bydlícím v člověku zde na zemi.
Třetí level již sleduje dialog mezi nebem a zemí.
Novým prorockým způsobem rehabilituje pohled k nebi,
ale i pohled z nebe zpět na zem.
Ježíš jako autorita všech mocností a sil a hlava církve
nás chce lépe propojit v jeden živý organismus.*

**Církev je chrám a my jsme jednotlivé kameny.
Duch svatý ovšem není jen ten, který je v každém z nás,
on je i tou maltou, která ty kameny spojuje v jeden pevný celek.**

Ta malta je naše Bratrská náklonnost v Duchu svatém.

**Naše Bratrská náklonnost je živá osoba
a tou osobou je Kristus.**

24. STRUKTURA ŽIVÉHO TĚLA

Atribut Bratrské náklonnosti z 2Pt1:5-7 v sobě skrývá všechny oblasti sociálních vazeb. To, čím se liší společenský rozměr života církve od všeho, co známe ze světa, by měla být „**organičnost**“, kterou zatím ani tradiční církve, ani moderní sociální vědy pro jakoukoliv lidskou společnost neznají.

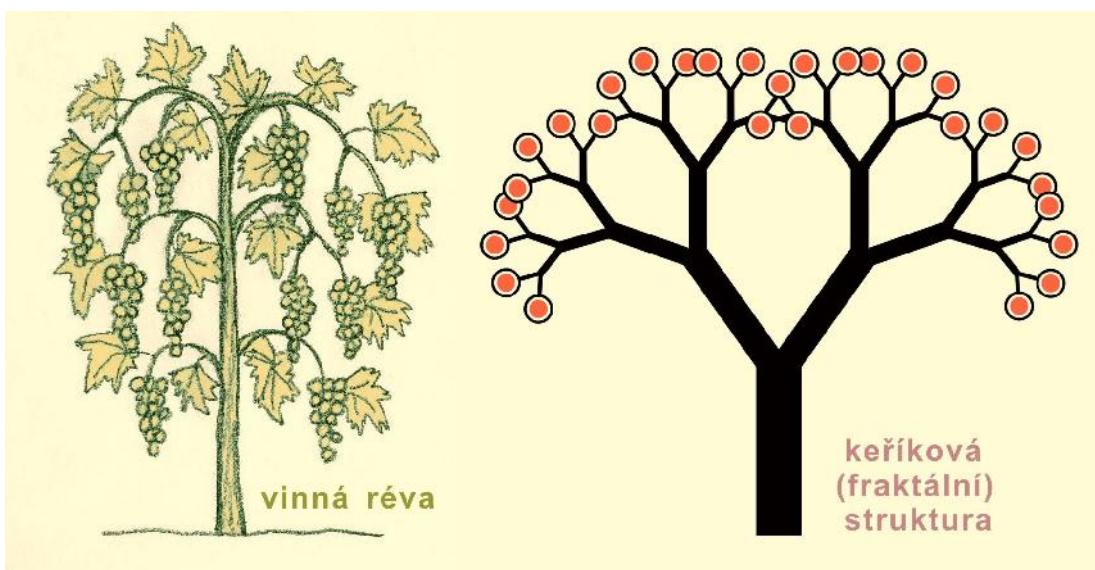
To, co je teď třeba lépe poznávat, je funkčnost a struktura živého těla. Někdy nám ukáže víc obraz z živočišné, jindy z rostlinné říše. Ježíš sám sebe přirovnával k vinnému kmene a nás ke svým ratolestem, které nesou dobré ovoce, když berou mízu z toho kmene.

Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmenci, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmén, vy jste ratlesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť bez mne nemůžete činit nic.

Jan 15:4-5

Ježíš v NEBI nás potřebuje k tomu, aby vůbec nějaké ovoce Ducha svatého na ZEMI bylo, neboť samotný kmen nikdy ovoce nenese. (Ježíš nesl ovoce své osobní služby, když chodil po této zemi jako člověk a svou sílu bral z Otce.) Proto je třeba vědět jak funguje živé tělo, jak jsou údy strukturované, jak berou mízu z kmene, jak jsou jednotlivé orgány těla řízeny hlavou těla, jak spolupracují jednotlivé údy apod.

Pod pojmem „ratolest“ zahrnuji pouze koncové plodící větvičky. Některé sbory však mohou vypadat jako mohutné košaté ovocné stromy. Jak potom Bůh jedná v celé té substrukturě silných a méně silných větví, které pak tvoří vlastní strom. Jak Bůh tvoří všechny ty dílčí podkmény a kmínky, větve a větvičky nesoucí to velké množství koncových ratlestí?

Základní jednotkou církve je dvojice, nebo trojice Kristových služebníků, kteří se shodli na nějaké společné vizi, modlitební potřebě, nebo misijním úkolu, tam bývá Ježíš nejsnadněji a nejbližše přítomen mezi nimi.

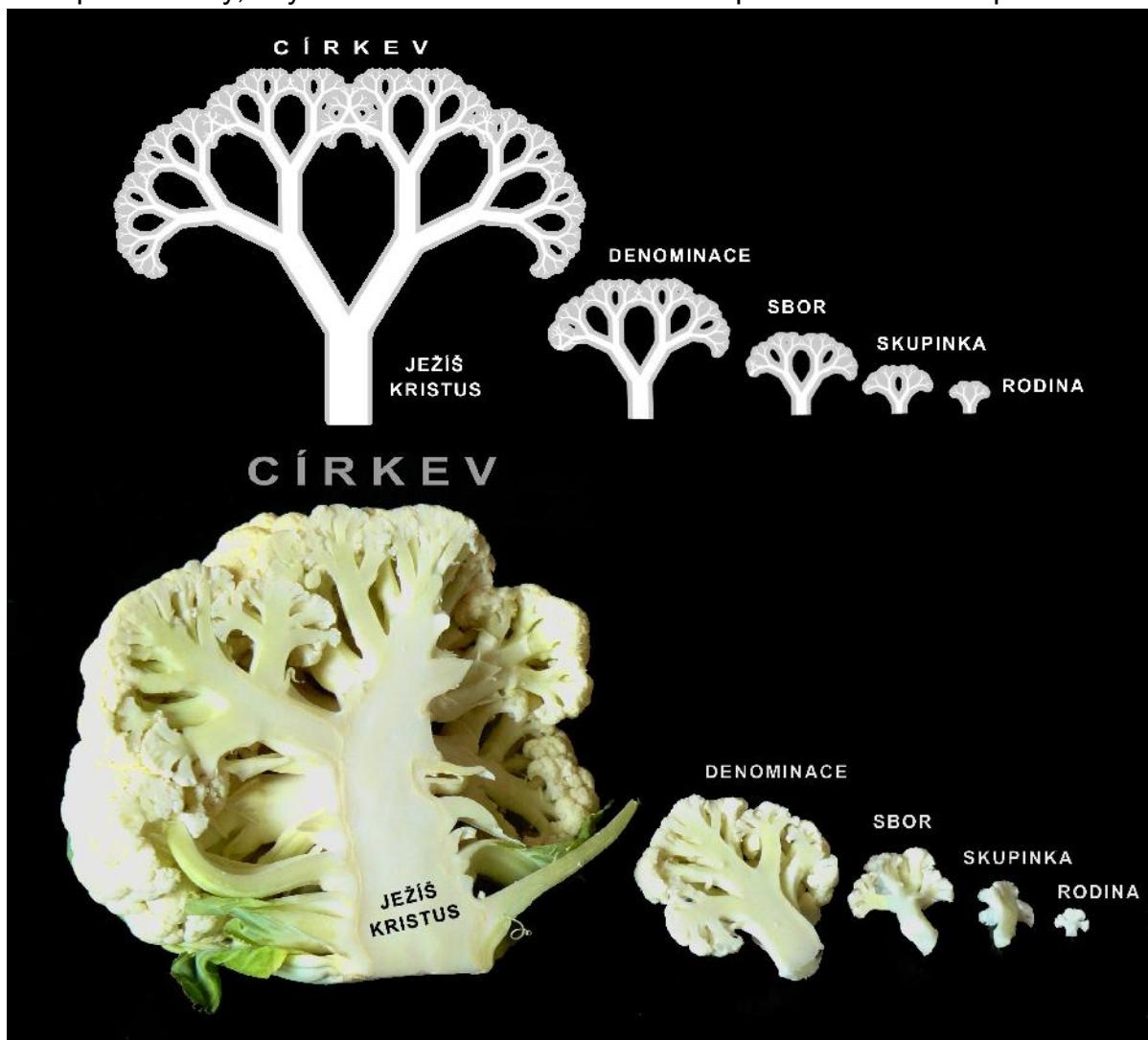
„Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mé, tam jsem já uprostřed nich.“

Mat 18:20

To je základní jednotka (buňka) církve od které se všechno odvíjí. Společenství nenarůstá po jednom člověku, ale je tvořeno vyššími celky složených z těch nižších. Další jednotkou (2-3 dvojice) je služební tým. 12-15 lidí tvoří „rodinu“, to jsou domácí modlitební skupinky (mohou být i menší), biblickým vzorem je 12 nejbližších Kristových učedníků – apoštolů. 25-75 lidí je prý počet vhodný pro výukové skupiny a malé sbory, vzorem je 70 učedníků,

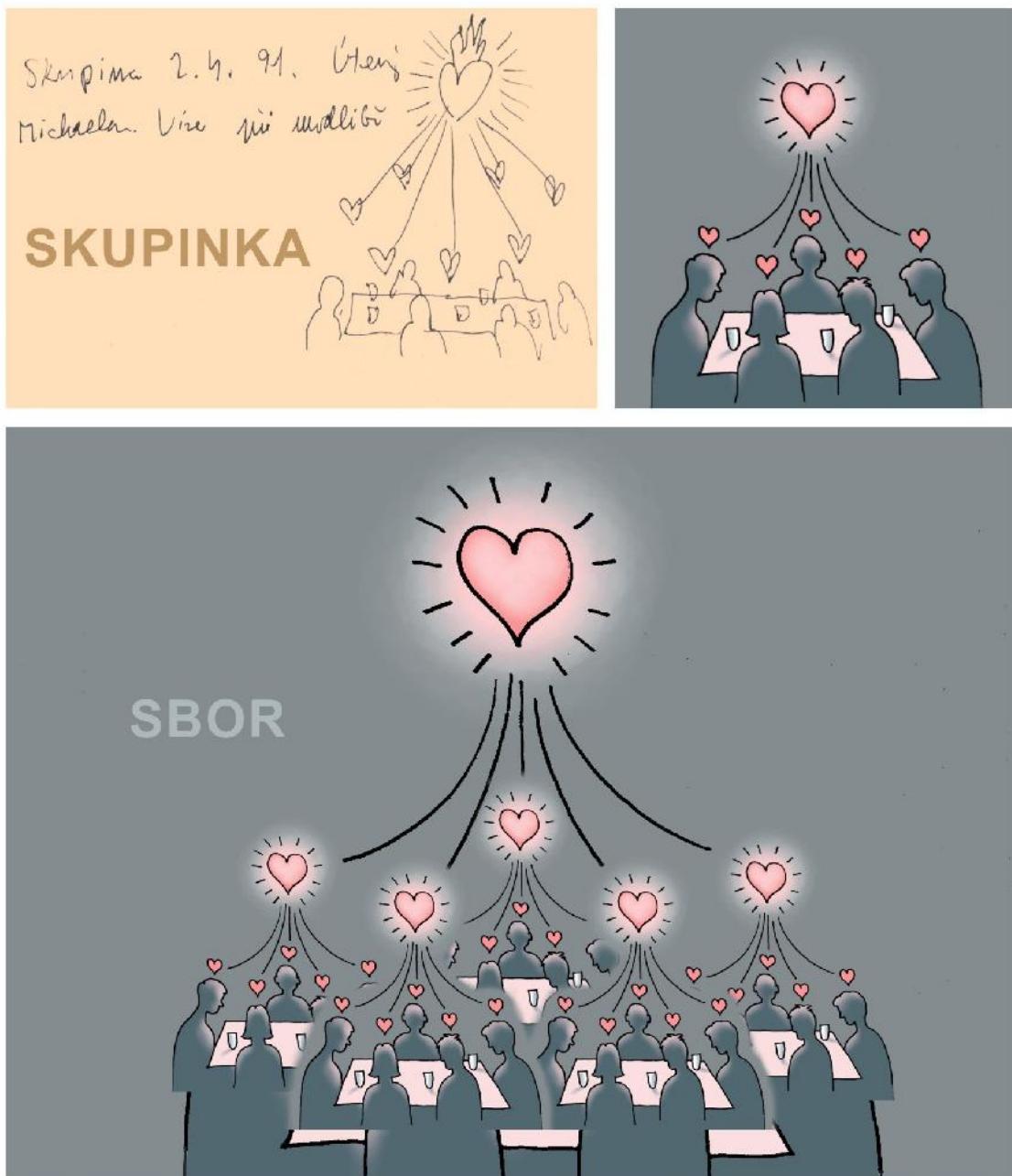
které Ježíš posílal po dvou do okolních vesnic. 120-150 lidí je už velký sbor, 200-500 jsou příležitostná a slavnostní shromáždění a nad 500 jsou už zástupy. (Toto dělení podrobně teoreticky i prakticky rozpracoval Neil Cole v knize „Církev 3.0“.)

Co je na tom „organického“? To ukazuje zjednodušená keříková (fraktální) struktura, která je přítomná v nejrozmanitějších obměnách snad ve všech přírodních tvarech a ne jen v rostlinné, ale i v živočišné říši. Celá naše nervová soustava včetně mozku, cévní a žilní systémy, vnitřní orgány, také plicní sklípky a kanálky jsou vždy tvořeny touto organickou keříkovou strukturou. Každá její část nese tvarovou informaci celku, jako např. u květáků. Každá odloupnutá „růžička“ květaku vypadá zblízka znovu jako celý květák, „geometrický kód“ toho tvaru je stále přítomen. Stejně je to i s Kristem a jeho církví. Každá její část také nese informaci celku. Každá domácí skupinka je plnohodnotnou církví a možná má i vyšší význam právě tehdy, když nese viditelné ovoce. Neodloupávat! Musí zůstat při kmeni!

O těchto souvislostech jsem začal přemýšlet hned záhy po svém obrácení. Pán Ježíš dal na naší skupince, kam jsem chodil, zajímavé prorocké vidění jedné mladé sestře. Vím, že to bylo přesně 2. dubna 1991, protože jsem si to zakreslil do notýsku (viz. obr.). Všichni jsme byli čerstvě znovuzrození a proto velmi horliví, nadšení a dychtiví po nových věcech. Den před tím jsme se všichni zúčastnili velkého celostátního setkání evangelikálních církví na Řípu, kde jsme se všichni horlivě modlili za českou zemi a města. Přijeli jsme nadšeni a plní Ducha svatého a druhý den jsme měli skupinku. Skoro všichni jsme byli u Pána asi tak půl roku, ale Bůh si nás společně mocně používal. Té sestře bylo teprve 14 let. Během modliteb měla prorocké vidění: viděla jak se nad hlavou každého z nás, jak jsme tam

seděli kolem stolu, objevilo malé zářící srdíčko a uprostřed nad stolem jedno velké srdce. To byl Ježíš. Pak se všechna ta naše srdíčka dala do pohybu, splynula dohromady s tím velkým a to se rozzařilo nádherným jasem. To bylo celé, ale mne to tak silně zaujalo, že jsem si to zaznamenal. Byl to duchovní obraz té situace, kterou jsme právě zakoušeli. Vůbec jsem si neuvědomoval vzácnost té chvíle. Nikdy jsem už nezažil tak vzácně Duchem svatým sjednocenou domácí skupinku. Neřešily jsme žádné osobní problémy nebo spory, jenom jsme se modlili a zpívali.

Ježíš byl mocným způsobem svým Duchem přítomen mezi námi a tímto viděním nám to dal na vědomí. Domácí skupinka je další základní jednotkou církve, je také jako ratolest, která by měla nést hojně ovoce. Keříkové (fraktální) rozvětvení této základní jednotky ukazuje, jak je Ježíš přítomen, nejen v každém z nás, v každé domácí skupince, ale i v každém sboru a ve všech dalších strukturách církve, jako jediného těla Kristova, jen s tím rozdílem, že kmen je tentokrát v NEBI a jeho ratolesti dole na ZEMI.

Jde tedy o strukturu nadpřirozeného světa, o věci neviditelné. Podobně jako Mistr Jan Hus před 600 lety odvážně prohlásil na základě Písma, že hlavou církve není papež, ale

Kristus, je třeba dnes směle dodat, že to platí pro celé tělo Kristovo, tedy i o všech jeho částech, o denominacích, sborech (farnostech), i o každé domácí skupince. Myslím si, že to již dnes není nic převratného a nikdo proti tomu snad nebude nic namítat. Řeším zdejinou věc, nadpřirozenou strukturu živého těla. Řekne-li někdo, že Ježíš je hlavou všech sil na NEBI i na ZEMI, má sice pravdu a nic tím nezkazil, ale o struktuře těla nám to opět nic přesnějšího neřeklo. Řešením jsou andělé.

Andělé církvi

Každá domácí skupinka má svého anděla, stejně tak každý sbor a denominace. Když psal apoštola Jan dopisy církvím v Malé Asii, diktoval mu Duch svatý: „Piš andělu církve...“:

Andělu církve v Pergamu piš: Toto praví ten co má ostrý dvousečný meč: „Vím kde bydlíš: tam, kde je trůn satanův. Avšak pevně se držíš mého jména a nezapřel jsi víru ve mne...“

Zj 2:12-13

Přestože Janovy dopisy sedmi církvím (2 a 3 kap.: Zj) obsahují i různá praktická zdělení, pokárání a usvědčení týkající se pouze lidí, přesto jsou adresovány přímo andělům těchto církví a Duch svatý je oslovoval v první osobě: „Vím, kde bydlíš...“ apod. Pán nám tím dává na jevo, že svou církev vidí jako jedince, jako svou nevěstu, kterou oslovoval v první osobě a to na všech úrovních svého těla. Církev by se jako jednotný „živý organismus“ měla jevit i navenek, mělo by to na ní začít být vidět tak, aby si této odlišnosti okolní svět všiml.

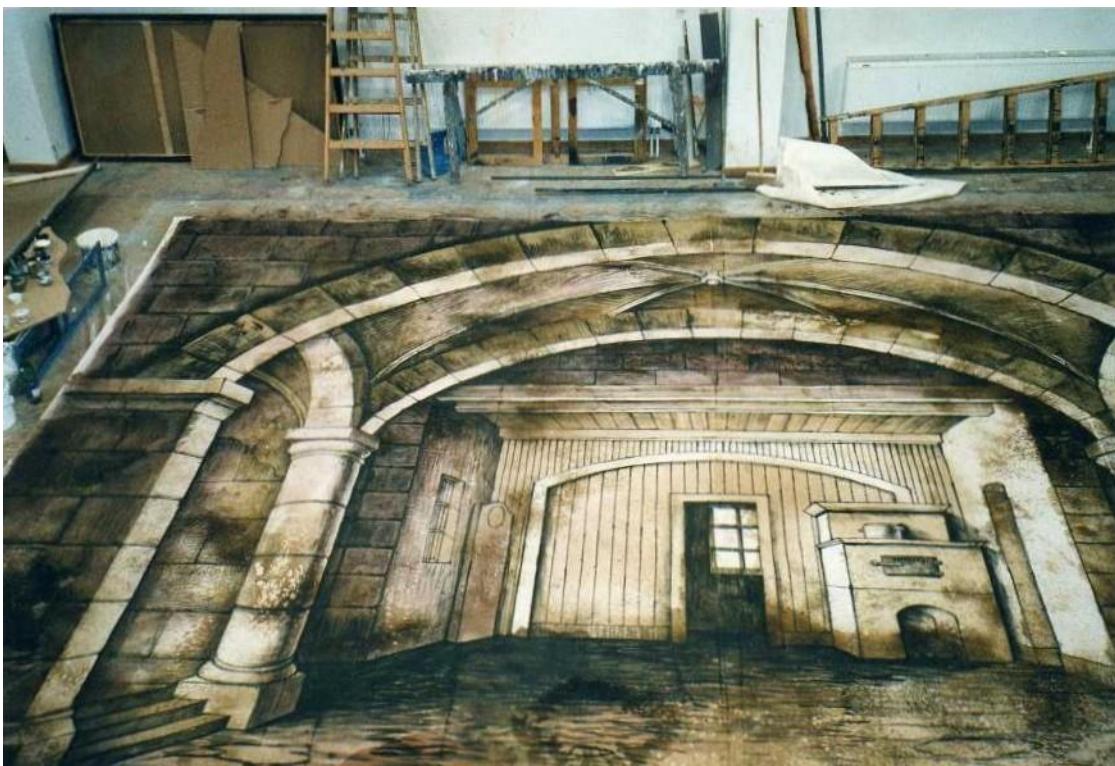
Obrázek ukazuje zidealizovanou představu situace v neviditelné oblasti (v ponebesí) nad městem Pergamon v době, kdy apoštola Jan psal svůj dopis. Kdyby někomu tehdy opravdu spadly šupiny z očí, možná by uviděl litou bitvu mezi zástupy andělů a temnými silami, jako se to stalo Elíšovu prorockému žákovi ve městě Dótanu (viz.: 2 Kr 6:15-17).

O andělech nevím skoro nic. V Písma jsou vždy vykonavatele Boží vůle, jsou prostředníky (posly) mezi Bohem a člověkem, nebo bojovníky v duchovním boji. Od letnic (vylití Duchu svatého) se jejich výskyt a kontakt s lidmi výrazně snížil.

Styk s anděly už dnes není bezprostředně nutný, Duch svatý je, co se přenosu informací týče, mnohem přesnější a rychlejší než andělé, je jako internet vedle osobního kurýra. Andělé jsou však dál vykonavatele Boží moci v duchovním boji nad městy a státy. Také např. v obdobích probuzení zvláštními nadpřirozenými projevy moci chrání kazatele i celé evangelizační prostory před napadením satanistů, okultistů a provokatérů (viz. knížka od Carlose Annacondii „Satane poslyš“). Proto anděly vždy spojuji s výkonem Boží moci v nějakém vnějším prostoru. Duch svatý jedná v nás i mezi námi, ale k tomuto jednání mezi námi si může povolávat i anděly. Kdybychom o tom věděli více, asi bychom mohli Pána žádat o více andělů.

Uklízecí a pracovní andělé(?)

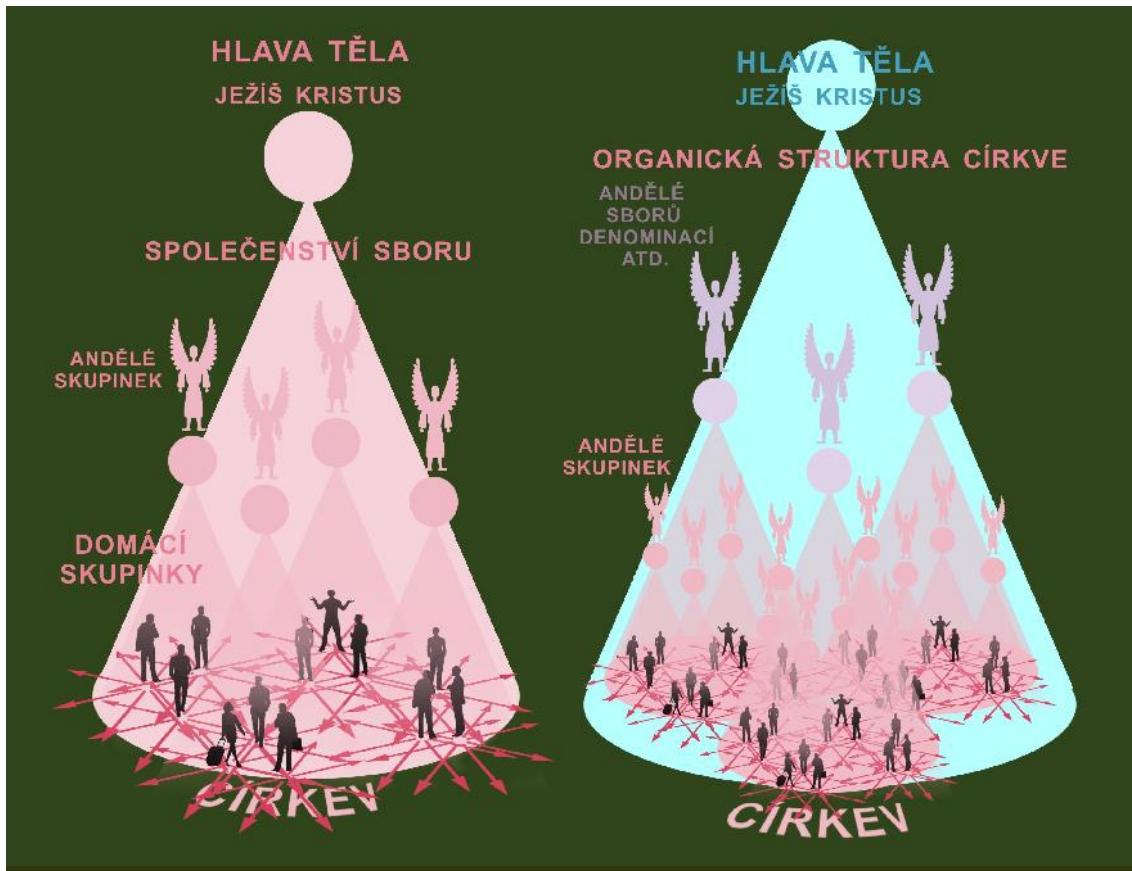
Jeden čas mne bavilo prosit Pána o uklízecího anděla. Bral jsem to ovšem tak trochu s humornou nadsázkou. Když se mi v uklízení začalo dařit, viděl jsem to tak, že anděl přišel, uklízel jsem pak celý den a velmi mne to bavilo. Když se mi však nedařilo, anděl nepřišel, pak jsem to raději vzdal, stejně by to nemělo smysl a dělal jsem raději něco jiného. Víme, že vždy záleží na DUCHU svatém a jenom on ví, k čemu jsou potřební andělé a k čemu ne. Jednou jsem měl velké požehnání v práci při malování kulis v divadelních dílnách. Pán mi poslal malovacího anděla. Sám jsem se divil, jak mu to pěkně šlo od ruky. Řekl jsem si, že toho využiju i pro svůj vlastní obraz. Napnul jsem si malé plátno na podlaze malírny hned vedle té kulisy a po pracovní době jsem přeskočil na ten svůj obraz. Okamžitě jsem se ocitl v duchovním vakuu, moje ruka hned ztratila jistotu tahu, kompozice se mi rozhodila, přestal jsem výtvarně vidět jakoby naráz a zázrakem. Malovací anděl byl asi poslán jen k práci pro liberecké divadlo, nikoliv k mému vlastnímu malování. Zřejmě to bylo svrchované rozhodnutí Ducha svatého a jistě měl k tomu i své důvody, jestli v tom ovšem hráli svou roli také andělé, to opravdu nevím.

Naši víru v Boží slovo zjevené v Písmu do značné míry určují naše představy. Tak, jak si to představujeme, tak tomu věříme. Saduceové v dobách první církve (Sk 23:8) nevěřili v existenci andělů, ani ve vzkříšení z mrtvých. Jaká mohla být jejich představa Nebeského království, se lze jen stěží domýšlet. Šlo snad jen o jakýsi blažený stav duše přímo v Bohu mimo jakýkoliv prostor a bez jakýchkoliv komunikací a vztahů?

Nebeský Jeruzalém je však konkrétním místem, je to prostor, město ve kterém je příjemné být. Jsou tam domy, příbytky, které nám Pán připravuje, jsou tam stromy, květiny a zvířata, jsou tam chodníky ze zlatých dlaždic. Ty chodníky tam jsou proto, aby se po nich chodilo a to zlato proto, aby se po něm šlapalo.

Existence andělů je podle mne nemyslitelná bez existence stvořených duchovních prostor, ve kterých se mohou volně pohybovat a věrně je podle Boží vůle střežit a zabezpečovat. Také církev je takovým duchovním prostorem a její organickou strukturu i hierarchii autorit v ponebesí též zabezpečují andělé. Tedy těmi různě silnými větvemi všech těch košatých ovocných stromů velkých sborů nejsou lidé, ale jen Duch svatý a andělé jako jejich strážci.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Společenství církve dáno součtem jedinců, ale je tvořeno vyššími a nižšími celky (týmy, sbory, denominacemi a skupinkami)

Co je na tom „organického“ ukazuje zjednodušená keříková (fraktální) struktura, která je přítomná v nejrozmanitějších obměnách snad ve všech přírodních tvarech.

Celá nervová soustava včetně mozku, cévní a žilní systémy, vnitřní orgány, plicní sklípky a kanálky, to vše je vždy tvořeno touto organickou keříkovou strukturou.

Každá část fraktálu nese tvarovou informaci celku, jako např. u květáků.
Stejně je to v těle Kristově – církvi.

Nebeský Jeruzalém je konkrétní místo (prostor) s příbytky, které nám Pán připravuje. Také církev je takovým duchovním prostorem jejíž organickou strukturu i hierarchii autorit zabezpečují andělé v ponebesí.

25. DVA PRVOCI V NAŠEM TĚLE

Současná věda a lékařské poznání lidského těla nám dnes umožňují rozšířit biblická podobenství o církvi jako těle a nás jako jeho údech o nové dimenze a souvislosti.

Základní formou života je živá buňka. Když Bůh stvořil buňku v podobě jednobuněčného živočicha (prvoka) a viděl, že je to dobré, uschoval si tento „výrobní software“ pro další dílo a využil jej pak při tvorbě všech ostatních mnohobuněčných živočichů a rostlin, včetně člověka.

Neexistuje žádný živý organismus, který by neměl základní strukturu buňky (jádro – obal), a který by byl stvořen z jiných stavebních kamenů, než z buněk.

(Vyjimku tvoří jen primitivnější a jednodušší tvorové než je prvok a jsou bakterie a viry.)

Pokud vím, v našem těle žijí jen dva druhy samostatně se pohybujících prvaků, kteří jsou nedělitelnou součástí našeho těla. Tím nemyslím parazity, ani organismy žijící v symbioze v našem zažívacím traktu a pomáhají nám trávit. Máme na mysli pouze takové buňky, které mají ve svých jádrech genetický kód našeho lidského DNA.

Tento kód DNA obsahující veškerý „výrobní software“ našich těl se vsemi odlišnostmi má ve svém jádře každá buňka ve všech tkáních všech orgánů a údů našeho těla. Buňky v těchto tkáních jsou nalepeny jedna na druhou a společně slouží jen tomu orgánu, kterého jsou součástí.

Ačkoliv i tyto buňky žijí svůj autonomní život stejně jako pravoci, pravoky nejsou.

Pravoci se vždy pohybují volně jako samostatní jedinci a netvoří tkáně. I my máme ve svém těle takovéto buňky, které se volně pohybují a slouží celému tělu.

Vím jen o dvou typech těchto buněk vykazujících fyziologii i morfologii regulérních prvaků: jsou to bičíkovec – **spermie** a měňavka (améba) – **bílá krvinka**.

Tyto dva druhy prvaků v našem těle jsou názorným obrazem odlišnosti a vzájemného vztahu Zbožnosti a Bratrské náklonnosti podle 2Pt1:5-7.

Spermie

Spermie je dobrým vzorem pro naší Zbožnost, ve které máme běžet tak, abychom dostali první cenu a vavřín vítěze.

Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali! **1Kor 9:24**

Ve Zbožnosti se tedy nebudu poměřovat s bratrem, mám běžet tak, jako bych to měl být právě jenom já, který bude v Kristově náručí první. Bůh ji má pro každého otevřenou stejným způsobem. Také spermie nesmí znát bratra, neboť jen jedna vítězí. Nemůže mít bratra za přednějšího než sebe a říci mu: „Brácho, já tě pouštím před sebe a jed', ať jsi tam první ty!“

Ve stejný okamžik jich na trať vyrazí prý až 30 miliónů. Všichni lidé na zemi jsou ti, kteří to už jednou vyhráli, už jsme tedy jednou byli nejlepší z nejlepších ve velkém zástupu jedinců. Co se Zbožnosti týče, měli bychom vyvinout stejnou sveřepost a pokusit se to zvládnout ještě jednou do Božího království. To se však týká jen našeho osobního vztahu s Bohem skrze Ježíše Krista prostřednictvím Ducha svatého.

Pro úplnost je třeba dodat, že tím jediným, který vyhrává, je právě jen on – Ježíš Kristus a ten už tam je, takže v tomto absolutním vítězství už stejně všichni máme smůlu.

Ta strukturální analogie s jedinou vítěznou spermií i zde v celokosmických podmírkách sedí naprosto přesně, ale to vůbec nevadí. Znamená to jen to, že žádný lidský duch už nemůže opanovat Nebeský Jeruzalém, nikdo z lidí se nemůže stát Pánem a hlavou celého těla, ten pravý a jediný vítěz byl předem Bohem vybrán a ten už tam je.

Tím zárodečným mateřským vajíčkem je zde Nebeský Jeruzalém jako vlajková mateřská loď celého těla Kristova.

Totéž, co se děle v každém mateřském vajíčku po oplodnění, dělo se i v nadpřirozeném světě jen jedenkrát ve vesmíru v Božím království po Kristově nanebevzetí. Zárodečná buňka nejprve rozmnoží sebe sama na množství tzv. „kmenových buněk“, které se začnou diferencovat tak, aby mohly začít vznikat zárodky **jednotlivých údů** budoucího těla.

Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo? Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jen jedno tělo.

1Kor 12:18-20

Ježíš také jakoby po dosažení NEBE rozmnožil sám sebe a teď má pro každého člověka na celé ZEMI připravenou jednu takovou „kmenovou buňku“ svého vlastního duchovního DNA a tou je Duch svatý. Stejně jako jsou různě diferencované kmenové buňky pro vznik různých orgánů v těle, tak jsou diferencované i dary Ducha svatého pro různé údy a jejich službu v těle Kristově.

A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, abychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.

Ef 4:11-13

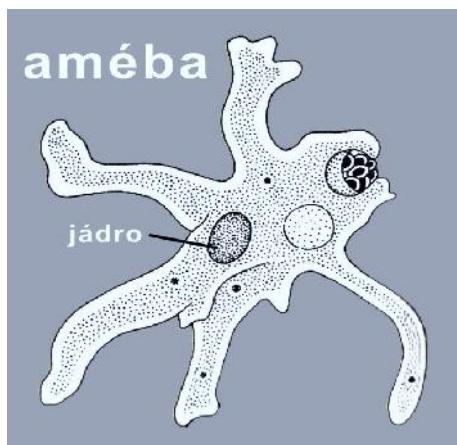
Kdo chce obstát v nebeském království, musí se nějak schovat do toho, který tam je první a jehož duchovní genetický kód teď určuje jednotu celého těla. Kvůli HŘÍCHU to však přestalo být samozřejmostí. Je třeba se v NEBI zaregistrovat, přijmout tuto „kmenovou“ příslušnost ke Kristovu DNA a celému jeho tělu - církvi a přistoupit na všechny jeho podmínky.

Máme proto být horliví ve své Zbožnosti a běžet tak, jako bychom chtěli být první u Ježíše Krista i když v něm vlastně vyhrávají všichni, kteří mu patří.

V tomto závodě o vavřín vítěze jde především o úplnou proměnu celého člověka podle duchovní DNA toho jednoho, který již zvítězil a dosáhl Neeského Jeruzaléma jako první.

Bílá krvinka

Jinak se to jeví s tím druhým prvkem našeho těla – bílou krvinkou. Bílá krvinka je naopak dobrým příkladem Bratrské náklonnosti, kterou podle 2Pt1:5-7 máme ještě přidat ke své Zbožnosti.

Bílá krvinka se nedere nikam kupředu, ale „myslí“ na ostatní buňky celého těla tak obětavě, že pro ně nasazuje i svůj život. Když dostaneme chřipku a smrkáme, jsou to právě různých sekretů samá mrtvá tělícka našich bílých krvinek, které obětovaly svůj život za záchranu zdraví celého těla. Bílá krvinka (a to snad ví každý ze školy) když uvidí bacil (virus) chřipky, pohltí ho – obteče ho svým měňavkovitým tělem, tím ho zneškodní, ale sama při tom zahyne.

Každá bílá krvinka má ve svém jádře informaci DNA o celém člověku. Podobně i my máme v Kristově Duchu ve svých jádrech (srdcích) „informaci“ celého těla Kristova, která převyšuje naši osobní identitu a vyjadřuje tak naši genetickou příslušnost k nebeskému Jeruzalému, kde se jednou celé tělo shromáždí.

Krátký příběh o bílé krvince v podobě bajky tuto souvislost snad přiblíží lépe:

Když jsem byl v lese na malinách, píchl jsem se do prstu o trn a kapka mé krve spadla do potoka. V té krvi byla jedna bílá krvinka, která se tam setkala s jinými měňavkami, kterých je v potoce mnoho. Potoční améby se divily: „Jé ahoj měňavko, kde se tu bereš a co to máš v sobě za informaci DNA? Vždyť to se snad vůbec ani nedá přečíst, copak něco tak složitého může někde existovat? Nejsi ty snad nějaká mimozemšťanka?“

„Né, to je celá DNA mého pána – člověka, mám ji ve svém srdci, miluji ho a věrně sloužím celému jeho tělu. To teď asi moc krvácí, ale moje sestry – bílé krvinky ho jistě zachrání.“

Mám za to, že tato alegorie výstižně popisuje náš vztah k Pánu Ježíši Kristu i k celému nebeskému Jeruzalému, jako reálnému místu v NEBI a skutečnému tvaru těla – církve.

Ne všechny bílé krvinky musí zahynout při výkonu své služby. Bílých krvinek je několik druhů, každý druh má jinou funkci, je jinak specializovaný. Některé mají za úkol likvidovat pouze mikroby a viry jako nositele infekčních nákaz, jiné odstraňují toxiny a různé cizorodé částice v krvi i ve vnitřních orgánech, jiné čistí tkáně od nemocných nebo uhynulých buněk vlastního těla, jiné rozpoznávají a likvidují geneticky (nádorově) změněné buňky.

Přehled bílých krvinek člověka							
TVAR							
NÁZEV	Neutrofil	Eosinofil	Bazofil	Lymfocit	Monocyt	Makrofág	Dendrická buňka

Vědci až v poslední době začínají odhalovat, jak překvapivě vysoce sofistikovaná je jejich vzájemná komunikace a organizace. Celá tahle parta bílých krvinek v těle se takto podobá dobře sehranému týmu hasičů a záchranářů. Jakmile dojde např. k poranění s kombinací kontaktu s toxicckými látkami, brzy o tom ví celá krevní soustava, bílé krvinky si okamžitě předávají „tajné“ signály, takže v krátkém čase se mobilizují týmy záchranářů, úzce specializovaných pro danou situaci a okamžitě se dostavují na místo určení.

Ne všechny bílé krvinky mají tvar améby, některé prý mohou dokonce měnit svůj tvar podle potřeby. Když má kulovitá krvinka krátký čas pracovat mimo řečiště krevního oběhu na vzdachu v otevřené ráni, promění se v měňavou dendrickou buňku (amébu) a když to stihne, nezahyne a včas najde cestu zpět do žíly, promění se znova do původního tvaru kulovité krvinky a žije dál.

Sama krev je živá a chová se jako jeden mocný, tekutý organismus plný smyslu, významu, složitosti a vnitřní komunikace. To, čím se bílé krvinky liší od ostatních prvoků ve volné přírodě, je jejich Bratrská náklonnost. Tato jejich lidskou vědou dosud netušená schopnost komunikovat a spolupracovat na společném díle, je zdá se napájena jakousi tajemnou, až vlastenecky oddanou věrností tělu, jehož genetickou informaci všechny chovají ve svých srdíčkách – v buněčných jádrech.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Známe jen dva typy buněk v lidském těle vykazující fyziologii i morfologii regulérních pravoků:
jsou to bičíkovec – **spermie**
a měňavka (améba) – **bílá krvinka**.

Spermie je vhodným předobrazem naší Zbožnosti, ve které máme běžet tak, abychom dostali první cenu a vavřín vítěze.

**Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni,
ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali!**
1Kor 9:24

Spermie nemůže mít bratra za přednějšího než sebe, aby mu řekla:
„Brácho pojď, já tě pouštím před sebe a jed', ať jsi tam první ty!“

V tomto závodě o vavřín vítěze jede v křesťanství o úplnou proměnu celého člověka podle duchovní DNA toho jednoho jediného, který již zvítězil a dosáhl Nebeského Jeruzaléma jako první.

Bílá krvinka je naopak dobrým příkladem Bratrské náklonnosti, kterou podle 2Pt1:5-7 máme připojit ještě ke své Zbožnosti.

**Bílá krvinka se nedere nikam dopředu,
ale „myslí“ na všechny ostatní buňky celého těla tak obětavě,
že pro ně nasazuje i svůj život.**

Celé party různých bílých krvinek v našem těle komunikují a spolupracují při záchranných akcích a tak se podobají dobře sehraným týmům hasičů a záchranářů.

Krev sama o sobě je živá, chová se jako jeden mocný, tekutý organismus plný smyslu, významu, složitosti a vnitřní komunikace.

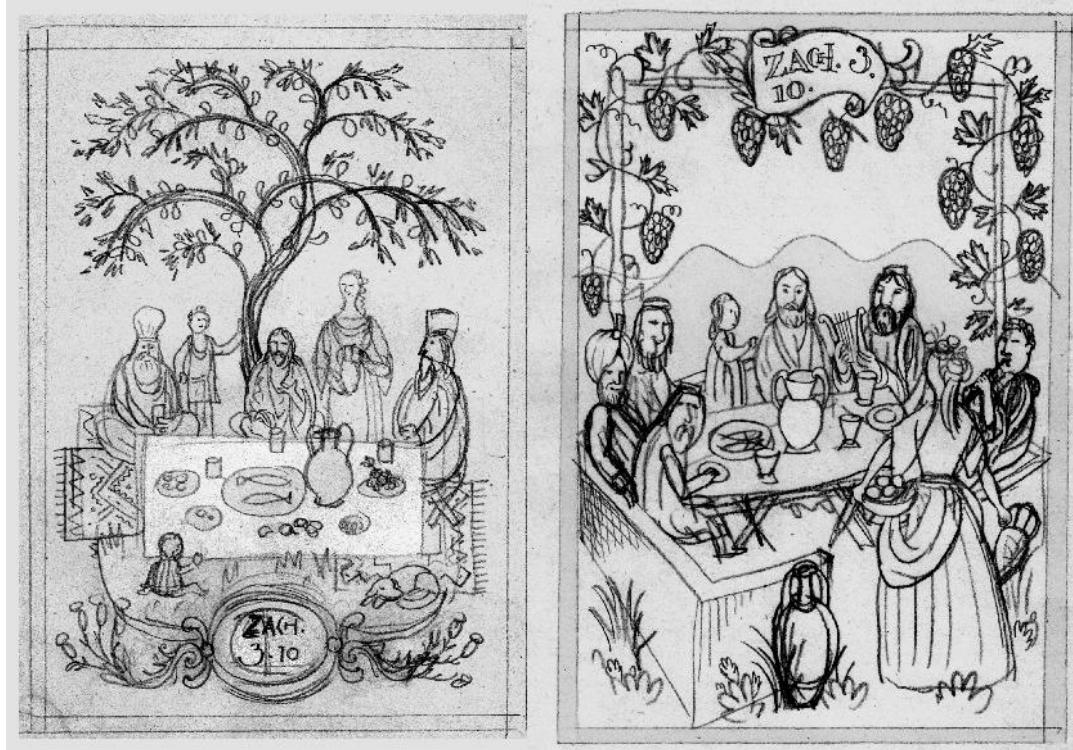
26. BRATRSKÁ NÁKLONNOST PRAKTICKY

Praktickou potřebu společenství v církvi jsem zakoušel od samotného začátku. V prvních letech víry jsem se soustředil výhradně na společné nedělní obedy. Byl jsem rád, když mne někdo pozval po nedělním shromáždění buď domů, nebo do restaurace na oběd, kde jsme pak probírali kázání z toho dne a sdíleli své osobní zkušenosti s vírou. Zvláště v letních měsících jsem uvítal posezení v zahradních besídkách, které se tehdy po pádu totality začaly v Liberci hustě objevovat. Neuměl jsem si představit, že bych po nedělním kázání měl zůstat sám a tak jsem také občas pozval i dost početnou skupinu do pizzerie nebo zahradní restaurace a měl jsem radost, že je mohu pohostit. Uvědomoval jsem si, že navzdory snaze o abstinenci od alkoholu jsem byl stále ještě dost závislý na hospodském prostředí, proto jsem toto společné stolování s křesťany, zmrzlinu místo piva a přítomnost Ducha svatého v rozhovorech přijímal jako terapii a plnohodnotnou náhradu za alkohol. Pán mi tento způsob obecenství 3 – 4 roky toleroval a často i žehnal, ale později už ne. Už od dětství jsem měl rád rodinné oslavy narozenin a svátků, na které se pravidelně dostavovali také děda s babičkou. Všichni jsme pak poseděli u pohoštění, nikdo nikam neodcházel a společně jsme si povídali asi 2 – 3 hodiny.

Dokonce ani na vojně, kde jsem byl velitelem celoučtvarové aranžovny s úkolem zajišťovat výzdobu a „názornou agitaci“ pro celý útvar a vedl asi osm vojáků – aranžérů, jsem usiloval o tento druh obecenství. Vždy po večerce jsme zůstávali na aranžovně, uvařili si čaj, občas také pozvali vhodné hosty a v klidu si asi hodinu nebo dvě povídali o životě, o umění, o lásce, o vesmíru a tak. Vzpomínám si, jak mi jednou jeden voják řekl: „To je hrozný, Jardo, když ty odjedeš na opuštěák, já už se nemůžu dočkat a těším se na ty večery při čaji na aranžovně. Bez tebe je tu jenom hluk a zmatek.“ Skoro se mi chce věřit, že už tenkrát tam s námi všemi byl Pán.

Obecenství u stolu má své kořeny ve Starém zákoně a jako biblickou oporu pro nedělní zvaní křesťanů do restaurace nebo domů na oběd jsem si tehdy oblíbil tento starozákonní verš, který jsem tehdy prožíval velmi autenticky a opravdově:

Onoho dne pak, je výrok Hospodina zástupů, pozvete jeden druhého pod vinnou révu a pod fíkovník.“ Zach 3:10

Také Ježíš trávil hodně času sdílením se svými učedníky u společného jídla, navštěvoval také spolu různé lidi a stolovali u nich. Společné stolování bylo v židovské tradici výrazem sjednocení. Vždyť i samo slovo „spasení“ má základ v pojmu „shromáždit na pastvě“ a v přeneseném duchovním významu znamená „shromáždění na nebeské hostině“.

U jídla však nelze zůstat, přeci jen se týká převážně těla a obecenství při něm pak může snadno sklouznout do přízemní tělesnosti.

Společenský rozměr křesťanské víry přesahuje rámec osobní Zbožnosti jedince do nových dimenzí. Co to může znamenat prakticky pro každého jedince a co pro konkrétní skupinu křesťanů jako celek, to nebude tak snadné definovat. Bude třeba pečlivě odlišit tyto dva postoje.

Když se znovu odvolám na výrok Watchmana Nee: „**Ježíš je všemi duchovními věcmi**“ a je-li i Bratrská náklonnost duchovní věcí, pak je i taková věc živá a je také osobou Ježíše Krista.

Při jednom rozhovoru s jedním kazatelem jsem prohlásil: „Naše Bratrská náklonnost je osoba a tou osobou je Ježíš Kristus.“ Řekl mi, že takto se to brát nedá. Nebyl jsem si v tu chvíli zcela jist, jestli opravdu nejsem trochu mimo, ale zároveň jsem cítil, že to možná dnes právě takto začne být zapotřebí brát. Bude ale třeba, abych přesně a lépe definoval, co mám na mysli, když něco takového tvrdím.

Spermie a krvinka nám poskytly zatím jen jakýsi ideový návod. Jak ale prakticky rozlišit Bratrskou náklonnost od Zbožnosti v běžném každodenním křesťanském životě?

Objevil jsem však tři základní atributy křesťanského života, se kterými nelze začít sám u sebe doma a na které nám už osobní Zbožnost rozhodně stačit nebude. Jsou to:

Synergie – bratrská součinnost (je to něco víc než jen běžná vzájemná spolupráce)

Understanding – vcítěné pochopení (doslova – umění stát pod situací toho druhého)

Oběť – ve smyslu být připraven obětovat se pro druhé

Synergie

Bez modlitební součinnosti křesťanů by vlastně nebylo možné vítězit nad silami temnoty. Nadpřirozená moc společné modlitby je vyjádřena už v Mojžíšově písni:

Jak to, že jeden zažene tisíc a dva zaženou na útek deset tisíc!

5 Moj 32:30

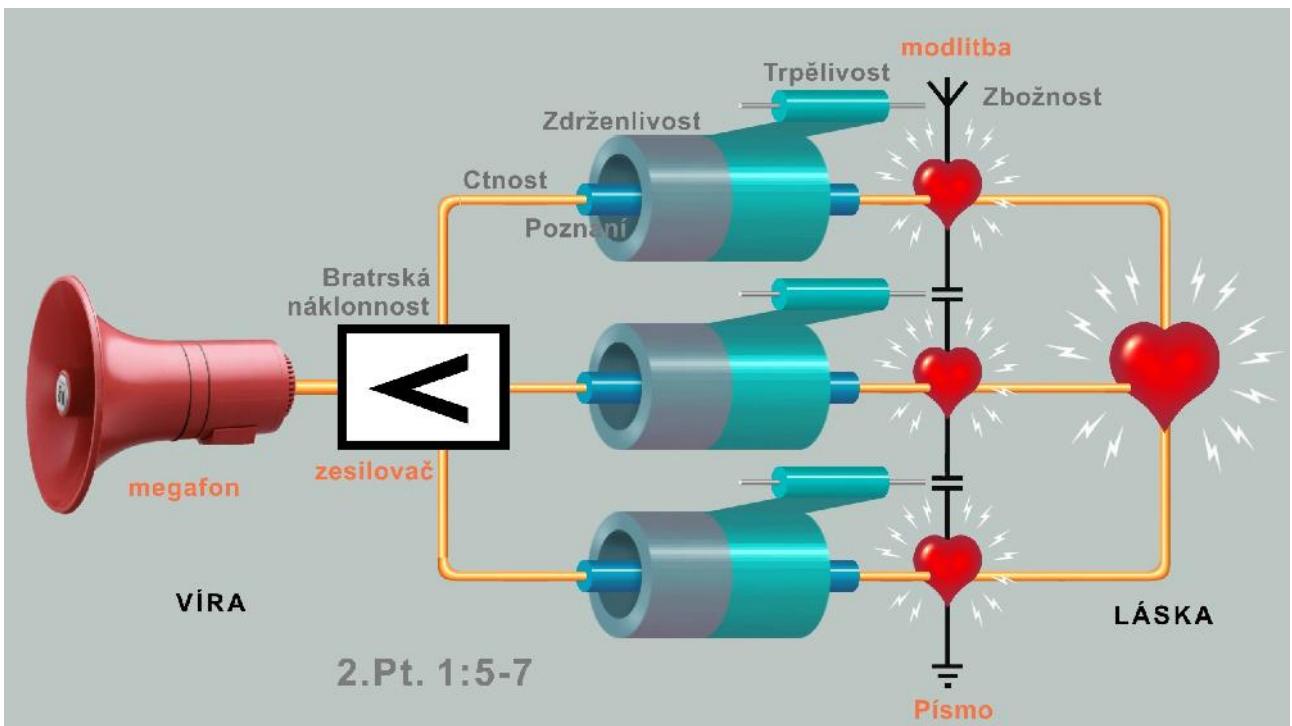
Tak silně exponenciální nárust Boží moci je nadpřirozeným úkazem duchovní součinnosti bratří, kteří se sjednotili v modlitebním úsilí za nějakou společnou věc. Výsledná účinnost takových modliteb je pak mnohonásobně vyšší, než by byl jen prostý aditivní součet, kdyby se samostatně modlili jednotlivci. V modlitebním sjednocení má Ježíš větší prostor k projevení své vlastní moci. Sám tento Mojžíšův exponenciální nárust potvrzuje slovy:

„Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mého, tam jsem já uprostřed nich.“

Mat 18:19-20

Když se modlím sám, mohu se modlit jen v síle té Víry a Zbožnosti, jaké jsem sám dosáhl, ale když se modlíme dva nebo tři, tvoříme již malé společenství a v něm už má Ježíš možnost být osobně přítomen uprostřed nás. Něco takového nemohu trénovat doma sám o samotě. Když se nás tedy modlí víc, máme opravdu něco navíc, co už nevychází jen z osobní Zbožnosti jedince, ale přímo z podstaty společenství. Je to něco, co do toho nevnáší nikdo z přítomných, ani není dáno jen prostým součtem přítomných. Tato bratrská synergie funguje jako mocný zesilovač a je to sám Ježíš Kristus.

Avšak ne všichni křesťani to tak vnímají a mnozí možná ani netuší, že něco takového jako bratrská synergie funguje. Modlí se sice společně, ale ve skutečnosti každý sám vedle sebe.

Vůbec nemám přehled, kolik lidí si toho všímá jako já, většinou se o tom nemluví, ale vím, že nejsem sám. Dokonce jeden světově uznávaný zahraniční kazatel na jedné pražské konferenci řekl přibližně toto:

„Jsou křesťané, se kterými když se modlíte, tak první dvě minuty věříte, že se modlí s vámi. Další dvě minuty už máte pocit, že se modlí jen sami vedle vás a po pěti minutách jste přesvědčeni, že se modlí proti vám.“ Myslím, že přesně rozumím o čem mluvil. Do té doby jsem trpěl pocitem viny, že chyba je jen na mé straně a bude to asi tím, že jsem příliš přecitlivěl (to možná jsem) a možná mám i ducha kritiky a jsem závislý na člověku.

Nemusí to tak být. Modlitbu vždy vnímám jako zvláštní druh duchovní komunikace nejen mezi Bohem a mnou, ale i mezi těmi, se kterými se společně modlím. Jinak jsem se modlil se svou nemocnou maminkou, která uvěřila ve stejný čas na základě mého svědectví a jinak se modlím třeba se svým prorocky obdarovaným pastorem. Kdybych se takto modlil i se svou matkou, asi bych ji brzy vyděsil a odradil od dalších modliteb.

Vždy se snažím hledat v tom druhém Ježíše Krista a zároveň v sobě jeho pohled na toho druhého. S maminkou jsem se modlil tak, aby mi rozuměla, jako bych se nemodlil jenom za ní a její uzdravení, ale také tak trochu místo ní, jakoby na jejím místě.

Jistý čas docházel na naši domácí skupinku jeden velmi horlivý a zbožný bratr. Nesedával však při modlitbách s ostatními v kruhu u stolu, ale stál opodál, ruce měl před sebou mírně zvednuté, tvář obrácenou vzhůru, oči zavřené a neustále něco potichu ševelil v jazycích. Ostatní tím vůbec nerušil (alespoň nikdo si na nic nestěžoval), jenom mě. Připadalo mi, že si tento bratr chodil na skupinku jen kvůli své vlastní osobní Zbožnosti a o Bratrské náklonnosti nic nevěděl. Do skupinky vlastně nic nepřinášel.

Když jsem to konzultoval přímo s pastorem sboru, uznal, že to může působit divně vůči skupince, ale když je takto veden Duchem svatým, tak mu v tom přeci nemůžu bránit.

Opravdu byl veden takto Duchem svatým? Kdyby jeho vnitřní postoj byl od začátku nastaven do společenství, např. ve snaze přinést prorocké slovo pro někoho ze skupinky, asi bych toto jeho chování nevnímal ve svém nitru tak silně jako rušivý moment.

Rozhodně však nechci někomu něco zakazovat, nebo nařizovat. Důvody a motivy srdce mohou být různé. Ten bratr byl tak horlivý, že později v jednom krajském městě založil sbor, ten se mu však brzy rozpadl a od té doby je (pokud vím) bez církve.

Ani prvotní církev za apoštola Pavla nebyla ušetřena různých otázek a dohadů o tom, co je prospěšné pro celý sbor a co jen pro jednotlivce:

Kdybys děkoval Bohu ve vytržení, jak by ten, kdo do toho není zasvěcen, mohl říci Amen k tvému díkůvzdání, když nerozumí tomu, co říkáš? Ty sice dobře vzdáváš díky, ale druhý z toho nemá žádný užitek. Děkuji Bohu, že mám dar mluvit jazyky více než vy všichni, ve shromáždění však – abych poučil i druhé – raději řeknu pět slov srozumitelně než tisíce slov ve vytržení.

1.Kor 14:16-19

Co z toho plyne, bratří? Když se shromažďujete, jeden má žalm, druhý slovo naučení, jiný zjevení od Boha, ještě jiný promluví ve vytržení a další to vyloží. Všecko atď slouží společnému růstu.

1.Kor 14:26

Apoštol Pavel zde neřeší jen otázku tzv. „mluvení cizími jazyky“, což je dar Ducha svatého v charismatických církvích běžně užívaný, ale hlavně celkový přístup ke společenství při společném shromažďování s ohledem na případné hosty z řad nevěřících. Každé nedělní shromáždění církve by totíž mělo stále zůstávat místem veřejně přístupným, což v těchto církvích často přestalo být zvykem. Mají mít křesťani ohled na druhé ve svém okolí, nebo si jich nemají všímat a soustředit se jenom na Pána?

Tyto nové společenské otázky začínají dnes řešit někteří současní američtí autoři.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Obecenství u stolu má své kořeny ve Starém zákoně
a mělo by být běžné i pro dnešní setkávání křesťanů mimo pravidelná shromáždění.

**Onoho dne pak, je výrok Hospodina zástupů,
pozvete jeden druhého pod vinnou révu a pod fíkovník.“
Zach 3:10**

Objevil jsem tři základní atributy křesťanského života,
se kterými nelze začít o samotě
a na které nám už osobní Zbožnost rozhodně stačit nebude. Jsou to:
Synergie – bratrská součinnost
(je to něco víc než jen běžná vzájemná spolupráce)
Understanding – vcítěné pochopení
(něco víc než soucit – doslova: umění stát pod situací toho druhého)
Oběť – ve smyslu být připraven obětovat se pro druhé

27. SPOLEČENSKÝ ROZMĚR VÍRY

Nové otázky, týkající se společenského rozměru křesťanské víry začínají více do hloubky zkoumat někteří američtí autoři, mezi nimi např. Neil Cole v knize „Církev 3.0“.

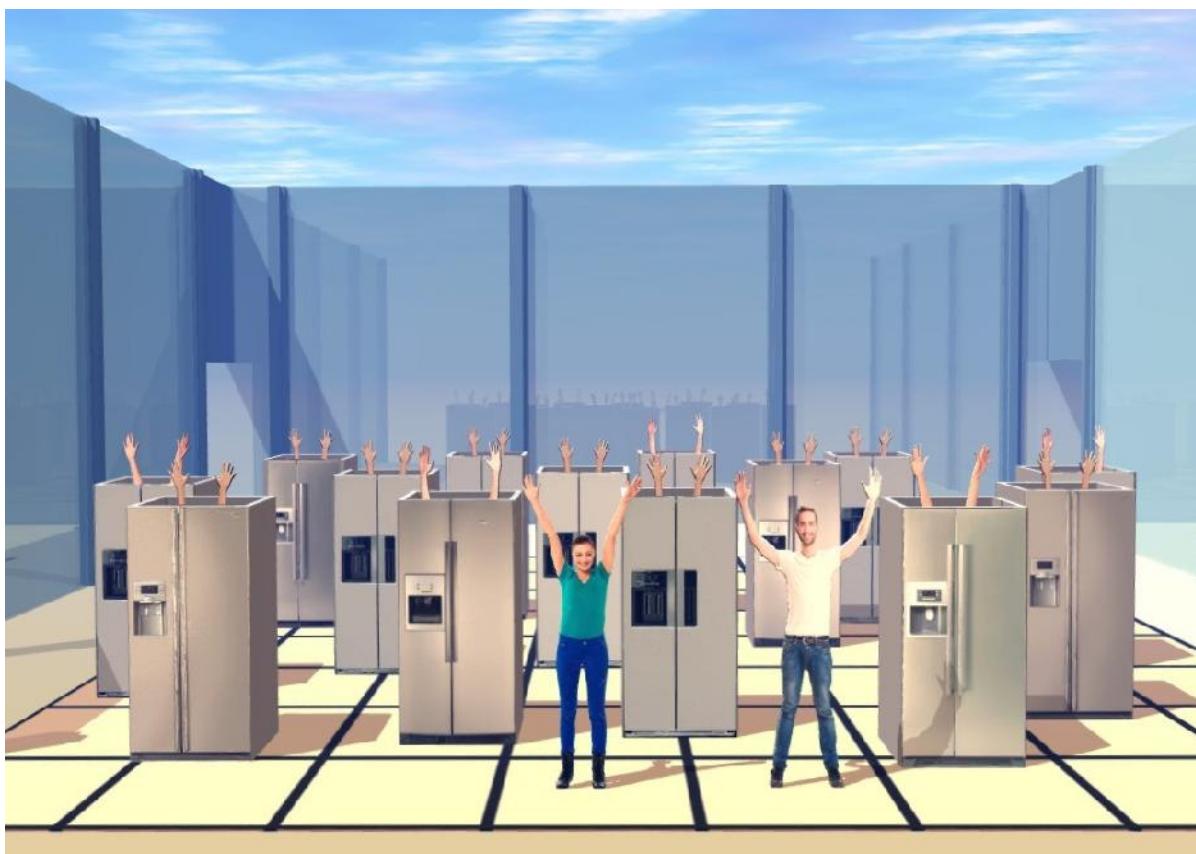
Zaujala mne metafora „americké ledničky“ v předmluvě k této knize od Francise Chana:

Dokonce si vzpomínám, že jsem před asi deseti lety použil ilustraci, v níž jsem stál v ledničce, která neměla vrchní část. Řekl jsem sboru, že máme uctívat tak, jako bychom byli v takové ledničce bez vršku – nevšímat si vůbec lidí okolo nás. Je to mezi vámi a Bohem, tak se zkrátka zaměřte na něj. Neměl jsem pro toto vyučování žádnou oporu z Bible, ale nikdo ho nezpochybnil. Jen velmi zřídka se stane, že by někdo zpochybnil učení, které zjednodušuje život.

Francis Chan

Pokud by si totiž lidé zvykli uzavírat se stále jen do takových ledniček bez střechy a přijímat to vírou jako jedinou pravou Boží vůli pro svůj život, těžko pak mohou navázat vzájemnou synergii a začít budovat živé společenství. Ale pozor na zjednodušování!

Není možné s vaničkou falešného ducha individualismu vylít i osobní pokání a Zbožnost.

Zjistil jsem, že „americká lednička“ je opravdu terminus technikus pro určitý typ lednic, které mají specifický tvar. Jsou vysoké kolem dvou metrů a opravdu vypadají jako kabina s dveřmi pro jednoho člověka. (V Čechách jsme znali lednice obvykle jen 1m vysoké.)

Tento ledničkový způsob křesťanské spirituality bývá rozšířen hlavně v charismatických církvích a situace na obrázku ukazuje právě takový sbor při chvalách a uctívání. V nich je zvykem během chval (zpívání) stát a zvedat ruce, kdo však chce, může klidně zůstat sedět (třeba i v té své ledničce).

V jiných, méně charismatických církvích, kde je naopak zvykem během zpívání sedět, tam pak většinou působí rušivě, když si někdo stoupne a zvedá ruce. Cítí tam snad více společensky, neuzavírají se před sebou a berou větší ohled na druhé?

Je opravdu třeba zpochybnit přílišné zjednodušování. Život sám není jednoduchý ve svých projevech, proč by ten křesťanský měl být? Obojí je potřeba.

Ježíš také odcházel na pustá místa, aby byl sám se svým nebeským Otcem, ale potom sestoupil z hory dolů, aby byl znova se svými učedníky a věnoval se hříšníkům.

Také my máme být někdy sami s Bohem a nebrat ohledy na druhé, ale jindy zas máme s druhými spolupracovat a zabývat se intenzivně svým okolím.

Pokud se ale křesťanský život omezí jen na nedělní shromáždění, nastává pak problém, co si tam s tím vším počít.

Metafora americké ledničky se mi zalíbila, protože je výstižným obrazem osobní Zbožnosti, která v mé analogii proměny housenky v motýla je právě tou kuklou. Kukla je také takovou osobní kabinkou, kde je housenka sama už jen se svým Bohem, vždyť pouze tam se s ní může stát ta pravá proměna.

Z obrázku není patrné, jestli dvojice křesťanů zobrazená bez svých lednic, z nich právě vylezla, aby vstoupila do nových rozměrů bratrské synergie jako „motýlové“, nebo se oba mají vzájemě rádi zatím jen tak po lidsku bez této vnitřní proměny. Tu ledničku bych ale nezavrhal, je také velmi užitečná a každý by ji měl mít ve svém křesťanském arsenálu.

Každý at' zkoumá své vlastní jednání; pak bude mít čím se chlubit, bude-li hledět jen na sebe a nebude se porovnávat s druhými. Každý bude odpovídat sám za sebe.

Gal 6:4-5

Tento verš se ovšem týká jen naší osobní Zbožnosti a také osobního zpytování svědomí před Bohem, které by mělo véct k vyznání osobních hříchů. V tom opravdu žádná bratrská synergie zatím nemůže být.

Pak je ale třeba vylézt z této sebestředné ulity, své hříchy vyznat ne jen před Bohem, ale i veřejně v církvi (často stačí jen na domácí skupince) a vstoupit do nových rozměrů vzájemné bratrské součinnosti na organicky vyšším levelu Kristova těla.

Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, nebot' se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu.

Řím 8:7

Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův.

Gal 6:2

Pro bratrskou vzájemnost je v Písmu opravdu mnohem víc opory, než pro osobní samotu s Pánem. Pokud se dá z Písma odhadnout kolik asi času trávil Ježíš o samotě a kolik se svou církví, tak by to mělo být i v našich životech.

Také stádium kukly je jen nepoměrně krátkou epizodou v životě housenky (motýla), avšak o to více důležitou a významnou. Tuto svou osobní ledničku by měl mít každý pohotově připravenou a občas se do ní vracet k dalšímu proměňování.

Jednoduchý návod, jak tyto dva postoje skloubit v praktickém životě neexistuje. Vždy se najde situace, kdy to druhý bude vnímat odlišně. Pomoci může jenom **poznání a dohoda**.

Všichni by měli od samotného začátku víry **poznat** tři polohy křesťanského života:

Život v dobrých skutcích (housenka), život pod milostí (kukla) a život v nové nebeské identitě podle Kristova vzoru (motýl), do které všichni teprve vrůstáme. Je to proces na celý život, který končí až v NEBI.

Pozor! Ani ten první level nelze odsoudit jako mylný. Je důležitý kvůli té procesualitě růstu a v praktickém civilním životě jej stále potřebujeme používat všichni. V našem srdci by však měl být vždy jen jediný společný cíl: proměna celého člověka do identity nebešťana v Kristově charakteru a k němu neoddělitelně patří i společenský rozdíl života.

Protože je každý v tomto procesu proměny někde jinde a v plnosti jako celek fungovat jako živý organismus zatím neumíme, je třeba se **dohodnout** a tyto dohody dodržovat.

V církvích, kde se během chval sedí, je dovoleno stát pouze vzadu nebo na bocích u zdi. Ti starší si musí zvykat, že se to i v jejich církvi takto děje.

Jinde se scházejí na speciálních setkáních během týdne, kde se nepočítá s veřejností a kde se více modlí v jazycích apod. Těmto pravidelným setkáním se dávají vtipné názvy jako: „Upgrade“ nebo „Pneuservis“ a obvykle mívají za úkol prohlubovat osobní a snad i společenský život v Kristu o trochu hlouběji, než může dát velké nedělní shromáždění otevřené veřejnosti, nebo příliš malá domácí skupinka.

Dvě krajní polohy bratrské synergie

Do bratrské součinnosti se lze zapojit už na samotném začátku. Nejjednodušší synergií je „amen“. Když se společně modlíme, nemusíme znova opakovat to, co řekl druhý, ani není třeba nevražit v hloubi srdce, když nám někdo „vyfoukne“ myšlenku před nosem. Když na jeho modlitbu řekneme svůj amen, Bůh to přijímá nejen jako souhlas, ale také jako osobní účast na této modlitbě. Každé ze srdce potvrzené amen má synergický účinek posilující duchovní moc modlitby. Amen totiž neznamená jen: „tak jest“ nebo „toto je pravda Boží“, ale také „**staniž se**“ ve smyslu autoritativního rozhodnutí ve víře v Duchu svatém.

Amen tedy má podobnou funkci jako v počítačové terminologii klávesa „enter“ - vykonat, potvrdit, uzavřít, odeslat.

Amen už vůbec neznamená jen pouhé indiánské „howg“ - „domluvil jsem“ i když technicky vzato má i tuto funkci ukončení modlitby a je často toužebně očekávaným znamením, že se konečně může začít modlit druhý.

Hned první prázdniny rok po obrácení jsem se zúčastnil letního stanového tábora církve v Hejnicích u Liberce. Program byl nabité vyučováním, sdílením, chvalami i rekreací a večer pak bylo modlitební přímluvné setkání, kterého se zúčastňovalo až 50 lidí. Jeden bratr mi řekl, že tam už nepůjde, protože je tam moc lidí a mezi mimi se právě modlit nedokáže. Řekl jsem mu, že já také ne a přesto tam půjdou i když vím, že se modlit nebudu: „Když budu duchem přítomen a budu svým srdcem vnímat ty modlitby, věřím, že Pán bude můj amen přijímat také jako modlitbu.“ Pak jsem viděl, jak ten bratr tam šel také a cestou ještě vysvětloval jiným, co tam hodlá dělat a jak je to s tím amenem.

I navenek zdánlivě pasivní účast na modlitebním setkání, ale s aktivně otevřeným srdcem je víc, než tam nejít vůbec.

Partnerská forsáž

Nejnáročnější synergií je „forsáž“. Hodí se pro zvýšení účinnosti partnerských modliteb v manželství, ale i pro dobře sehrané dvojice (trojice) a malé akční týmy. Já jsem sice zůstal bez manželství, ale jeden čas jsem to znovu zkoušel s jednou sestrou.

Jednou mezi mami dvěma došlo k neshodě kvůli naprosté malichernosti. Byl to příliš živě nastavený kurzor myši jejího počítače, se kterým se opravdu nedalo nic trefit. Vznikla z toho velmi nepříjemná hádka, kterou se moje partnerka snažila ukončit nevrlým: „No jo, ty musíš mít vždycky pravdu!“ Když jsem chtěl odseknout stejně nevrle: „Já nechci, abys mi říkala, že mám vždycky pravdu!“, uvědomil jsem si, že něco není v pořádku, že to může být nějaký nevrlý duch, který mezi nás vstoupil. Navrhl jsem proto, abychom se modlili.

Vnímal jsem však, že tématem modlitby by mělo být něco duchovně náročnějšího, než jen znova před Bohem pitvat ten hloupý spor o počítačový kurzor.

Navrhl jsem proto, abychom si stoupali proti sobě, chytili se oběma rukama před sebou, požádal jsem ji aby se modlila v jazycích a že já při tom budu nad námi vyhlašovat Boží pokoj. Vůbec jsem tu neřešitelnou lapálí s počítačem v modlitbě nepřiponínal a použil jsem rovnou Boží Slovo podle Filipenským 4:7: „Bože, prosím odpust nám, že se neumíme dohodnout. Vyznávám nad námi oběma tvůj pokoj, který převyšuje každé lidské pomyšlení, prosím dej, ať od této chvíle tvůj pokoj střeží naše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Amen!“

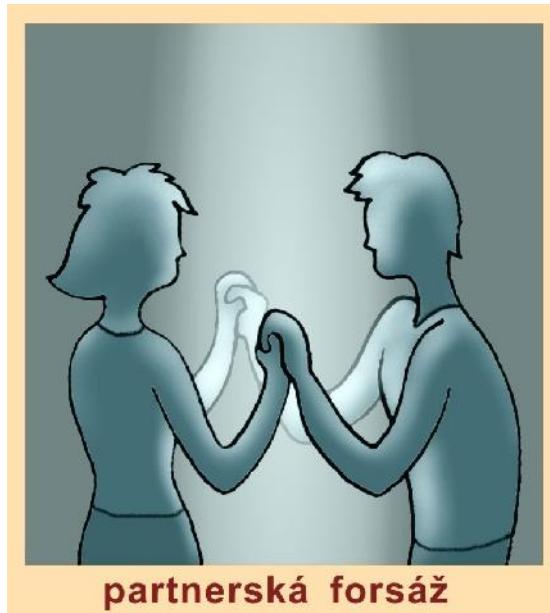
Okamžitě na nás padla Boží sláva a oba nás polil hřejivý pocit Božího pokoje v srdci. Partnerka uznale přiznala, že něco takového nečekala. Vím, že jsem tehdy řekl: „No vidíš

a tuhle forsáž bychom mohli dělat častěji.“ Přitom jsem vůbec nevěděl, co jsem to řekl. Ani moje partnerka nevěděla, co to ta forsáž je. Až teprve doma na internetu jsem zjistil o co jde.

Forsáž je přídavné (podpůrné) spalování u tryskových motorů bojových letadel. Účelem je jednorázové zvýšení tahu proudového motoru v situacích, kdy je nutné krátkodobě rychle zvýšit výkon stroje. Jsou to především vzlet, bojový manévr, nebo přechod do nadzvukového letu. Zvýšení tahu je dosaženo vstřikováním dalšího paliva přímo do výtokové trysky za turbínou. Přídavné palivo je zažehnuto horkými plyny v trysce a zvyšuje tím okamžitě tah motoru asi o jednu třetinu. Přídavné spalování je náročné na spotřebu paliva, proto se používá jen v určitých situacích po omezenou a krátkou dobu.

Naše společná modlitba měla podobnou účinnost. Já jsem byl hlavní motor tryskáče a modlitba v jazycích mé partnerky jeho forsáží – podpůrným spalováním. Modlitba opravdu dostala nečekanou akceleraci.

Z vlastní zkušenosti vím, že kdybych si v té situaci zalezl někam do kouta a tam se sám přimlouval za náš spor, nemělo by to takto okamžitý a citelný účinek. Modlitbu v jazycích jako přídavné palivo (pokud někdo nemá tento dar, může místo toho citovat z paměti vhodný verš z Písma) je třeba „vstřikovat“ přímo do modlitby hlavního motoru. Důležité je také držení se za ruce nejlépe oběma současně.

Vzkládání rukou k žehnání, uzdravování i vyhánění zlých duchů je biblické, lidská dlaň má bezesporu zvláštní výsadu mezi ostatními údy přenášet Boží moc. Nic jiného než ruce nevzkládáme, proto jsem přesvědčen, že toto kontaktní propojení vzájemným držením se za ruce také zvyšuje účinnost společné modlitby.

Tato forsáž se dá jistě různě modifikovat, aby vyhovovala i mimopartnerským vztahům. Aby se předešlo nežádoucím rozpákům, kdyby se třeba v mládeži chtěli za ruce držet kluk s dívkou (nebo i kluk s klukem), bude lépe modlit se ve třech (s tím ale už nemám žádnou osobní praktickou zkušenosť).

To, že se drží za ruce více lidí v kruhu, ať už kolem stolu na domácí skupince (4 – 10 lidí), nebo ve stoje na modlitebních setkáních (15 – 25 lidí), není dnes nic neobvyklého. Je to také druh modlitební forsáže (většinou se společně modlíme modlitbu Páně, kterou každý zná nazepaměť, nebo také lidé střídavě vyhlašují krátké proklamativní modlitby a ostatní se nahlas modlí v jazycích), ale její účinek asi bude více patrný v ponebesí, než v aktuálních situacích přítomných lidí. Nevylučuji však, že někde mohou mít i tuto zkušenosť a také na ně při tom padne Boží sláva. Čím více lidí, tím je ovšem sjednocení náročnější a proto bývá více obecnější.

Synergie chval

K nejobecnějšímu modlitebnímu sjednocení dochází i ve velkých skupinách na nedělních shromážděních (50 – 150 lidí) a na konferencích a slavnostních akcích (200 – 3000 lidí) během chval. Chvály jsou vlastně zpívané uctívací modlitby, které tím, že mají jednotný nápěv a text, mohou sjednotit hodně velkou skupinu křesťanů. Právě během chval na těchto shromážděních nejčastěji padá Boží sláva a přináší nadpřirozené dary – proroctví, uzdravení apod.

Chvály jsou také důležitou součástí duchovního boje. Otvírají „nebeské průduchy“ a uvolňují tak Boží moc andělům, aby vítězily nad silami temnoty ovládajících města a státy. Boží slovo říká, že samotný Boží trůn je obklopen chvalami jeho lidu.

Ty jsi ten Svatý, jenž trůní obklopen chvalami Izraele.

Ž 22:4

Chvály a uctívání přímo souvisí s Božím trůnem a ten je zas výrazem Božího majestátu a svrchované moci. Proto věříme, že chvály uvolňují Boží moc, která dává sílu andělům k duchovnímu boji nad městy a státy.

Jak je to ale se vztahem osobní Zbožnosti a Bratrské náklonnosti podle 2Pt1:5-7 ve chvalách?

Znovu bych se chtěl vrátit k té ledničce, protože se týkala hlavně osobního přístupu k Bohu právě během společného uctívání na nedělních shromážděních.

Vyvstává otázka: Je lépe se ve chvalách soustředit jen na Pána, nebo prožívat synergii chval? Někde jsem četl, že člověk je schopen se intenzivně soustředit v jedné chvíli jen na jednu věc. Bud' se dívám na Pána, pak prožívám Boží přítomnost a často i vytržení myсли do chval, nebo se začnu dívat na sebe a kontrolovat se jestli nevypadám příliš trapně apod. To pak zcela zruší původní pohled na Pána a s tím i počáteční otevření se do chval. Nemusí to být sebekontrola jen kvůli lidem kolem nás, ale i kvůli Pánu samotnému a před celým NEBEM. Může se nečekaně ozvat starý stud a rozpaky před živým Bohem, pocity, že se mu moje chvály možná nelibí a zdali vůbec jsem hoden toho, aby moje chvály obklopovaly jeho trůn.

Také se často stává, že se nám během zpívání zatoulávají myšlenky jinam a to pak také oslabuje soustředěnost na chválu. Před něčím takovým nás totiž neochrání ani ta lednička, spíše naopak.

Pomáhá mi uvědomit si dvě věci:

Za prvé, sám nejsem schopen nic a bez Pána nemohu ani dobře chválit. Máme Boha uctívat v Duchu a v pravdě, tím Duchem je Kristus sám a tou pravdou, pravda jeho Slova. Je třeba nezapomínat, že už nežiji já, ale Kristus ve mně, a že je to zase jen jeho Duch sám, který ve mně správně chválí Boha. Bez něho mohlo mít naše uctívání smysl jen jako výraz počátečního hledání.

Bůh hledí především k srdci a ne na to, jestli správně zvedám ruce, jestli bezchybně stíhám text, nebo jestli nezpívám moc falešně.

Mně osobně také pomáhá ještě druhá věc – bratrská součinnost ve chvalách. Až teprve když si uvědomím, že to není jen moje chvála, která obklopuje Boží trůn, ale chvály celého Božího lidu, jehož jsem součástí, teprve to mne uklidní a vede do svobodnějšího uctívání. Jsme Bohem stvořeni jako bytosti společenské, proto jsem přesvědčen o tom, že prožitek společenství během uctívání neruší osobní pohled na Pána, ale umocňuje jej. Bůh to tak zařídil a upřímsobil nás k tomu, vždyť i on sám v sobě je společenstvím trojice ve vztahu.

Nikdo nebude mít Ježíše v NEBI jen sám pro sebe, neboť ani on nemá NEBE jen sám pro sebe, ale zve nás všechny do společného obecenství s Otcem.

Do pekla jde každý sám, ale do NEBE můžeme jít pouze společně. Proto uctívání ve velkém shromáždění Božího lidu z principu nemůže být rušivé pro soustředěnost jednotlivce, ale naopak ji podpírá.

Je dobré společné chvály ve velkém shromáždění vnímat jako výrazné synergické umocnění duchovního účinku uctívání i osobního prožitku při něm.

Kniha „Janovo zjevení“ popisuje, jak tomu bude v NEBI v Boží slávě:

A od trůnu zazněl hlas: „Zpívejte Bohu našemu všichni jeho služebníci, kteří se ho bojíte, malí i velcí.“ A slyšel jsem zpěv jakoby ohromného zástupu, jako hukot množství vod a jako dunění hromu: „Haleluja, ujal se vlády Pán Bůh nás všemohoucí.“

Zj 19:5-6

Poprvé jsem měl příležitost si to intenzivněji uvědomit v roce 1995 na pražské konferenci KMS v „Lucerně“ na Václavském náměstí.

Na několik minut během programu shaslo světlo a protože je tento sál v podzemí zcela bez oken, nastala úplná tma. Nešla ani zvuková aparatura pro hudební nástroje a mikrofony, tím nastalo také hrobové ticho, nikdo se ani nepohnul.

Po chvíli napadlo jednoho bratra z davu začít zpívat jednu píseň o Hospodinu. Těchto písni je víc a už si nevpomínám, která z nich to byla, ale myslím, že začínala slovem Hospodin, nebo Hospodine. Během chvilky se přidal celý sál a v té tmě tato chvála zněla jako mocný bojový chorál, který vzbuzoval bázeň Božího majestátu, ale i silný pocit bezpečí a pokoje.

Ta tma mi v této chvíli paradoxně pomohla k lepší imaginaci Božího trůnu v NEBI a jeho slávy z knihy Zjevení, kde ZEMĚ i se sálem „Lucerna“ už pominula. Vnitřním zrakem srdce jsem místo tmy vnímal veliký jas Boží slávy. Unisono akapela tam zpívalo asi 2 – 3 tisíce lidí. Něco takového doma nebo na skupince zažít nelze.

Pravá radost je sdílená radost

Teprve sdílená radost je skutečnou radostí. Rodiče mají radost z radosti svých dětí, např. o vánočích se na štědrovečerní rozdávání dárků těší také hlavně kvůli svým dětem.

Stejně je to i s krásou a Boží slávou.

Věřím, že i náš nebeský Otec se těší na na náš údiv a dokořán otevřené žasnoucí oči ze všech těch věcí, které pro nás v NEBI připravil. Ten úžas bude mít ale smysl jen tehdy, když bude moci být sdílený.

Když uvidím i zde na ZEMI něco, co mne dojímá svou krásou (např. západ slunce nad panoramatem Jeseníků se siluetou zříceniny hradu Kobrštejn), nechce se mi u toho být sám. Mám hned touhu to sdílet s jinou vnímavou bytostí, nejlépe s milovanou partnerkou nebo s dětmi, nebo alespoň s partou dobrých kamarádů.

Romantičtí malíři mívali neodolatelnou potřebu sdílet svou lásku k české krajině s jinými lidmi tím, že se snažili na svých plátnech zdůraznit jen to krásné a harmonické.

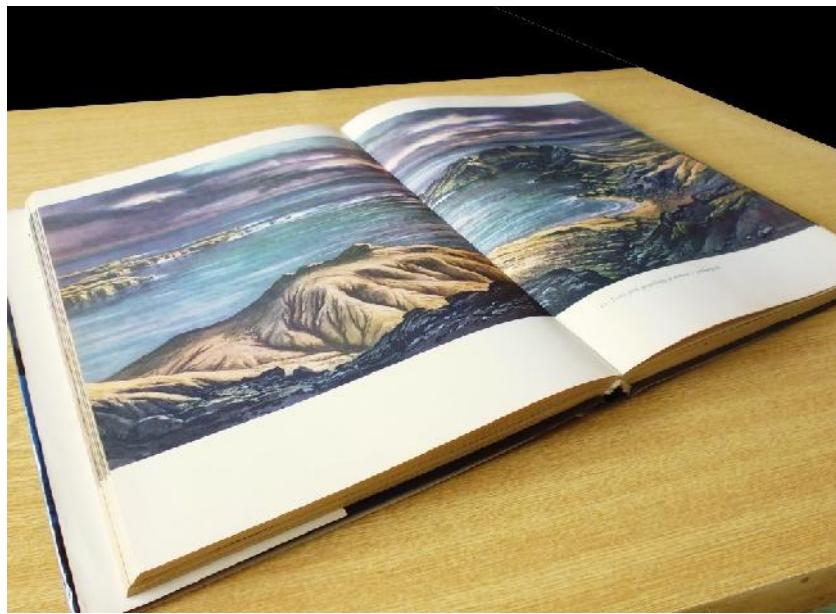
I toto je princip Božího království. NEBE není připraveno pro jedince. Jen společně sdílené NEBE může být skutečnou radostí a krásou.

Absolutní samota

Bylo to v době, kdy jsem už věřil, že Bůh je, je živý a technicky funkční, ale ještě jsem neznal Bibli ani Ježíše Krista, ani co je to HŘÍCH, ale už jsem krátce prožil zvláštní zjevení absolutní samoty.

Prohlížel jsem si knížku: „Planeta Země“ (Artia 1970) s výtvarně zdařilými ilustracemi od Luďka Peška. Byly to geologické krajiny z různých etap dějin naší planety ještě před příchodem biologického života. Nevím přesně proč, ale vždycky mne fascinovaly tyto zemské živly, panoramatické scenérie hor, skal, sopek, moří a mraků.

Možná proto, že jsem scénograf, který má za úkol připravovat vhodné prostředí pro dramatický děj divadelního představení, viděl jsem v těchto horských scenériích bez života Boží scénografii, ve které sám Bůh připravoval to nejhodnější prostředí pro zabydlení životem.

Jen jsem si nad tou knihou posteskl: „Škoda, že se člověk nikdy nebude moci podívat na taková místa.“; a rázem jsem se tam v duchu asi na dvě vteřiny ocitl. Nebylo to žádné vytržení ze světa, nebo z těla. Ten vjem byl jen pocitový a velmi krátký, jako bych se jen okamžik vznášel nad tou krajinou. Okamžitě mne přepadla absolutní, jakoby celokosmická úzkost z úplné samoty.

Ten fascinující úžas z té Boží scénografie totiž nebylo s kým **sdílet!** Život ještě neexistoval a nikdo jiný tam se mnou ty dvě vteřiny nemohl být, snad kromě toho, který mi tyto věci ukazoval, ale toho jsem zatím osobně neznal a neuvědomoval si ho.

Když jsem pak začal číst Bibli, znova se mi tato zkušenosť vybavila hned v druhé větě:
Země byla pustá a prázdná a nad propastnou túní byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží.
Gen 1:2

Vzpoměl jsem si, že jsem se také na malý okamžik jakoby vznášel nad pustou krajinou. Duch Boží ovšem sám v sobě nikdy není sám, jeho vlastní trvalou podstatou je vztah ve trojici. O Bohu je také psáno, že je „Hospodinem zástupů“, je obklopen zástupy andělů a touží i po lidech, které stvořil k obrazu svému, aby se také stali zástupem těch, kteří ho budou uctívat společně s anděly a po vzoru Kristově.

Sám Bůh je tedy Bohem **sdílení** a NEBE je tím místem dokonalé komunikace a vzájemně sdílené radosti.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

*Pro bratrskou vzájemnost je v Písmu mnohem více opory,
než pro osobní samotu s Pánem.*

*Do bratrské součinnosti se lze zapojit hned na samotném začátku víry.
Nejjednodušší synergii je „amen“.*

*Když na cizí modlitbu řekneme svůj amen, Bůh to přijímá nejen jako souhlas,
ale také jako osobní účast na této modlitbě posilující její účinnost.*

*Nejnáročnější modlitební synergii je „forsáž“.
Hodí se pro zvýšení účinnosti partnerských modliteb v manželství,
ale i pro dobře sehrané dvojice (trojice) a malé akční týmy.*

Forsáž je přídavné (podpůrné) spalování u tryskových motorů bojových letadel. Účelem je jednorázové zvýšení tahu proudového motoru v situacích, kdy je nutné krátkodobě rychle zvýšit výkon stroje.
Naše společné modlitby mají podobnou účinnost.

**K mocnému modlitebnímu sjednocení
dochází i na velkých shromážděních během chval.**

Nebe nikdo nebude mít sám pro sebe.
Jen společně sdílené NEBE může být skutečnou radostí a krásou.

28. VCÍTĚNÉ POCHOPENÍ

Dalším atributem Bratrské náklonnosti podle 2Pt 1:5-7, na který nám již osobní Zbožnost, pěstovaná jen doma o samotě, určitě stačit nebude, je tzv. „**understanding**“ - vcítěné pochopení, v doslovém překladu - „postavení pod“.

Jde o vztah, který je něčím víc než jen emocionálním soucitem, je to dovednost stát pod vnitřní situací toho druhého. Je vítán hlavně v diplomatických rozhovorech, ale znali jej už antičtí filosofové a dokonce i dávní indičtí mudrci. Pokračovali v diskusi jen tehdy, až jeden druhému vysvětlil, jak to myslí ten druhý a to tak, aby on mohl prohlásit: „Ano, ted' vidím, že chápeš, co mám na mysli!“ Pak mohli pokračovat v diskusi bez zbytečného napětí a přitom nemuset opouštět své pozice.

Něco podobného uplatňuje i současná věda. Za právoplatně vědeckou je právě dnes přijata pouze taková nová teorie, jejíž objevitel dokáže současně definovat podmínky, za kterých neplatí. Tuto schopnost pochopení pro vlastní odpůrce měl bezesporu Pán Ježíš a uplatňuje ji dál i dnes vůči všem lidem. Vždyť jeho strategií je boj za záchranu vlastních nepřátel. Nikdo mi nerozumí lépe, nikdo nezná lépe, co mám na mysli i to, v čem se mýlím a jaké jsou záměry mého srdce, než on. Toto vcítěné pochopení uplatňoval už zde na ZEMI, když uzdravoval nemocné, činil zázraky a hlásal Boží království. Uměl naslouchat hříšníkům a často byl pohnut velikým soucitem, aniž by se však nechal strhnout a hříchu přitakal.

Když k němu farizeové přivedli cizoložníci přistiženou při činu a chtěli ji ukamenovat podle Mojžíšova zákona, neodsoudil ji, ale zahanbil její soudce tak, že od kamenování upustili, sám ale při tom její hřích neschválil (Jan 8:7-11).

Vcítěné pochopení je vlastností Ducha svatého, který i nám dává tento dar jako závdavek (ochutnávku) nebeských věcí, na které nás připravuje:

On nám také vtiskl svou pečeť a do srdce nám dal svého Ducha jako závdavek toho, co nám připravil.
2 Kor 1:22

V nebeském království vlastně jinak, než v plnosti vzájemného pochopení komunikovat nelze. Tuto nebeskou komunikaci popsal podle svých prorockých snů Rick Joyner ve své knížce „Poslední bitva“:

Existuje duchovní komunikace, která zdaleka převyšuje jakoukoliv formu komunikace lidské. Je mnohem hlubší a smysluplnější, než co jsou lidská slova schopná popsat. Nějakým zvláštním způsobem to je čistá komunikace srdce a mysli dohromady a je tak čistá, že není žádná možnost nedozrozumění. --- Stále jsme používali slov, avšak význam každého z nich měl hloubku, již by nikdy žádný slovník nezachytily. Má mysl byla osvobozena, takže se její schopnosti mnohokrát zlepšily. Bylo to povznášející nad všechny ostatní zážitky, které jsem měl. *Rick Joyner „Poslední bitva“*

V NEBI už budou naše duše tak čisté, jakoby průzračné, nikdo už nebude mít nic, co by před druhými skrýval. Všichni tam mají obrazně řečeno před druhými srdce na dlani.

Jenom taková čistota umožní tuto ryzí nadpřirozenou komunikaci. Jako závdavek nebeských věcí si v Duchu svatém můžeme prakticky vyzkoušet a pomalu začít osvojovat tento druh komunikace už dnes. „Understanding“ je jen slabým pozemským odvarem toho, co v NEBI bude samozřejmostí. Avšak ani v církvích tato dovednost není obvyklá.

Většinou se setkávám s postojem sebeprojekce do toho druhého místo s ochotou vcítit se. Děje se tak nejen v osobních vztazích nebo teologických diskusích, ale i při pastoraci (tj. v křesťanském poradenství). Osobní pastýř by měl být při výkonu této služby jedno ucho Kristovo, umět trpělivě naslouchat klientovi a hledat v Duchu svatém součinné porozumění a nikoliv sám sebe promítat do jeho situace a radit mu ze své vlastní osobní pozice. Takový pastýř nestojí pod situací svého klienta, ale nad ní a z této pozice mu pak radí, co

by on sám udělal, kdyby se ocitl v jeho situaci. To je špatně. Jen ve všeobecných a povrchních případech si může Pán takovouto nadřazenou pastoraci použít.

Je to opravdu velký dar, umět stát pod situací toho druhého a přitom neztrácat svou pozici v Pánu. Když klient vycítí, že má jeho pastýř snahu mu porozumět a dokáže dotahovat ke smysluplné pointě jeho vlastní myšlenky, pak se více uvolní a otevře mu své srdce s takovou důvěrou, jakoby šlo o samotného Pána.

Postoj „understanding“ velice pomáhá i při řešení osobních sporů. Nevede k odsouzení, ale ideálně k oboustrané omluvě a ta uvolňuje Boží moc a požehnání.

Svědectví z evangelizační skupiny

Když jsme kdysi s evangelizační skupinou vycházeli ve dvojicích do ulic Liberce oslobovat náhodné chodce, velmi jsem se pohádal se svým partákem, protože se mi nelíbilo, co říkal jednomu mládenci na dost kontroverzní téma z Písma, kterým se on sám proti nám hájil, ale poněkud nesprávně. Můj parták byl na něj příliš hodný a ponechával ho v jeho klamu. To se mi nelíbilo, do rozhovoru jsem však nezasahoval, abychom se o Písma nepřeli před nevěřícím a tak jsme ho opustili tak jak byl. Potom jsme se pohádali.

Zbytek týdne mne velice mrzelo, že jsem vyvolal hádku s bratrem, na kterém jsem viděl velkou horlivost pro Pána a také silný soucit se ztracenými, tak jsem se připravoval na to, že se mu musím omluvit. Měl jsem z toho velké obavy, omlouvání je někdy velmi nepříjemná věc. (Jednou jsem se omlouval nevěřícímu kolegovi v práci způsobem, který nepochopil a rozčílil jsem ho tím víc než před tím.) Když jsem pak přišel v neděli do shromáždění, čekal už na mne na schodišti a když mne uviděl, spěchal ke mně, aby mi řekl: „To jsem rád, že tě tu vidím, brácho, já se ti musím omluvit! Přemýšlel jsem o tom, co jsi říkal a tys měl pravdu.“ Projevil schopnost postavit se do mé pozice. Já jsem však nechtěl zůstat pozadu a od své omluvy jsem neustoupil i když jeho nečekaná reakce to prakticky umožňovala. Svědomí mi to nedovolovalo a tak jsem řekl: „Ne ne, to byla moje chyba, já jsem ten, kdo by se měl omlouvat, já jsem tu hádku vyvolal, mám málo trpělivosti a soucitu s lidma.“ V té chvíli jakoby na nás na oba spadlo půl nebe. Byla z toho veliká radost, už jsme ani o té lapálí nechtěli dál mluvit a jen jsme se společně radovali z toho, jak je Pán dobrý. Máme za to, že podobně to bude vypadat i ve slávě před Božím trůnem. Od té doby, kdykoliv mne někdo v církvi naštve, jdu se mu sám omluvit, protože vždycky se něco najde. Ještě se mi nestalo, že by se začal omlouvat také.

Soudná stolice Kristova

Co se s námi po smrti bude dít v Boží slávě ještě dřív, než dojdeme před „Soudnou stolicí Kristovu“, popisuje Joynerova knížka „Poslední bitva“ v kapitole „**Bílý trůn**“. Už sama Boží sláva tam má schopnost spravedlivě rozsoudit všechny mezilidské spory mezi spasenými. V Boží slávě se prý již nedá lhát a tak se tam v upřímnosti srdce bude vlastně omlouvat každý každému, neboť každý tam bude usvědčen z jisté míry své vlastní nedostatečnosti a domýšlivosti.

Dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm. 1Kor 3:13

Jsem přesvědčen, že nemusíme čekat až na to, co nám po smrti ukáže Boží sláva a tím zbytečně zatěžovat Boží soudy. Tento postoj vzájemného pochopení v DUCHU svatém si můžeme začít osvojovat už teď na ZEMI. Vždyť všechny, třeba i odpuštěné, ale ne zcela vyjasněné osobní i mezicírkevní spory beztak budou znovu konfrontovány Boží slávou. Nikdo tam nebude mít protekci ani kvůli svému postavení, ani kvůli zásluhám. Nikdo tam už nepřijde o své spasení, vždyť oba vyznávají Pána, ale bez konečného vzájemného dořešení všech sporů v usvědčující záři Boží slávy nebude vstup do nebeských příbytků

umožněn nikomu. Bude to v zájmu nás všech, vždyť NEBE je místem sdílené radosti. Všichni se u soudu znovu osobně setkáme se všemi, se kterými jsme kdy v životě měli co do činění ať v dobrém či zlém. V Boží slávě působí dvě mocné síly současně. Za prvé přitahuje a vábí každého jít blíž ke Kristu a jeho trůnu, ale zároveň brání a nepustí nikoho dál, dokud si sám tváří v tvář s druhými nevyjasní své nevyřešené spory. V církvi se však o tom vůbec nemluví, nikdo s tím nepočítá a kazatelé nás tomu neučí. Některí lidé jsou pak naprostě přesvědčeni o tom, že jejich soud bude probíhat jen pár vteřin a půjdou do ráje. Panuje mylná představa, že Boží soudy se týkají jen odsouzení k zatracení a ne též ke spavedlivému posouzení života a dořešení všeho nevyřešeného, co by stále ještě mohlo bránit ke vstupu do Božích příbytků. V NEBI už nemůže přebývat nic nečistého:

Což nevíte, že nespravedliví nebudou mít účast v Božím království? 1Kor 6:9

Co si pak počít s tím, co také říká Písma, že před Bohem nikdo není spravedlivý?

Ospravedlnění nám zaslibuje MILOST skrze Kristův kříž. To, že jsme pouhou MILOSTÍ spaseni skrze víru v Ježíše Krista ovšem ještě samo o sobě nezaručuje, že do NEBE budou moci přijít nedokonalí a nespravedliví lidé. Ve skutečnosti nám tato MILOST pouze umožňuje přístup do Boží slávy a teprve ona sama bude mít tu moc doocístit naše duše ve vzájemném pochopení tak, aby byly způsobilé přijmout nová těla a vstoupit do Božích příbytků již v plné dokonalosti a čistotě Kristovy identity a charakteru.

On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí; tehdy se člověku dostane chvály od Boha. 1 Kor 4:5

Já sám mám několik nevyjasněných, ač před Bohem odpuštěných sporů i s některými bratřími a mrzí mne velice, že nebylo více ochoty si to v klidu vyříkat. Necítím se být v ničem vinen, jsem ale dalek si namlouvat, že jsem snad právě proto před Bohem ve všem v právu. I já budu souzen stejně jako všichni ostatní a možná přísněji než jiní, vždyť si svou tvorbou troufám učít druhé.

Nechtějte všichni učit druhé, moji bratří: vždyť víte, že my, kteří učíme, budeme souzeni s větší přísností. Jak 3:1

Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji. Nechtějte všichni odplácat milovaní, ale nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: „Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.“ Rím 12:18-19

Uvnitř církve by snad už nemělo jít o pomstu a odplatu, ale spíše o ochotu ke vcítěnému pochopení. Pokud ovšem ten druhý bratr nechce, tak to opravdu nejde, zbytečně pak ale zatížíme Boží soudy. Vždyť ten druhý také přijal Pána a je spasen stejně jako já, komu pak mám čekat, že by Pán měl odplácat? Bůh nikomu nestraní a tak raději počítejme s tím, že před trůnem nás sama Boží sláva usvědčí oba stejně.

Umění „understanding“ má moc vyřešit mnoho sporů ještě tady na ZEMI a pak odplatu na tom druhém(?) nemusíme ponechávat soudu. Přitom často jde jen o nedorozumění a nevyjasnění si použitých pojmu a definic.

Joynerova knížka „Poslední bitva“ je velmi oblíbená v evangelikální obci na celém světě, zdá se však, že kapitolu „Bílý trůn“ nebere nikdo příliš vážně.

Vcítěné pochopení při evangelizaci

Říká se s humorem, že existuje jedna věc, kterou mají křesťané s nevěřícími společnou – odpór k evangelizaci. Evangelizační rozhovory jsou opravdu tou nejnáročnější věcí v životě křesťana, vždyť se jedná o střet dvou odlišných světů – NEBE a ZEMĚ.

Pokud se ovšem v rozhovoru nemluví o přechodu lidské duše ze ZEMĚ do NEBE skrze Kristův kříž, nejde vlastně o evangelizaci.

Křesťané by si měli pamatovat, že i oni byli kdysi nevěřícími, že i jim se nechtělo hned uvěřit každé zvěsti, kterou jim někdo hlásal a že také neměli rádi, když na ně někdo tlačil. Proto je třeba při evangelizaci více než kdykoliv jindy používat postoj „understanding“.

Vždy se snažím svou řeč ladit podle toho, s kým mluvím. Někdo smýšlí spíše politicky, jiný ekologicky a mluví o evoluci, jiný má rád sci-fi a všelijaké záhadky, někdo jiný se zajímá o tzv. východní filosofie a ještě jiný je moralista nebo jen obyčejný pragmatik a zajímá se jen o peníze. Vždy mám snahu navázat tam, kde je ten dotyčný „doma“ a jít v tom (pokud vím jak) kus cesty s ním. Ti největší charismatičtí v církvi mi dříve tento postoj vytýkali. Já se prý vůbec nemám zajímat o toho člověka a kádrovat ho čím je atd., já mám především hledět na Pána a ukazovat jen na něj. Jakoby vůbec neznali Pavlův návod z Písma:

Židům jsem byl židem, abych získal židy. Těm, kteří jsou pod zákonem, byl jsem pod zákonem, abych získal ty, kteří jsou pod zákonem – i když sám pod zákonem nejsem. Těm, kteří jsou bez zákona, byl jsem bez zákona, abych získal ty, kteří jsou bez zákona – i když před Bohem nejsem bez zákona, nebot' mým zákonem je Kristus. Těm, kdo jsou slabí, stal jsem se slabým, abych získal slabé. Všem jsem se stal vším, abych získal aspoň některé.

1 Kor 9:20-22

Dnes vidím v praxi (hlavně podle svědectví v církvi), že ti, kteří mají zvláštní obdarování a přivádějí více lidí k víře, jsou Pánem vedeni právě k tomu, aby zájem o člověka měli. Mají velkou trpělivost bavit se s nimi dlouho i na neduchovní téma, dokáží být v klidu, chovají se bezprostředně a srdečně, snaží se vytvářet trvalý přátelský vztah důvěry, ale také při tom očekávají na vhodnou příležitost k nenásilnému svědectví o Pánu. Často se lidé sami začnou vyptávat např. kde bereme sílu k takovému klidu, který z nás vyzařuje apod.

Můžeme trochu slevit z tvrdých pravd Písma a dovolit nejprve Duchu svatému, aby sám jednal během našeho rozhovoru v tom člověku, abychom tak získali přítele. Příkladem takového rozhovoru může být svědectví jednoho mladého kazatele:

Tak to si rozumíme!

Vyprávěl, jak se setkal se svým bývalým spolužákem a ten se mu svěřil, že se dal na Hinduismus. Nechal si o tom chvíli vyprávět a pak se ho zeptal: „A co pro tebe osobně znamená tahleta karma?“ Trpělivě si nechal vysvětlit, že je to zákonitost vesmíru, kterou člověk nemůže vlastními silami jakkoliv změnit a pak mu na to řekl: „Tak to si rozumíme, Bible také mluví o takovéto karmě, ale nazývá ji trochu jinak - dědičný hřích. Ten taky nikdo sám vlastními silami nemůže překonat, ale Ježíš ano!“

I v tomto je postoj vcítěného pochopení, ten kazatel slevil z tvrdých pravd evangelia o pokání z hřichů a o jedinečnosti Krista a volil raději pravdu měkkou, aby získal přítele. Využil podobnosti dvou věcí (karmy – zákona skutkové odplaty v Orientě a dědičného hřachu podle Písma), aby tím vzbudil další zájem o to, co je napsáno v Bibli.

Pán nechce hned každému brát to, co má, pokud to zatím nemá možnost nahradit něčím lepším.

Dejme prostor Pánu, aby sám jednal v jeho nitru a sám mu začal ukazovat, jaký je v tom rozdíl. Podobným způsobem využil Pavel oltáž neznámému bohu v Athénách, když promlouval na řečništi k řeckým filosofům:

„Když jsem procházel vašimi posvátnými místy a prohlížel si je, nalezl jsem i oltář s nápisem: ‚Neznámému bohu‘. Koho takto uctíváte a ještě neznáte, toho vám zvěstuji.“

Sk 17:23

Člověk, kterého se dotkne Ježíš, a který si pak sám později ověří v Písma to co uslyšel od nás, uvěří lépe a z celého srdce, než ten, který biblické pravdy přijme jen zprostředkovaně jako nějakou ideologii od druhého člověka. Proto pokud je jen trochu možné říci: „Tak to si rozumíme, Bible také mluví o něčem podobném!“, je dobré toho využít jako příležitosti k

tomu, aby se rozhovor mohl dál rozvíjet směrem k dalšímu zájmu o Písma a aby zbytečně neskončil předčasně na mrtvém bodě.

Buddhista v autobuse

Já jsem této zásady využil při jednom náhodném rozhovoru v autobuse z Liberce do Prahy. Spolcestující, který seděl vedle mne, byl zřejmě duchovně vnímavý, možná, že ze mě vycítil snad nějaké „pozitivní vlny“ nebo něco takového, možná se ho dokonce dotkl Ježíš Kristus osobně, protože za chvíli sám začal: „Promiňte pane, nejste vy filosof?“ Usoudil jsem, že bych následující hodinku cesty do Prahy mohl filosofem být, abych získal filosofa, odpověď jsem bez váhání, že ano. K filosofii jako takové nemám tak odtažitý vztah jako někteří charismatičtí kazatelé, pokud se používá jen jako nástroj k hledání pravdy a ne jako pravda sama. Brzy jsem se přiznal k Pánu Ježíši Kristu a ukázalo se, že on byl buddhista. Velice příjemě a nenásilně jsme si popovídali a vzájemě jsme si nic nevnucovali. Možná, že celou hodinu vnímal „pozitivní vlny“ z Ducha svatého, neboť upřímně přemýšlel o všem, co jsem mu říkal. I buddhista může dobré ovládat dovednost „understanding“. Mám za to, že nové pro něj mohly být tři okruhy poznatků:

Za prvé, když se pochlubil, že v buddhismu nejsou žádné Boží soudy a že je tam tudíž naprostá svoboda, odpověď jsem mu, že já si naopak přeji, aby můj život byl jednou s konečnou platností spravedlivě posouzen a zhodnocen. Křesťanský Bůh je Bůh osobní a vede do osobního vztahu. Nirvána sice nikoho nesoudí, ale také nikoho nepochválí, je naprosto neosobní, naopak i lidská osobnost se v ní prý úplně rozpouští a vytrácí.

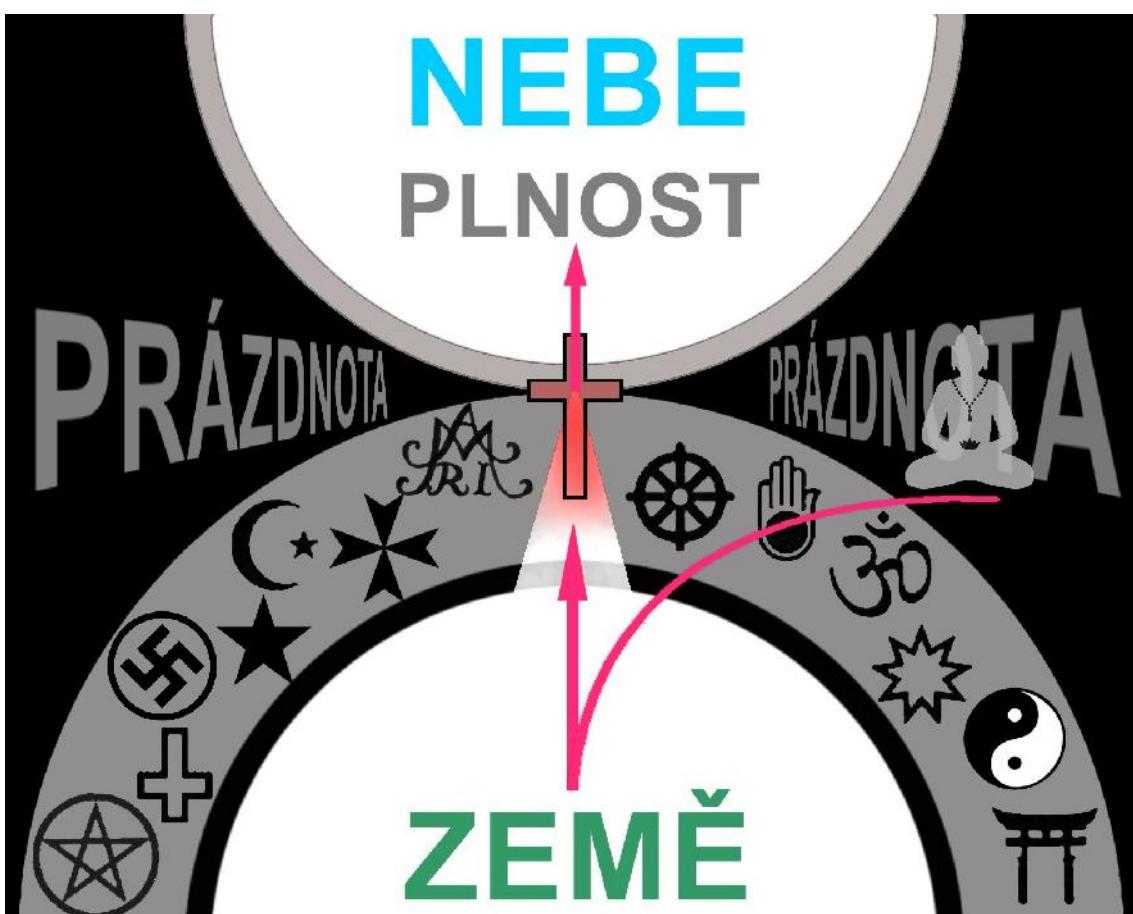
Za druhé jsme se shodli na tom, že Buddhův výrok, že toho, kdo dosáhne nirvány musí všechny mocnosti propustit do prázdnosti, je v přímém rozporu s tím, co je psáno o Kristu:

Plnost sama rozhodla v něm přebývat.

Kol 1:19

... v něm jste i vy dosáhli plnosti.

Kol 2:10

Jestliže Buddha vede do **prázdnoty**, tak Ježíš slibuje **plnost**. My máme příležitost spolu s Kristem dosáhnout plnosti života. Nevyprazdňujeme se úporným cvičením až k úplnému vyvanutí, ale naopak se radostně necháme naplňovat Duchem svatým a to jistě nemůže být totéž.

Shodli jsme se také na již zmíněné podobnosti jevů karmy a dědičného hříchu. Upozornil jsem ho však na zásadní rozdíl v tom, že celý Orient bere karmický zákon jako apriorní (tj. už od stvoření světa) danou věc celého vesmíru, kdežto Bible mluví o celkové porušenosti duchovního světa nad celou ZEMÍ lidským HŘÍCHEM.

To, co se v Orientě jeví jako **danost**, je podle Bible **porucha**. Upozornil jsem ho, že při nejlepší vůli nemohu uvěřit tomu, že by dobrý Bůh na počátku stvořil něco tak nelítostného, jako je karmický zákon skutkové odplaty. Ten v konečném důsledku nutí jogíny jist vlastní výkaly jen proto, aby se nedopustili vraždy na hlávce zelí, kterou by z hladu snad uřízli a snědli, což by je prý znova o kousek vzdálilo od nirvány a strhlo zpátky do ulpívání ve světě.

Za třetí jsme se shodli na tom, že jóga nikdy netvoří společenství ducha. V kontemplativní meditaci je přeci každý sám. Jogíni se nemohou domluvit a dát si spicha řekněme na páté úrovni před nirvánou a tam mít obecenství a třeba si společně zapívat a zatancovat. Kolik jogínů, kolik nirván, kdežto my máme v Kristu společenství. Ježíš je jen jeden a v NEBI v něm budeme všichni shromážděni v jednotě jeho Ducha.

Reagoval na to s tím, že dnes jsou i v buddhismu nové směry, které jsou také zaměřeny na společenství. Na to jsem mu řekl:

„Ano, i tradiční buddhismus zná tzv. „bódhisattvu“, to je člověka, který už dosáhl nirvány, ale ještě se jí dobrovolně zříká ve prospěch pomoci potřebným lidem. Takoví buddhisté se opravdu dost podobají křesťanům, ale bez Krista. Ta jejich neosobní nirvána je přeci za to nepochválí, oni se jí vlastně podle karmického zákona rounají, vždyť znova ulpívají na něčem, co je vůči ní podřadné a co je zákonitě znova uvazuje k „ulpívání“ ve světě a k dalším reinkarnacím.“ Na to už nevěděl, co odpovědět, jen souhlasně přikyvoval.

Doufám, že alespoň trochu zapochyboval o svém dosavadním přesvědčení, že Kristus byl jogín. Když autobus dorazil na Černý most v Praze, řekl na závěr:

„No, já myslím, že se přeci jen přidržím cesty osvícené myslí.“ Vůbec jsem mu to nerozmlouval, v jeho odpovědi jsem zaznamenal malé světýlko naděje, že mu to Pán snad ještě někdy znova připomene a objasní a tak jsem mu v klidu řekl:

„Fajn! Tak jo, vždyť já třeba vůbec nevím, o čem mluvíte, ale až tam zase budete, zkuste se porozhlédnout, jestli tam náhodou někde neuvidíte Ježíše Krista. Schválně se na to zeptejte přímo jeho.“

Postoj pochopení v tomto rozhovoru vidím hlavně v tom, že jsem nad ním nevynášel žádné soudy, vždyť jsem to ani já sám neměl rád, zdržel jsem se všech kategorických výroků z Písma nebo výzev k okamžitému obrácení. Nemluvil jsem k němu „bibličtinou“ (i když jsem pár veršů z Písma použil), naopak jsem se celou dobu snažil mluvit jen v jeho kategoriích a o jeho tématech, aby mi porozuměl. Nejsem žádný znalec, o buddhismu vlastně nevím víc, než jen těchto pár postřehů, které jsem v rozhovoru použil, ale myslím, že to docela stačilo.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

„**Understanding**“ - vcítěné pochopení,
v doslovném překladu - „postavení pod“.

„Understanding“ je jen slabým pozemským odvarem dokonalé nebeské komunikace.

V církvi se setkáváme jen s postojem sebeprojekce do toho druhého
namísto s ochotou vcítit se do jeho pozice.

Pán nechce nikomu brát to, co má,
ale chce to nahradit něčím lepším.

Bible také popisuje něco jako karmu,
ale nazývá ji trochu jinak - dědičný hřích.

Ten také nikdo sám z vlastních sil nemůže změnit, ale Ježíš ano!"

To, co se v Orientě chápe jako **danost vesmíru** (karma),
je podle Bible **poruchou celého světa** způsobenou člověkem.

29. OBĚŤ

Při hledání rozdílů mezi Zbožností a Bratrskou náklonností podle 2Pt1:5-7 jsem objevil tři základní atributy, které již překračují rozměr budování osobní Zbožnosti. Jsou to: Bratrská součinost (synergie), vcítěné pochopení (understanding) a **oběť**. Jde o takové duchovní vlastnosti, které potvrzují platnost společenského rozměru těla Kristova a jsou důkazem, že křesťanství není tak přísně individualistické, jak by se na první pohled mohlo zdát.

Sebeobětování je nejnáročnějším projevem Bratrské náklonnosti. Obětovat se můžeme pouze pro (za) druhé, nikoliv sami za sebe a navíc jen pro takové, kteří jsou např. slabší a pomalejší než my, nebo nedisponují takovými dary nebo schopnostmi jako my.

Obětovat se ovšem můžeme také ve prospěch celku, kde už nikdo nemusí být slabý a nemohoucí a přesto je naše oběť potřebná pro zdravé fungování daného společenství jako celku (viz. bílé krvinky, kap. 21).

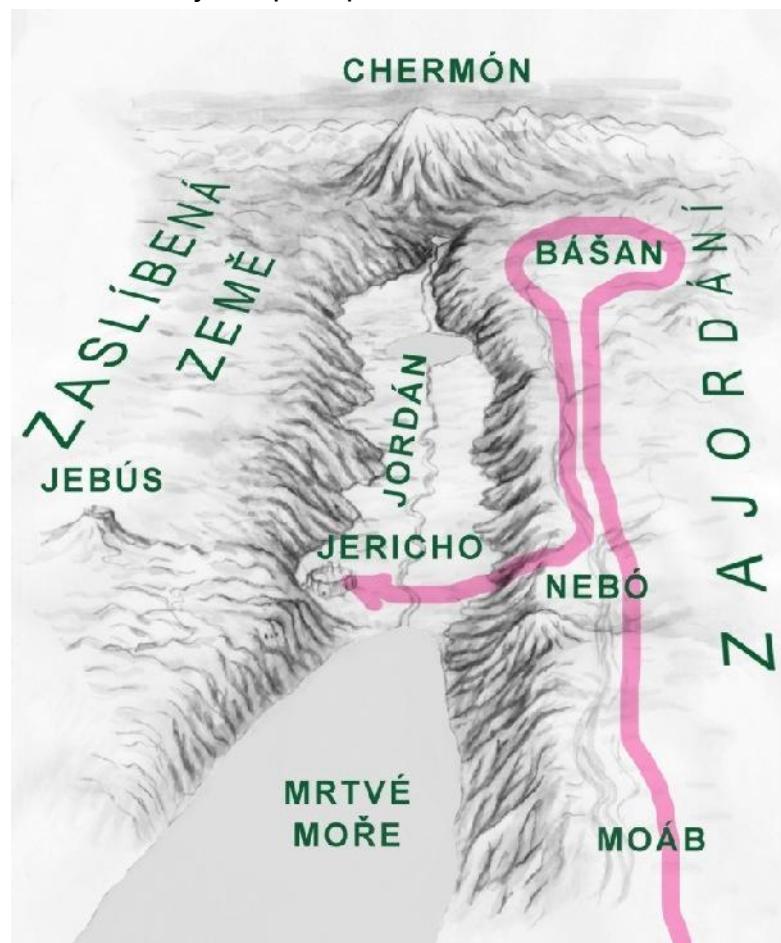
Největší oběť přinesl Pán Ježíš Kristus, když podstoupil smrt ukřížováním jako oběť za všechny hřichy světa. V této jedinné věci jej už následovat nemůžeme. Kristova oběť byla vykonána jednou pro vždy a za všechny lidi. Ve všem ostatním jej však následovat máme.

Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on.

1J 2:6

Toho však nelze dosáhnout z vlastních sil. Aby se tak mohlo stát, je třeba aby také on zůstával v nás, aby to byl opět jen jeho Duch sám, který nám dá sílu k oběti, sílu zemřít svým osobním zájmům a podstupovat oběti pro druhé, nebo i ve prospěch celku.

Starozákoním příkladem takové oběti ve prospěch celku na úrovni společenství je příběh Gádovců a Rúbenovců těsně před přechodem Jordánu do zaslíbené země. Když Izraelci porazili Básanského krále Óga a dobyli 60 hrazených měst, došlo tam k velké krizi, která hrozila rozdelením Božího lidu ještě před přechodem Jordánu do zaslíbené země.

Celé Zajordání (které je ovšem ve smyslu pochodu pouští ještě před Jordánem) dostaly od Mojžíše za dědictví právě kmeny Gádovců a Rúbenovců. Ti se „zasekli“ v Bášanu ve svých hrazených městech, která jim byla přidělena a nechtěli jít dál. Proto žádali Mojžíše, aby je už přes Jordán do vnitrozemí nevodil:

„Jestliže jsme u tebe našli přízeň, nechť je tvým služebníkům přidělena do vlastnictví tato země. Nevod' nás přes Jordán.“

4 Moj 32:5

Mojžíše to tehdy velice rozlobilo, jedině on si uvědomoval, že by tím byla ohrožena celá pospolitost Izraele a s tím i celé to zdlouhavé putování pouští.

Mojžíš Gádovcům a Rúbenovcům vytkl: „Což vaši bratří půjdou do boje a vy si zůstanete tady? Proč berete Izraelcům odvahu přejít do země, kterou jim dal Hospodin? Zrovna tak se zachovali vaši otcové, když jsem je poslal z Kádeš-barneje, aby zhlédli zemi. --- A teď jste nastoupili vy na místo svých otců, zplozenci hříšných lidí, abyste ještě stupňovali Hospodinův hněv planoucí proti Izraeli. Když se od něho odvrátíte, nechá Izraele na poušti ještě déle. Tak uvedete na všechn tento lid zkázu.“ Přistoupili k němu a prohlásili: „Vystavíme zde ohrady pro svá stáda a města pro své děti. My však potáhneme ve zbroji v čele Izraelců, dokud je neuvedeme na jejich místo. Naše děti zatím zůstanou v městech opevněných proti obyvatelům této země. Nenavrátíme se do svých domovů, dokud se všichni Izraelci neujmou svého dědictví. Nebudeme požadovat dědictví s nimi tam někde za Jordánem, když nám připadne dědictví na této straně Jordánu k východu.“

4 Moj 32:6-19

Gádovci a Rúbenovci činili pokání a šli v první linii dobývat zemi pro své bratry z ostatních deseti kmenů Izraele. Šli bojovat tam, kde už neměli žádný svůj podíl. Obětovali svůj čas i pohodlí, dokonce rizkovali své životy v dalším boji, aby i ostatní kmeny dostali svůj díl dědictví. Celá pospolitost se měla vrodit do země skrze Jordán jako jedno tělo.

Jsou-li naší zaslíbenou zemí celé Čechy, pak těmi izraelskými kmeny jsou všechny denominace v této zemi, které patří Pánu Ježíši Kristu. (Izraelské kmeny přirovnal k denominacím dneška již před více než 20-ty lety Francis Frangipane v knížce „Boží dům“.)

Pán mi tyto věci začal ukazovat už v roce 1996 na konferenci v Křížíkově paviloně v Praze na výstavišti. Seděl jsem o přestávce u Křížíkovy fontány a přemýšlel o následujícím kázání na téma „Církev na poušti“ a najednou jsem měl celou tu historickou scénografii před očima. Křížíkův pavilon se proměnil v poušť a skleněná pyramida v levo v Egypt. Nechyběly ani „plné hrnce masa“ v kioscích, ve kterých ohřívali páry a klobásy. Křížíkova

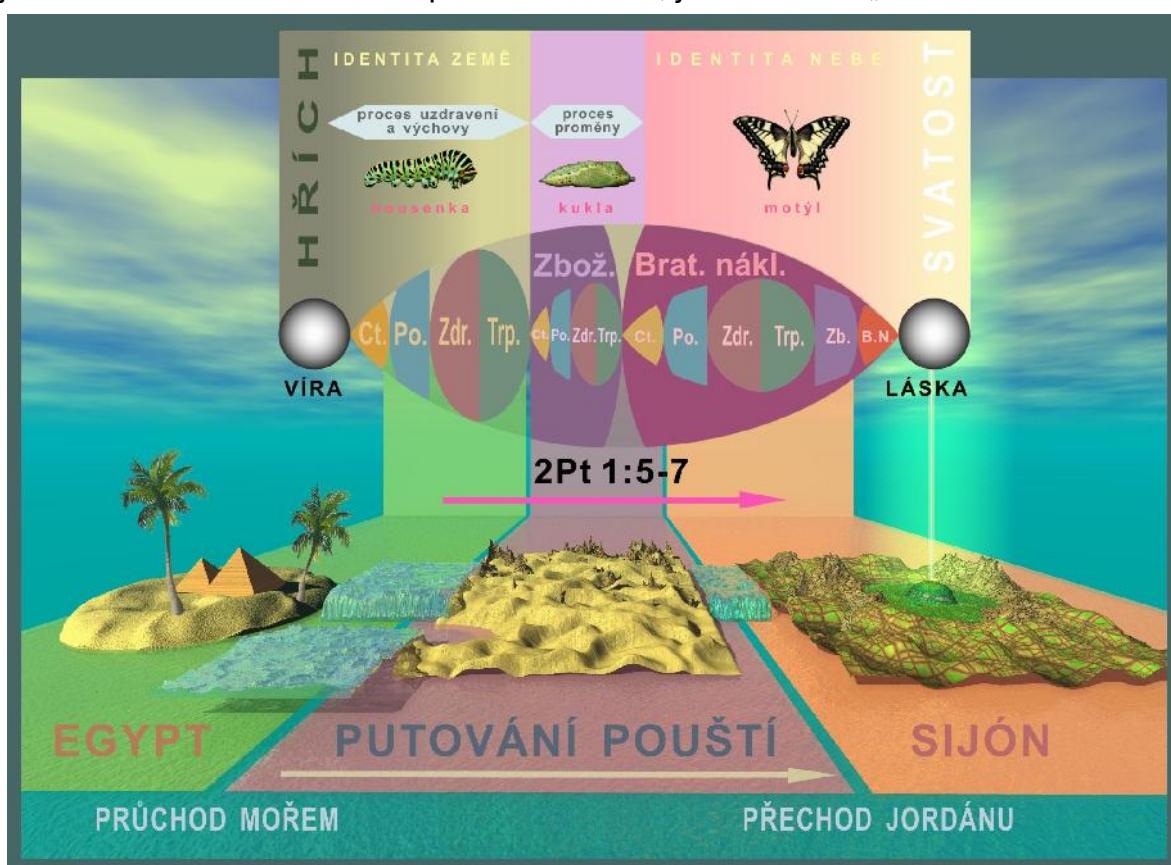
světelna fontána se proměnila v zaslíbenou zemi s vodními zřídky, jejichž vody se neztrácejí (Iz 58:11). Silueta Sjezdového paláce v pozadí předznamenávala Šalamounův chrám

Tam jsme se pak opravdu po následující tři roky jednou ročně scházeli na dalších konferencích ke společným oslavám všech denominací. Něco to ale poněkud narušovalo a byly to reklamní štíty na Radegast. Ne snad kvůli tomu, že šlo o reklamu na pivo, ale čistě symbolicky kvůli tomu, že jde o modlu a možná i kvůli těm rohům se mi postupně vybavovaly verše z žalmů o Bášanu: „Množství býků mne kruhem svírá, bášanští tuři mne obstoupili“. A hned další verš: „Horou bohů je hora Bášan, hora Bášan je hora strmých štítů. Proč vy strmé horské (reklamní) štíty, úkosem shlížíte na horu, na níž se usadit zatoužil Bůh?“

Byla to opravdu velkolepá a širokoúhlá freska biblických dějin, ale prorocké poselství jsem v tom zatím neviděl, tak jsem to nechal být.

Až za několik let se mi to znova vybavilo při četbě knížky „Boží dům“ od F. Frangipana. Vztáhl jsem to jako on na církev celé země. Žádná česká církev nejsou bášanští tuři, ale všechny se zasekly v Bášanu těsně před přechodem Jordánu, každá na svém soukromém dílci jako Gádovci a Růbenovci. Co jiného je dnes dostať zemi za dědictví než probuzení? Ale probuzení dnes v Evropě těžko může vzejít jen z jedné denominace.

Každá církev má dnes svůj vlastní program, ale pomáhat jiným sborům ve městě v tom, co potřebují, má ve svém programu asi jen málo sborů. Jakoby každá denominace chtěla mít svůj vlastní Jordán a svou vlastní představu o tom, jak s Kristem „obsadit zemi“.

Při průchodu izraelského národa Jordánem museli kněží stát se schránou úmluvy na ramenou uprostřed řeky, jen tak mohla „celá pospolitost“ (všech dvanáct kmenů Izraele společně) projít suchou nohou jako jedno tělo na druhý břeh do zaslíbené země.

V tom spatřuji významovou paralelu mezi Starým a Novým zákonem. Stejná Boží výchova v přípravě Božího lidu na vstup do zaslíbené země je i v gradující náročnosti jednotlivých vlastností v seznamu 2Pt1:5-7 v Novém zákoně.

Oba procesy končí nejnáročnějším rozměrem víry, kterým je Bratrská náklonnost a její společenský rozměr víry. Po celých 40 let putování pouští zatím nehrozilo rozdělení Božího lidu. Celá pospolitost putovala věrně pod oblakovým sloupem, který jim jako Boží prst ukazoval cestu a nikdy s tím nenastaly žádné vážnější komplikace. Až v Bášanu.

Tam nastala poslední zkouška pouště – zkouška jednoty a soudržnosti Božího lidu.

Izraelci obstáli v této zkoužce, zemi za dědictví dostali a zbytek této Boží výchovy absolvovali až v zaslíbené zemi. Problematika společenství a soudržnosti byla na poušti vlastně jen nastíněna, hlavní část jejího řešení a uvědomování se pak odehrávala až uvnitř země.

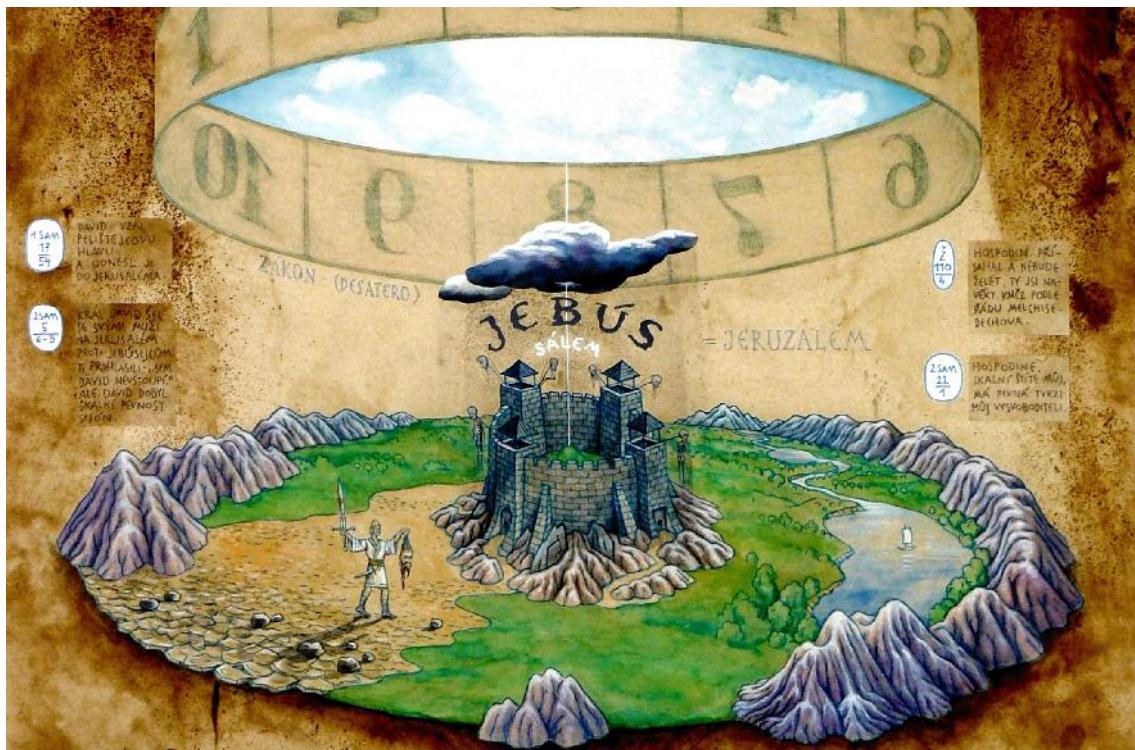
Král David - pokračování pouště

Mám na mysli především příběh krále Davida (asi 200 let po průchodu Jordánem), který svým životem a svým pobytom na poušti po 4 roky, jakoby dotahoval v dalších rozměrech života víry to, co se při putování pouští nestihlo. Bůh nás skrze Davida učí především správnému postoji k autoritám a to v obou směrech. Jak k autoritám, které jsou nám služebně nadřazeny, tak i k té autoritě, která je nám Bohem svěřena nad druhými.

David nevztáhl ruku na krále Saula, který ho chtěl zabít a pronásledoval ho i na poušti. Po té noci, kdy David tajně uťal Saulovi cíp pláště když spal, na něho z dálky zavolal:

Hle, na vlastní oči dnes vidíš, že tě dnes v jeskyni vydal Hospodin do mých rukou. Říkali, abych tě zabil. Já jsem tě však ušetřil. Řekl jsem: Na svého pána nevztáhnu ruku. Je to přece Hospodinův pomazaný.

1Sam 24:11

Král Saul žárlil na Davida, na kterém spočívalo větší pomazání a měl více úspěchů. David byl také už prorokem Samuelem pomazán za Saulova nástupce. Porazil pelišejského válečníka Goliáše a dobyl skalní pevnost Jebúz na hoře Sijónu uprostřed země, kterou stále sveřepě opanovávali Jebúzité. Tam potom založil město Jeruzalém.

David nevztáhl ruku na Bohem pomazaného i když král Saul jednal svévolně a Davida pronásledoval a chtěl ho zabít. David měl příležitost, ale sám Saula nezabil i když on po něm už dříve metal oštěpy.

Je v tom zásada, které se snažím držet a kterou si musím vždy znova připomínat, kdykoliv se dostanu do nějakého názorového střetu s autoritami církve, nebo i s jinými služebníky v církvi.

Nezkřížím cestu Božímu pomazanému

Je to pokračování Boží výchovy ve společenských vztazích skrze úctu k autoritám. Na ní si sami můžeme otestovat, jaký budeme mít vztah k Božímu majestátu v NEBI.

Nemusíme s těmi autoritami vždy souhlasit, když je to proti našemu přesvědčení, ale úctu bychom podle Davidova vzoru měli zachovávat vždy. Také tomuto postoji mne Pán vyučoval již v začátcích víry.

Jednou se mi nelíbilo kázání v našem sboru. Dostal jsem se téměř do vzpoury proti kazateli i proti sboru. To kázání jsem prostě nedokázal přijmout, nějakým způsobem narušovalo mou nastoupenou cestu víry.

Měl jsem z toho takový ten hořký knedlík v krku. Tak jsem se začal modlit: „Pane prosím, odpusť mu, že káže bludy.“ Pán mi ukázal, že to je špatná modlitba a hořký knedlík z krku nezmizel.

Šel jsem vysypat koš a ve výtahu jsem přišel na to, jak se pomodlit lépe: „Pane, JÁ odpouštím tomu kazateli, že káže bludy a žehnám mu Pane v tvém jménu.“ Znovu mi Pán ukázal, že to je špatná modlitba a hořký knedlík v krku zase nezmizel.

Zrovna u popelnic, když jsem vyhazoval smetí, jsem se rychle, než si to rozmyslím, pomodlil téměř proti své vůli: „Pane, prosím odpust mi, že tě nedokážu vidět ve tvém služebníkovi kazateli.“ Okamžitě to zabralo, hořký knedlík z krku hned zmizel, jakobych ho vysypal spolu s tím smetím. Od popelnic jsem se již vrátil s příjemným hřejivým pocitem v hrudi i v mysli.

To ale nebylo všechno. Když jsem si uvědomil, že to kázání asi mohlo být od Boha, myslел jsem si, že se teď k němu musím vrátit a poslechnout si ho znova. Nemusel. Pán mne ujistil, že mi opravdu odpustil to, co jsem vyznal a už mne nehodlal nutit, abych se tím kázáním musel znova zabývat.

V tom byla ta největší milost. Pán nechce přepínat náš mozek, aby se bezpodmínečně nutně musel zabývat něčím, co mu prostě nejede. To však neznamená, že to nemůže oslovit druhé a že si to Duch svatý pro ně nemůže použít.

Nikdy neodsuzujme kazatele a to z jakékoliv denominace jen proto, že na to máme jiný názor, nebo že jsme se to učili jinak. Opravdové bludy by měla rozpoznat a posoudit většina starších sboru a podat o tom ostatním důkaz na základě Písma.

Boží výchova v těchto věcech je vlastně doplňkem putování pouští uvnitř zaslíbené země (uvnitř církve), kde máme znova obětovávat své pohodlí a znova se učit oddalovat svou slast.

Je dobré najít církev, kde se cítíme dobře, to ale neznamená, že je také dobré hned odejít, když nás náhodou někdo odmítne a není nám z toho dobře. Ztrácíme tím příležitost k růstu v této Davidovské výchově. Je třeba znova vyjít na poušť, obětovat své pohodlí a tak hlouběji v sobě budovat Kristův charakter a připravenost k oběti.

Mám ale za to, že to nejde bez konkrétní osobní vize pro zbytek života, ve které již nesledujeme jen své vlastní spasení a posvěcení, ale sledujeme také náš osobní podíl na šíření Božího království ve světě. Bez vlastní konkrétní vize však budeme mít vždy tendenci vyhledávat jen svůj osobní prospěch a pohodlí.

Král David byl králem podle Božího srdce, vládl „na kolenou“ v podřízenosti Krále králů Ježíše Krista, kterého prorocky viděl usednout po pravici Boží:

Vždyť sám David praví v Knize žalmů: „Řekl Hospodin mému Pánu: Usedni po mé pravici. Luk 20:42 (také Ž 110:1, Mt 22:44, Mar 12:36, Sk 2:34)

Král David vyjadřoval svou podřízenost Bohu především uctíváním a Bohu přinášel oběti chval. Tím se stal i pro nás trvalým vzorem pravého uctívání. Byl dobrým hudebníkem a zpěvákem a autorem většiny žalmů. Na hoře Sijónu, kterou sám dobyl, zbudoval „Davidův stánek“, kde nepřinášel již zvřecí krvavé oběti, ale jen oběti chval a uctívání.

Bože, sliby tobě dané splním, přinesu ti oběť chvály.

Ž 56:13

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

***Sebeobětování
je nejnáročnějším projevem Bratrské náklonnosti.***

*Obětovat se můžeme pouze pro (nebo za) druhé,
nikoliv sami za sebe a navíc jen pro takové,
kteří jsou např. slabší a pomalejší než my,
nebo nedisponují takovými dary nebo schopnostmi jako my.*

Gádovci a Růbenovci – příklad kolektivní oběti

*Co jiného je „dostat zemi za dědictví“
(jako kdysi Izraelité při průchodu Jordánem),
než PROBUZENÍ?*

*Probuzení dnes v Evropě těžko vzejde jen z jediné denominace.
Církve zatím neumějí jednat veřejně jako celek.
Sbory ve městech se neobětují jeden pro druhé,
tak jako Gádovci a Růbenovci,
když dobývali zaslíbenou zemi pro jiné izraelské kmeny.*

30. PŘÍRODNÍ SPOLEČENSTVA

Člověk byl stvořen jako tvor společenský a Bible ve skutečnosti mluví o společenském životě mnohem více, než by se na první pohled zdálo. Učení církve se však za posledních 500 let soustředilo převážně na osobní spasení jedince a jeho posvěcení v Duchu svatém. Dokonce i v jiných nábožentvích je duchovní život člověka pojímán převážně s ohledem na nitro jedince. Celý orient je ve všech svých náboženstvích s převládající kontemplativní meditací a jógou soustředěn pouze na vnitřní svět jedince. Podobně i současná západní společnost s důrazem na preferenci schopných jedinců ovlivňuje učení současné církve tak, že společenský rozměr víry v Písmu vůbec nevnímá.

K tomu přispělo i pravdivé zjištění C. S. Lewise, že jedinec má před Bohem větší cenu, než celé Spojené státy americké, neboť duše člověka je věčná, ale USA jsou pomíjivé. Smlouva s Kristem je opravdu věcí každého jedince a ani já svou snahou dokázat v těchto kapitolách o Bratrské náklonnosti, že Boží království má také svůj společenský rozměr, rozhodně nechci zrušit důraz na osobní pokání a přijetí Krista do svého srdce. Opravdu nikdo nemůže být spasen za někoho jiného, každý sám musí činit pokání a odvrátit se od svých starých hřichů. Každý sám by měl také poznávat Boží dobrotu a milost v Ježíši Kristu, přjmout jeho Ducha do svého nitra a nechat se jím proměňovat do nebeské podoby, bez které nikdo nebude moci vstoupit do nebeských příbytků.

Zároveň však platí, že NEBE je společně sdílená radost v Boží přítomnosti ve vzájemném obecenství všech spasených. Jenom do pekla může jít každý sám, ale do NEBE lze jít pouze společně. To by mělo být patrně už na církvi zde na ZEMI.

V padesátých letech to byl opět C. S. Lewis, který prý na otázku: Jak by vypadala společnost (např. Velká Británie), kdyby byla převážně křesťanská?, nečekaně odpověděl: „Asi byste se divili, ale taková společnost by se více podobala socialismu, než tomuto kořistnickému a individualistickému kapitalismu.“ (parafrázováno)

Nebeský Jeruzalém může fungovat jen jako dokonale sjednocený organismus živého těla s jedinou hlavou a církev by měla fungovat také tak. Stále platí to, co řekl mistr Jan Hus, že hlavou církve není papež ale Kristus, čili v plném důsledku tohoto výroku to znamená, že žádná po lidsku ustanovená církevní instituce nemůže zajistit organické fungování těla. Ježíš před svým odchodem myslel hlavně na lidi ve světě a modlil se, aby právě na církvi svět uviděl tuto nadpřirozeně přirozenou organickou provázanost s nebeským Otcem skrze Syna a aby tak svět uvěřil:

Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. Jan 17:21

Církev se zatím jako jednotný živý organismus neprojevuje. Sjednotit ji institučně selhalo a vyznavačsky to nefunguje. Svět by ji takovou jistě chtěl vidět, ale ani svět ani církev totiž nerozumí tomu, jak by mělo nějaké společenství lidí fungovat jako živý organismus.

Znovu připomínám druhý průvodní znak metafyzického HŘÍCHU: celé lidstvo HŘÍCHEM ztratilo schopnost tvořit živé společenství a může ho jen nahrazovat umělými (mrtvými) náhražkami – institucemi a ani církev zatím neumí nic lepšího.

První takovou náhražkou po potopě se měla stát Bábelská věž. Věž nemohla sjednotit lidstvo, nebyla totiž živým organismem, proto Bůh zmařil její dostavbu i když dosáhnout NEBE a dostat jméno, pod kterým by mohlo být celé lidstvo shromážděno, nebyla podle Božího slova zas tak úplně špatná motivace.

Nato řekli: „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“ Gen 11:4

Jen pod Kristovým jménem mohou být shromážděny všechny národy světa. Ježíš řekl:

Kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.

Mat 12:30

Vertikálně orientovaná Bábelská věž je tedy předobrazem všech totalitních systémů, které se více či méně snaží dosáhnout nebeského ideálu jen lidským, vymyšleným způsobem. Naopak přízemě horizontální orientace Sodomy je předobrazem humanismu, svévole a společnosti konzumního požitkářského stylu, tedy i dnešní bezbožné demokracie.

Ani jedno nevyhovovalo Božímu záměru. Ačkoli se lidé snažili dosáhnout NEBE pro jakési jméno, pod kterým by se mohli shromáždit, Bůh si nepoužil Bábelskou věž jako doskočiště pro svého Syna, jehož jméno by splňovalo tuto potřebu, ale zvolil jiný postup.

Bůh si povolal Abrama, jež se stal otcem národa, kterému pak dal skrze Mojžíše zákon, aby snad až podle tohoto zákona Židé rozpoznali v Ježíši Kristu to očekávané jméno.

Proto Bůh dával vyvolenému lidu od počátku pouze prorotce (Abrahama, Izáka a Jákoba), proroky a kněze (Mojžíše a Árona) a v zaslíbené zemi pak pouze soudce, aby poznali jeho jméno, pod kterým by mohli být shromážděni. Ale izraelský lid žádal proroka Samuele, aby jim ustanovil krále, jako mají ostatní národy:

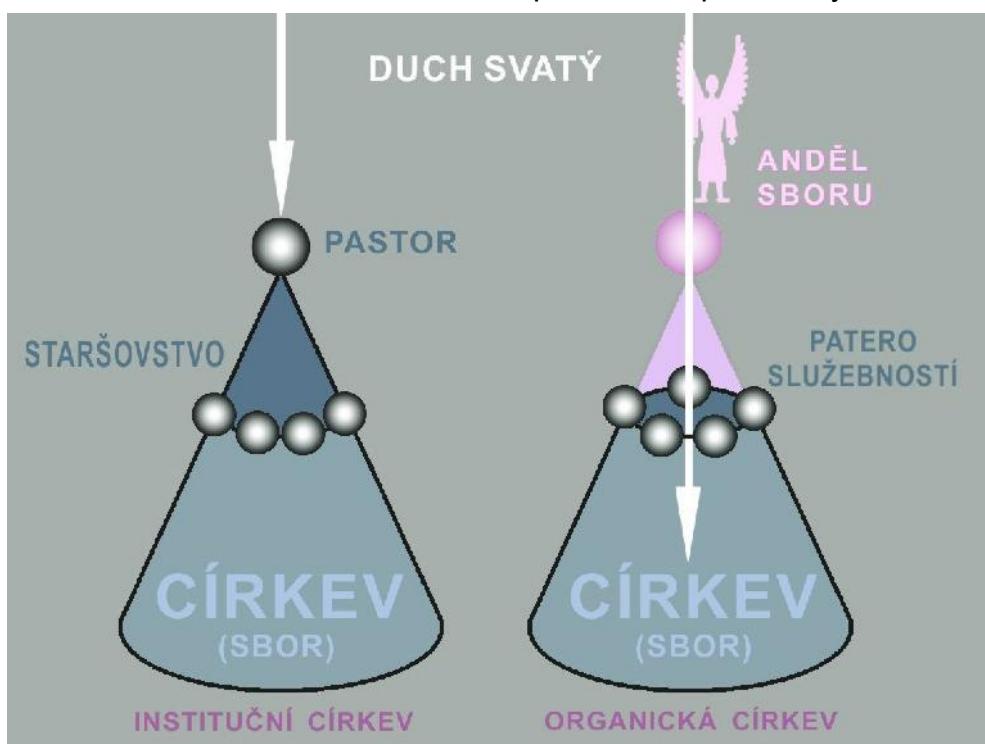
A Hospodin Samuelovi odpověděl: „Uposlechni lid ve všem, co od tebe žádají. Vždyť nezavrhl tebe, ale zavrhl mne, abych nad nimi nekraloval. Vším, co dělali ode dne, kdy jsem je vyvedl z Egypta, až dodnes, dokazují, že mě opustili a že slouží jiným bohům; tak jednaj i vůči tobě. Ted' však je uposlechni, ale důrazně je varuj a oznam jim právo krále, který nad nimi bude kralovat.“

1Sam 8:7-9

Tak se dostala světská instituce do Božího lidu a drží se v něm dodnes. Bůh se tak ale rozhodl z nouze, protože viděl, že lidé zatím nejsou sto přjmout jeho jako svého reálného Pána pánu a Krále králů pro každodenní, tedy i společenský a politický život.

Mám za to, že přichází doba, kdy Bůh chce ukázat světu na své církvi, že to možné je, ale bude třeba se vrátit ne jen k první církvi, ale až před období soudce Samuela.

Nová, živá struktura církve se nemůže stát vzorem pro světské instituce, ale může být znamením a výzvou světu k pochopení, že bez Krista toto organické společenství prostě nelze jinak zajistit. Autority v církvi jistě nebudou zrušeny úplně. Patero služebnosti (podle Písma – apoštol, prorok, pastýř, evangelizátor a učitel) jako tým služebníků ve vedení sborů zůstanou. To budou ti novodobí soudci a proroci, ale pouze v týmu.

Společenství jako živý organismus je něco víc než jen množina institučně sjednocených jedinců. Nutně musí mít jednu hlavu a jednoho jednotícího Ducha.

Čím je u člověka hlava a dech života oživující celé jeho tělo, tím musí být pro církev Ježíš Kristus jako hlava a duchem, který celou církev plní životem, může být pouze Duch svatý, jinak nic víc a cokoliv neživého v tom být nesmí.

Každý živý organismus má v sobě něco nadpřirozeného – život. Život se nedá exaktně popsat, jeho původ a zdroj je v samotném Bohu Stvořiteli, který jej vtiskl (vdechl) do každého tvora, ale i do všech přírodních společenstev, která nám mohou posloužit jako určitý návod nebo vzor. Na zvířatech a jejich shlukování nám Bůh může ukázat, o co jsme HŘÍCHEM přišli – schopnost tvořit organicky živé společenství.

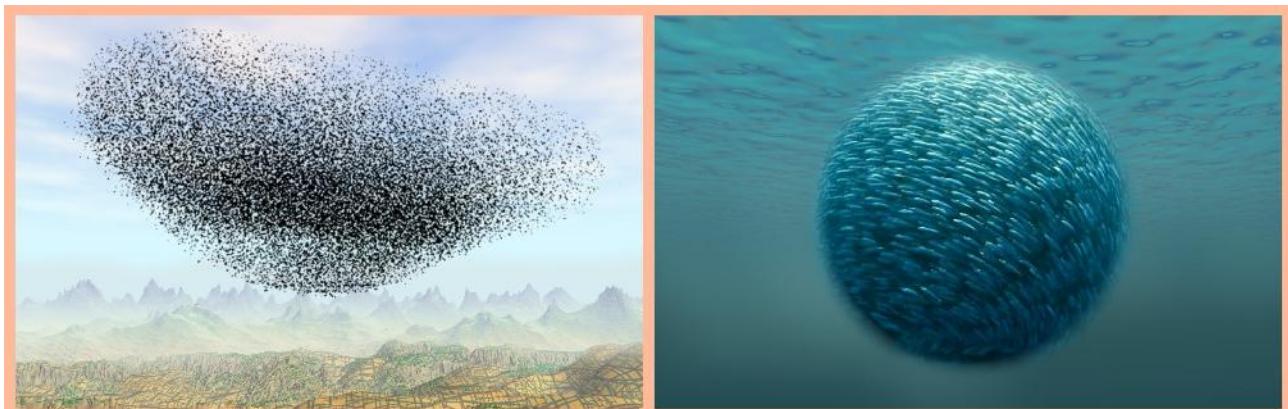
Přírodovědci si toho všimli už dávno, ale stále to připisovali tomu, že tato ztráta instinktů a přirozené intuice je prý nutná daň za řeč, inteligenci, kreativitu a civilizaci. Není tomu tak, jedinou příčinou je HŘÍCH. Zvířata, která nezhrešila, nás zahambují svou schopností tvořit společenstva s přirozeným citem pro bezvýhradnou soudržnost a vzájemnou součinnost.

Avšak dobytka se zeptej, poučí tě, nebeského ptactva, ono ti to poví, poučí tě i křoviska země, mořské ryby vyprávět ti budou. Kdo z nich všech by nevěděl, že ruka Hospodinova to učinila a že v jeho ruce je život všeho, co žije, duch každého lidského tvora.

Job 12:7-10

Dnešní postmoderní kultura, která se už nezakrytě otvírá všelijakým nadpřirozeným silám a mluví o nich jako o něčem zcela běžném a samozřejmém, umožňuje podobné tendence i v exaktních a přírodních vědách.

Vědci při zkoumání přírodních společenstev mluví o vyvěráni (vynořování, vyplavování) nových informací, struktur a jevů, které u jednotlivých jedinců nemohou být zjištěny. Hejna ptáků i mořských ryb se prý chovají a pohybují jako jeden velký živý organismus. Věda dnes sice odhaluje způsoby, jakými komunikují jedinci v těchto hejnech, (mají prý v těle zvláštní smyslové orgány citlivé na elektrostatické impulzy mezi nejméně třemi nejbližšími jedinci v hejně), ale kde se bere ten nárůst struktur a informací, to nevědí.

Nevadí mi, když se tyto věci vysvětlují přirozeným způsobem. Nejde mi totiž vůbec o to, dokázat, že se jedná o ryze nadpřirozené jevy, ale jen o ten fakt, že k integraci (nárůstu) informací a jejich přenosu ve společenstvech prokazatelně dochází, a že se tak celek začíná chovat jako nový, živý organismus, jako by měl vlastní inteligenci a přesně věděl jak se např. bránit predátorům atd., ačkoliv nemá žádného vůdce.

Jdi k mravenci, lenochu, dívej se, jak žije, at' zmoudříš. Ač nemá žádného vůdce, dozorce či vládce, opatřuje si v létě pokrm, o žních sklízí svou potravu. **Př 6:6-8**

Přirozený smysl zvěřat pro kolektivní soudržnost a součinnost je ve srovnání s lidskou rasou až zarážející. Právě proto, že tento nárůst informací je pro vědce velkou záhadou, musí prý sami konstatovat, že se tyto nové informace jakoby vynořují odkudsi z neznáma. Ptají se vlastně analogicky spolu s Mojžíšem na podobný paradox:

Jak to, že jeden zažene tisíc a dva zaženou na útek deset tisíc! **5.Moj 32:30**

Podobnou otázku o nárůstu informací a vyšších schopnostech při shlukování živočichů v přírodě si kladou i dnešní vědci: Jak to, že jeden termit nepostaví nic, ale 5 miliónů termitů postaví až 6m vysoké termitiště? Jak to, že až od učitého stupně míry shlukování je termit schopen postavit složitý labirint chodeb a komínů s velmi „promyšlenou“ klimatizací, s rozvynutým hospodářstvím dojných mšic na zajištění potravy pro své vlastní larvy, s plantážemi hub uvnitř termitiště na zajištění krmení pro tyto mšice a to vše s dokonalou dělbou práce pro každodenní chod i obranu celého společenstva?

O těchto věcech již v roce 1974 přemýšlel a psal americký holistický biolog Lewis Thomas v knížce „Buňka, medusa a já“, kde o mravencích a termitech napsal:

Mravenci, jakož i včely, termiti a sociální vosy jsou jedinci beroucí se denně za prací, aniž by si dělali nějaké starosti o zítřek, a zároveň jsou součástkami, buněčnými prvky v

obrovitěm, pulzujícím a přemítajícím organismu Mraveniště, hnízda, úlu. Osamělý mravenec v plenéru toho asi moc na mysli nemá, nevypadá na to; jistěže těch pár jeho neuronů svázaných navzájem vlákny se nedá pokládat za mozek, tím méně za sídlo myšlenky. Mravenec je spíše něco jako nervová zauzlina na nožičkách. - - - Ale když pozorujete hustou masu tisíců mravenců nahlučených kolem Mraveniště, až se země černá, tu se vám začne zjevit celé to zvíře a už se vám zdá, jak myslí, jak plánuje, jak i kalkuluje. Je to jakási inteligentní bytost, něco jako živoucí počítač s lezoucími bity duševního bytí.

Lewis Thomas – Buňka, medusa a já

Thomas Lewis objevuje zvláštní jev: mraveniště v lese vykazuje biologické znaky jedince s inteligencí jiného zvířete v lese, třeba lišky, nebo jezevce. Celé společenství funguje v jednotném smyslu v dokonalé harmonii jako jeden organismus a přesto každý jeho člen zůstává autonomním a svobodným jedincem.

U termitů je nárůst informací při shlukování ještě názornější. Deset nebo i sto termitů v laboratorním teráriu sbírají pelety vlastního trusu, slin a prachu a nosí je z místa na místo, ale nepostaví nic. Až když prý dosáhnou určitého minima „usnášeníschopnosti“, postaví až 6m vysoké termitiště s dokonalou vnitřní vybaveností.

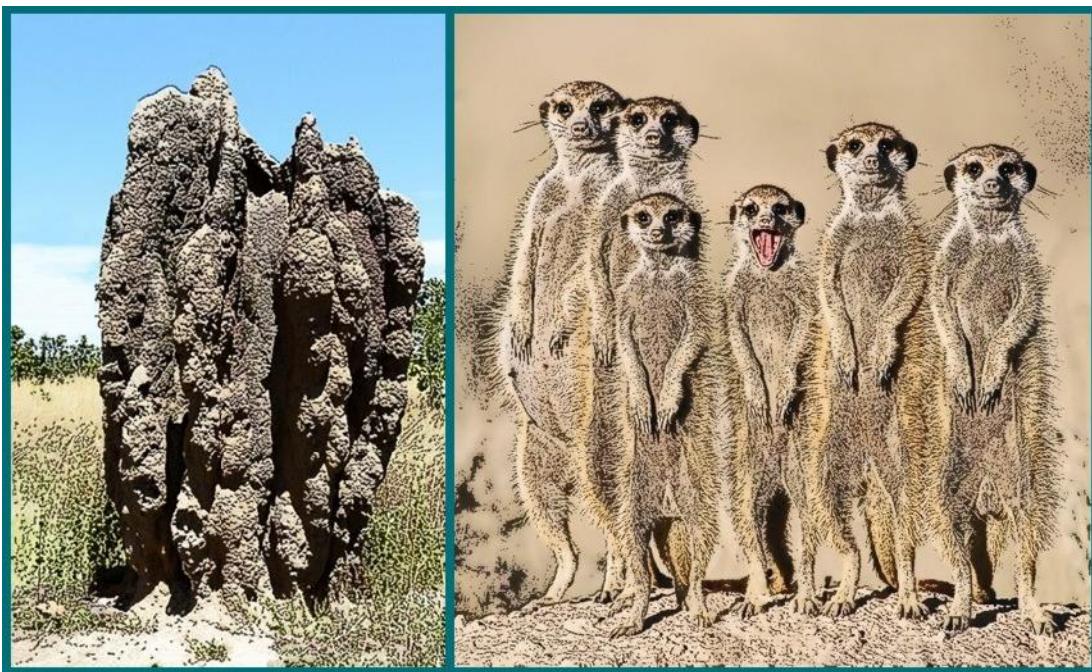
Termit (mravenec, včela aj.) je Bohem předurčen k životu ve společenstvu, ale jako jedinec ztracený někde v lese je odsouzen k zániku. Člověk také. Vzpomínám si, jak jsem pod dojmem Lewisovy knížky říkal v hospodě: „Nemůžu se plně rozvinout, dokud nenajdu svoje termitiště.“ Nikdo mi tenkrát neřekl, že ve skutečnosti hledám Ježíše Krista, jeho Slovo a jeho tělo (církev). Slovo je tím jednotícím kódem a církev – živé tělo Kristovo je tím pravým lidským „termitištěm“. Přesněji řečeno měla by být, neboť zatím není, zatím funguje jen tak na 5, možná na 10% jak by jako jednotný živý organismus fungoval měla. Zatím se organizuje převážně po lidsku.

Holismus – „Slovník cizích slov“ uvádí: *pojetí celostnosti nabývající nové vývojové kvality.* Je to přírodněvědný názor, že celek jako souhrn jednotlivých částí nabývá nových a vyšších kvalit nezávislých na těch částech, nebo jednodušeji – celek je něčím více, než jen souhrnnem částí.

Pro svoji nemateriální povahu tvrzení o záhadném nárustu informací v biologii je snadno zneužitelný okultismem např. v léčitelství, v New Age nebo i sektami. Např. kult „Matky Země“, vychází z extrémního holistického názoru, že i celá naše planeta je jediným živým organismem, který je hodně uctíván jako božstvo. Podle Písma jde zajisté o modlářství, neboť nemáme uctívat stvoření místo Stvořitele. Holismus jako takový totiž nevychází z Bible a proto nemůže být bez zbytku pokládán za učení o Božích věcech. Přesto i Bible, aby mohla být správně a lépe pochopena, vyžaduje také jistý druh celostního pohledu (viz. 19. kap.).

Několikadílný televizní dokument o životě tlupy surikat v africké buši dokládal jejich sociální cítění. Bylo dojemné a často až zahambující pozorovat, jak se o sebe vzájemně starají, pečují společně o svá mláďata, jak se organizovaně chrání a varují před nebezpečím, ve všem věrně spolupracují a o všem se velmi detailně dorozumívají. Kameraman zachytily, jak se malý surikatí klouček učí vyhrabávat larvy z písku a později také ukousávat štírům jedovatý ocas. Nejprve pozoruje jak se to dělá a pak to pod dozorem starších zkouší sám. Přírodnovědci zjistili, že je tomu neučí jen rodiče, ale i jejich tetičky a strýčkové z jiných rodin též tlupy.

Nejdojemnější a také nejpozoruhodnější byla situace, kdy jednu surikatu na hlavě smrtelně poranila liška. Čtyři surikaty zůstaly na stráži u své umírající družky, dokud nezemřela. Ostatní už odešly hledat jiné místo pro svá doupata, ale tyto čtyři surikaty zůstaly stát věrně na stráži. Samy rizkovaly napadení šelmou, ale nedopustily, aby jejich družka zůstala sama, dokud bude naživu. Něco takového se nedá vysvětlit jen přirozenými instinkty na přežití.

Mnohem více než v biologii se s podobnými úkazy setkáváme ve fyzice. Ještě i dnes velmi záhadně a skoro nadpřirozeně působí některé fyzikální jevy v kvantové mechanice. Nejznámější je paradox fotonu (elektronu i jiných elementárních částic), které se prý vždy chovají tak, jak je pozorujeme. Pozorujeme-li foton jako částici, jeví se jako částice, pozorujeme-li ho jako vlnění, jeví se jako vlna. Logicky ovšem částice nemůže být vlnou a vlna částicí. Částice letí (jako střela z pistole), ale vlna se šíří prostředím (jako zvuk nebo kruhy na vodě).

Přitom vědci s tímto paradoxem běžně počítají a matematicky jim to vychází. Proč by něco podobného nemohlo platit (vycházet) o Duchu svatém? Duch svatý vykazuje podobný paradox jako světlo (foton). Také se jeví dvojím způsobem, jako stalár (stabilní veličina) a zároveň jako vektor (veličina v pohybu). Bydlí v nás (pokud jsme ho pozvali) a zároveň vane ponebesím jako vítr a přináší nové dary.

Svou záhadnou povahou Duch svatý vyjadřuje jak Otce, který zůstává na svém místě v NEBI, tak i Syna, který byl poslán k nám z NEBE na ZEM. Přitom jde stále o tutéž osobu Boží trojice.

Tedy ne jen biologie, ale i tak exaktní a do důsledku matematizovaná věda jako je fyzika má v sobě prvky, které se jeví poněkud nadpřirozeně a dokonce i biblicky.

Méně známý a ještě záhadnější je tzv. EPR paradox (Einstein-Podolský-Rosen), který se v kvantové mechanice projevuje jako kvantová provázanost, čili entanglement. Vypadá to prý jako nějaké divné kouzlo. Když jsou dvě částice kvantově provázané, tak se změna na jedné z nich okamžitě projeví i na té druhé, sesterské částici, bez ohledu na jejich vzájemnou vzdálenost. Takovému působení se říká nelokální. Albert Einstein kvůli němu prý špatně spal a říkával mu „strašidelné působení na dálku“.

Kulečníkové koule se v našem běžném světě pohybují a srázejí podle Newtonovy mechaniky platící v běžné euklidovské geometrii. Ne tak je tomu u elementárních částic v kvantové mechanice.

Když se srazí dvě těžší částice, rozletí se prý na řadu jiných, lehčích částic. Když se např. z takové srážky rozletí opačnými směry od sebe dva kvantově provázané fotony a jednomu z nich nastavíme zrcadlo, nezmění směr jenom on, ale i ten druhý provázaný foton, kterému jsme žádné zrcadlo nenastavili a to bez ohledu na to, v jaké je to vzdálenosti. Může to být páár milimetrů, kilometrů, ale i světelných let.

Vědci s tím běžně počítají a matematicky jim to sedí, aniž by však věděli, kde a jak se uchovává ta paměť, nebo „kudyma“ vlastně se děje tato fyzikální provázanost na dálku.

Snad skrze nějaký jiný, skrytý časoprostor? Nevykazují snad takto kvantově provázané částice něco jako „Bratrskou náklonnost“ podle 2Pt1:5-7? Celý vesmír byl přeci stvořen jedním Slovem (stvořitelským kódem), proč by se podobná „kvantová provázanost“ (Bratrská náklonnost) nemohla v itegrovanější podobě projevit třeba v tlupě surikat nebo i v církvi?

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Člověk byl stvořen jako tvor společenský
a Bible ve skutečnosti mluví o společenském životě
mnohem více,
než by se na první pohled zdálo.

**Ani svět ani církev nerozumí tomu,
jak by mělo určité společenství lidí fungovat jako živý organismus.**

*Na zvířatech a jejich shlukování nám Bůh chce názorně ukázat,
o co jsme hříchem přišli.
O schopnost tvořit organicky živé společenství.*

Věda při zkoumání přírodních společenstev
mluví o záhadné „emergenci“
(vyvěrání vynořování, vyplavování) nových informací, struktur a jevů,
které u jednotlivých jedinců nemohou být zjištěny.

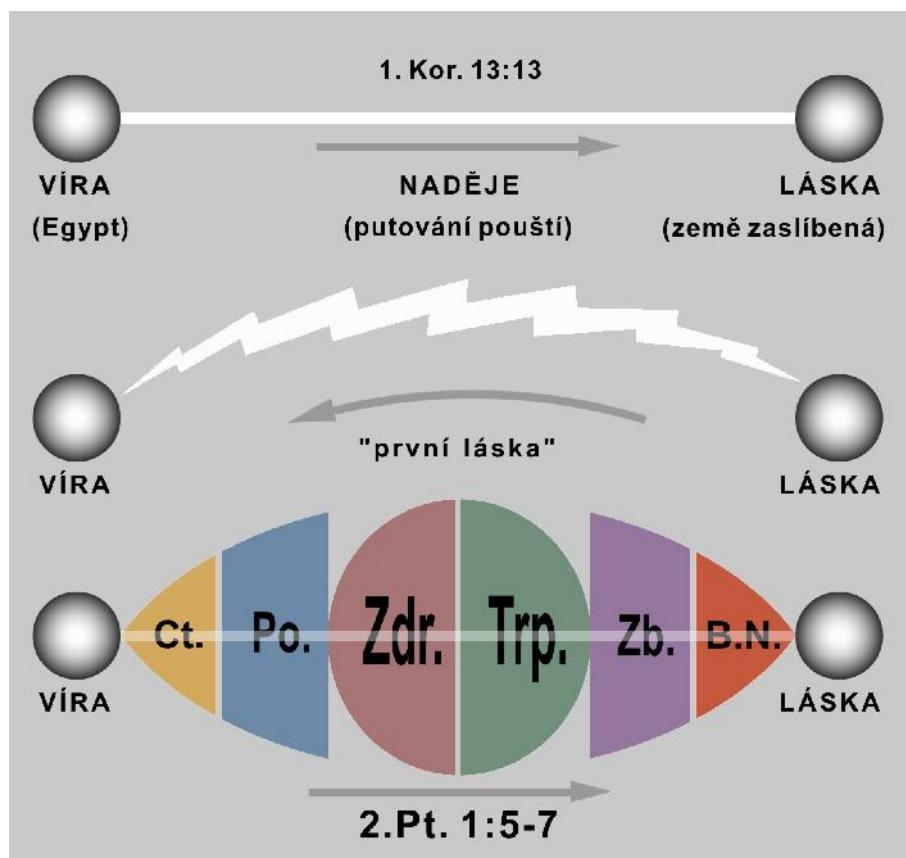
**Jak to, že jeden zažene tisíc a dva zaženou na útěk deset tisíc!
5.Moj 32:30**

*Jak to, že jeden termit nepostaví nic,
ale 5 miliónů termitů postaví až 6m vysoké termitiště
s dokonalou klimatizací, plantážemi hub, hospodářstvím dojných mšic,
mateřskou školkou, domobranou a další vybaveností?*

31. NEJVĚTŠÍ JE LÁSKA

Svůj výklad 2Pt1:5-7 jsem v této knížce netradičně pojal jako technický popis. Postupně přidávat ke své víře další vlastnosti, aby se nám široce otevřel přístup do věčného Kristova království, jak píše Petr, podle mne znamená, že se s námi také technicky vzato musí opravdu něco stát.

Mluvit však o lásce technicky, abych zůstal věren tomuto stylu, asi nebude tak snadné. Apoštol Pavel věnoval lásce celou 13. kapitolu 1. epištoly Korintským a byl jistě Duchem svatým veden, aby ji vyjádřil spíše básnickými a vznešenými výrazy. Omlouvám se tedy všem, kteří očekávají od této kapitoly něco podobného, a na které by snad mohl můj technický popis lásky působit poněkud suše a nevhodně.

Láska a to láska Kristova je tou konečnou metou, tím zastavením a spočinutím v Bohu, ke kterému celý proces proměny podle 2Pt1:5-7 směruje.

Petr jen detailnějším způsobem rozšířil Pavlovu 1. epištolu Korintským 13:13:

A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.

1.Kor 13:13

NADĚJI z této trojice, která vždy evokuje nějakou cestu, směřování, vyhlížení či očekávání a která u Pavla propojuje VÍRU s LÁSKOU, rozpracoval Petr do procesu proměn v šesti dílčích atributech, které seřadil podle vzestupně gradující duchovní náročnosti a které mají moc udržet nás ve správném směru k cíli i ve stálé bdělosti po celý zbytek života. Láska Kristova by nás však měla provázet od samotného začátku této cesty (tzv. „první láska“ viz. 14. kap.) a měla by být jak vlastním trvalým zdrojem energie k tomuto procesu, tak i motivující touhou být Pánu stále blíž a blíž.

Láska potřebuje každý člověk, nejen věřící. Každý člověk má tři základní duševní potřeby, být milován, někam patřit a mít smysl života. Žádná lidská duše se bez lásky neobejde, když ji nemá, chřadne. Láska je tedy základní lidskou potřebou a Bůh ji kvůli HŘÍCHU

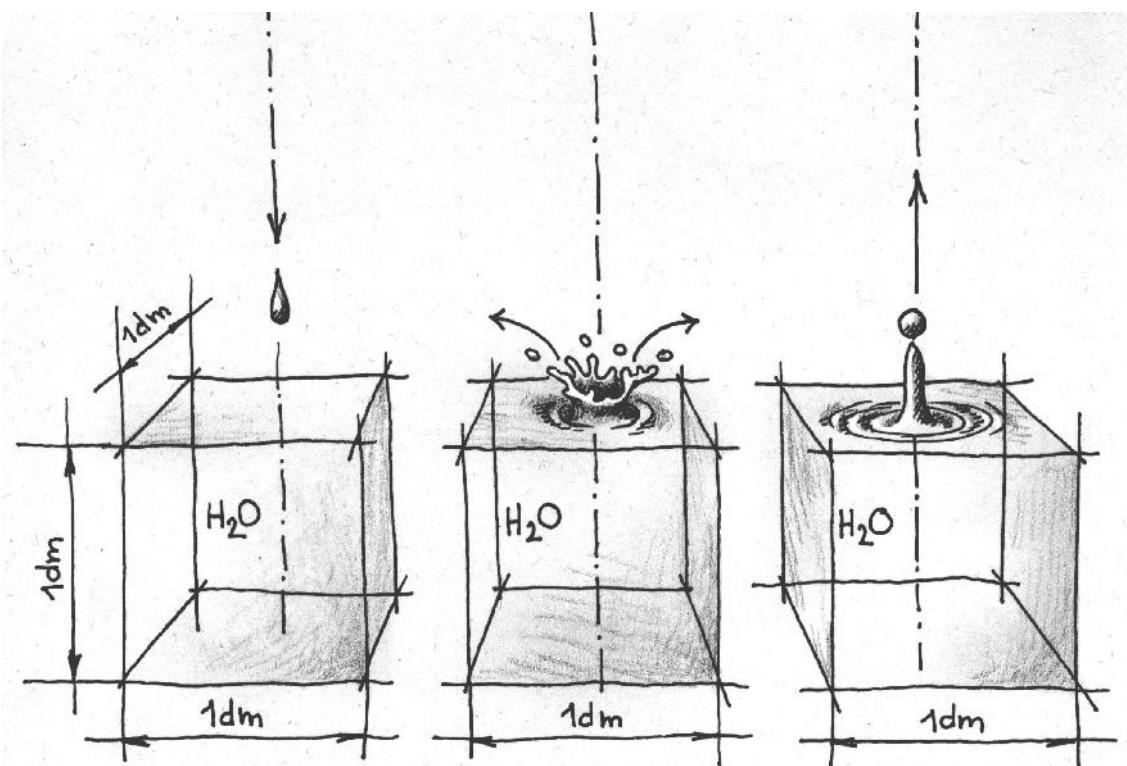
světu neodejmul. Je zde tedy přirozená lidská láska pozemská, ale je tu také nadpřirozená láska Boží, nebeská. To je třeba rozlišit. Proto technicky popsat lásku takto vertikálně z pohledu první věty Bible asi vůbec nebude kvůli HŘÍCHU snadné. Láska na konci seznamu 2Pt1:5-7 je zajisté tou konečnou a nevyšší Boží láskou „agapé“, tj. láskou všeobjímající, nenárokující a dávající se. Jakou lásku potom mohou mít nevěřící a jak od sebe odlišit lásku pozemskou a nebeskou? Srovnávat mohu jen podle vlastní zkušenosti. O lásce se mi nesnadno mluvilo už i ve „starém životě“ ještě před obrácením ke Kristu. V mládí jsem byl spíše nesmělý a pomalý, těžko jsem se seznamoval s děvčaty v daném prostředí střední a vysoké umělecké školy. Mé myšlení se přeci jen poněkud lišilo od myšlení mých vrstevníků, dokonce i mezi spolužáky v též oboru.

Už tehdy se začal projevovat můj sklon spíše k exaktnímu způsobu myšlení. Vzpomínám si na jednu příhodu z letního malování v plenéru od katedry scénografie na DAMU v jedné jihočeské vesnici.

Jedna ze studentek tam udělala takový kratochvilný test mezi všemi přítomnými, včetně místních mládenců, kteří tam okukovali to naše malování a možná ne jen to. Všem položila stejnou otázku: „Co se ti vybaví, když se řekne – VODA?“ Každý řekl něco jiného. Někdo řekl: „jarní déšť“, někdo „horský potůček“, jiný „široký oceán“ a ještě jiný „sklenice pramenité vody“. Mě to všechno připadalo neúplné a v rámci celého vesmíru trochu ošizené. Proto jsem řekl: „Mně se vybaví krychlička vody $1 \times 1 \times 1 \text{ dm}$, což je přesně 1 litr.“ Všichni se divili tomu, jak to prý přesně sedí a odpovídá povaze každého člověka.

Ten test se totiž týkal představ o LÁSCÉ, ale to předem nikdo nesměl vědět. Jak si kdo představuje VODU, taková je prý i jeho představa LÁSKY. Nikdo netvrdil, že by měla být tato metoda naprosto spolehlivá, ale stejně mne to tenkrát trochu zaskočilo.

Nikdo netušil, že jsem v té době zrovna četl knížku od Alberta Eisteina „Fyzika jako dobrodružství poznání“ pojednávající o jeho smělých objevech ve fyzice, ale populárně bez matematických vzorečků. Pro mne to bylo opravdu dobrodružné čtení. Tento způsob pohledu na svět mne však neopustil ani teď po šedesátce, dnes bych na stejný dotaz odpověděl asi takto: „Vybaví se mi dynamický proces při dopadu kapky vody na hladinu“.

Po plnohodnotném vztahu lásky jsem ovšem toužil stejně jako každý jiný. Láska naopak byla pro mne něco tak jemného, subtilního a zranitelného jako čerstvě vylíhnuté kuře. Byl jsem romantik. Na dívku jsem chtěl hledět jako na princeznu, kolem které se musí chodit po špičkách. (Až později tento postoj zcela zničil alkohol a kouření marihuany.) Když se mi konečně poštěstilo se zamilovat, připadalo mi téměř banální až hloupé říkat dívce pouze: „Miluji tě!“. Marně jsem ale hledal pro svůj vztah a své city výstižnější slova.

Jako výtvarník jsem pro básnictví žádné vlohy neměl, ani vyznávání lásky se mi nikdy moc nedářilo. Pokud to někdo dokáže, nic proti tomu, když to jde od srdce a není to vypočítavá póza. Bible také pro vyjádření lásky směle používá básnické obraty (viz. Šalomounova „Píseň písni“ nebo Davidovy Žalmy).

Vůbec jsem tenkrát netušil, že se mé myšlení začínalo orientovat poněkud postmoderně a pomalu se spontánně vymezovat vůči zaběhnutým klišé a vyprázdněným frázím. Slova dnes ztrácejí svou autenticitu významu, historickou pamětí na sebe nabalují nežádoucí konotace (vedlejší významy), takže ztrácejí srozumitelnost. Masa již řečeného nám brání říci jednoduše „Miluji tě“, neboť to bylo historicky a kulturně zprofanováno. Mnoho tisíc krát bylo vysloveno např. v pokleslé literatuře zvané „Červená knihovna“ nebo v sentimentálně zamilovaných holywoodských filmech, takže toto slovo postupně ztratilo svou původní sílu a význam.

V tom tkví základní projev a krize dnešní postmoderní doby, že si lidé přestávají rozumět. Jakoby dnes bylo nutno znova a přesněji definovat pojmy, které používáme, abychom si alespoň trochu a lépe porozuměli. Jako bychom pro jistotu měli raději říci: „Miluji tě, ale ne tak, jak se to vyznívá v Červené knihovně“.

Přiznávám, že o LÁSCE skoro nerad mluvím, protože pro ni nenalézám ta pravá slova. O něčem tak jemném a subtilním se snad ani slovy nedá výstižně vypovědět. Kupodivu i jeden verš z Písma mne v tom tak trochu podporuje:

Dítky, nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem.

1J 3:18

Slovo LÁSKA je snad dnes tím nejzprofanovanějším a nejméně jasným pojmem vůbec. Každý si pod ním představuje něco jiného. Když slyším z kazatelny mluvit o LÁSCE, snažím se z kontextu odhadnout, co má na mysli kazatel, co asi může mít na mysli Duch svatý, přesněji řečeno, co z toho si může Duch svatý použít v posluchačích a jak to souvisí s Písmem, ale hlavně, jak to může oslovit náhodného návštěvníka, nebo posluchače na internetu, aby porozuměl evangeliu, obrátil se a byl spasen.

Někdy se Boží milost a láska tak předurazní, že se rozdíl nového narození a proměna z pozemšťana v nebešťana zcela vytratí. Jaký je pak rozdíl mezi takovým křesťanem, který stále mluví jen o LÁSCE a Dalajlámu, který také chodí po světě, usmívá se na lidi, hladí je po ramenou a také jako my ve shodě s Písmem říká: „Bůh je láiska!“?

Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láiska.

1J 4:8 (4:16)

Nemyslím si, že bychom měli Dalajlámu obvinít z toho, že si ve skutečnosti zbožštil lásku a vlastně tvrdí, že: „Láska je bůh!“ I Dalajláma se totiž mohl v duchovním světě dotknout něčeho, co je dáno celému světu až k tomu „poslednímu broučkovi“ a je to od Boha. Dalajláma může být opravdu nefalšovaně laskavým člověkem, ale jeho láska je nespasitelná a zůstává na pozici buddhismu. (viz. kap. 28.)

Láska je v skutku nejvyšší hodnotou nebeského království a úzce souvisí s Kristovou obětí na kříži (Jan 3:16), ale sama o sobě rozdíl evangelia a proces spasení neobsahuje.

Láska proto sama jako taková nemůže vyjadřit vlastní podstatu křesťanství.

Gravitace

Technicky nejvýstižnější analogií (metaforou) pro lásku ve stvořeném vesmíru je gravitace. LÁSKA vždy působí přitažlivě a přilnavě k milované osobě, bytosti, nebo i předmětu, např.

k pravdě, ke kráse, k domovu, k rodnému městu, k české krajině apod.

Gravitace je záhadnou, avšak ve vesmíru všudypřítomnou silou, která způsobuje, že se k sobě přibližují všechny hmotné objekty z širokého okolí. Podobně i v celém duchovním vesmíru působí Boží LÁSKA na všechny stvořené bytosti, tedy i na anděly, na všechny lidské duše včetně hříšníků i na všechny tvory v celém tvorstvu.

Bůh miluje hříšníky, ale nenávidí HŘÍCH. Abychom mohli být po smrti zachyceni touto gravitací Boží LÁSKY a byli tak přitaženi a shromážděni ke Kristu, je třeba mít v sobě ten správný „element“, který na tuto gravitaci spolehlivě reaguje – Ducha svatého.

A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Řím 5:5

HŘÍCH naopak působí v opačném smyslu asi jako rotační odstředivá síla, která rozmetává všechny duše pryč od Boha i od sebe navzájem. Technickým následkem HŘÍCHU tedy není jen porušená morálka, ale to, že zůstáváme po smrti bez Ducha svatého. Bez LÁSKY by shromáždění k nebeské hostině vůbec nebylo možné. Pouze LÁSKOU se všechno spojuje v dokonalost.

Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.

Kol 3:14

Boží LÁSKA proudí oběma směry ven i dovnitř, ne jen přitahuje a vábí, ale též září a dává. Dá se dobře přirovat ke Slunci, to také k sobě gravitací váže všechny planety sluneční soustavy, ale zároveň ze sebe něco vydává, svítí, hřeje a dává životodárnu energii celé Zemi. LÁSKA Otcova nás láká svou dobrohou a milostí, ale až na Kristu se projevila jako veliká milost, ve které se nám sám Bůh nezíštně dává. Boží LÁSKA se ukázala právě v tom, že Ježíš Kristus za nás zemřel na kříži. Zástupně podstoupil trest ne jen za všechny naše osobní hříchy, ale i za prvotní HŘÍCH Adamův, kterým celý svět uvedl do marnosti. Bez Kristovy oběti bychom nemohli znovu dostat dar Ducha svatého a bez Ducha svatého bychom nemohli být po smrti zachyceni gravitací Otcovy LÁSKY.

Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.

Jan 15:13

Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Řím 5:7-8

Láska je věčná

Je ještě jedna „technická“ vlastnost, o které se mluví v souvislosti s LÁSKOU a sice, že je věčná. Týká se tedy kosmologické otázky času. V církvi jsme se už před 25 lety učili, že LÁSKA není jen pocit, ale vychází ze vztahu a je též rozhodnutím. LÁSKA tedy nepřichází jen když ji cítíme, ale také s naším rozhodnutím. Pro LÁSKU k Bohu i k bližnímu se máme rozhodnout.

To je velice dobře, protože ne všichni na počátku víry zakouší ony silné emoce „první lásky“ a přesto všichni dostali dar Ducha svatého a spolu s ním i vylití Boží LÁSKY do svých srdcí. LÁSKA nejsou jen příjemné emoce, ale především rozhodnutím jít do vztahu.

Boží LÁSKA má také tuto vlastnost, je připravena dát se každému člověku, zvláště pak těm, kterým se ostatní lidé pro nějaké postižení, chudobu či zanedbanost, nebo i projinou vlastnost vyhýbají. Bůh sám si nás zamiloval dříve, než my jeho.

V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. 1J 4:10

Boží láska, která je jako dar vylita do našich srdcí, není tedy jen pocitem, ale vztahem ke Kristu, pro který jsme se dobrovolně rozhodli a který v nás Duch svatý sám podněcuje,

prohlubuje a upevňuje. A protože Bůh sám v sobě je ve vztahu lásky ve své trojjedinnosti (Otec miluje Syna a Syn miluje Otce v témže Duchu svatém), je tedy i LÁSKA trvalou hodnotou a je proto spolu s Bohem věčná.

At' se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne.

Kor 13:7

Láska vytrvá až za hrob. Také Šalomoun ve své „Písni písní“ přirovnal lásku ke smrti.

Polož si mě na srdce jako pečet', jako pečet' na své rámě. Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost lásky . Žár její – žár ohně, plamen Hospodinův.

Píseň písní 8:6

Jak tomu porozumět prakticky? Miluje-li někdo opravdově z celého srdce, nemůže milovat jen dočasně, třeba jen do konce roku a dost. To přece nemůže být LÁSKA? Proč máme úctu k zesnulým příbuzným a potřebujeme se s nimi důstojně rozloučit? Protože je stále milujeme i když už nejsou mezi námi, protože LÁSKA nekončí a jde až za hrob.

Pokud také věříme, že život smrtí nekončí, tak se také s nimi ještě chceme setkat.

LÁSKA je opravdu věčná a je tou nejvyšší absolutní hodnotou v celém vesmíru.

Věčnost lásky

Jaký je tedy vzájemný vztah mezi láskou pozemskou a nebeskou? Mohou se zamilovaní z řad nevěřících někdy v lásce dotknout její věčnosti? Myslím si, že mohou, sám jsem to totiž v mládí jednou prožil i když jen na krátkou chvíliku.

S tím někteří křesťané budou prudce nesouhlasit, nebot jsou přesvědčeni, že pozemská láska je vždy sobecká a porušená HŘÍCHEM, neboť celý svět ve zlém leží a všichni lidé zhřešili a jsou daleko od Boží slávy. To je sice pravda, ale jsem dalek toho si myslet a ostatním vnucovat, že nevěřící žádnou LÁSKU nemají a vůbec nevědí o co jde.

Pokud je i jejich LÁSKA ryzí a jde od srdce, at' už jde o LÁSKU partnerskou (manželskou), nebo mateřskou, otcovskou, přátelskou, o LÁSKU k pravdě nebo kráse, k dětem, k přírodě a zvířatům atd., nemůže přece jít o HŘÍCH, který by Bůh pronásledoval. Pokud se ovšem předmět naší „lásky“ nestane modlou, čili předmětem zbožňování.

Někdy nás křesťany dokonce nevěřící zahambují tím, jak se mají mezi sebou opravdu rádi. Ježíš byl také několikrát překvapen tím, jakou nalezl víru mezi pohany (viz. Mat 8:9).

Vzpomínám si velmi dobře na situaci své zamilovanosti asi ve 25 letech, kdy jsem prožil zvláštní pocit podobný prorockému zjevení z pozdějších dob víry. Prožil jsem intenzivně, že splynutí duší je možné. Dva lidé se mohou milovat tak, jakoby už nebyli dva, ale jen jeden, přesněji řečeno, mohou žít jeden pro druhého nonstop v plné důvěře a otevřenosti srdce. Podotýkám, že tento vjem nebyl spojen se žádným erotickým prožitkem. Bylo to naopak někde na veřejnosti, možná v dopravním prostředku mezi jinými lidmi. Bylo to pro mne něco zcela nečekaného, něco co jsem neznal ani nehledal, ale zároveň jsem si uvědomil, že po něčem takovém toužím vlastně celý život.

Okamžitě jsem to chtěl mít trvale ve svém reálném osobním životě a sdílet to společně se svou partnerkou. Připadalo mi, že nám lidem ke splynutí duší brání vnější svět včetně našich těl. Naše těla sice své splynutí prožívají, ale naše duše ve skutečnosti do sebe často jen narázejí a všechno to tělesné jim spíše brání než napomáhá k tomu, aby se duše mohly v LÁSCÉ navštívit a vzájemě prolínout. Jakoby tomu bránilo mnoho vrstev a bariér neznámého složení a obsahu.

Byl jsem přesvědčen, že se ty vnitřní bariéry odstraní tak, když si všechno budeme říkat, jeden před druhým nebudeme nic skrývat a pustíme jeden druhého vzájemě do všech vnitřních komnat a komůrek své duše, i do těch neskrytějších a nejvnitřnějších.

Moje partnerka na to zareagovala odmítavě. Má prý ve svém nitru taková místa, kam

nikoho nepustí, ani mne ne. Nepovažovala za nutné dávat tomu druhému celé své nitro, aniž by to prý nějak narušilo dobrý vztah. Její představa partnerstvé lásky byla spíše humanistická a pragmatická, jakoby partnerství bylo jen dobré sehraná rodinná firma. Byla to inteligentní vysokoškolačka, byla hodná a měla mne opravdu ráda, ale pro LÁSKU v absolutních hodnotách z vesmíru pochopení neměla.

Zvykl jsem si na to a brzy jsem na svůj dotek věčnosti přestal myslit. Připustil jsem, že to bylo asi tím, že jsem pořád takový zemanovský Baron Prášil, klukovský snílek a fantasta, a že to bude spíše moje vada pro praktický partnerský život nepotřebná.

Z křesťanského pohledu bylo vlastně špatně obojí. Můj romantický nárok na partnerskou lásku až za hrob byl téměř nesplnitelný a navíc mylný. Je opravdu jen málo šťastlivců, kteří nalézají v životě dokonale harmonický vztah bez jediného konfliktu, který jim vydrží celý život (viz. např. „13. komnata“ zpěvačky Olgy Blechové v TV). Takovým lidem, upřímně řečeno, dnes už nezávidím, oni vlastněalezli ráj už tady na ZEMI a takoví lidé obvykle již Boží království nehledají.

Dnes bych své partnerce to místo v jejím srdci, kam nikoho nechce pustit, paradoxně vůbec nevytíkal, ale naopak velmi schvaloval, pokud by ovšem to místo měla pouze pro Ježíše Krista. Ona ale o Bohu nikdy nemluvila, to místo v srdci si nechávala pouze pro sebe. Já jsem naopak vnímal, že ho chci někomu dát a být s ním za jedno až na doraz a třeba ještě o kousek blíž. Byl to však stejně bezbožný humanismus, pouze s tím rozdílem, že byl orientován na romantické snění o záhadné lásce z vesmíru. Netušil jsem, že ten dotek věčnosti mohl být sám Duch svatý, který si také dělá nárok na místo v mé srdci.

Člověk má opravdu ve svém nitru místo, které je připraveno pouze pro Ducha svatého. Není tedy dobré celý svůj život chtít odevzdat nějakému člověku. John Eldredge to dobře vystíhl, když popisoval mužovo srdce toužící po velkém dobrodružství:

„Tolik mužů se mylně domnívá, že žena je to dobrodružství. A právě tehdy to se vztahem okamžitě začíná jít z kopce. Žena nechce být dobrodružství; chce být vtažena do něčeho většího, než je ona sama.“
John Eldredge „Pozor! Srdce muže“

Ke skutečnému splnutí duší tedy může dojít jen ve trojici, když je přítomen někdo třetí a větší, někdo, kdo nás oba přesahuje až do věčnosti. LÁSKA sama se chce stát třetí osobou mezi dvěma. Muž, žena a LÁSKA v osobě Ducha svatého.

Těmi vnitřními barierami, které se mi zprvu zdály být nežádoucí a nepřekonatelnou překážkou v té pravé prolínající se partnerské LÁSCĚ, nebylo nic jiného, než jen moje i její vnitřní skryté a neuvědomované hříchy. Uvědomit si je lze pouze ve světle Ducha svatého a nechat se od nich očistit lze pouze skrze Kristovu na kříži prolitou krev z LÁSKY k nám.

Obrázek ukazuje dvě situace ve stejném prostředí. Průsvitně červený kruh obklopující Boha znázorňuje věčnou Boží LÁSKU, která září do celého NEBE i vesmíru. Vyzařuje své „částice“ na celou ZEMI, na člověka i na všechny pozemské tvory, na každého zvlášť, aby dospěla i k tomu poslednímu broučkovi. Svůj zdroj věčnosti a Boží podstatu při tom vůbec neztrácí. V pozemských podmínkách se však lidský HŘÍCH (a bůh tohoto světa – satan) postaral, aby člověk přestal vnímat původní zdroj a dárce LÁSKY – Boha Stvořitele. Lidská láska je tak porušena HŘÍCHEM a nemusí to být hned projev sebestřednosti a sobectví (mnozí jsou sto se obětovat z lásky k druhému). Ta pokřivenost je v tom, že lidé za zdroj LÁSKY pokládají někoho, nebo něco jiného než Boha. Buď milovanou bytost a tak ji mimoděk zbožšťují, nebo LÁSKU samu (jako i já v mládí) jako zvláštní sílu vesmíru (obdoba antických božstev lásky), nebo i pouhou hmotu – endorfin – „hormon lásky“.

První část obrázku zobrazuje mou situaci ve 25 letech. Moje zamilovanost se na okamžik dotkla věčnosti LÁSKY a vnímal jsem ji jako něco nadpřirozeného. Moje partnerka nic takového neprožívala, její zdroj lásky byl ryze pozemský. Protože jsem sám ještě neznal zdroj této věčné LÁSKY nabízející reálné splnutí duší jako Boží dar, nakonec i u mne zvítězila tělesnost.

Myslím si, že můj prožitek nebyl žádná vzácnost. Dotek věčnosti přeci zakoušeji všichni opravdově zamilovaní. Copak se často nediví tomu, jak to, že se potkali? Jakoby se celý život hledali, až se konečně našli. Copak často nemají intenzivní pocit, že si byli nějak souzeni? Jakoby o nich bylo rozhodnuto ještě dřív, než se narodili.

Možná se jich opravdu v té chvíli dotýká ono gravitační pole Boží LÁSKY, které tu se svým zdrojem bylo už před stvořením světa.

Druhá část obrázku zobrazuje původní Boží záměr s Adamem a Evou, ale též křesťanské partnerství mezi mužem a ženou. Pokud oba vydají své životy Ježíši Kristu, je trojúhelník v Bohu uzavřen a svazek je úplný. Ke křesťanskému manželství jsou zapotřebí tři: Muž, žena a Duch svatý, který uzavírá a zapečeťuje svazek k dokonalosti vyváženého vztahu.

Jenom smlouva s Kristem nás může trvale zapečetit do nepomíjivého vlivu gravitačního pole Boží lásky (v manželství i bez něho), takže smíme už teď na ZEMI a na vlastní duši zakusit dotek věčnosti, dotek věčné všeobjímající Boží lásky „agapé“ a jistotu spasení.

Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odložit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Řím 8:38-39

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Nejvýstižnější technickou analogií (metaforou) pro lásku ve stvořeném vesmíru je nejspíše **gravitace**.

Láska vždy působí přitažlivě a přilnavě k milovanému objektu, osobě, bytosti, ale i k pravdě, ke kráse, k domovu, k rodnému městu, k české krajině apod.

*Abychom mohli být po smrti zachyceni gravitací Boží LÁSKY
a byli tak přitaženi a shromážděni ke Kristu,
je třeba mít v sobě ten správný „element“,
který na tuto gravitaci spolehlivě reaguje – Ducha svatého.*

**Především však mějte lásku,
která všechno spojuje k dokonalosti.
Kol 3:14**

Bůh miluje hříšníky, ale nenávidí HŘÍCH.

**V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha,
ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna
jako oběť smíření za naše hříchy.**

1J 4:10

Zdá se, jakoby lidem ke splynutí duší v opravdové lásce
bránil vnější svět včetně vlastních těl.

Ke skutečnému splynutí duší tedy může dojít pouze ve trojici,
když je přítomen někdo třetí a větší, někdo,
kdo oba přesahuje až do věčnosti.
LÁSKA sama se chce stát třetí osobou mezi dvěma.

Pravé manželství je trojice:
muž, žena a LÁSKA
v osobě Ducha svatého.

Jenom smlouva s Kristem nás může trvale zapečetit
do nepomíjivého vlivu gravitačního pole Boží lásky,
takže smíme už teď na zemi
a na vlastní duši zakusit doteck věčnosti,
doteck věčné všeobjímající Boží lásky „agapé“
a v ní i jistotu spasení.

**Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti,
ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny,
ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží,
která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.**

Řím 8:38-39

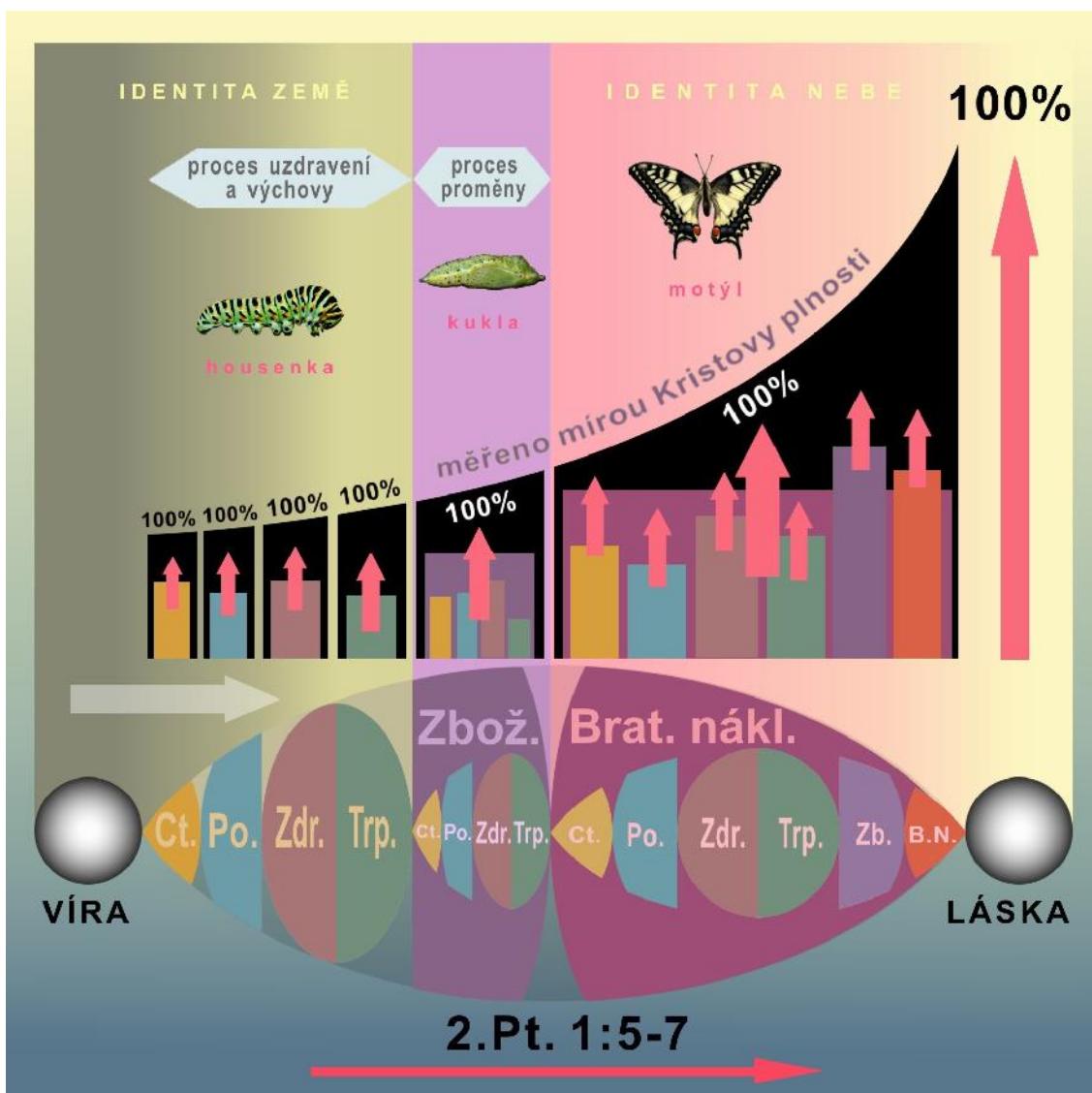
32. 2Pt1:5-7 JAKO CELEK

Proto také vynaložte všecku snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost, k ctnosti poznání k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti zbožnost, ke zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku.

2Pt1:5-7

V celé sestavě atributů 2Pt1:5-7, které máme postupně jeden k druhému připojovat k víře ve své spasení, jsem objevil dokonale (organicky) funkční „agregát“ k vnitřní proměně člověka, který má svůj půvab a význam právě v té přesné posloupnosti. Proto si Petr dal záležet na tom, aby ve svém popise zdůraznil, že každou následující vlastnost máme připojit k té předcházející.

Naše evropské myšlení nás často svádí k představě školního učiva. Jsem si však jist, že celá sestava není takto seřazena podle náročnosti na rozumové chápání jako ve škole, ale podle duchovní náročnosti v procesu nadpřirozeného růstu podle Kristova vzoru.

Jde o proces budování našeho charakteru, který probíhá celý život ve všech oblastech souběžně a ne postupně (červené šipky vzhůru). Nikdo totiž nedosáhne 100% dokonalosti v dané oblasti tak, aby se k ní už nikdy nemusel vracet. Vracet se naopak musíme právě kvůli té zvyšující se duchovní náročnosti těch následujících. Nakolik jsme zvládli ty předcházející, natolik jsme schopni zvládnout ty následující. To nejde ošidit ani přeskočit.

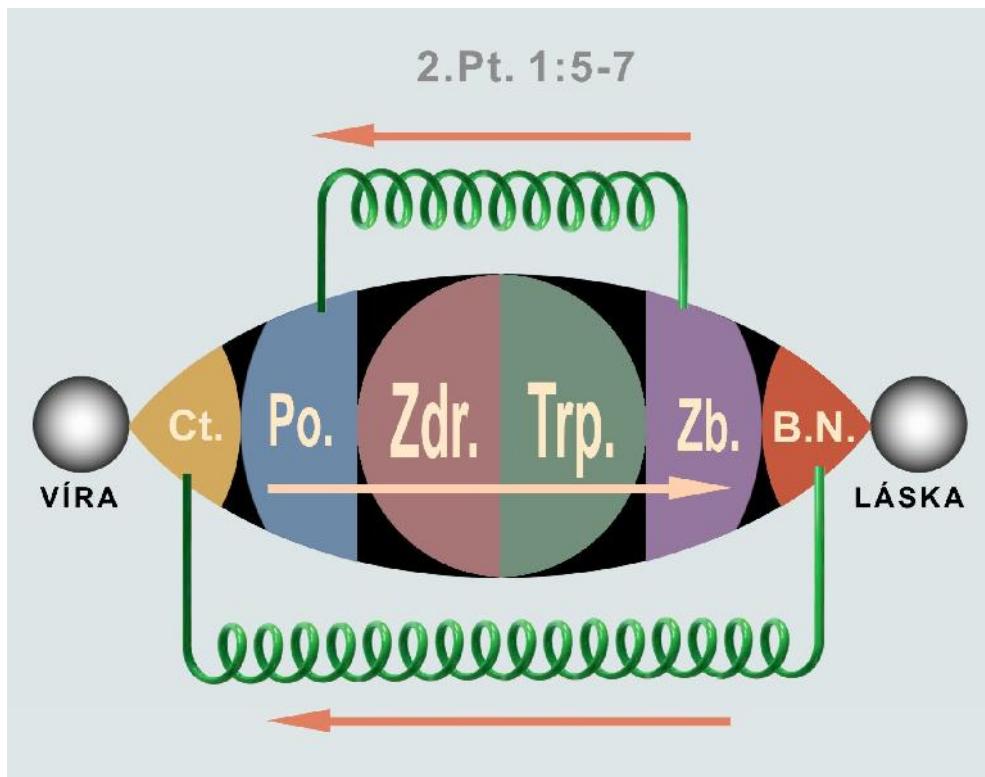
Mám-li např. Trpělivost zvládnutou sotva tak na 50% toho, co bych v té fázi víry podle představ Ducha svatého (měřeno mírou Kristovy plnosti) měl mít, nemohu si myslet, že moje Zbožnost (kterou mám k té Trpělivosti přidat) mohu mít vyšší, než také pouze tak na 50%. V tom vidím pravidlo, které určuje tu posloupnost, proč je třeba přidávat jedno k druhému a proč na časovém harmonogramu zas tolik nezáleží. Když se např. obrácený alkoholik soustředí nejdříve na akutní zvládnutí své Zdrženlivosti od alkoholu jistě nevadí, když si Poznání doplní později. Tímto Poznáním se však nutně zvýší nárok i na zkvalitnění té Zdrženlivosti. Zvyšující se duchovní náročnost jednotlivých vlastností má sice vzestupný charakter jako nějaké (parabolické) schody, my však po těchto schodech nemáme kráčet a stoupat vzhůru jako by šlo o nějaké lekce či semestry ve škole, z nichž pak musíme skládat závěrečné zkoušky, které by nás konečně kvalifikovaly jít dál do dalšího semestru. Ne! Takto 2Pt1:5-7 nefunguje.

Je třeba budovat všechny vlastnosti současně od samotného začátku, jak nám to naše schopnosti a poznání dovolí. V časovém rozvrhu je celkem svoboda, pokud ho Duch svatý neurčí sám jako např. v mém případě v začátcích mé víry.

Platí však vždy toto pravidlo: Bez zvládnutí nápravy těch přirozených pozemských vlastností, těžko můžeme zvládnout ty náročnější vlastnosti nadpřirozené, nebeské.

Jestliže nevěříte, když jsem k vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských?

Jan 3:12

Celá sestava 2Pt1:5-7 má ještě jednu zvláštní vlastnost. Má přímo organicky propojené oba konce. Co je na začátku, to přímo souvisí s tím, co je na jejím konci. Jedno je závislé na druhém.

Jde o analogii přechodu ze ZEMĚ do NEBE zobrazenou na lidských vlastnostech.

Dvě spirály na obrázku mohou evokovat destilační chemické trubice, nebo indukční cívky vyvolávající indukované napětí změnou magnetického pole, nebo také jakési nervové propojení přenášející potřebné impulzy. Díky tomuto jevu se může duchovně náročného vyučování o Zbožnosti (Bratrské náklonnosti) zúčastnit úplný začátečník a bude mít z toho také svůj užitek v přirozené oblasti života. Slovo o Zbožnosti posílí jeho Poznání o Bohu,

meno o Bratrské náklonnosti bude vnímat jako součást křesťanských Ctností a nebude to chyba. Zůstává to v kompetenci Božího slova a Ducha svatého.

Zkušenějším to pomůže k zamyšlení, jak je vše organicky provázané a jak žádný z atributů není méně důležitý než jiný. Vstupem do náročnějších rozměrů víry ožívá potřeba zkvalitnit i ty nejzákladnější. Náhle zjišťujeme, že jsou to právě ty nejzákladnější křesťanské Ctnosti, bez kterých se při řešení náročných společenských vztahů v církvi neobejdeme. Ctnosti jsou jakousi páteří procházející celou touto sestavou a kterou také vše drží pevně pohromadě.

V rozšířeném schematu 2Pt1:5-7 jsem definoval nové vlastnosti uvnitř anatomie Zbožnosti a Bratrské náklonnosti, které rozšiřují jejich záběr. Toto je jejich celkový přehled:

Celkový přehled vlastností

Ctnost: Pod tento pojem zahrnuji ne jen to, co se dříve nazývalo „mrvní počestnost“ v erotickém životě, ale i všechny základní morální vlastnosti včetně oblasti mluvení a myšlení. Je to soubor vlastností umožňující konat dobré skutky. (viz. 15. kap.)

Poznání: Poznání není vodičem víry, ale její ochranou. Poznání je jako bužírka, která chrání vodič před zkratem. Pomáhá nám také udržovat správný směr k cíli. (viz. 15. kap.)

Zdrženlivost: Souvisí s tělesností a půstem. V osobním životě nám pomáhá oddalovat slast, v další fázi je třeba ji budovat také v mezilidských vztazích. (viz. 18. kap.)

Trpělivost: Zdženlivost se bez ní neobejde. Je vlastně jejím pokračováním v čase. Pomáhá nám trvale potlačovat projevy „starého člověka v nás“. (viz. 18. kap.)

Zbožnost: Zbožností život dostává nadpřirozený rozměr a vertikální orientaci k NEBI. Souvisí s modlitbou a čtením Písma a buduje osobní vztah s Bohem. (viz. 20. - 22. kap.) Se Zbožností začíná pravý proces proměny v nebeštana. Nový duchovní rozměr v ní dostávají také všechny již zvládnuté předcházející vlastnosti (Ct, Po, Zdr a Trp):

Ctnost se mění v uctívání: Uctívání je nejduchovnější vlastností jaké je lidská duše schopná. V pokřivené podobě je přirozenou složkou každého člověka. (viz. 19. kap.)

Poznání se mění v proroctví: Čtením Písma a modlitbou se prohlubuje rozpoznávání Ducha svatého, jeho hlasu v našem nitru a jeho vedení v našem životě i v životě církve.

Zdženlivost se mění ve stišení: To znamená zdržet se před Pánem od všech světských myšlenek a postojů naší staré tělesné přirozenosti.

Trpělivost se mění ve věrnosti: Trpělivost ve vztahu k Bohu vede k vytrvalosti ve víře a trvalé věrnosti Pánu Ježíši Kristu.

Bratrská náklonnost: Převádí naši Zbožnost do společenských rozměrů. Osobní vztah k Bohu nestačí, je třeba uplatňovat lásku také ke všem lidem kolem nás. V NEBI budeme všichni sdílet společnou radost ze všech nebeských darů. (viz. 23. - 30. kap.)

V Bratrské náklonnosti pokračuje proces osobní proměny do Kristova charakteru a její společenský rozměr v ní dostávají opět všechny předcházející vlastnosti:

Ctnost se mění v úctu: Žádného, ani svatého člověka nemáme uctívat, ale rozhodně máme ctít lidskou důstojnost každého člověka i toho posledního žebráka a bezdomovce.

Poznání se mění v pochopení (understanding): Je to intelektuální dovednost umět stát s pochopením v názorové situaci toho druhého, aniž bych musel opouštět své pozice. (viz. 28. kap.)

Zdženlivost se mění v neprosazování sebe: Zdženlivost v mezilidských vztazích může znamenat: neskákat druhým do řeči, zdržet se kritiky a souzení a rozhodně nemanipulovat druhými.

Trpělivost se mění v přinášení pokoje: Jestliže jsem dříve usiloval o takovou Trpělivost, abych se nenechal vytočit svým šéfem v práci a zachoval si tak svůj vnitřní pokoj, teď to má jít opačným směrem, mám se snažit, abych já sám nevytočil svého šéfa a zachoval tak jeho pokoj.

Zbožnost se mění v bratrskou synergii: Je to celý soubor modlitebních, uctívačských i

evangelizačních praktik, které jsou vždy založeny na nějaké týmové spolupráci. Uvádějí se také pod pojmem: **kojnónia** – řecky (**komunitas** – latinsky). (viz. 25 a 26. kap.) Nejzajímavější a asi také nejzáhadnější se může zdát poslední vlastnost na konci celé řady (v celkovém schematu jsem ji označil červeně):

Bratrská náklonnost uvnitř Bratrské náklonnosti. Do této kolonky zahrnuji soubor všech vztahů a společenských vazeb, které už nemůže ovlivnit jedinec a proto nemohou být zahrnuty do nároků na vlastnosti jedince. Je to teprve „hudba budoucnosti“ a týká se hlavně fungování církve jako živého organismu – těla s jedinou hlavou a naplněné jediným Duchem svatým. (viz. kap. 27. a 30.) U jedince by se tato vlastnost mohla nazvat snad nějak jako „vlastenecká uvědomělost občana nebeského Jeruzaléma“.

Ted' už snad není pochyb a jistě je každému jasné, že tento seznam poskytuje dostatečně bohatý materiál k tomu, abychom se po zbytek života nenudili a měli stále co řešit.

Motivací by však měla být vždy láska a ne zákonictví. Vždyť už zde nejde jen o neustálý zápas s našimi hříchy, ale daleko spíše o vstup do nových nadpřirozených rozměrů života, jaké tento svět nezná a to ne jen kvůli HŘÍCHU, ale i kvůli základnímu rozdílu mezi NEBEM a ZEMÍ již od stvoření světa.

V tomto Petrově seznamu je ukryto všechno podstatné a potřebné k naší proměně do Kristova charakteru a myslím si, že by těžko někdo mohl najít v Písme ještě něco výrazně důležitého, co by tento seznam neobsahoval a co by tudíž stálo zcela mimo něj.

Tento seznam vlastností řeší ne jen náš vztah k sobě samým a k Bohu, ale i k našemu okolí a k církvi, řeší ne jen naši minulost a přítomnost, ale i naši budoucnost jak na ZEMI tak v NEBI. Z pohledu první věty Bible zobrazuje základní vztah mezi NEBEM a ZEMÍ.

Celé Písmo ve všech svých částech jen detailněji rozpracovává a doplňuje některý z těchto jednotlivých atributů 2Pt1:5-7.

Proto si Petr troufá prohlašovat, že ten, kdo tyto vlastnosti má, nezůstává nijak pozadu v poznání Pána Ježíše Krista a široce se mu otvírá přístup do nebeských bran i ke Stromu života.

Máte-li tyto vlastnosti a rozhojňují-li se ve vás nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce. Komu však scházejí je slepý, krátkozraký a zapoměl na to, že byl očištěn od svých starých hřichů. Proto se, bratří, tím více snažte upevňovat své povolání a vyvolení. Budete-li to činit, nikdy neklopýtnete. Tak se vám široce otevře přístup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

2Pt1:8-11

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

2Pt1:5-7 poskytuje dostatečně bohatý materiál k tomu, abychom se po zbytek života nenudili a měli stále co řešit.

Tento seznam vlastností řeší ne jen náš vztah k sobě samým a k Bohu, ale i k našemu okolí a k církvi, řeší ne jen naši minulost a přítomnost, ale i naši budoucnost jak na ZEMI tak v NEBI.

Z pohledu první věty Bible zobrazuje 2Pt1:5-7 proměnu člověka nutnou na základě stvořeného rozdílu mezi NEBEM a ZEMÍ.

Ovocem 2Pt1:5-7 je:

**Máte-li tyto vlastnosti a rozhojňují-li se ve vás,
nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce.
Komu však scházejí je slepý, krátkozraký a zapoměl na to,
že byl očištěn od svých starých hřichů.
Proto se, bratři, tím více snažte upevňovat své povolání a vyvolení.
Budete-li to činit, nikdy neklopýtnete.
Tak se vám široce otevře přístup do věčného království
našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.**

2Pt1:8-11

Celá sestava 2Pt1:5-7 skrývá více vlastností, než Petrův dopis uvádí:

Nejprve Ctnost,
Poznání,
Zdrženlivost
a Trpělivost.

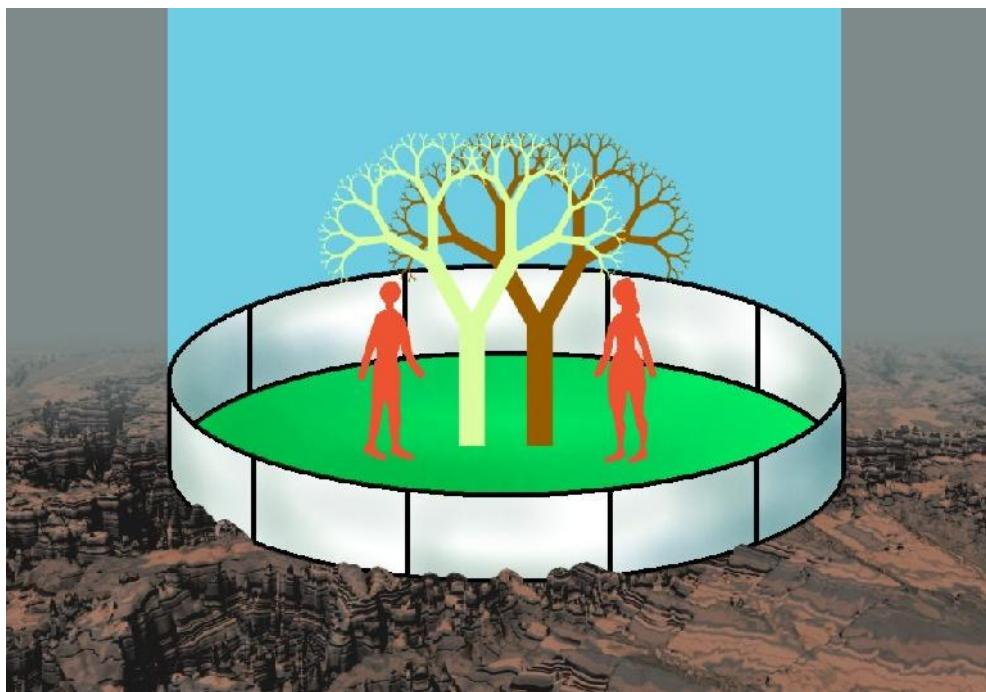
Pak uvádí Zbožnost,
ve které se Ctnost proměňuje v Uctívání Pána,
Poznání je zbohaceno Proroctvím od Pána,
ve Zdrženlivost Stišení před Pánem,
a v Trpělivosti se skrývá Věrnost Pánu.

Pak následuje Bratrská náklonnost,
ve které se Ctnost mění v Úctu k lidem,
Poznání v Cítěné pochopení druhého,
Zdrženlivost v Neprosazování sebe,
Trpělivost ve Snášenlivost s ostatními,
Zbožnost v Bratrskou součinnost a

Bratrská náklonnost se sama umocňuje ve Vědomí příslušnosti k celku
a nakonec Petr uvádí Lásku.

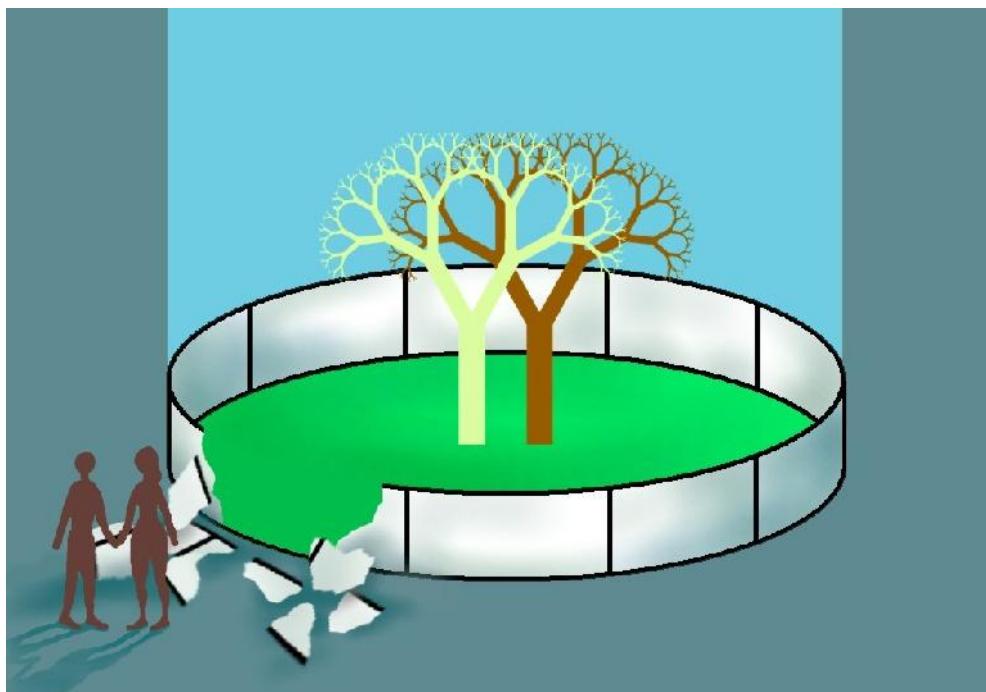
33. CELKOVÝ SCÉNÁŘ

Jak tento úplný proces proměny podle 2Pt1:5-7 zapadá do celkového biblického scénáře o spasení? Jaký je jeho vztah k Desateru Božích přikázání a ke Stromu života? Znovu se vrátím ke vděčnému modelu s metaforou Rajske zahrady jako živé buňky. (viz. kap.13.) Základní strukturou každé živé buňky (také všech atomů, jednoduchých i složitých organismů včetně člověka, ale i kosmických soustav) je vztah **jádro – obal**. Také Rajska zahrada měla tuto základní strukturu. Ve svém jádře měla Strom života (DNA) a jejím obalem byla ohrada (buněčná membrána), která oddělovala místo přítomnosti Boží slávy a přízně od okolního světa. Celý stvořený prostor vesmíru není totiž vyplněn životem beze zbytku, to by Bůh na počátku stvořil dvě NEBE, jedno nahore a druhé dole. Život není na ZEMI rozptýlen stejnoměrně, ale má vždy konkrétně ohrazené tělo. Toto ohrazení měl také pozemský ráj. Bez ohledu na naše vžitě představy vidíme symbolicky okolní svět mimo zahradu Eden jako svět bez Boha a tedy bez života. Na mém režijně-hereckém aranžmá pohybu člověka v takto modelově definovaném scénickém prostoru si můžeme snadno a srozumitelně ukázat celý metapříběh lidstva ve vztahu k Bohu a k věčnému životu.

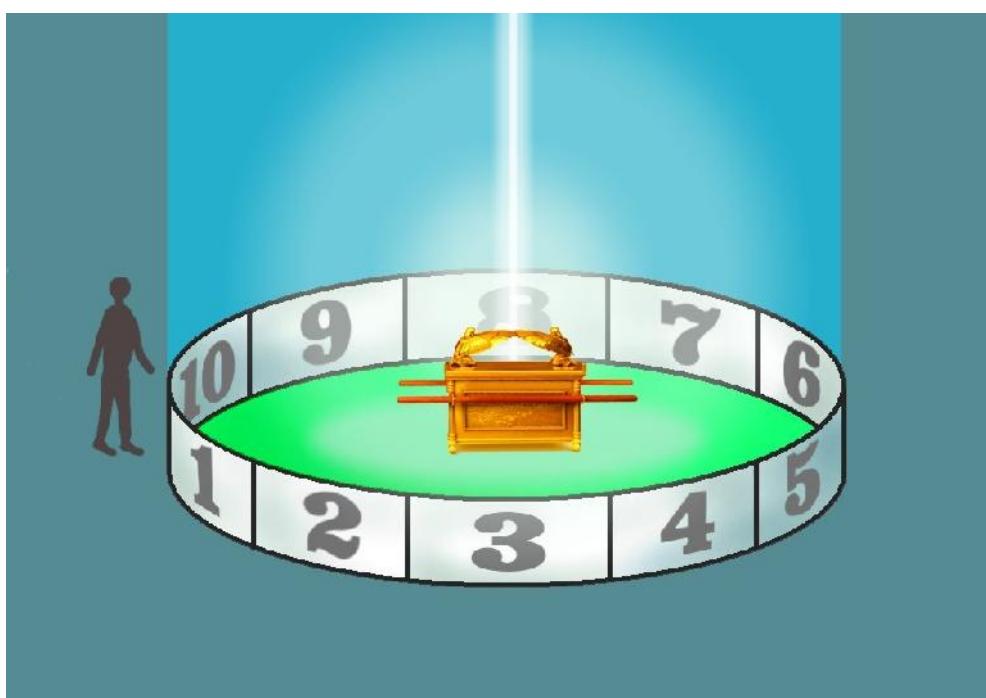

Adam s Evou žili v ráji pod stálou Boží přízní a požehnáním. Člověk nemusel Boha hledat nebo volat, byl s ním v nepřetržitém kontaktu a mohl s ním kdykoliv nerušeně mluvit. Dnešní modlitbu také chápeme jako rozhovor s Bohem, ale náš rozhovor je dnes narušen HŘÍCHEM a je jen slabým odvarem toho, co Adam původně mohl s Bohem zakoušet. Teď neřeším otázku, jestli zahrada Eden existovala reálně, nebo je jen názorným obrazem duchovních vztahů. Pro mne je koncepčně důležitější ta duchovní názornost. Pokud sdílím s jinými představu fyzicky reálné zahrady, pak je tu otázka: Směl Adam svobodně odejít ze zahrady, projít se třeba po poušti, podívat se do hor, nebo vyplout na moře? V takové zahradě by totiž platila jiná realita, než jakou známe dnes, např. poznání rostlo na stromě apod. Takovou fyzickou realitu, ve které je možné cokoliv nemožného, si vůbec netroufám posuzovat. Pokud však smím obraz ráje v Písmu brát jako názorně symbolické vyjádření duchovních vztahů, pak touto zahradou byla bezesporu celá Bohem požehnaná planeta. Já sám se přikláním k této názorné variantě a moje zobrazení je právě tímto symbolickým vyjádřením duchovních vztahů. Ohrada vymezuje zónu života na ZEMI, proto neznamená žádné omezení svobody, ale spíše její ochranu. Šedá zóna mimo ni pak představuje místo

HŘÍCHU bez Boží přízně zcela mimo přítomnost Boží slávy. Ohrada vlastně zobrazuje smlouvu s Bohem, jejíž porušení vedlo k destrukci kontinuity zóny života, došlo doslova k **poranění živého těla**, k vylití jeho obsahu a k následné „duchovní smrti“ ráje.

Hříchem se Adam s Evou ocitli mimo ráj, který tím ztratil svou soudržnost nerušeného života v Bohu a to trvá dodnes. Ráj brzy zplaněl a Strom života „odešel“ do NEBE. Bůh nemohl připustit, aby HŘÍCHEM porušený člověk jedl ze Stromu života a měl život věčný ve stavu porušenosti, proto musel být vyhnán z ráje. Vyhnání z Ráje bylo vlastně projevem velké milosti. Funkce obou stromů se prohodila. Zakázaným ovocem se rázem stal Strom života. To nebylo za trest, ale z milosti, aby Adam nezůstal věčně živý ve své porušenosti. Bylo to technicky nutné k tomu, aby zůstala šance pro plán spasení člověka. Adam s Evou a s nimi celé lidstvo HŘÍCHEM přišli o možnost proměny v nebešťana a tím i o reálný vstup do nebeských příbytků.

Bůh se však ve své lásce slitoval nad člověkem a okamžitě zahájil plán záchrany. Rozhodl se poslat na ZEM svého jediného Syna, aby svou zástupnou obětí na kříži za hříchy světa daroval lidem novou příležitost ke vstupu do NEBE.

Jako doskočiště pro výsadek svého Syna si Bůh nepoužil rozestavěnou Bábelskou věž, ale Desatero Božích přikázání, kterým Bůh názorně vytýčil jasnou hranici mezi HŘÍCHEM a svatostí (bezhříšností) svého Syna.

Desatero kopíruje ohradu ztraceného ráje, ale stromem života je Kristus.

Bůh Desaterem vykolíkoval hájemství nového náhradního ráje pro působení svého Syna. Boží sláva se až do ukřížování Ježíše Krista ukazovala pouze při schráně úmluvy ve svatyni svatých Jeruzalémského chrámu a občas zaplavovala i celé chrámové nádvoří. (Bible popisuje, jak náročná a životu nebezpečná byla manipulace se schránou úmluvy a vstup do svatyně svatých.)

Nikdo z lidí se totiž nemohl pouhým dodržováním zákona dostat do její blízkosti. Desatero nebylo dáno proto, abychom ho splnili, ale proto, abychom ho nesplnili, abychom si na něm uvědomili svou naprostou nedostatečnost a nezpůsobilost zalíbit se Bohu. Je to tak nemožné, asi jako vstoupit do zahrady deseti brankami současně ze všech stran.

Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem. Jak 2:10

Postavička na obrázku představuje zároveň situaci dnešních pravověrných Židů, kteří zůstávají stát před Božím zákonem. Ten se jim stal kamenem úrazu a proměnil se jim v „zeď nářků“, která je nechce pustit dál, blíž k Bohu.

Víme, že Desatero samo život nedává, bylo dáno kvůli Ježíši Kristu, aby Židé podle něho na něm snad rozpoznali, že on jediný z lidí vyhovuje všem požadavkům zákona a podle toho také snad lépe uvěřili, že on sám je tím pravým dárcem věčného života.

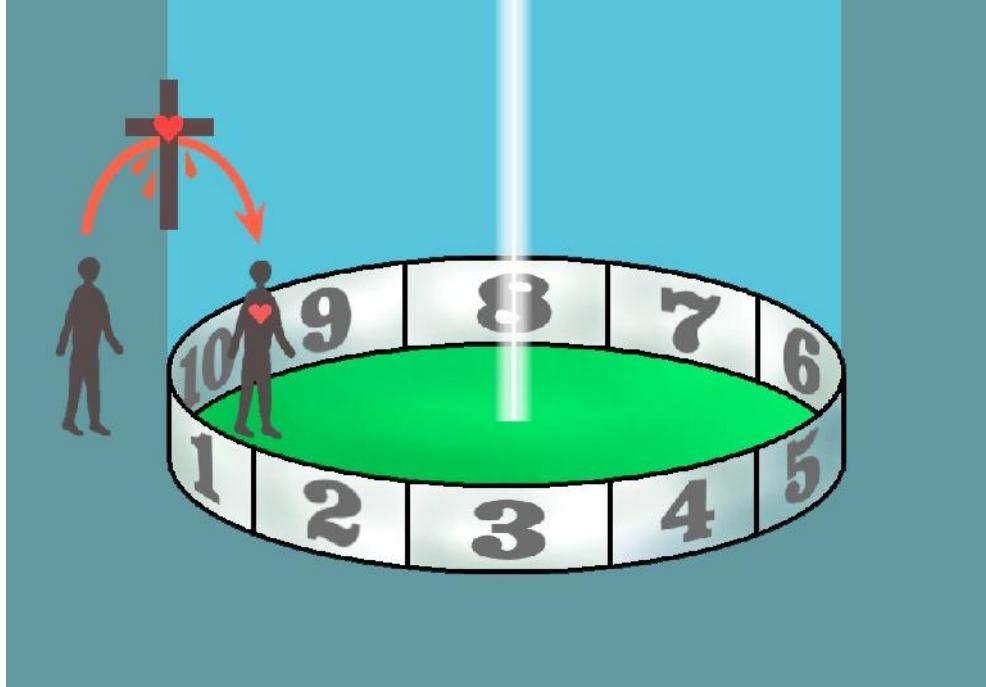

O Ježíši Kristu se velmi často v církvích učí, že přišel naplnit zákon:

Nedomnivejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Mat 5:17

Je třeba to správně pochopit, Ježíš nepřišel za nás a za naše hříchy splnit Desatero svým vlastním výkonem náročného dodržování. Ježíš už v té naplněnosti přišel, on už měl vše splněno dopředu z definice své nebeské podstaty. Ježíš potvrzoval zákon tím, čím sám byl, musel si jen dát pozor, aby nepodlehl satanovu pokušení jako Adam v prvním ráji.

Ježíš v této zkoušce obstál a mohl tak nastoupit cestu svého poslání. Obrázek ukazuje rozdíl v duchovní identitě nikoliv fyzickou pozici. Nikdo zatím nemohl být spolu s Kristem v jeho duchovní pozici tam, kde stál on, ani jeho učedníci ne. Ježíš se fyzicky dotýkal nemocných a posedlých, vzkládal na ně ruce, uzdravoval je z nemocí, vymítal démony a kázal jim přicházející království Boží, ale ostatní nebyli duchovně tam, kde stál on. V „Kázání na hoře“ dokonce přitvrdil víc než Desatero a tak zvýšil jeho náročnost, aby ukázal, že nejde jen o morálku, ale o novou identitu, ke které plnění Desatera už nestačí.

V ohradě Desatera nejsou žádné dveře. Přes tuto ohradu můžeme být pouze přeneseni nějakým zázrakem z Boží milosti. Ježíš byl lidmi nespravedlivě odsouzen a jako zločinec potupně popraven ukřížováním za hradbami města. Ale Bůh si tuto popravu použil jako obětní akt vykoupení za hříchy světa. Z římského mučidla se stal obětní oltář. Jeho prolitá krev nás očišťuje od každého hříchu, výkupné za HŘÍCH bylo zaplaceno, došlo k velké záměně. Naše hříchy přešli na něj a jeho spravedlnost na nás a na všechny, kteří uvěřili tomuto daru milosti. Naše identita se před Bohem rázem mění. Skrze Kristovu prolitou krev jsme Bohem spatřováni spravedlivými i bez plnění skutků přikázaných Desaterem. V tom je ta veliká Boží milost. Jsme doslova přeneseni přes zeď Desatera z hájemství Adamova HŘÍCHU do hájemství Kristovy svatosti:

On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna.

Kol 1:13

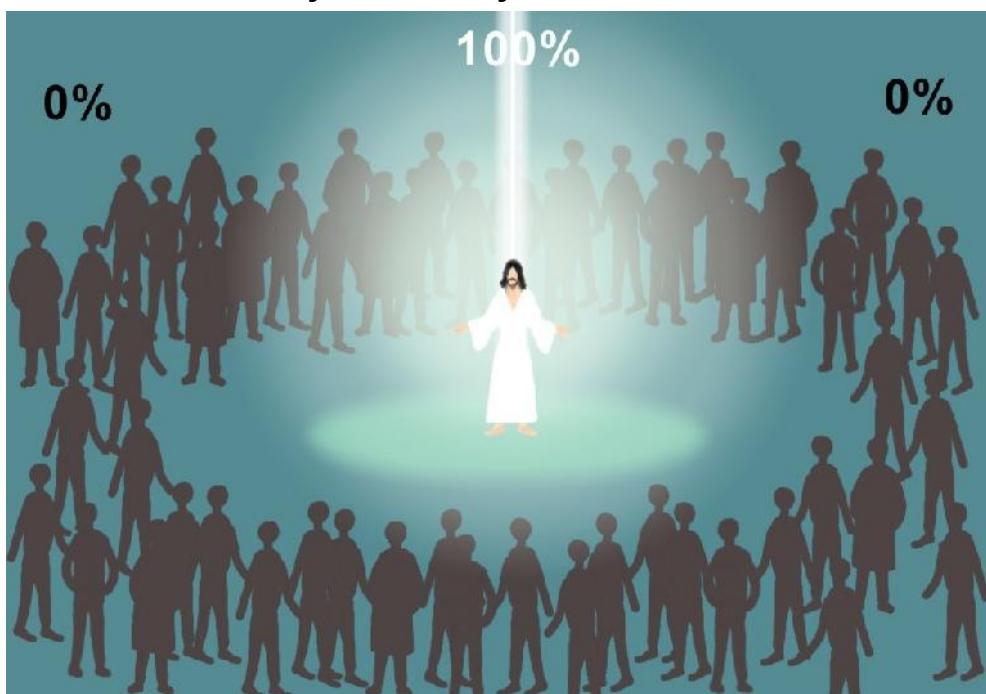
Evangelium milosti má skandální povahu. Abychom byli přeneseni do Kristova hájemství, nemusíme se prokazovat ničím jiným než jen vírou a vyznáním osobní smlouvy s Kristem. Náš lidský duch je oživen Duchem svatým i když naše duše i tělo stále ještě vězí v hříchu, přesto jsme přeneseni a započteni mezi svaté.

Milost nás právně osvobozuje před Božím soudem od plnění Desatera. Kdo vyznáním víry přijme Kristova Ducha do svého nitra, má vlastně „de-jure“ splněno spolu s ním a také se okamžitě ocitl tam, kde je on. No není to skandál? Zatím nemluvím o tom, že tato milost nás také motivuje k lásce a dalšímu následování Pána Ježíše.

Jaký v tom všem má význam Desatero? Další obrázek ukazuje, jak by vypadala situace Ježíše Krista a židů kolem něho, kdyby nebylo Desatera. Mám za to, že takto podobně to dnes vidí někteří křesťané, kteří význam Desatera už zcela zrušili. Ježíš sám ovšem o Desateru prohlásil:

Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších přikázání a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího; kdo by je však zachovával a učil, ten bude v království nebeském vyhlášen velkým.

Mat 5:19

Jak tomu porozumět? Desatero bylo dáno kvůli poznání HŘÍCHU, milost se stala v Kristu kvůli hříšníkům. Obojí se nějak váže k HŘÍCHU a obojí také na něm společně participuje. Desatero vlastně **vymezuje hájemství milosti**. Bez Desatera by totiž nebylo kam být z milosti přeneseni. Byl by tu jen 100% svatý Ježíš a 0% svatí „svévolníci“ i „spravedliví“ kolem něho, měřeno mírou Kristovy nebeské svatosti a věčného života.

Pak by do hájemství Kristova patřili buď úplně všichni lidé na ZEMI, nebo jen ti, co už jsou v NEBI. Chyběl by zde nezbytný prostor pro proces proměny z pozemské do nebeské podoby. Ježíš by pak byl na ZEMI podoben Stromu života bez Rajské zahrady uprostřed pouště a znova bychom se ho nesměli ani dotknout jako schrány úmluvy a ani on nás, jinak by nás jeho svatost zabila. Kdyby to možné bylo, pak by Ježíš opravdu mohl přijít, už když se stavěla Bábelská věž a Desatera (a jeho naplnění) by nebylo třeba.

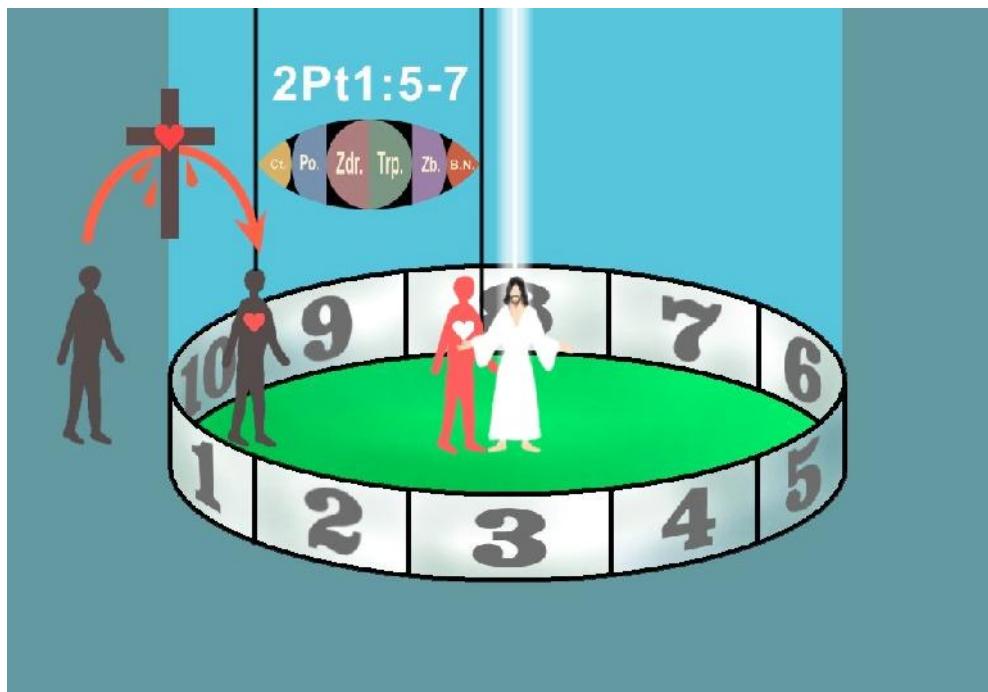
Desatero sice jen mrtvým morálním způsobem vytyčuje rozhraní HŘÍCHU mezi životem a smrtí (mezi místem Boží slávy a místem bez ní), ale tím zároveň také vymezuje duchovní hájemství těla Kristova. Kdo je v Kristu, je vlastně skryt uvnitř Desatera, neboť on je ze své přirozeně-nadpřirozené podstaty jeho naplněním.

Pak ovšem zákon už nemáme před očima jako překážku v nutnosti jeho dodržování, ale kryje nám záda před pokušením a návratem do světa. Jde o duchovní prostor ochraného krytí pro nutný proces proměny hříšníka. Vždyť do tohoto hájemství jsme milostí přeneseni se všemi svými hříchy! Ježíš nás k sobě (do sebe) přijímá takové, jací jsme.

V tomto prostoru se ocitáme ne jen prostřednictvím osobní smlouvy se samotným Kristem, ale také smlouvou své osobní příslušnosti k jeho tělu – církvi.

Poslední obrázek scénáře ukazuje, jaká nás ještě čeká cesta od počátečního očištění krví kříže včetně přenesení do Kristova hájemství a mezi opravdovým chozením v Kristu v celém způsobu života. Je to dlouhý čas postupného proměňování do nebeské podoby podle Kristova vzoru. Až teprve v této fázi scénáře a ne dříve, přichází ke slovu 2Pt1:5-7.

Obrátí-li se hněvivý občan, máme hned v církvi o jednoho hněvivého (ač znovuzrozeného) křesťana víc a čeká ho proces vnitního uzdravení. Obrátí-li se ve všech ohledech „slušný občan“, čeká ho možná ještě náročnější proces proměny, protože jeho morální „občanská slušnost“ mu do Kristova charakteru rozhodně stačit nebude.

Čili proces proměny podle 2Pt1:5-7 může nastat teprve po přenesení do Krista, nikoli před ním či kvůli němu. Červené srdíčko v černém (hříšném) panáčkovi na obrázku je Duch svatý, který mu byl dán do srdce na základě smlouvy s Kristem a Duch svatý začíná pracovat podle 2Pt1:5-7 na postupné proměně celé jeho duše.

Proměna našeho charakteru se šíří z našeho nitra do celé duše i ven z těla a nikoli z vnějšku dovnitř. Tento proces proměny je možno nastoupit pouze v Duchu svatém, kterého jsme nejprve vírou přijali do svého nitra, ale také pouze v Kristově hájemství (těle). Mimo tento prostor může Duch svatý s neobráceným křesťanem vykonat jen málo věcí na jeho vnitřní proměně. Může nanejvýš vyslýchат jeho modlitby a do určité míry žehnat jeho životu, ale jinak mu nezbývá, než trpělivě čekat venku za dveřmi na jeho rozhodnutí k obrácení, aby mohl vstoupit dovnitř. Jinak k té skutečné vnitřní proměně prakticky nemůže dojít vůbec.

Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. Zj 3:20

Naší metou je nebeská dokonalost v Kristu

Proč musíme v jistotě spasení podstupovat tento proces proměny charakteru? Nemusíme! Ale přijdeme o dědictví. A pak také: Víra je jako jízda na kole. Pokud se zastavíme, jistě spadneme, svět nás pohltí a můžeme přijít ne jen o dědictví, ale i o to holé spasení jako ti na poušti (viz. 1Kor 10:1-12). To je Pavlova výstraha. Snažit se udržet v jistotě spasení bez vnitřní proměny musí dát paradoxně více práce a starostí, než chodit s Bohem.

Pravé chození s Pánem by mělo být srdeční záležitostí a předmětem osobní touhy. Kdo se promění jen málo, přijde o dědictví, sám bude sice spasen, ale jen jako skrze oheň.

Spasení je jen jedno, ale podíl na dědictví ve slávě je odstupňovaný podle ohně soudu:

Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm.

1Kor 3:15

Proto je dobré, prozírávat a Bohu milé usilovat pokud možno o co největší dokonalost. Vždyť vstup do nebeských příbytků není bez této dokonalosti vůbec možný a už zde na ZEMI máme příležitost spolurozhodovat o její míře a nemusíme čekat až na výsledek Božího soudu:

Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.

Mat 5:48

A vytrvalost at' je dovršena skutkem, abyste byli dokonalí a neporušení, prosti všech nedostatků.

Jak 1:4

... ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: ,Svatí buďte, neboť já jsem svatý.'

1Pt 1:15-16

To, co Ježíš za nás vykonal na kříži na Golgotě „**de-jure**“, v posledku s námi stejně chce Duch svatý dokonat také „**de-fakto**“, protože do NEBE s námi nemůže vejít nic nečistého. Tedy v NEBI musíme mít i to Desatero splněno na 100% a možná ještě něco navíc.

No to zní hrozně! Naštěstí Duch Kristův v nás má tuto podstatu už v sobě obsaženou. Mít ji však jenom ve svém nitru nestačí, je třeba, aby tato podstata také postupně obsadila celou naši duši, ba dokonce zářila z našeho těla ven. Ze srdce ven je ovšem dost dlouhá cesta a právě tu se nám Petr pokusil popsat v 2Pt1:5-7. Až teprve po zvládnutí této cesty můžeme být Bohem spatřováni jako svatí a dokonalí v celém způsobu života (to je ta červená postavička s bílým srdcem na posledním obrázku scénáře).

Máte-li tyto vlastnosti a rozhojňují-li se ve vás, nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce. - - - Tak se vám široce otevře přístup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

2Pt1:8 a 11

Obvyklá námitka:

Copak to může někdo v životě stihnout? Jak to potom bylo s tím lotrem na kříži, který až v posledním okamžiku svého života uznal svou vinu a Kristovu nevinu a byl přijat?

Tato cesta zdokonalování lidské duše vlivem Ducha svatého k nebeské nepomíjitelnosti jistě nekončí okamžikem naší tělesné smrti. V jistém smyslu se toto naše proměňování (na základě našeho pozemského rozhodnutí) začne reálně naplňovat teprve až po smrti a bude nakonec završeno darem nového těla a vstupem do nebeských příbytků.

Boží milost nám poskytuje novou příležitost nastoupit v Kristu tento proces proměny právě tím, že nám hříšníkům otvírá přístup do Kristova pozemského způsobu života.

Význam milosti je nesmírný, bez ní a bez Kristovy oběti na kříži by tento proces proměny vůbec nebyl možný.

My však máme směřovat výš, až k nebeské dokonalosti v Kristově charakteru, to je naše konečná meta a již teď smíme čerpat závdavky z těchto nebeských zdrojů:

Kdo v Synu zůstává, nehřeší; kdo hřeší, ten ho neviděl ani nepoznal.

1J 3:6

Tomuto verší rozumím tak, že v té oblasti našeho života, do které jsme už pozvali Pána a platí o ni Gal 2:20 (Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.) už nehřešíme. U každého se však vždy najde ještě jedna oblast a po jejím zvládnutí ještě další, takže stále máme příležitost s Pánem něco řešit. To je program na celý zbývající život. Tomuto účelu slouží celý rozšířený seznam vlastností v minulé kapitole o 2Pt1:5-7, který je v tomto scénáři názorně umístěn až na úplný konec celého procesu spasení.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Okolní svět mimo zahradu Eden chápou symbolicky
jako svět bez Boha a tedy bez zdroje života.

*Adam s Evou a s nimi celé lidstvo hříchem přišli o možnost proměny
z pozemšťana v nebešťana a tím i o reálný vstup do nebeských příbytků.*

DESATERO KOPÍRUJE OHRADU ZTRACENÉHO RÁJE, ALE STROMEM ŽIVOTA JE KRISTUS.

*Desatero nebylo dáno proto, abychom ho splnili,
ale proto, abychom si na něm uvědomili
svou naprostou nezpůsobilost a nedostatečnost
zalíbit se Bohu.*

V Kristu jsme vlastně skryti uvnitř Desatera,
neboť on je z definice své Božské podstaty
jeho naplněním.

Spasení je jen jedno a pro všechny stejné,
ale dědictví ve slávě je odstupňováno podle Božího soudu.

*To, co Ježíš za nás vykonal na kříži na Golgotě „de-jure“,
v posledku s námi stejně musí Duch svatý dokonat také „de-fakto“,
protože ke Stromu života s námi nemůže vejít nic nečistého.*

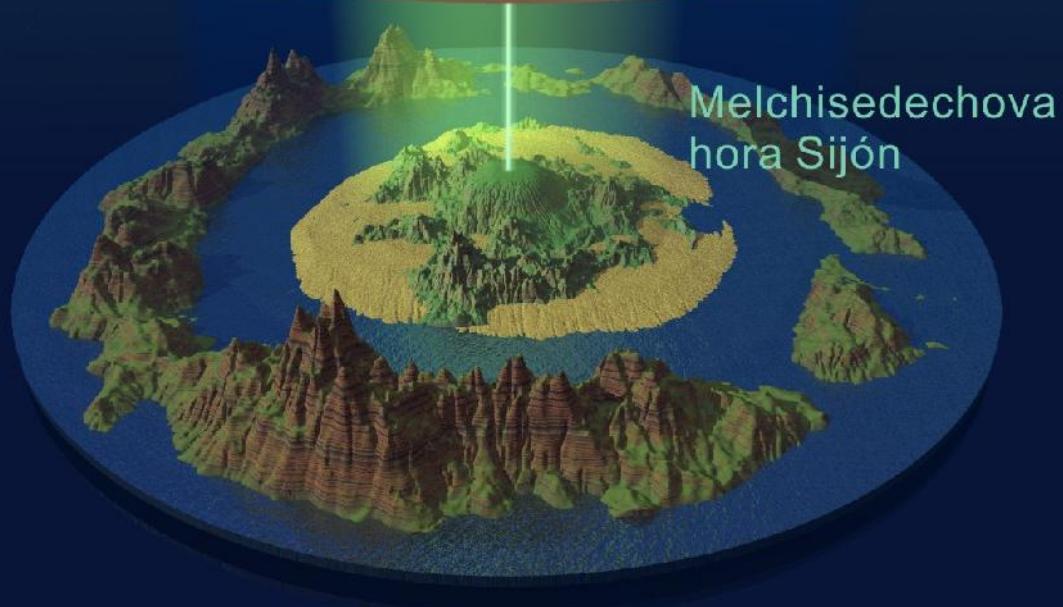
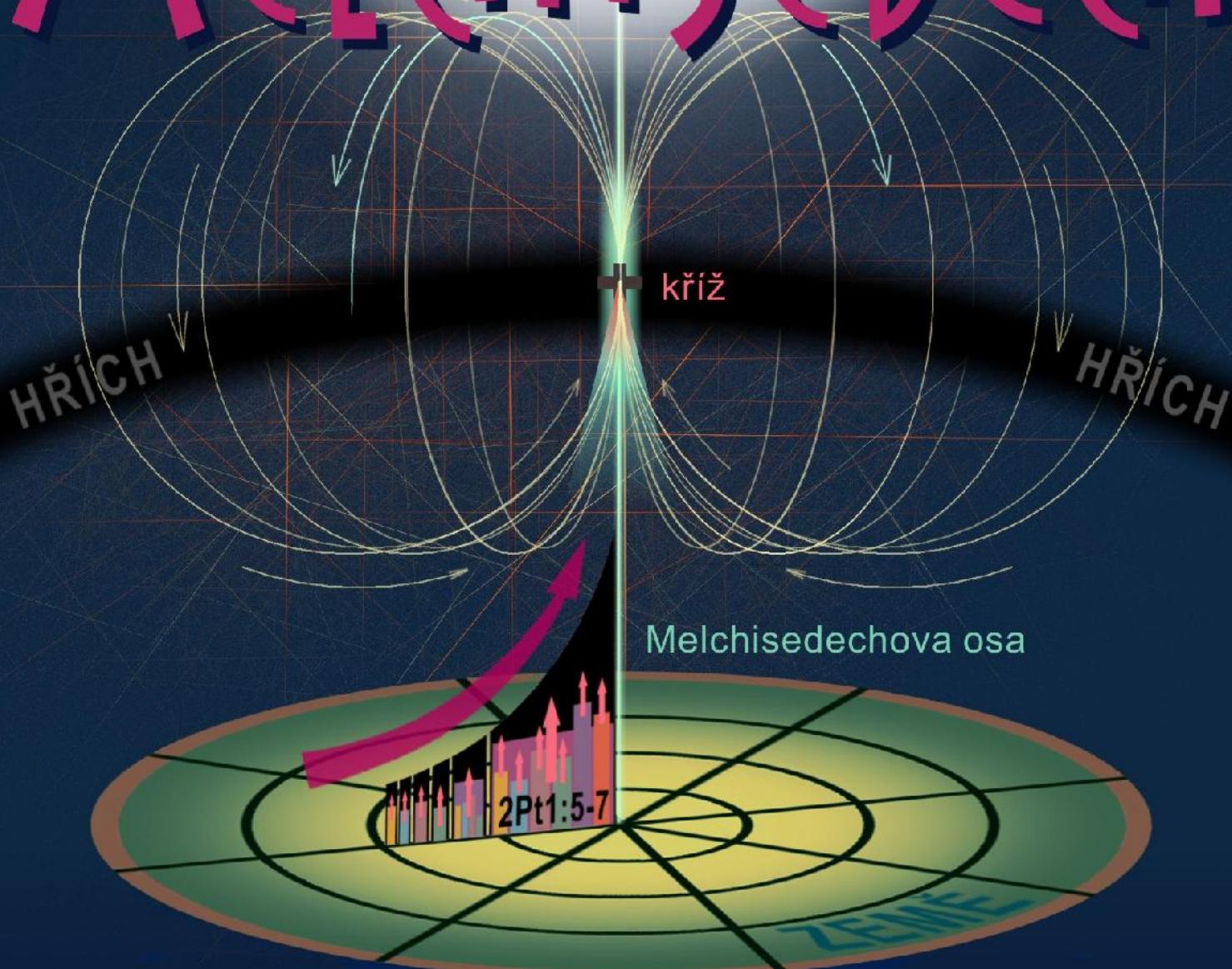
DÍL III.

MELCHISEDECH

- 34. Strom života
- 35. Skryté souvislosti
- 36. Nový metapříběh lidstva
- 37. Adamův hřích
- 38. Různé výklady Písma
- 39. Pavel versus Jakub
- 40. Veřejný prostor
- 41. Melchisedechova osa
- 42. Spravedlnost, pokoj a radost

Díl III.

MELCHISEDECH

34. STROM ŽIVOTA

Ještě do nedávna jsem byl zcela přesvědčen, že jist z Krista je vlastně totéž jako jist ze Stromu života, neboť obojí dává věčný život (viz. 16. kap.). Slyšel jsem dokonce na toto téma zajímavé kázání a tak jsem snadno uvěřil, že mezi obojím není vlastně žádný rozdíl a že Strom života byl jakýmsi předobrazem Krista.

I řekl Hospodin Bůh: „Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ na věky.“ Gen 3:22

Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.

Jan 6:54

Snažil jsem se přijít na to, proč máme v Písmu dva zdroje věčného života, ale nic jsem nevymyslel a Pán mi nic neukazoval. Má snad Strom života v nebeském Jeruzalémě ještě nějakou jinou funkci? Je jistě mnoho věcí, které teď ještě vědět nemusíme a tak jsem to nechal být. V posledku je přeci jen jeden zdroj věčného života a tím je Bůh sám.

Stačilo mi objevné zjištění, že oba stromy v ráji nabízely zdánlivě totéž - **Být jako Bůh** (viz. 16. kap.). Buď být jako bůh vedle Boha a vědět to, co ví on – Strom poznání dobrého a zlého, nebo být spolu s Bohem v Bohu a tak mít s ním (v něm) jeho život – Strom života.

To zcela změnilo můj pohled na Boha i na Adama, kterého Bůh stvořil ke svému obrazu. Slyšel jsem totiž takový názor, že Adam inklinoval ke zlému a tak sáhl po zakázaném ovoci. Podle mého názoru Adam nemohl být hříšný dříve než zhrešil, Bůh jej nestvořil s inklinací ke zlému, ale naopak s inklinací k dobrému – být jako Bůh. Adam, což se překládá jako „Zemák“, byl stvořen jako pozemšťan (pozemák), ale Bůh mu k tomu vložil do srdce touhu být blíž k Bohu. Adama čekala ještě určitá metamorfóza, tj. proměna z pozemšťana v nebešťana na základě první věty Bible.

Adam ještě nebyl zcela hotov, nebyl stvořen jako nebeský anděl, byl stvořen zatím jen jako housenka, která je také Bohem v daný čas proměněna v motýla. Housenka není obrazem HŘÍCHU, svým způsobem je také dokonalá a tak ani motýl nemůže být obrazem morálně polepšené housenky. Satan zneužil tohoto skrytého vnitřního přednastavení člověka a strhl ho na svou stranu. Na Ježíše to při pokusu na poušti zkoušel také tak. Pokoušel ho tím, co je psáno. Adam zhrešil morálním hříchem **neposlušnosti** Božího zákazu, nikoliv tím, že by inklinoval ke zlému.

Toto srovnání dvou stromů mi úplně stačilo a Stromem života jsem se už blížeji nezabýval.

Bill Johnson v knížce „Snění s Bohem“ tyto mé představy poněkud doplnil a rozšířil:

„Když okusili zakázané ovoce, střežil anděl hospodinův strom života, aby z něj Adam a Eva nemohli pojít. Čeho se totiž strom života dotkl, to se stalo věčným. Věčným by se stal i jejich hříšný stav. Pak už by pro ně nebylo vysvobození.“

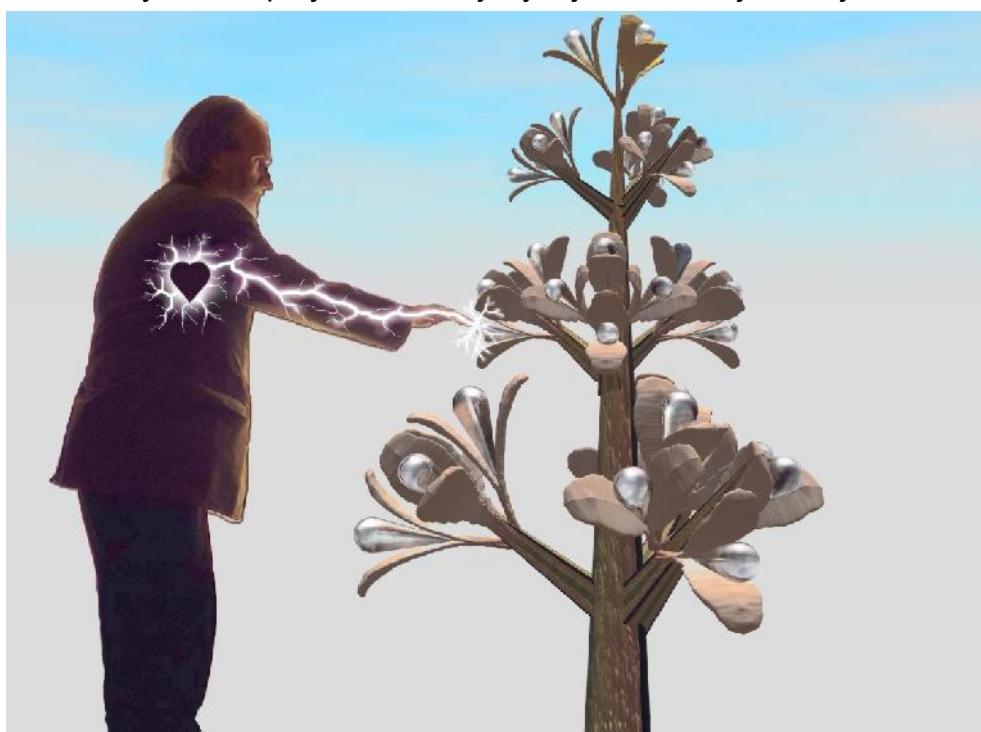
Bil Johnson „Snění s Bohem“

To je velmi zajímavý technický pohled na funkčnost Stromu života. Nemá svou vlastní vůli, ale učiní věčným cokoliv se ho dotkne. Strom života proto nemůže být konečným arbitrem (rozhodčím) o tom, kdo z něho smí nebo nesmí jist a ke Stromu života proto nutně patřil i anděl s plameným mečem. Pokud se opravdu každý, kdo by pojedl ze Stromu života automaticky stal věčným a neměnným bez možnosti nápravy, pak bylo vyhnání Adama z ráje vlastně aktem veliké Boží milosti a slitování a nikoliv aktem trestu, odmítnutí a hněvu, jak se to dnes učí v mnoha církvích. Vyhnání bylo technicky nutné kvůli možnosti nápravy. Někdy Bohu přisuzujeme lidské motivy a emoce, které ve skutečnosti nemá a podle toho pak máme tendenci upravovat celé poselství evangelia.

Johnsonova myšlenka o kontaktu se Stromem života mi připoměla jeden velmi výrazný ač krátký sen, který jsem měl v úplných začátcích své víry ještě před svým obrácením ke Kristu. Tehdy jsem věděl o Bohu jen tři základní věci, že JE, je živý a technicky funkční.

Ocitl jsem se v nádherně rozkvetlé a prosluněné zahradě nebo zámeckém parku, vůbec si nepamatuj na žádný detail, možná tam byli i jiní lidé a možná i nějaká zvláštní zahradní architektura, ale vše bylo rozmazené a jakoby v dálce. Ocitl jsem se u podivného stromu, který nebyl na pohled vůbec lákavý. Byl celý hnědý, vypadal spíše jako hodně zralá rozvinutá borová šiška před vysemeněním. Mezi dřevnatými šupinami vykukovaly černé, zrcadlově lesklé slzičky. Vypadaly jako ze zvláštní černé rtuti. Zcela bezelstně s dětskou zvědavostí jsem se jedné slzičky dotkl. Okamžitě mne to odrazilo od stromu s intenzivním pocitem nehodnosti a viny. Bylo to, jako bych se sám dotkl nejcitlivějšího bodu ve svém vlastním nitru, které je extrémě háklivé na dotek s mnohem větší choulostivostí než oční zrítelnice. Bylo to velmi bolestivé a kdyby to netrvalo jen setinu vteřiny, bylo by to nesnesitelné. Jakoby mnou projel elektrický výboj až do „nejvnitřnejšího nitra“, o jakém

jsem vůbec neměl tušení, že ho někde v sobě mám. Ten výboj byl ovšem zcela jiný, než elektrický, na obrázku jsem ho sice pro názornost vyjádřil elektrickým bleskem, ale v tom snu nic takového vidět nebylo. Vnímal jsem velmi intenzivně, že v těch rtuťovitých slzičkách byla skryta veliká životodárná síla, ale jakoby jiná síla nedovolila, abych se jich směl dotknout. Okamžitě mne to probudilo a já vůbec nechápal, co se to se mnou stalo. V tom snu silně „hrklo“ někde hluboko v mém nitru, kde se současně zobrazila temnota prázdné černé díry mého srdce. Ten vjem byl tak silný a reálný, že jsem ho cítil ještě dlouho po procitnutí. Ten nečekaný blesk vlastně ve skutečnosti nedovolil, abych se té slzičky vůbec dotkl, jakoby mezi můj prst a tu slzičku vstoupilo ostří plamenného andělského meče, který v posledním okamžiku zabránil, abych se Stromu dotkl.

Nikdy jsem o tomto snu nikde nemluvil celých 25 let, myslel jsem si, že to snad mohlo být dědictví mých někdejších marihuanových pokusů a produkt mé pomatené mysli. Bibli jsem ještě neznal a proto mi to tehdy připomělo spíše jako sáhnutí po zakázaném ovoci, než Strom života. Vůbec jsem neměl potřebu se na to někoho ptát. Také i dnes bude jistě na místě brát to s rezervou jen jako sen a rozsuzovat Božím slovem a Duchem.

Tepřve až po 25 letech díky Johnsonovu postřehu dostal tento sen nový a hlubší význam v souvislosti se Stromem života, který se mi tím stal reálnějším. Posun v poznání a smysl tohoto poselství vidím hlavně ve dvou věcech:

Za prvé jist z Krista a jist ze Stromu života už nevidím jako totéž. Hlavní rozdíl je v tom, že jist z Krista mohou všichni hříšníci na celém světě, vždyť se kvůli nim obětoval, kdežto ze Stromu života v NEBI budou smět jist pouze 100% svatí, kteří si již „očistili svá roucha“.

Bez „jedení“ z Krista, čili bez poslušnosti jeho Slova, bez očištění jeho krví od hříchů a bez přijetí jeho Ducha, by pak v NEBI vůbec nebylo možno přistoupit ke Stromu života:

Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města.

Zj 22:14

Za druhé samo vyhnání Adama s Evou z ráje ztrácí tímto zjištěním rozměr Božího hněvu a dostává naopak rozměr velikého Božího slitování a milosti. Funkce obou stromů se prohodily. To, co bylo zakázaným ovocem (strom poznání dobrého a zlého) Bůh proměnil v Desatero (Poznání HŘÍCHU) a to, co mělo dát Adamovi věčný život (strom života) se kvůli nové možnosti jeho záchrany stalo zakázaným ovocem.

Židé často viděli svého Boha jen jako příliš rozhněvaného vládce, který je stále trestá. Ježíš přišel a přinesl milost a tím také výrazně odlišný pohled na Otcovo srdce.

Ježíš řekl židům:

„A kdo vidí mne, vidí toho, který mě poslal.“

Jan 12:45

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Jist z Krista mohou na zemi všichni hříšníci na celém světě,
kdežto ze Stromu života v nebi
budou smět jist pouze 100% svatí,
kteří si již „vyprali svá roucha“.

**Blaze těm, kdo si vyprali roucha,
a tak mají přístup ke stromu života i do bran města.**

Zj 22:14

**HŘÍCH NEVZNIKL PORUŠENÍM DESATERA,
NAOPAK DESATERO BYLO DÁNO AŽ KVŮLI
PORUŠENOSTI ČLOVĚKA HŘÍCHEM.**

(Sen: Strom života na rozdíl od Stromu poznání není na pohled lákavý k jídlu.)

*To, co bylo v ráji zakázaným ovocem
(strom poznání dobrého a zlého)
Bůh kvůli hříchu proměnil v Desatero (poznání hříchu)
a to, co mělo dát Adamovi věčný život (strom života)
se rázem stalo zakázaným ovocem,
aby zůstala možnost pro plán záchrany.*

Co se dotkne stromu života,
to se stane věčným.
(Bill Johnson)

35. SKRYTÉ SOUVISLOSTI

Při zkoumání celého procesu proměny člověka z pozemšťana na nebešťana na základě první věty Bible, skrze Kristovu oběť na kříži a skrze proces proměny podle 2Pt1:5-7, jsem postupně přicházel k nečekaně novým pohledům na křesťanskou víru v řadě detailů vycházejících nejen z Písma, ale i z osobní zkušenosti. V Písmu neorientovaný čtenář si asi těžko může povšimnout, že některé věci v předcházejících kapitolách definují poněkud jinak, než jsou tradičně vžitě postupy a názory v evangelikálních církvích. Vždyť si toho nevšimli ani jejich náhodně vybraní členové, kterým jsem některé kapitoly dal přečíst.

Nikdo z nich neměl pocit, že by to bylo něco naprosto nového, co by v církvi ještě nikdo nikdy neslyšel nebo nečetl. Svým způsobem to je dobré, protože není jiné evangelium, než to které hlásá v Písmu apoštol Pavel a já rozhodně nechci tvrdit, že by evangelium, které dnes hlásá církev (včetně katolické), mělo být mylné. Tvrdím jen, že není úplné, je poněkud mělké a tím málo účinné.

Bible ještě nevydala všechna svá tajemství a mám za to, že nadchází doba, ve které se Bůh rozhodl změnit úhel našeho pohledu na Písmo i na způsoby zvěstování evangelia, posunout kolíky našeho poznání a rozšířit tak záběr svého vlivu na svět.

Těmi dílcími detaily evangelia, na které jsem postupně přicházel, jsou především:

- Nebeská dokonalost v Kristu – převládá přehnaný důraz na status hříšníka „být pod milostí“
- Společenský rozměr království – převládá přehnaný důraz na individuální osobní víru jednotlivce
- Procesualita proměny – převládá přehnaný důraz na okamžitost duchovních účinků víry
- Postmoderna a reflexe historie – převládá přehnaný důraz na konzervativismus a denominaciální tradice
- Adamův hřích a lidstvo – převládá přehnaný důraz na osobní morální hříchy jedinců
- Adamova proměna bez hříchu – převládá přehnaný důraz pouze na proměnu z hříchu do svatosti

Ten poslední postřeh osobně považuji za nejobjevnější a nejvíce v Písmu skrytý, ale ani ostatní uvedené postřehy se v současném hlásání evangelia nijak neprojevují. Ačkoliv mi zatím nikdo v církvi neřekl, že by cokoliv z těchto postřehů odporovalo Písmu nebo všeobecně hlásanému evangeliu, přesto zůstávají stále na okraji zájmu jako nepodstatné. Může se však brzo stát, že právě tyto detaily začnou být důležité a budou volat po akutních změnách současného stavu učení v církvích.

Pokud by se snad v církvi podařilo spojit všechny tyto i celou řadu jiných skrytých postřehů z Písma v jeden organicky účinný celek, rychle by se staly základem pro nové reformační hnutí, které by mohlo změnit společnost celé Evropy.

Co by se mělo stát tím myšlenkovým sjednocujícím „katalizátorem“ pro novou vizii? Tady nám už nestačí dosadit jen jméno Ježíš a být si jisti tím, že se nemylíme. Ježíš by jistě měl zůstat v centru veškerého dění ve vesmíru a nic by jej nemělo vytěsnit z prvního místa v našich srdečích, ale co se týče vize a poslání, bude třeba přesněji definovat, co si vlastně myslíme, že máme se světem udělat, v co vlastně věříme a co také chceme, aby celý svět věděl spolu s námi.

Ježíš přece také nikdy neřekl, že jeho osobní vizii a posláním tady na Zemi byl Hospodin sám a nic víc.

Bude třeba se na věci podívat v širších souvislostech jakoby více shora. Ježíš řekl:

„A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všecky k sobě.“

Jan 12:32

Od chvíle, kdy o nás začalo platit, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřížován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci (viz. Řím 6:6), začalo také platit, že jsme přitaženi k němu a spolu s ním vyvýšeni. Toto naše vyvýšení nám poskytuje novou perspektivu, nový úhel pohledu na věci světa a na dějiny celého lidstva.

Křesťané se stále příliš soustřeďují ne snad přímo na konzumní způsob života po vzoru světa, ale na pozemské věci církve, na službu, na charitu, na chvály, na modlitbu, na duchovní dary uzdravování a možná i na osobní citové prožitky přítomnosti Boží slávy ve svém nitru. To samo o sobě jistě není nic špatného, ale jen málo křesťanů hledí k NEBI a už téměř nikdo nehledí spolu s Kristem zpět z NEBE na ZEM. Stejnou otázku řeší Rick Joyner ve své knize „Oheň na hoře – Cesta“:

„V jistém smyslu musíme být vzati ze světského života na Zemi a přeneseni na duchovní oběžnou dráhu jako Hubbleův teleskop, abychom mohli vidět. - - - Naše srdce se rozšiřuje, protože každý den vidíme očima srdce víc a víc.“

„Jak to, že jsme my všichni najednou mohli vidět a ostatní na lodi ne?“ zeptal se někdo.

„Začali jste svá srdce zaměřovat na věci v nebesích, a ne na ty pozemské. To vám začalo otevírat duchovní oči.“ Rick Joyner „Oheň na hoře – Cesta“

Neil Cole v prologu své knihy „Církev 3.0“ navrhoje jiný, tentokrát spíše psychologicko myšlenkový „katalizátor“ pohledu, který by nám měl pomoci lépe chápat nové věci. Pokusit se zastavit setrvačník představ a názorů, který se nám v hlavě automaticky roztočí, jakmile uslyšíme nějaké slovo o Bohu, o spasení, o Písmu, o Kristu, o evangeliu atd.:

Už staletí si v mysli omíláme stejnou píseň. Abyste vůbec byli otevřeni novým nápadům, které v této knize předkládám, musíme se zabývat faktem, že to, co jste doposud znali, nemusí být jediný způsob, jak porozumět Bibli nebo církvi. - - - Musíme svou mysl osvobodit od starých písni, které zatvrzele zní v naší hlavě, a čist Nový zákon, jako by to bylo poprvé. Neil Cole - „Církev 3.0“

Myslím, že je dobré obě tyto metody spojit. To se týká jak nezasvěcených, kteří ještě Bibli nečetli a přesto o ní mohou mít spoustu předsudků, tak hlavně těch, kteří věří už mnoho let a jsou přesvědčeni, že to co kdysi přijali, je jediná a neměnná pravda, která jim dala spasení a nebudou se jí chtít vzdát s tím větší zároputilostí. Jsem přesvědčen, že Bůh nikomu nebude brát to, co už má, zvláště pokud začal správně a proto nic z toho, co je, nemusí být hned zrušeno. Pán ale rozhodně bude chtít vést každého z nás k vyššímu povolání a k hlubšímu poznávání jeho samého skrze Písma.

Někdo tuto změnu pohledu výstižně přirovnal ke vztahu mezi Newtonem a Einsteinem.

Einstein nepopírá Newtona

Einstein také nezrušil Newtona, ale navázel na něj a rozšířil jeho kolíky v poznání fyzikálních vlastností světa. Newtonova mechanika platí dál v běžné euklidovské geometrii prostoru kolem nás, ale v extrémních podmínkách ve velmi malých nebo velmi velkých rozměrech se už hmotné objekty pohybují podle jiných pravidel, které Einstein definoval ve své obecné teorii relativity. Einsteinem objevené zákonitosti platí obecně i v našich lidských podmínkách, jenom jsou tak zanedbatelné a nepostřehnutelné, že nemají pro nás význam. Když např. zvedneme nad hlavu své digitální hodinky, zcela určitě půjdou o několik nanosekund pomaleji, neboť jsme je tím o kousek „vysvobodili“ z gravitačního pole Země. Pro náš běžný lidský život to nemá žádný význam, avšak v systému navigace GPS to už význam má. Kdyby do systému GPS nebyly zakalkulovány korekce podle Einsteinovy teorie relativity, nepracoval by správně. Na oběžné dráze družic systému GPS už čas totiž plyne trochu jinak, než tady na Zemi (přesněji řečeno atomové hodiny tikají pomaleji). I když jde stále jen o několik nanosekund, pro přesnost navigace GPS jsou rozhodující.

Technika má jednu zvláštní vlastnost, že funguje a tím buď potvrzuje, nebo vyvraci objevené teorie. Einsteinova teorie relativity se díky technice stala běžnou praxí i v našich všedních lidských životech. Každý ji máme v kapse ve svém smartphonu, pokud v něm ovšem máme také navigaci v systému GPS.

Analogie duchovního života

Podobné je to i v duchovním životě. Měli bychom se nechat Kristem vynést na oběžnou dráhu kolem Země do beztížného stavu, jak radí Rick Joyner, aby bychom začali lépe vidět detaily, kterých jsme si v pozemských podmírkách nemohli všimnout. Ten záběr jde oběma směry, jak k ostřejšímu vidění detailů „elementárních částic“ duchovního života, tak k rozšířenějšímu vidění obzoru v globálních historických souvislostech dějin spásy.

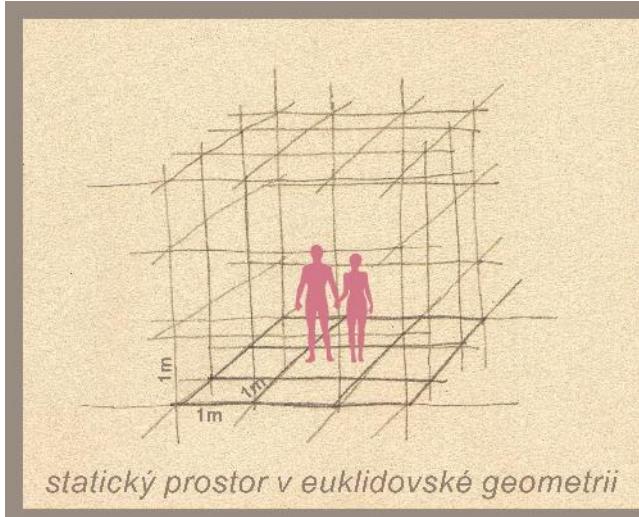
Dnešní protestantská církev se poněkud zasekla ve své tradici renesančního způsobu myšlení Martina Luthera. Newton žil sice o 100 let později než Luther, ale jeho představy fyzického světa také vycházely z renesančního myšlení. Lutherova reformace se zabývala otázkou: za jakých podmímek může být spasen jedinec a Newton zkoumal fyzický svět obklopující tohoto jedince. V tom vidí tu souvislost, obojí je ovlivněno renesančním humanismem, ale neříkám, že by obojí mělo přestat platit. Newtonova fyzika se pohybuje stále jen v euklidovské geometrii (v jeho době staré již více než 1600 let), která odpovídá i dnešní běžné lidské (komunální) zkušenosti. Každý metr se dá libovolně řadit vedle druhého do šírky, do výšky i do hloubky a nic tomu nebrání. To si může ověřit každý sám doma v kuchyni. Přemýšlet při tom o zakřivenosti prostoru v gravitačním poli a „gumovosti“ plynutí času by se jistě v takových podmírkách jevilo jako poněkud zbytečné ba pošetilé. Ne však na oběžné dráze kolem Země. Nejde mi vůbec o nutnost pochopit celou Einsteinovu teorii relativity i když např. o „gumovosti“ plynutí času mluví dokonce i Bible: **Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a ,tisíc let jako jeden den‘.** 2Pt 3:8

Ještě jsem nezaznamenal, že by si někdo povšiml, že jde vlastně o biblické potvrzení Einsteinovy teorie relativity času. Ten vztah: „Jeden den jako tisíc let a tisíc let jako jeden den“ je totiž v Bibli myšlen z NEBE na ZEM a znova z NEBE na ZEM, nikoliv tam a zpátky. Tedy u Pána je čas „gumový“ (tj. plyne libovolně tak jak Bůh sám chce, buď rychle nebo pomalu) stejně jako u Einsteina.

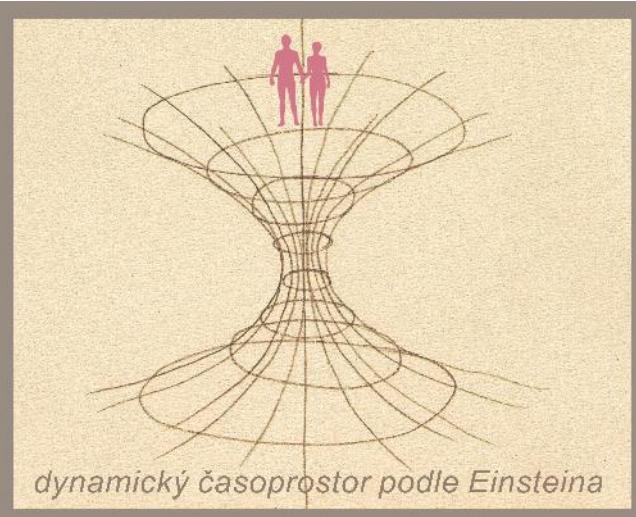
Navíc bych velmi doporučoval nelpět tolík dogmaticky na matematických údajích v Písmu. Židé nebyli jako my pod vlivem osvícenství a přematematizovaného myšlení 19. století. Biblia nelze brát jako Mendělejevovo periodickou soustavu prvků, kde každý prvek má své pevné atomové číslo. Vztah „1 den“ a „1000 let“ lze brát jako názorné vyjádření vztahu „málo“ a „hodně“ v lidském pojetí času, který lze v kosmických podmírkách náležitě hyperbolizovat. Jedna vteřina jako milion let a naopak, nebo dokonce jedna nanosekunda jako miliarda let a naopak a dle nejnovějších astrofyzikálních a kosmologických poznatků současné vědy třeba ještě více krkoleměji.

Taková je povaha Bohem stvořeného světa a my můžeme jen žasnout nad tou podivuhodností. Když vědci např. tvrdí, že se na tzv. „horizontu událostí“ v „černé díře“ čas úplně zastavuje a mění v prostor, tak i moje scénograficky vycvičená časoprostorová představivost zůstává v koncích, ale líbí se jí to. Nejde vůbec o to, všemu hned rozumět nebo tomu slepě uvěřit, jde mi pouze o porozumění té analogii vztahů v duchovním světě a v našem duchovním životě.

Při zvěstování evangelia se analogicky s fyzikou pohybujeme zatím jen v Newtonovské mechanice a v euklidovském prostoru, kde se sice dobře uplatní osobní vztah od člověka k člověku na ulici, ale už v něm přestávají platit a fungovat širší duchovní souvislosti v rámci veřejného prostoru celé Evropy a okolních národů.

statický prostor v euklidovské geometrii

dynamický časoprostor podle Einsteina

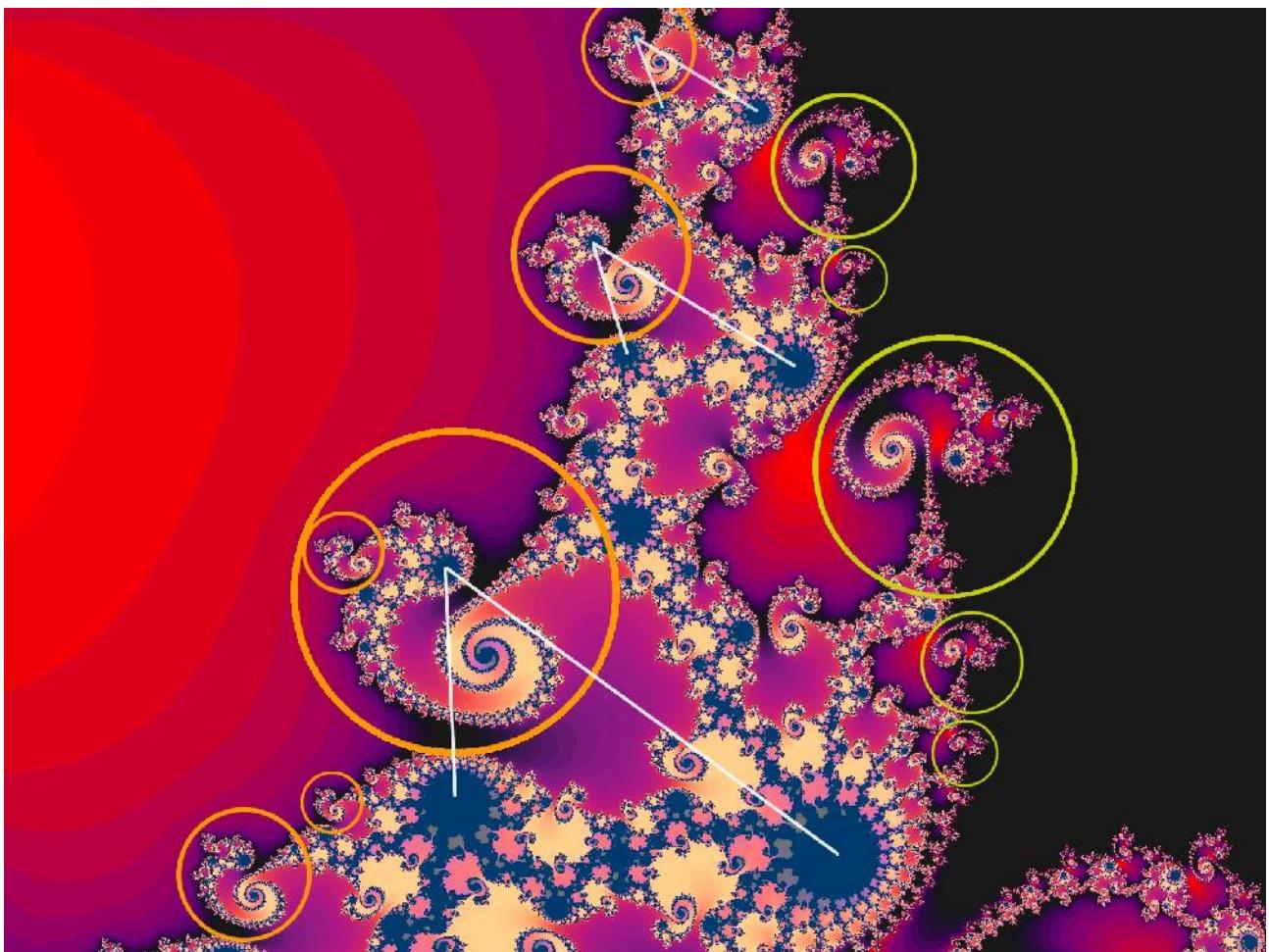
Myšlení v souvislostech

Málo kdo je v běžném praktickém životě zvyklý přemýšlet v širších souvislostech. V tom není rozdílu mezi věřícími a nevěřícími. Většina křesťanů si navykla Bibli chápat jen podle jednotlivých veršů, které se snaží aplikovat ve svém praktickém životě. Jen málo komu se podaří propojit dvě různé myšlenky z Písma tak, aby z nich vznikla nová třetí. Pak může zakusit velkou radost z prozření, pochopení, či objevu, nebo dokonce jako zjevení.

Většina církví, (jak se mi jeví), dnes stále chápe Písmo jen jako jakýsi neživý broušený diamant, třpitící se velkým množstvím plošek, které jednotlivě odrážejí různé Boží pravdy. To pak ale vede k tomu, že i novozákonné jednotlivé verše chápeme zase jen jako další „paragrafy“, které se snažíme aplikovat na svůj život. Potom Nový zákon, který měl přinést nový život, stále chápeme a aplikujeme znova starozákonně (de-jure) jako další přikázání. Ke spasení to možná stačí, ale k pochopení širších souvislostí asi moc ne. Diamant je sice obrazem vzácného pokladu, ale láčkovec je živý. Ježíš své slovo také přirovnal k velkému pokladu, ale také i k semení, ze kterého vyroste strom. Kdo se odváží tvůrcím způsobem rozlousknout ten diamant jako ořech, dostane se k jádru Božího slova, ke stromu života.

Vidět a chápat Písmo jako jednotný, organicky živý útvar, kde každá část nese společnou informaci celku a kde je vše vzájemně provázáno a propojeno jedním životem z jediného Ducha, to umí dnes asi jen málo kdo.

Na dalším obrázku je ukázka fraktální počítačové grafiky, jejíž části i všechny části těchto částí matematicky téměř nekonečně opakují geometrickou informaci celku. (Ve fraktálním počítačovém programu lze každý detail libovolně přiblížovat nebo vzdalovat a stále nové a nové informace z nich bud' vyvěrají nebo se k nim přidružují při zachování ostrosti obrazu.) Podobně i každá část Písma i každý verš těchto částí bud' zcela zjevně nebo jen skrytě poukazují ke Kristu. Jednotlivé části Písma jsou neseny jednotící myšlenkou, o které vzájemně komunikují z různých úhlů pohledu. Vstoupit do této vnitřní komunikace uvnitř Písma je nejen povznášející a dobrodružné, ale především obohacuje ducha a prohlubuje jak poznání Krista a jeho království v NEBI, tak i otisk jeho „rukopisu“ ve stvoření na ZEMI. Bible poskytuje mnohem více myšlenek, než má veršů a tím je vlastně svou povahou bezedná. Písmo se vykládá Písmem (Starý zákon Novým a naopak) a proto je schopno

produkovanou stále nové a nové souvislosti, myšlenky a objevy.

Aby to nebylo zas tak náročné, doporučuji každou novou, nebo nejasnou myšlenku v Písmu uvést do vztahu k první větě Bible, (ale už se raději příliš nezabývat všelijakými kreacionistickými záhadami o stvoření) a porovnat s tím, co říkal Ježíš. První věta Bible dává ucelenou představu o duchovním prostoru a přitom úzce souvisí s evangeliem, ale kreacionismus už méně, neboť často odvádí naši pozornost úplně jinam. Ježíš se nikdy kreacionistickými otázkami nezabýval, ale první větou Bible rozhodně ano. První věta dává rámec celé Biblie a Ježíš na to nikdy nezapomínal, skoro každý svůj výrok dával do souvislostí ke vztahu mezi NEBEM a ZEMÍ a tím i do dialogu mezi Bohem a člověkem.

Tabulka nových souvislostí

Jak se v této nadzemské perspektivě budou jevit ony objevené nové postřehy z Písma popsané na začátku této kapitoly? Když je rozdělím do tří skupin po dvou, snadno zjistím, že se dva týkají naší budoucnosti v NEBI (nebeského Jeruzaléma), dva minulosti na ZEMI (pozemského ráje) a dva procesu PROMĚNY v naší dnešní aktuální přítomnosti.

První a poslední postřeh v tabulce (Kristova identita v nebi a Adamova proměna v ráji) spolu souvisejí právě tím, že se oba týkají bezhríšného stavu člověka. Jeden před HŘÍCHEM na ZEMI v ráji a druhý po očištění od všech hříchů a proměně v NEBI. Zásadní rozdíl je však v tom, že bezhríšný Adam ani v ráji ještě v nebešťana (tj. do Kristovy identity a charakteru) proměněn nebyl a kvůli HŘÍCHU už to nestihl. Adam totiž nebyl stvořen v identitě Kristově hned od počátku, touto PROMĚNOU do Kristovy podoby měl projít až později, ale kvůli HŘÍCHU o ni přišel a vůbec s ním nenastala.

Stejně tak spolu souvisejí i druhý a předposlední postřeh: Společenský rozměr života města v NEBI i církve na ZEMI a dopad Adamova hříchu na celé lidstvo.

Zbývající dvojice postřehů uprostřed se týká naší aktuální současnosti dnes.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

6 skrytých souvislostí vyplývajících z logiky Písma

- Nebeská dokonalost v Kristu – převládá přehnaný důraz na status hříšníka „být pod milostí“
- Společenský rozměr království – převládá přehnaný důraz na individuální víru jednotlivce
- Procesualita proměny – převládá přehnaný důraz na okamžitost duchovních účinků víry

- Postmoderna a reflexe historie – převládá přehnaný důraz na konzervativismus a denominační tradice
- Adamův hřích a lidstvo – převládá přehnaný důraz na osobní morální hříchy jedinců
- Adamova proměna bez hříchu – převládá přehnaný důraz pouze na proměnu z hříchu do svatosti

Einstein nezrušil Newtona,
ale navázal na něj a rozšířil jeho poznání fyzikálních vlastností vesmíru.
Podobné je to i v duchovním životě.

Při zvěstování evangelia se analogicky s fyzikou pohybujeme zatím jen v newtonovské mechanice běžného euklidovského prostoru.

V něm sice dobře uplatníme osobní vztah od člověka k člověku na ulici, ale přestávají v něm platit a fungovat širší duchovní souvislosti v rámci veřejného prostoru celého národa, celé Evropy a okolních národů.

**Diamant je jistě symbolem vzácného pokladu,
ale láčkovec je živý.**

*Bible poskytuje mnohem více myšlenek než má veršů
a tím je svou povahou bezedná.*

36. NOVÝ METAPŘÍBĚH LIDSTVA

Když výše uvedené nové postřehy z Písma jednotlivě sdílí s lidmi v církvi, nikoho ani nenapadne vidět v nich důvod k nějaké zásadní změně v učení, nebo dokonce zárodek nového reformačního hnutí v církvi. Vždycky nějak zapadnou do stávajícího stavu věcí. Až teprve v nových vzájemných souvislostech mohou poskytnout nový úhel pohledu na Písma a tím i na hlásání evangelia veřejnosti. Podle první věty Bible i z celkové logiky Písma a hlavně z Kristových slov (viz. níže) vyplývá, že bezhríšný Adam měl projít nutnou proměnou z pozemské do nebeské podoby, o kterou však vlivem svého hříchu přišel. Tato proměna byla plnohodnotně nahrazena jinou proměnou - „z hříchu do svatosti“. Tím ale vzniklo učení, kde se HŘÍCH sám stal jediným rozhodcím a hlavním aktérem této proměny a ta původní (behríšná) tak byla zcela vytlačena ze hry i z hlásání evangelia. Tím se ale silně zkreslil základní vztah Bůh – člověk a také představa o původní lidské bezhríšnosti.

Otzázkou lidské bezhríšnosti

Otzázkou, jak to bylo s člověkem v ráji před jeho pádem se občas zabývá každý kazatel, učitel nebo prorok. Myslím, že je to proto, abychom snad lépe pochopili, jaký byl původní Boží záměr s člověkem a jak to vlastně vypadalo v ráji v plnosti Boží přízně, ale Písma se k této otázce příliž nevyjadřuje. Zabýval se tím i Rick Joyner v knížce „Poslední bitva“ a dostalo se mu určitého prorockého varování:

„První nebe bylo před lidským pádem. Druhé nebe je duchovní území během vlády zla na zemi. Třetí nebe přijde tehdy, až na zemi skrze Krále znova zvítězí láska a Otcovo království.“

„Jak vypadalo první nebe?“ otázal jsem se. Když jsem se na to zeptal, pocítil jsem po celém těle zvláštní mráz.

„Není moudré se tím teď zabývat,“ odpověděla Moudrost s velkou vážností. Moje otázka ji zjevně zarazila. „Moudré je chtít znát třetí nebe, tak jak jsi to chtěl ty. Je toho mnohem více, co v tomto životě o třetím nebi můžete poznat, a je to také třetí nebe, království, jež v tomto životě musíte kádat. V tom co bude následovat se o prvním nebi dozvíte, ale vědět o něm teď pro vás není užitečné.“

Rick Joyner „Poslední bitva“

Rick Joyner velmi odvážně rozdělil nebe na tři části nikoliv vertikálně v prostorových souřadnicích jak je zvykem, ale v časové ose na tři velká odlišná období. Myslím, že obojí je možné. 1. a 3. nebe (já bych raději než o nebi mluvil o duchovním stavu ponebesí, které se vlivem HŘÍCHU změnilo, ale to je jen věcí dohody) se týkají **behríšnosti** a 2. nebe mezi nimi současného stavu světa (často i církve) pod vládou **HŘÍCHU a temných sil**.

Joynerovo varování je užitečné i pro mne, vždyť se stále odvolávám k první větě Bible, tedy do období prvního nebe a proto jej zde uvádím.

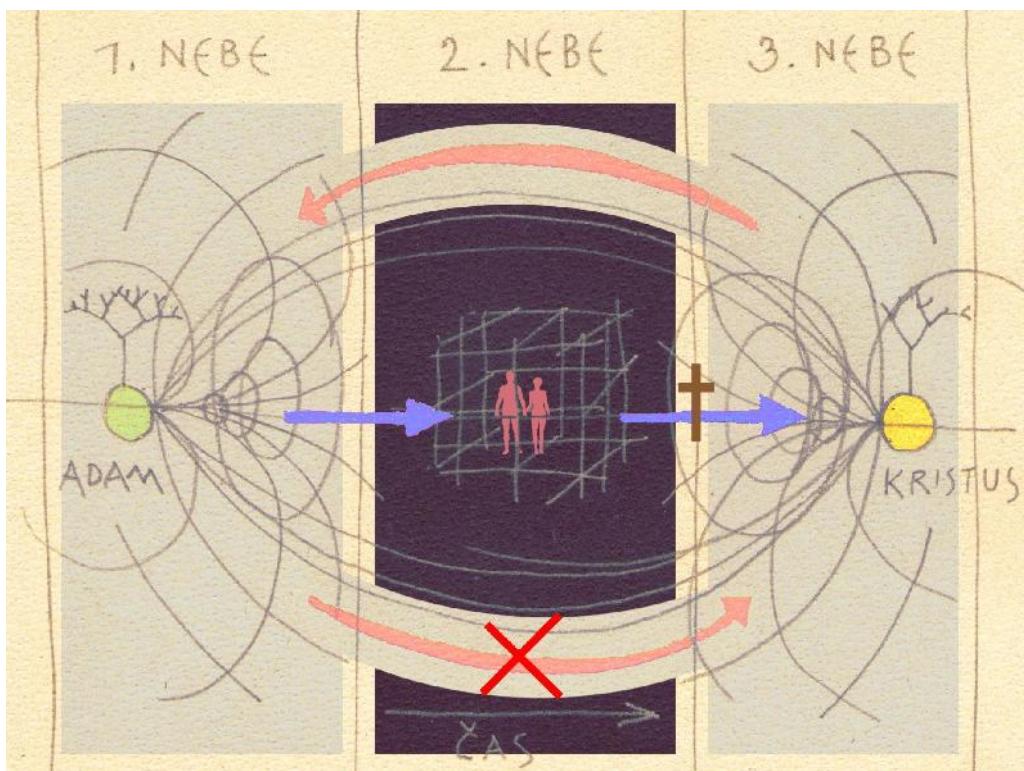
Myslím, že znám i ten mráz, o kterém mluví Rick Joyner a už hodněkrát jsem to kvůli

němu chtěl vzdát s tou housenkou, kuklou a motýlem. Věděl jsem, že tato analogie sama o sobě není evangeliem právě proto, že v ní není rozměr HŘÍCHU ani oběti za HŘÍCH, ale přesto se to nápadně podobá tomu, co se s námi v Kristu děje. To mi nedávalo spát.

Avšak já jsem výtvarník a přemýšlím přeci jen trochu jinak než většina lidí v církvi. Stále znovu a znovu jsem se k tomu musel vracet, ale vždy jsem se snažil ten mráz prolnout s Kristovým křížem a jakoby se propasírovat skrze něj na druhou stranu k pravdě. Nikdy jsem do toho nešel sám bez Krista, pak ten mráz postupně slábl až zmizel úplně.

Vždy se snažím vycházet přímo z Kristových slov. Ježíš přeci také často mluvil o vztahu NEBE a ZEMĚ a používal přímery z přírody, které jsou často na hranici metafory a přímé analogie stvořitelského Božího slova.

Jednou ráno při probuzení mi Pán dal krátké vidění podivného zakřiveného časoprostoru a v něm se v jakémisi širokoúhlém panoramatu uspořádaly do vzájemných vztahů všechna tři nebe se všemi mými postřehy z Písma i s tím prorockým varováním od R. Joynera.

Bezhříšnost opravdu dnes musíme hledat a očekávat pouze v Kristu a ne zpět u Adama v ráji. Někdy mám pocit, že naše evangelium bez proměny z pozemšťana v nebešťana nás vede pouze do stavu Adama v ráji před HŘÍCHEM. To ale není celé evangelium, není to vše, co s námi dnes Ježíš dělá. Ježíš k našemu očištění hned vzápětí přidává něco víc, co Adam v ráji ještě nemohl mít. Proto není dobré vracet se zpět k Adamovi. Skrze Adama v ráji pochopit Krista nelze, ale zpětně skrze Krista tu Adamovu bezhříšnost v ráji ano.

Modré šipky ukazují cestu člověka v historickém čase od Adama až k nám: (vyhnání z ráje a z prvního nebe pod temnotu druhého nebe a spasení skrze Kristův kříž do třetího nebe). Zakřivené červené šipky, mezi 1. a 3. stavem nebe (ponebesí), ukazují směr pochopení lidské bezhříšnosti. Pouze ta šipka, která vede od Krista v NEBI zpět k Adamovi na ZEM, je správná, protože pozemský Adam tak, jak byl stvořen, nemůže mít podíl na NEBI.

Ani z pozemského ráje totiž nevedla přímá cesta do NEBE jen tak bez proměny v anděla, bez jedení ze stromu života. Tím spíše po Adamově pádu vede dnes cesta už pouze skrze Kristův kříž. Jeho situaci, kdy se vlivem hříchu rázem ocitl pod dnešním 2. temným nebem, je naopak třeba si plně uvědomit, abychom lépe pochopili svůj nynější stav, ve kterém se spolu s Adamem ocitlo celé lidstvo a v něm i my. ZEMĚ není jako NEBE a cíl,

ke kterému směřujeme je v NEBI, proto jím nemůže být pozemská Adamova bezhříšnost, ale pouze Kristova nebeská dokonalost.

Evangelium, tak jak jej známe dnes, ovšem zdůrazňuje pouze očištění od hřichů a to pak opravdu vyvolává dojem, jako by nás to mělo vrátit pouze do stavu Adama v ráji před jeho hříchem a my pak už jen měli čekat na smrt a na to, co se s námi bude dít dál. To ale není celé evangelium.

Někteří křesťané mají dokonce tu představu, že Adam neměl jít do NEBE, ale měl zůstat ve svém pozemském ráji a žít tam věčně. Říkají, že kdyby i Adam měl jít do NEBE, bylo by to určitě v Bibli napsáno. Vůbec nedomýšlejí nelogičnost takových představ a tvrzení.

My sice všichni v církvi věříme Písmu, ale pak jednáme a mluvíme podle svých představ.

Málo vykládáme Písmo logikou Písma, která se zobrazí až ve vzájemných souvislostech a ne jen v jednotlivých verších. Starý zákon by měl být vykládán Novým zákonem a Nový zákon může být zpětně výstižně ilustrován Starým zákonem. Starý zákon se pod vlivem novozákonní zvěsti zbohacuje a dostává nové významy. Např. starozákonní Josef v Egyptě celým svým životem „skycuje“ Kristův příběh ve vztahu k Izraeli, aniž by to tušil.

Podobné Kristovské principy ožívají v mnoha jiných příbězích Starého zákona a dokreslují tak a prohlubují novozákonní zvěst ke spasení.

To vše je pak dobré dávat do souladu s tím, co řekl Ježíš. To, že i Adam se měl proměnit v nebešťana, aby mohl jít do NEBE, dokládá Kristův výrok:

Ježíš jim však odpověděl: „Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží. Po vzkříšení se lidé nežení ani nevdávají, ale jsou jako nebeští andělé. Mat 22:29-30

Většinou se čtenář tohoto výroku zasekne na tom ženění a vdávání a začne intenzivně přemýšlet o tom, jaké to asi bude v NEBI bez sexu a už ho tato představa nepustí. Smysl tohoto výroku je však jiný a mám podezření, že omyl Židů, na který Ježíš upozorňuje, se týká i dnešní církve. Ježíš vytýkal Židům špatné představy o NEBI a upozornil je na to, že nebeské království je naprosto odlišné svou povahou od pozemských věcí a to zcela určitě bude vyžadovat naší proměnu do podoby andělů. Ježíš o těchto věcech mluvil častěji:

Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Jan 3:3

Přímý otisk Slova v přírodních tvarech

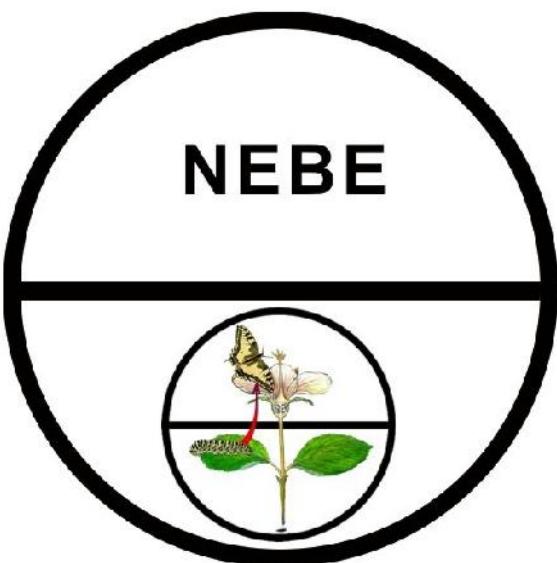
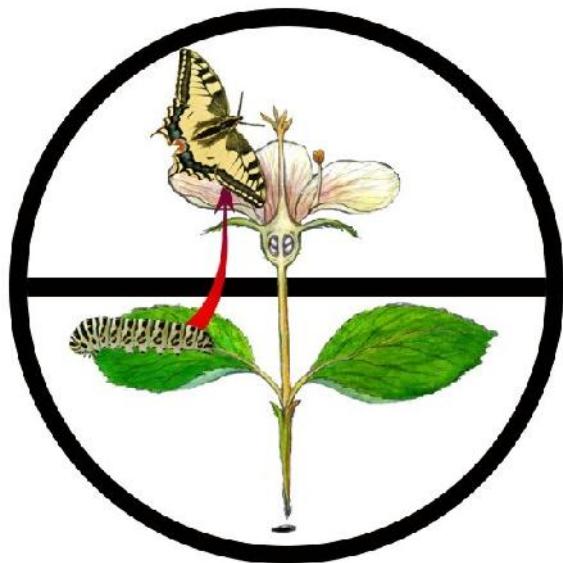
Nutná proměna v bytosti podobné andělům a toto záhadné nové narození, o kterém Židé zatím nic netušili, spolu velmi úzce souvisí a to nikoliv kvůli HŘÍCHU, ale kvůli od stvoření světa rozdílné povaze NEBE a ZEMĚ.

Tato nutná proměna člověka je a vždy byla možná pouze bez hříchu. Bůh nám nemá důvod cokoliv zatajovat a touží nás uvést do celé pravdy, abychom věděli, jak tyto věci lépe pochopit a pravdivěji označit světu.

Tyto dva Kristovy výroky (o novém narození a o proměně v nebeské anděly) nejlépe ilustruje trojfázová forma života **housenky, kukly a motýla** spolu s tvary všech rostlin.

Jde o přímý otisk stvořitelského Božího slova a ne jen o metaforu. Metafore názorně vypovídají o morálních hodnotách, nebo jiných abstraktních pojmech, většinou kvůli lidskému hříchu. Zde nejsou potřeba. Housenka není obrazem hříšníka a motýl není morálně polepšenou housenkou. Je daleko spíše něčím jako housenčím andělem.

To už ovšem není metafora, ale strukturální analogie. Housenka se stejně jako my musí znovu narodit, aby se stala motýlem a proto musí nejdříve zemřít svému dosavadnímu způsobu života. Zdrojem obživy housenky je LIST, ale pro motýla jím je KVĚT. Kukla se nějaký čas postí, ona je tím přechodovým stádiem proměny. LIST a KVĚT na jedné rostlině patří organicky k sobě a přesto jsou zcela odlišné povahy a vypadají jinak, stejně jako i motýl vypadá jinak než housenka. Obojí je analogií rozdílu mezi ZEMÍ a NEBEM a v obojím vidím přímý otisk Stvořitelského Božího Slova ve vztahu k první větě Bible.

Pokud se i s Adamem v ráji mělo stát něco, co se s ním kvůli HŘÍCHU vůbec nestalo, ale s námi se to již v Kristu děje a my přitom o tom nic nevíme, to pak zcela mění pohled na Boha, na celkový metapříběh lidstva, na pravou povahu Adamova selhání v ráji i na pravý důvod vyhnání Adama z ráje.

Na kurzu UDD (užívání duchovních darů) v Praze v roce 2013 přinesla jedna mladá prorokyně zvláštní sen. Viděla prý zlověstně temné mračno nad krajinou znamenající bitvu nad zemí. Uprostřed té temnoty se ukázala záře Boží slávy a uprostřed ní krásný motýl. Sen končil její otázkou: „Pane, je to snad nějaké nové učení, které přichází?“

Velice mne toto vidění povzbudilo a dodalo více odvahy.

Co prorockého je v tomto trojfázovém modelu: ZEMĚ – PROMĚNA – NEBE, podle vzoru (předobrazu) ve stvořené přírodě: **housenka – kukla – motýl ?**
Především nový způsob odhalující podstatu celosvětového HŘÍCHU. Ježíš řekl, že až přijde Duch svatý, ukáže celému světu v čem je základní princip HŘÍCHU:
On přijde a ukáže světu v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřich v tom, že ve mne nevěří,...

Jan 16:8-9

Ježíš tím chtěl říci, že podstatou HŘÍCHU vůbec není porušená morálka pozemšťanů, ale úplná absence zdroje života v lidském nitru. Bůh nám v Kristově Duchu nabízí zpět naše ztracené „zmotýlovaní“. Tato ztráta zasáhla v jediném okamžiku celou planetu. Z celého příběhu lidstva rázem zbyla jen **housenka** (pozemský život), **kukla** (rakev) . . . a ???.

Nový metapříběh lidstva

O globálním příběhu celého lidstva, ve kterém jsme se všichni ocitli dnes nejvíce ze všech autorů, pokud je mi známo, přemýšlí, mluví a píše snad jenom John Eldredge.

Metapříběh lidstva je skrytý příběh, který není nikde napsaný a přesto jej všichni žijeme. Takový příběh není napsaný ani v Bibli, ale Bible se jej dotýká ze všech napsaných příběhů nejvíce. Bible je vlastně takovým fraktálním útvarem (každá část i části těchto částí nesou základní informaci celku), kde každý jednotlivý příběh Písma jiným způsobem zobrazuje celkový metapříběh lidstva a tím i celkové poselství Písma.

Vůbec není na závadu, když se pokoušíme různě dešifrovat a třeba i umělecky ztvárnit základní schema i jednotlivé peripetie tohoto v Bibli ukrytého příběhu. O něco takového se pokusil i John Eldredge v knize „Velký příběh“.

Své čtenáře i posluchače se snaží uvéct do velkého příběhu lidstva, ve kterém jsme se všichni bez výjimky ocitli se svými osobními příběhy a o kterém by bylo dobré se také něco dovděčit, zjistit jak dopadne a také jak a proč začal.

John Eldredge nalézá mnoho paralel v celé řadě románů a romantických filmů (Statečné srdce, První rytíř, Pán prstenů, ale i Hvězdné války aj.), které vždy spojuje podobné téma obrázející vždy nějaký biblický princip.

Žádný ze všech známých příběhů ať rytířských (legendy o Lancelotovi a králi Artušovi viz. film „První rytíř“), či romantických (tzn. vzniklých v období romantismu, např. „Hrabě Monte Christo“, „Bídníci“ apod.), ani příběhy z filmů ve stylu „fantasy“ („Pán prstenů“ a „Letopisy Narnie“) nebo ve stylu „sci-fi“ („Hvězdné války“, „Matrix“, ale třeba i „Den nezávislosti“ a celá řada jiných), žádný z těchto příběhů nezobrazuje fatální ztrátu druhé poloviny sebe sama. Ač zobrazují mnoho biblických paralel (odstranění zla a nápravu všech věcí na ZEMI, příchod jediného hrdiny – záchrance, který je často vybaven nějakou super nadpřirozenou mocí, a který záchrání celé město, zemi nebo nejlépe celou planetu), nikdy nezobrazují ztrátu své vlastní identity, svého vlastního předurčení.

Nikdy tyto příběhy nezobrazují situaci, ve které by sám příběh byl v polovině přeťat a zcela zmařen. Právě o takovém příběhu vypovídá Bible.

Metapříběh je proto meta-, protože je skrytý a nelze jej popsat (ztvárnit) celý beze zbytku. To si uvědomil i John Eldredge když uznal, že příběhy nikdy neobsahují celé evangelium. Všímá si spíše jejich společného jmenovatele a poukazuje na příbuznost s Bibli.

Ani Ježíš nemohl do svých krátkých příběhů v podobenstvích dát úplně všechno. Např. podobenství „O marnotratném synu“ nevypovídá nic o zástupné oběti na kříži a krvi prolité za hřichy světa. Je to podobenství o milosrdném otci.

Přesto nám příběhy hodně pomáhají, vtahují nás do děje, poskytují bohatý materiál k zamýšlení a dobře se zapisují do naší paměti.

Nový metapříběh lidstva by se měl týkat především celkového globálního HŘÍCHU, který zasáhl celý svět, a o kterém svět nic neví.

Dnes už víme, že HŘÍCH nemá jen morální rozměr v podobě Adamovy **neposlušnosti**, ale také fatálně metafyzický rozměr v celkové **porušenosti** světa jako následku tohoto morálního selhání. Proto Ježíš mluvil také o takových věcech, jako je nové narození a proměna v jiné bytosti, jejichž paralely můžeme najít spíše v přírodě (v biologii), než v lidských příbězích.

Jak nejlépe zobrazit druhou polovinu příběhu, která se s lidmi ještě nikdy nestala? Takový příběh o lidstvu ještě nikdo nikdy nesepsal. Dokonce i Jonh Eldredge nemluví o ničem jiném, než jen o nápravě starých věcí. Jakých starých věcí? Zase jen návrat k Adamovi do ztraceného ráje? To by rozhodně nestačilo.

Já tomu rozumím takto: Bůh opravdu s námi dělá úplně nové věci a přesto nevymýslí nic nového, co by sám od počátku neměl s člověkem v úmyslu. Vůbec mi nejde o budoucnost s nějakou novou vývojovou (evoluční) mutací člověka k úplně novým neznámým obzorům, jaké jsem rád směle vyhlížel v mládí jako ateista.

O co tedy půjde? Opět mi pomůže první věta Bible ve vztahu NEBE - ZEMĚ.

Jako nápravu a obnovu starých věcí to vidí pouze Bůh sám v NEBI ve svém scénáři, ale v našich podmínkách na ZEMI půjde o něco opravdu zcela nového, co tu ještě nikdy nebylo. Půjde o **Proměnu pozemšťana v nebešťana**. To je ten původní Boží záměr s Adamem, který ač v pozemském ráji nikdy nenastal, je nyní skrze Krista obnoven a již se ve skrytu s těmi, kteří ho přijímají, děje. To je ten pravý metapříběh lidstva podle Bible.

Dav pomatených housenek

Bůh miluje člověka, ale celé lidstvo vidí jako chaoticky hlučící dav pomatených housenek, který jako celek zapoměl, co se s ním mělo původně stát. Možná některé housenky tuší něco o motýlech, ale moc si s nimi neví rady. Kukla je děsí jako jejich vlastní rakev, do které se jim rozhodně nechce vlézt. Vůbec netuší, že v ní je odpověď na ten chaos, do kterého se dostaly a vstupní brána do té ztracené druhé poloviny jejich vlastních životních příběhů. Naprosto všechny housenky umírají tak, že se přežerou zelí, pak prasknou a nic. Nikdy neokusí sladký nektar z květů, nikdy nezačnou létat a nepoznají svatební motýlí rej. Teď by se ještě pro úplnost hodilo dodat, ale to už by byla ryzí alegorie a ne jen analogie, že Bůh sám se stal housenkou, aby jiným ukázal cestu. Na chvíli se směle ponořil (pokřtil) do kukly, aby se 40 dní postil a pak se také před jejich zraky proměnil, aby jim ukázal jak vypadá motýl. Všem housenkám kázal o království květin a o sladkém nektaru, ale také o nutnosti se zakuklit. Zlé housenky ho za to chytily a zabily. Říkaly, že správná housenka má žrát jenom to zelí a ne koukat někde po nějakých vzdušných zámcích ve květech. Boží housenka ale vstala z mrtvých v podobě motýla a odletěla před jejich zraky do království květů a sladkého nektaru. Ty housenky, které ji následují a dávají se Bohem zakuklit, jsou proměňovány v motýly a mohou se radovat spolu s ním v království květin, kam žádná jiná housenka, tak jak je, nikdy přijít nemůže.

Tato alegorie se ovšem hodí jen pro ty, kteří už znají Bibli. Líbí se mi pouze jako názorně technické modelové vrstvení struktur se shodným základem v Božím Slově, ale už méně jako příběh. Umělecky se mi zdá trochu nevhodné, mechanicky naroubovat Kristovu oběť na housenku. (Stejně tak i na Iva Aslana z „Letopisů Narnie“, který také umírá a vstává z mrtvých, ale neodsuzuji to. Možná, že i to snad některým dětem v nedělní škole pomůže lépe pochopit evangelium. Já mám ve filmeech mnohem raději umělecky skryté kristovské principy, které jsou všeobecně lidsky přijatelné. To chápu jako úkol umění. Např. ve sci-fi filmu „Eqvilibrium“ jsem nalezl až čtyři postavy se zcela odlišnými kristovskými prvky.)

Užitečnost této housenčí analogie (i bez toho alegorického doplňku) vidím hlavně v tom, že názorně zobrazuje odštěpení té druhé poloviny příběhu (který u housenek všeobecně

známe – motýl), o kterou však celé lidstvo vlivem HŘÍCHU v nadpřirozené poloze přišlo. To je realita světa. Takový příběh, pokud vím, ještě nikdo nikdy umělecky neztvárnil. Kdysi dávno v začátcíchvíry jsem měl krátký sen nebo snad vidění, už si nevzpomínám: Po celé planetě Zemi byl veliký chaos, vlaky jezdily zmateně sem a tam. Pak na nějakém širokém kolejisti uspořádaly závody, nebo se společně hnaly za nějakou vidinou, to nevím. Vlaky se začaly měnit v housenky a celá planeta v hlávku zelí. Mou pozornost upoutala malá housenka, která se jako strojvedoucí nakláněla z okna jedné housenčí lokomotivy, mávala svou červenou čepicí, smála se a vítězoslavně volala: „Hurááá!“ Za chvíli se její volání změnilo v křik zděšení. Koleje končily v prázdnnotě nad temnou propastí.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Původní proměna pozemšťana v nebešťana
byla bezkonkurenčně nahrazena jinou proměnou:
„z hříchu do svatosti“.

Je snad hřich naším jediným důvodem k proměně?

Ani z pozemského ráje nevedla přímá cesta do NEBE
bez proměny,
čili bez jedení ze Stromu života.

Původní proměna člověka je a vždy byla možná pouze bez hříchu.

Housenka není obrazem hříšníka
a motýl není metaforou morálně polepšené housenky.
Je daleko spíše něčím jako housenčím andělem.

**Zdrojem obživy housenky je LIST (země),
pro motýla je jím KVĚT (nebe)
Kukla se postí,
ona je tím přechodovým stádiem proměny.**

Z celého příběhu lidstva rázem zbylo jen:
housenka (pozemský život),
kukla (rakev)
..... a ???.

Sen o davu pomatených housenek
Vlaky se proměnily v housenky a celá planeta v hlávku zelí.

37. ADAMŮV HŘÍCH A LIDSTVO

Další dvojicí postřehů skrytých v Písmu ve vzájemné souvislosti jsou: **Adamův hřích**, který zasáhl celý svět a **společenský rozměr v Kristu**. Opět se jeden týká pozemského ráje a druhý má původ v nebeském Jeruzalémě, ale obojí již spadá do světa porušeného hřichem (2. nebe podle R. Joynera), tedy do situace, ve které se nalézáme i my dnes.

Stále ještě najde o naši aktuální současnost, ale o vztah dávné minulosti bezprostředně po pádu člověka a neznámo jak vzdálené budoucnosti druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Adamův hřich se dotýká celého lidstva a ne jen jednotlivců. Bez odlišení Adamova hřichu od všech ostatních osobních hřichů, jen velmi těžko pochopíme onen chybějící rozměr organicky živého společenství, kterým by se církev měla vykazovat.

Společenský rozměr v Kristu má svůj původ v NEBI a zde na ZEMI nebude nikdy před druhým příchodem Krista v plnosti dosažen, přesto už dnes z něj můžeme čerpat a „teleportovat“ jej v čase z vlastní budoucnosti v NEBI jako závdavek Ducha svatého do své přítomnosti zde na ZEMI a tak se pokusit jej alespoň z části aplikovat na církev.

Adamův hřich zasáhl celý svět ztrátou pevného spojení NEBE a ZEMĚ. Nikdo jiný nemohl zhřešit znova stejným způsobem jako Adam. I když jsou dnešní hřichy mnohem krutější a morálně zkaženější než byl hřich Adamův, žádný z nich už nemá tak katastrofální dopad na celé lidstvo jako hřich jeho. Žádný sebehroznější čin už dnes nezpůsobuje zrušení ráje pro člověka. Tím se nutně Adamův hřich odlišuje od všech dalších následujících osobních hřichů všech lidí.

Již dříve jsem se pokusil definovat následky tohoto Adamova hřichu, které už nikdo jiný svými skutky nemohl znova způsobit a objevil jsem dvě základní skutečnosti. Jedna se týká osobního prožívání jedince a druhá společenského rozměru:

Za prvé – **Boha již nevidno** a za druhé – **nemožnost tvořit živé společenství**.

Obojí souvisí s Adamovým odpadnutím od Boží přítomnosti a s vyhnáním z ráje.

To první zakusil Adam s Evou hned po vyhnání, to druhé se mohlo projevit až později, kdy už se člověk rozmnožil a lidstvo naplnilo Zemi.

Ten první problém (ztráta Boží přítomnosti) začal Adam řešit hned po odchodu z ráje tím, že učil své syny přinášet oběti Bohu. Jak to mohl vědět? Možná proto, že jedl ze Stromu poznání a věděl co je dobré a zlé. Jeho synové to ovšem nevěděli a navíc už od narození žili mimo Boha, aniž by ho kdy bezprostředně osobně zažili a tak toto přinášení obětí přineslo také hned další vážné problémy – první vraždu. Tu druhou okolnost (nemožnost tvořit živé společenství) začalo lidstvo řešit politicky až stavbou Bábelské věže.

Na odlišnost Adamova hřichu upozorňuje osm veršů 5. kapitoly Římanům (Řím 5:12-19).

Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřich a skrze hřich smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhrešili. Řím 5:12

Z tohoto verše není úplně zřejmá posloupnost příčiny a následku. Zasáhla smrt všechny lidi hned po Adamově pádu, nebo až po té, kdy všichni také začali hřešit? Co kdyby někdo nezačal? Ten by snad Krista nepotřeboval, protože by ho smrt nezasáhla? Jistěže zasáhla. Přičinou duchovní smrti všech lidí je Adamův pád a následkem této smrti je, že všichni hřeší. Pavlův výrok: „... protože všichni zhřešili“, lze také chápat jako: „...a proto všichni zhřešili.“? Myslím si, že 18. verš to jasně dovytěluje a potvrzuje:

A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. Řím 5:18

Mám za to, že je zde důležité rozlišit dva druhy hříchu: Hřích morální, který se projevil jako „**neposlušnost**“ a **HŘÍCH** metafyzický (skrytý), který se projevil jako „**porušenost**“.

U Adama byla neposlušnost Božího zákazu příčinou porušnosti světa, ale u zbytku lidstva je tomu právě naopak. Porušenost světa (důsledek Adamova morálního selhání) se stala příčinou dalších morálních hříchů všech jednotlivců. Za následky Adamova hříchu (za to, že Boha již nelze vnímat i z nemožnosti lidstva tvořit živé společenství) však nikdo netrpí pocitem viny a ani z toho nemusí činit pokání. Proto je z evangelizačních důvodů mnohem důležitější vést lidi k zodpovědnosti hlavně za své vlastní osobní hřichy, které si může každý uvědomit ať už sám o sobě, nebo třeba až po obrácení v přítomnosti Boží slávy a pod „rentgenem“ Kristovy svatosti.

Pro lepší pochopení, jak je to s celým lidstvem, bude dobré vzít v úvahu i ten metafyzický rozměr hříchu. Také apoštol Pavel myslí nejprve na jednotlivce (Řím 5:12-14), aby si každý člověk uvědomil, že i on morálně hřeší a ne jen Adam, ale pak také na to, že Kristus zemřel na kříži i za tento globální Adamův hřich, který smrtí zasáhl všechny (Řím 5:17-19). Některých následků tohoto globálního Adamova hříchu si všímá i Starý zákon:

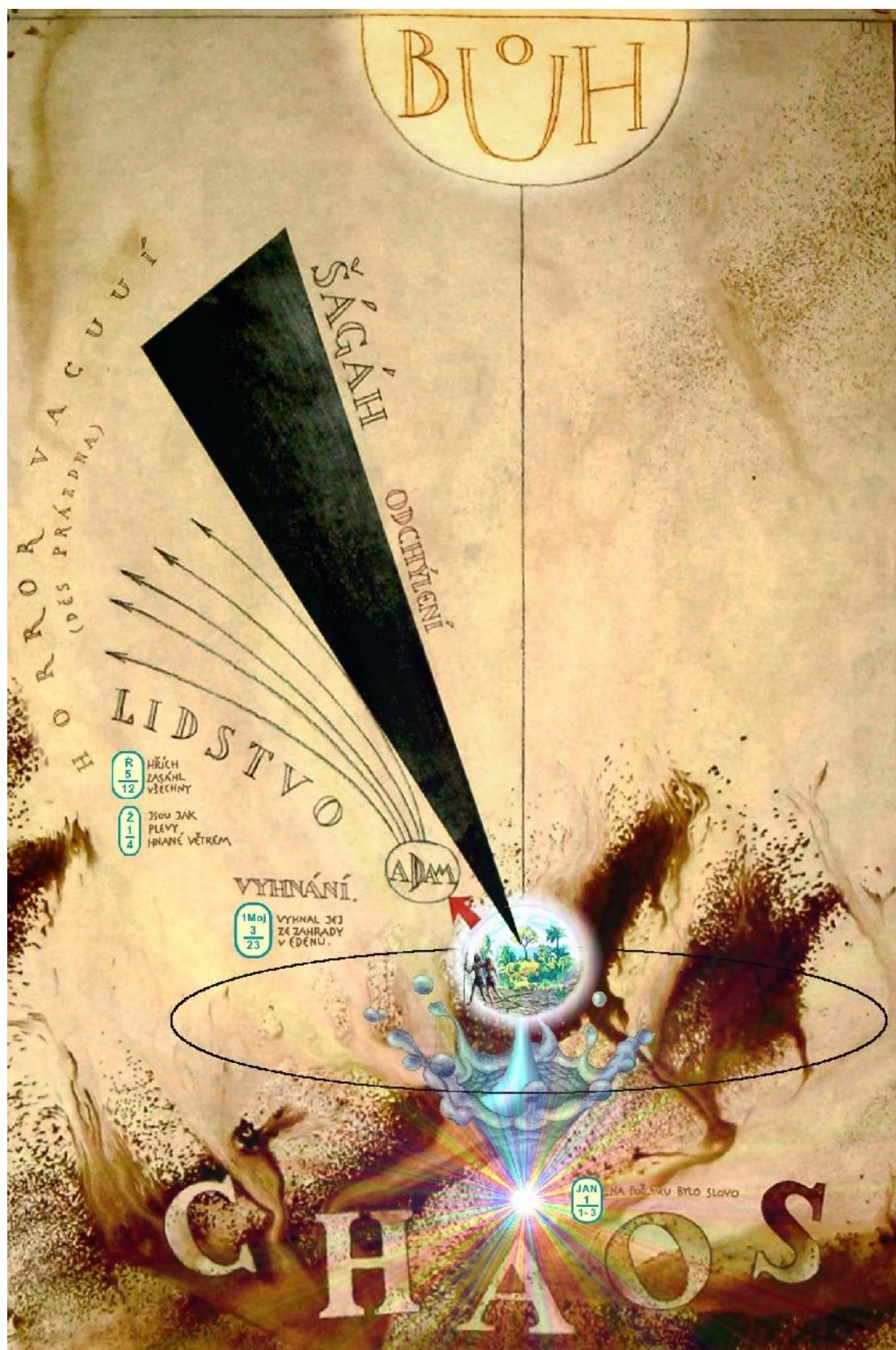
Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. Izaj 60:2

Celé tvorstvo toužebně vyhliží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti – ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích. Řím 8:19-21

Izajášovo prorocké slovo „temnota přikrývá zemi“ dokládá, že i ponebesí bylo porušeno hříchem temných sil a Pavlovo tvrzení, že i celé tvorstvo (fauna a flóra) bylo vinou Adamova pádu vydáno marnosti, je také jasným důkazem z Písma, že následkem lidského hříchu je celková porušenost světa.

BIBLICKÉ VÝRAZY pro pojem HŘÍCH	
HEBREJŠTINA:	
HATTÁT - minutí cíle	metafyzický rozměr hříchu
ŠÁGÁH - odchýlení	
ÁVÓN - vědomá vina	
PEŠA - aktivní vzpoura	morální rozměr hříchu
ŘEČTINA:	
HAMARTIA - minutí cíle - selhání	
ADIKIA - nespravedlnost	
PARABASIS - přestoupení zákona	
ASEBEIA - bezbožnost	
PTAIÓ - mravní klopýtnutí	

Hebrejština i řečtina znají několik odlišných pojmu pro jediný český výraz „HŘÍCH“ a některé z nich opravdu nevyjadřují jenom morálku, ale mají i metafyzický rozměr.

ŠÁGÁH – hřich způsobil odchýlení celého lidstva od původní Boží cesty ke spasení, která tím zůstala zcela vyprázdněná.

Metafyzickým (skrytým) HŘÍCHEM rozumí takový rozměr hříchu, který se dá vyjádřit třeba nějakým pohybem v prostoru (minutím cíle, odchýlením), nebo nějakou technickou disfunkčností, čili poruchou (temnota přikrývá zemi, nemožnost se znova narodit apod.).

Někteří vykladači Písma tvrdí, že hřich má pouze morální rozměr a žádný jiný. Budíž. Pokud ovšem k takovému pojmu „Hřich“ nepřiřadíme i jeho „technicky“ zjistitelné následky v celkové porušenosti světa, pak se nám snadno stane, že nám zůstane jen ta morálka bez následků a ta se dá prostě jen tak z milosti odpustit. K čemu potom oběť na kříži?

Ježíš také mluvil o metafyzickém HŘÍCHU. O Duchu svatém, kterého nám slíbil poslat z NEBE do našich srdcí a o HŘÍCHU, o kterém máme v jeho Duchu hlásat, řekl v předvečer svého zatčení:

On přijde a ukáže světu, v čem je hřich, spravedlnost a soud: Hřich v tom, že ve mne nevěří; Jan 16:8-9

Ježíš touto novou definicí HŘÍCHU poukázal na to, že ten pravý rozměr HŘÍCHU se týká něčeho hlubšího než jen morálky a porušování Desatera. Týká se toho, zda máme u sebe ve svém nitru zdroj věčného života nebo ne. V tom vidíme ten metafyzický rozměr této nové Kristovy definice, protože zůstat po fyzické smrti bez spojení se zdrojem a dárcem života, je vlastně skrytou technickou PORUCHOU, která pak působí duchovní (věčnou) smrt.

Adamův hřich a Watchman Nee

Této odlišnosti Adamova hříchu od všech následujících hřichů si všiml také Watchman Nee ve svém „Výkladu epištoly k Římanům“ (pod tímto titulem vyšlo v češtině už v roce 1970 bez uvedení autora). Už před 80 lety v Číně Watchman Nee upozorňoval, že 5. kap. Řím. bývá při zvěstování evangelia na veřejnosti často opomíjena:

V této kapitole je řečeno, že hříšník je hříšníkem proto, že se již hříšníkem narodil a ne proto, že se hřichů dopustil. Je to velký rozdíl. Je pravda, že často pracovník evangelia, chce-li na ulici někoho přesvědčit o tom, že je hříšníkem, užívá k tomu 23. verš z 3. kap. Řím., kde se praví, že „všichni zhřešili.“ Takové užití není Písmem oprávněno. Ti, kdo to činí, jsou v nebezpečí, že se tak dostávají na chybrou půdu, neboť učení ep. Řím. tvrdí, že nejsme hříšníci proto, že jsme se dopustili hřichu, ale že hřešíme, protože ve své podstatě jsme hříšníci. *Watchman Nee „Výklad epištoly k Římanům“*

Watchman Nee správně učí, že jsme se hříšníky nestali protože jsme zhřešili, ale protože Adam neposlechl:

Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníky, tak zase poslušností jednoho jediného mnozí se stanou spravedlivými. Řím 5:19

Také správně učí, že s našimi hřichy jedná Kristova krev, která nás očišťuje, ale s námi samotnými, čili s naší identitou hříšníka pracuje kříž. Musíme být ukřižováni spolu s ním:
Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hřichem bylo zbaveno moci a my už hřichu neotročili. Řím 6:6

Proč se Watchmanovo varování, že lidem na veřejnosti neříkáme pravdu o pravé povaze hřichu, vůbec neujalo a to ve všech církvích světa za celých 80 let po něm? Měl vůbec Watchman Nee pravdu? Mám za to, že ji měl a Bůh ho potvrzoval svou mocí. Sám Nee však uznává, že není úplně snadné se k tomuto poznání propracovat. Sám s tím prý zápasil několik let a říká, že bez zjevení přímo od Boha není vlastně vůbec možné pochopit, co to je – být ukřižován spolu s Kristem. Až teprve potom můžeme začít chápat, že sami z vlastních sil nejsme sto vykonat vůbec nic dobrého, a že proto musíme zemřít nejen hřichu a dokonce ne jen světu, ale i sami sobě a svému usilovnému snažení.

Příčinu, proč se 5. kapitola Řím. o Adamově hříchu neprosadila při zvěstování evangelia, vidím hlavně v tom, že HŘÍCH stále chápeme pouze v morálním rozměru. Ani Watchman Bee totiž nerozlišil dva druhy hříchu – morální a metafyzický a to přineslo praktické problémy. Metafyzický hřích totiž nelze při hlásání evangelia prakticky spojit s morálním hřichem kvůli odlišnosti vědomí viny. Za celkovou porušenost světa nikdo sám o sobě jako jedinec netrpí pocitem viny (ani nemusí) a něco takového jako kolektivní vědomí viny za Adamův hřích neexistuje. (Existuje ale kolektivní zástupné vyznávání za hříchy předků.) Pokud má Watchman Bee pravdu také v tom, že jsme se všichni jako hříšní už narodili, neboť naším společným duchovním praotcem je Adam, pak jde o tzv. **dědičný hřich**, o kterém jsou ovšem stále všelijaké dohady. Kolik světla by do těchto otázek mohla vnést první věta Bible a nový metapříběh lidstva?

Dědičný hřich

Nějaký katolický teolog práv prohlásil, že „dědičný hřich“ za prvé vůbec není dědičný a za druhé to ani není hřich. Myslím, že trochu tuším, co tím mohl myslet. Pokud zůstaneme v té vžité konvenci, že hřichem je pouze to, co se dá spáchat jako morální přestoupení Desatera Božích přikázání (včetně neposlušnosti přikázání Kristových), pak mám za to, že se nic takového opravdu zdědit nedá ani po rodičích, ani po Adamovi. Malé děti se rodí morálně zcela bezúhonné. Hřešit začínají, až když vědomě neposlouchají rodiče. Apoštol Pavel dokonce zaslibuje posvěcení dětí alespoň jedním věřícím rodičem:

Nevěřící muž je totiž posvěcen manželstvím s věřící ženou a nevěřící žena manželstvím s věřícím mužem, jinak by vaše děti byly nečisté; jsou však přece svaté!

1Kor 7:14

Co se týče porušenosti světa hřichem je to jiné. Této marnosti jsou vydána na pospas všechna novorozeňata stejně jako celé tvorstvo. Jako scénograf zkoumající také duchovní prostor a jeho vliv na duchovní život člověka, vidím tuto dědičnost spíše touto formou: „Temnota přikrývá zemi, soumrak národy“. Všichni se rodíme do špatného „nálevu“, ve kterém záhy nelze jinak, než začít hřešit. Asi jako dobrá okurka patří do dobrého sladkokyselého nálevu, tak my všichni jako morálně dobré okurky se rodíme do petroleje. Během velmi krátké doby jsme pro nebe naprostě nezpůsobilí a nepoužitelní.

Žádná jiná mláďata po porodu nekříčí tak jako lidská. Možná nás tím křikem evangelizují, protože jen ona jsou svatá a bezprostředně vnímají ten rozdíl. Před chvílí ještě byla v ráji a teď tohle. Možná nám tím křikem sdělují:

„Jak tu můžete vydržet, vždyť tu vůbec nemáte Boha! Okamžitě mě šoupněte zpátky!“ Škoda, že to zapomenou dřív, než se naučí mluvit.

Porušenost světa hřichem má ovšem vliv i na vlastní průběh lidských životů a existuje práv i takový fenomén, který se nazývá „rodový hřich“ či „rodová kletba“. Někdy Pán dává poznat skrze prorocké obdarování, že je třeba zástupně vyznávat hříchy svých předků až do čtvrtého pokolení (vraždy, potraty, udavačství, věštění, okultismus apod.), které mohou způsobovat různá prokletí v dalších pokoleních (neplodnost, trvalé odmítnutí u lidí nebo neúspěch v životě apod.). Kristova krev nás očišťuje i od těchto „zděděných vin“ předků, to však neznamená, že jsme tím zdědili i jejich morální hříšnost.

Tomuto mechanismu ovšem moc nerozumím, Bible jej nevysvětluje a jeho zkoumání podle mne může hraničit až s okultismem.

Je pravdou, že to, co orientální mystici zkoumají ze své vlastní vůle bez prorockého vedení Duchem svatým a popisují jako tzv. „karmu“ (zákon skutkové odplaty), se technicky velmi podobá právě tomuto „dědičnému hřichu“.

Zásadní rozdíl je však v tom, že „dědičný hřich“ byl křesťany vždy chápán jako druhotný následek Adamova morálního selhání v neposlušnosti Božího zákazu, kdežto celý Orient svou „karmu“ vždy pokládal za danost vesmíru již od stvoření světa (viz. kap. 28.). Rozdíl potom nutně bude i v tom řešení.

Naše děti a dědičný hřich?

Můžou naše děti po nás dědit naše hříchy? Bůh podobně jako primáty i člověka vyzbrojil napodobovacími (zrcadlovými) neurony v mozku, aby se děti mohly rychleji učit. Děti velmi rychle mimoděk napodobují své rodiče a snadno přejímají jejich zlozvyky. Když si kazatel všimne na svých dětech vlastních nešvarů, nemusí to být nutně důkaz, že se hříchy dědí. Někdy kazatel vidí na svých vlastních dětech ty nejhorší projevy sobectví, egoismu a sebestřednosti už od nejútlejšího mládí. Když např. malé batole vidí na stole dort, rohlík prý hodí na zem a hlasitě se dožaduje toho, co má před očima. Bůh nám prý tak na našich vlastních dětech ukazuje, jak jsme i my sami zkažení a už od narození nastaveni hříšné, egocentricky a sobecky. Já sám děti nemám a tak to nemohu posoudit a nechci tvrdit, že děti neumí být pěkně protivné, ale co když ten výklad je zrovna opačný.

Děti k nám přišli z ráje a znají jen dobré. V ráji je všechno dostatek a Adam si tam mohl brát co hrdlo i oči ráčí a jist ta nejlahodnější a nejvybranější avokáda a papája bez rozpaků a výcitech. Dítě nám tím spontánně ukazuje, jaké to bylo v ráji, ale „křesťansky uvědoměl“ rodiče to nechtějí vidět. Ze všechno hned udělají zakázané ovoce a svou vlastní současnou situaci považují za normální stav věcí. Matky by se měly snažit co nejdéle dětem tento ráj zprostředkovávat a otcové je zas pomalu a citlivě připravovat na realitu, že tomu už je jinak. Měli by je učit, tak jako Adam své syny, přinášet oběti, tj. pomalu si zvykat oddalovat svou slast, připravovat se na putování pouští a na boj za království, ze kterého k nám ostatně sami přišly.

Ježíš nikdy neřekl: „Na vašich dětech vám budu ukazovat vaši zkaženosť.“; ale spíše naopak. Ježíš nám děti dává za vzor:

Ježíš si je zavolal k sobě a řekl: „Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. Amen, pravím vám, kdo nepřijme království Boží jako dítě, jistě do něho nevejde.“

Luk 18:16-17

Na tento Kristův postoj k dětem navazuje John Eldredge ve svých knížkách a zkušenosti čerpá i ze svého vlastního dětství. Díky Eldredgovi bylo pro mne osvobožující porozumět tomu, že Bůh byl vlastně se mnou celý život a v mé dětství možná více, než později. Bůh miluje každé klukovské srdce toužící po velkém dobrodružství a statečných činech, nebo po velkých objevech a vynálezech, které by změnily svět. Nejúžasnější pohled je na malé dítě, které si bere pastelky a čistou čtvrtku a chystá se zobrazit své sny. Ať už se rozhodlo zobrazit co cítí k mámě a tátovi, nebo se chystá podniknou dobrodružnou výpravu za poznáním a ověřit si tak na papíře své chápání světa a své vize, vždy se jedná o velikou událost a celé nebe je při tom v dychtivém očekávání. Bůh rád plní tyto klukovské sny. Mně je také splnil. Eldredgovo pojetí křesťanství je velmi odvážné, dobrodružné, tvořivé a osvobožující.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Adamův hřich zasáhl celý svět ztrátou pevného spojení nebe a země.

Nikdo jiný už nemůže zhrešit znovu stejným způsobem jako Adam.

Za následky Adamova hřihu,
tj. za to, že Boha již nelze přímo vnímat
i z nemožnosti lidstva tvořit živé společenství
nikdo netrpí pocitem viny,
ani z toho nemusí činit pokání,
tj. vyznat před Bohem jako svůj osobní hřich.

Něco takového jako kolektivní vědomí viny za Adamův hřích neexistuje.
(Existuje však kolektivní zástupné vyznávání hříchů svých předků.)

*Žádná jiná mláďata po porodu nekřičí tak jako lidská.
Možná nás tím křikem evangelizují:
„Jak tu můžete vydržet, vždyť tu vůbec nemáte Boha!
Okamžitě mě šoupněte zpátky!“*

38. RŮZNÉ VÝKLADY PÍSMA

Pavel píše o skrytém hříchu

Navzdory tomu, že už máme všechny hříchy včetně všech závislostí vyznané a jsou nám odpuštěny, stále a znovu se nám některé hříchy vracejí a my zakoušíme, že nejsme sto se jich zbavit a polepšit se. Jsou to hříchy, které už nechceme mít a hnusí se nám, ale ony se nás pořád drží. O tomto druhu hříchů pojednává 7. kap. Řím:

Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to já, ale hřich, který ve mně přebývá. Objevuji tedy takový zákon: Když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo.

Řím 7:18-20

O 7. kapitole Řím. jsem jednou slyšel, že se v ní Pavel téměř nepochopitelně vrací před 6. kapitolu, ve které již HRÍCHU zemřel a **stal se služebníkem spravedlnosti** (Řím 6:18). Teď najednou v 7. kapitole Pavel zjišťuje něco, co tomu poněkud odporuje:

Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?

Řím 7:24

Mám za to, že to není krok zpět, ale že jde o něco jiného, co bychom už měli definovat trochu jinak. Jde o následky hříchů (**porušenost**) spáchaných většinou námi samotnými, ale někdy také už Adamem. Tyto následky HRÍCHU už nelze znova moralizovat, protože už to nejsme my, jak říká Pavel, kdo je páchá, ale nějaká podivná zákonitost těla, která se nás stále drží. Může jít i o různé tělesné závislosti, které také působí skrytě a vytrvale, ty ale rozhodně nelze považovat za přímé dědictví po Adamovi. Tělesná závislost (bažení a návyk) je svévolně zneužitá přizpůsobivost organismu (můj pokus o definici bez záruky). Na vině ovšem může být ještě něco mnohem hroznějšího, do čeho jsme namočeni všichni spolu i se zvířaty. Tento skrytý HRÍCH se na venek projevuje tím, že Boha již není vidět, a že temnota přikrývá zemi a soumrak národy.

Jsem přesvědčen, že Pavel v 7. kap. Řím popisuje působení právě tohoto **metafyzického (skrytého) rozměru HRÍCHU**.

KAP.	TÉMA	NOSNÝ VERŠ	ŘÍM
1.	hříchy pohanů	...vyměnili Boží pravdu za lež a klanějí se a slouží tvorstvu...	1:25
2.	Boží soudy	On odplati každému podle jeho skutků.	2:6
3.	co říká zákon	...všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy;	3:23
4.	Abrahamova víra	Uvěřil Abraham Bohu a bylo mu to počítáno za spravedlnost.	4:3
5.	Adamův hřich	...neposlušností jednoho člověka se mnozí stali hříšníky...	5:19
6.	zemřít hřichu	...starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo...	6:6
7.	metafyzický hřich	Pak to vlastně nejsem já, kdo jedná špatně, ale hřich, který...	7:17
8.	život z Ducha	Vy však nejste živy ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže...	8:9

Celá epištola Římanům má také graduující charakter jako 2Pt1:5-7. Proto jsem se pokusil vytvořit přehlednou tabulku od 1. do 8. kapitoly:

6. kapitola řeší problém ze 3. kapitoly a 7. kapitola je odpověď na 5. kapitolu. Teprve 8. kapitola řeší vše skrze milost a život z Ducha svatého.

Pokud se čtenář sám pokusí doplnit tabulku o další kapitoly dopisu Římanům, určitě se přesvědčí, že mají v podobném smyslu duchovně graduující charakter jako 2Pt1:5-7.

V minulé kapitole jsem zmínil dva význačné učitele Nového zákona: Johna Eldredge a Watchmana Nee. Zjistil jsem, že každý jinak chápe působení skrytého HŘÍCHU a nutnost zemřít sám sobě podle Písma, zvláště ve vztahu k verši o sebeukřížování spolu s Kristem?

Watchman Nee versus John Eldredge

Watchman Nee

Co to znamená být ukřížován spolu s Kristem? Znamená to, že Bůh se u nás vzdal naděje a že i my jsme se vzdali naděje v sami sebe. že nás Bůh ukřížoval s Kristem, znamená, že Bůh už dál nedoufá. Když říkáme: „Jsem ukřížován spolu s Kristem,“ znamená to, že ani my už dál nedoufáme. Bohu je náš stav úplně jasný – ví, že nejsme vůbec k ničemu a že se u nás už nelze ničeho nadít. - - - Jediné, co nám ještě zbývá je zemřít. Zasloužíme si jedině smrt.

Watchman Nee „Vítězný život“

John Eldredge

Muž, který chce žít statečně, rychle odvahu ztrácí, když uvěří, že v jeho srdci není nic než hřich. - - - Teď prosím dávejte pozor, co říkám: Bible nám nikde neříká, že bychom měli ukřížovat své vlastní srdce. Nikde nám neříká, abychom zabili skutečného muže v nás, nechce po nás, abychom se vzdali hluboké touhy po dobrodružství, po boji a záchrane krásné paní.

John Eldredge „!Pozor! Srdce muže“

Propojení obou pohledů

Vážím si obou autorů, oba mi hodně dali a věřím, že oba jsou věrnými Božími služebníky. Jak se však vypořádat s těmito dvěma výroky, které jsou ve zjevném rozporu? Oba se týkají stejně věci – našeho ukřížování spolu s Kristem, ale s úplně opačným výsledkem. Rozhodně nechci posuzovat celé učení obou služebníků, protože je dopodrobna neznám, chci spíše usmířit rozpor těchto dvou výroků ve svém vlastním svědomí, protože pravdivé mi připadají oba dva stejně a to je paradox.

Watchman Nee pocházel z Číny před 80 lety, John Eldredge je současný američan, mají tedy každý zcela odlišné kulturní zázemí. John Eldredge je rozhodným bojovníkem ve službách krále, Watchman Nee prorocky rozpoznával v čem je život a v čem je smrt.

Oba přístupy mají své zastánce a následovníky v současné evangelikální obci. Jedni říkají, že Bůh s námi zcela skončil, jsme pro něj naprostě neužiteční a bezcenní a nemá pro nás nic jiného, než slova soudu a trestu smrti. Aby v nás mohl začít žít Kristus, musíme být ukřížováni spolu s ním. To je pravda. Jiní říkají, že Bůh nás nechce zcela „vytunelovat“ a beze zbytku nahradit sebou samým, ale chce si nás použít ke svým záměrům na Zemi, chce nás vychovávat a postupně proměňovat ke svému obrazu. A to je také pravda. Lze tyto dvě pravdy nějak smířit? Pozorný čtenář jistě tuší, kam mířím.

U obou názorů chybí vztah k první větě Bible včetně nutné proměny z pozemšťana v nebešťana.

Pokud se nám podaří přemýšlet o teologii Písma více „technicky“ a méně „ideologicky“, lépe porozumíme těmto novým vztahům. Snad pomůže jedno praktické podobenství: Jednou jsem se pokoušel bez návodu vařit čokoládu. Rozpustil jsem na plotně ztužený tuk, nasypal do toho kakao a cukr a za stálého míchání vařil. Ale čokoláda se z toho

nechtěla udělat, cukr a kakao se v tuku nerozpouštěly. Chyběl emulgátor. Čokoláda je emulze, čili spojení jinak nespojitelného – vody a tuku (emulzemi jsou také majonéza, mléko, mýdlo, dispesní barvy a lepidla apod.). Až když jsem do svého pokusu přidal pár lžiček kondenzovaného mléka, vše se rychle začalo spojovat v jemný čokoládový krém, který pak po vychladnutí ztuhl.

Tím emulgátorem zdánlivě nespojitelných duchovních pravd se mi stala první věta Bible. Watchman Nee nevzal v úvahu dvojí povahu HŘÍCHU, ani proces proměny z pozemšťana v nebešťana, který byl v Božím plánu už před HŘÍCHEM. Metafyzický HŘÍCH celý přičetl na vrub naší morálce a k tomu zrušil jakoukoliv možnost procesu morální nápravy. Proto mu vyšlo, že musíme být zcela a bezezbytku vyměněni a nahrazeni Kristem, neboť jsme všichni nenapravitelně zkažení a nezasloužíme si nic jiného než smrt.

Musím zde znova připomenout, co jsem už několikrát uvedl, že jsem sám prožil něco podobného. S pocitem, že už končím se životem a umírám, jsem si jen pomyslel: „Tak toto je asi všechno, čeho jsem svým životem dosáhl,“ a byl jsem hned nadpřirozeně uzdraven a okamžitě jsem se cítil, jakobych se znova narodil. Vůbec jsem však nemusel činit pokání z nějakého hříchu, stačilo jen to uvědomění a uznání naprosté marnosti svého usilovného snažení. Tato marnost je reálně všudypřítomná zde na celé ZEMI, ale z jiných důvodů, než z naší totální (či relativní) mravní zkaženosti.

John Eldredge je vizionář a počítá s nutností transcedentního smyslu života, pro který je ochoten nasadit a třeba i obětovat život. Bez konkrétní osobní vize pro zbytek života prý nikdy nebudeš bojovat celým srdcem. Vůbec nepodceňuje boj s vnitřním nepřítelem, se kterým je třeba se rázně rozejít, avšak neuznává ten názor, že by naše srdce bylo natolik zkažené, že by v něm nezbylo nic dobrého. Myslím si, že i toto je pravda. Určitě jsou mezi námi lidé (záchranaři a pečovatelky), kteří i bez víry v Krista mají touhu pomáhat a sloužit druhým lidem a určitě to nedělají jen ze zíštně sobeckých důvodů, jak se nám snaží tvrdit skalní „vočmenovci“, ale dělají to v upřímnosti srdce. Určitě jsou ve světě vynálezaví nebo tvořiví lidé, kteří mají upřímnou touhu přinášet světu a druhým lidem užitečné nebo krásné věci. Bez Krista ovšem nic z toho ke spasení nestačí, ve skutečnosti jsme opravdu v něčem zcela pokažení, ale nemusí to být nutně v morální oblasti života.

Jenom v Kristu a v ničem jiném je ukryto tajemství naší ztracené proměny z pozemské do andělské identity, čili tajemství našeho „zmotýlovatění“.

Watchman Nee má k této identitě blížeji a rozhodně není na škodu se ho držet, jen to nutné zjevení od Boha o našem zkřížování s Kristem je trochu náročnější.

První věta Bible dává za pravdu Watchmanovi Nee v tom, že musíme zemřít naprosto všemu a totálně, jinak nemůžeme vejít do Božího království. Přináší ale jiný důvod, kterým už není jenom naše totální mravní zkaženosť. Je jím diametrální rozdíl mezi NEBEM a ZEMÍ a naše totální nezpůsobilost k této proměně. Pravým důvodem nutnosti našeho zkřížování spolu s Kristem je naše technicko duchovní **porušenost**, která však není přímo úměrná našemu morálnímu profilu.

Proto naše rozhodnutí zemřít všemu pozemskému a začít žít pro Krista a pro nový domov v NEBI, už nemusí nutně provázet pocity viny, ale naopak velké nadšení a radost, asi jako housenka vesele leze do své kukly (rakve) s dychtivým očekáváním nových věcí.

Naopak Johnu Eldredgovi dává **první věta Bible** za pravdu v tom, že opravdu nejsme všichni tak beznadějně mravně zkažení, abychom jen kvůli tomu museli zemřít, ale vnáší do Eldredgova pojetí metapříběhu lidstva novou definici HŘÍCHU, která je ve své skryté podstatě ještě katastrofálnější, než u Watchmana Nee:

Celé lidstvo se vinou Adama ocitlo v pozici housenek, které ne jen že ztratily schopnost se zakuklit a proměnit v motýly, ale navíc ani netuší, že by se kdy něco takového s nimi mělo stát.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Následky skrytého (metafyzického) hříchu
už nelze znovu moralizovat,
protože už to nejsme my, jak říká Pavel, kdo je páchá,
ale nějaká podivná zákonitost těla, která se nás stále drží.

Jedni říkají, že Bůh s námi zcela skončil,
Jiní říkají, že Bůh si nás chce použít ke svým záměrům zde na Zemi.

Bez konkrétní osobní vize pro zbytek života
jen těžko můžeme bojovat celým srdcem.

*Pravým důvodem nutnosti našeho zkřížování spolu s Kristem
je naše technicko duchovní **porušenost hříchem** (nezpůsobilost),
která vůbec nemusí být přímo úměrná našemu morálnímu profilu.*

Celé lidstvo se ocitlo v pozici housenek,
které ne jen že ztratily schopnost se zakuklit a proměnit v motýly,
ale navíc ani netuší, že by se kdy něco takového s nimi mělo stát.

39. PAVEL VERSUS JAKUB

První věta dává celé Bibli určující rámec, na který bychom nikdy neměli zapomínat, neboť veškeré dění ve vesmíru i v Bibli se odehrává vždy někde mezi NEBEM a ZEMÍ. Jejich vzájemné propojení dílem Ježíše Krista a působením Ducha svatého je trvale stabilní a neměnné. Tato pevná vazba je rozhodující při výkladu Písma snad ve všech zdánlivých rozporech a neshodách v celé Bibli. K rozporům nedochází jen mezi současnými učiteli a vykladači Písma, ale i mezi samotnými apoštoly přímo v Písme. Bible (zvláště dopisy apoštolů) je psána téměř postmoderně autenticky. Apoštolové nevěděli, že píší Bibli, tedy něco, co se později stane kánonem Písma, psali autentické dopisy konkrétním lidem v konkrétních situacích, v daném historickém čase a prostoru. I dnes bychom měli číst tyto dopisy s přihlédnutím k témtoto reálným okolnostem.

Náš dopis nemá jiný smysl, než jak mu sami rozumíte, když ho čtete. Jednou, doufám, dokonale pochopíte,
2.Kor1:13

Apoštol Pavel si zřejmě nepřál, aby jeho dopisům byly přiřazovány symbolické významy, jak bylo zvykem u výkladu starozákonních textů. Jiný výklad potřebuje kniha Genesis o stvoření světa a jiný kniha Zjevení o konci světa, které jsou obě symbolické a obrazné a nelze je vykládat doslovně. Jiný výklad žádají starozákonné proroci, jejichž řeč je většinou básnická a jiný výklad potřebují Kristova podobenství jako účelově vymyšlené příběhy. Pavel si nepřál, aby jeho dopisy byly jakkoliv jinak vykládány, než tak, jak byly napsány. Pavlovovy dopisy jsou proto časově až postmoderně autentické pro danou konkrétní situaci své doby a v tom mají svou duchovní nadčasovou platnost.

Dopisy jsou pravdivé jak ve výrocích jednotlivých veršů, tak i v autenticitě aktuálních událostí a vztahů mezi lidmi se všemi drobnými chybami, ke kterým se apoštolové sami přiznávají. V základních otázkách křesťanské víry Bůh jistě potvrzuje jednotlivé verše i vytržené z kontextu Písma, ale při hlubším zkoumání jejich pravého významu je třeba přihlédnout i k témtoto aktuálním souvislostem. Kdybychom vše v epištolách brali jako absolutní pravdy, jako by šlo o samo neměnné Boží Slovo, mělo by být např. u Petrových dopisů varování: „Pozor! pokrytcovy epištoly!“; neboť Pavel v dopise Galatským píše, že se Petr začal chovat pokrytecky, když se v Antiochii objevili lidé z okruhu Jakubova (Gal2:11-14). Byl Bůh tehdy spíše při Pavlovi, nebo při Petrovi? Je to pravda jen aktuálně autentická, která pravdivě vypovídá o dané situaci, ale nikterak nevynáší konečný soud a neruší nic na tom, že i Petrovy epištoly jsou pravdivě inspirovány Duchem svatým.

Někdy Písmo vypovídá o **absolutních** hodnotách NEBE, jindy o **relativních** vztazích mezi nedokonalými a hříchem porušenými lidmi zde na ZEMI. Takové pravdy jsou pak pravdy autentické, často jen dočasné, pomíjivé a tím pouze relativní. Někdy není tak snadné tyto dva rozdíly v Písme rozpoznat pouhou intuicí. Bez celostního chápání Bible a bez vedení Duchem svatým se vlastně nikdy v Písme nemůžeme správně orientovat.

V knize „Skutky apoštolů“ Lukáš otevřeně popisuje jednu velkou neshodu mezi apoštoly, kdy Pavel odmítl vzít sebou na další výpravu Jana Marka. Vznikla z toho taková neshoda, až se Pavel rozešel i s Barnabášem, se kterým již dříve podnikl řadu úspěšných misijních výprav a dál pokračoval se Silasem (Sk 15:37-40).

V Písme je ovšem také jedna výrazná nágorová neshoda, která však není popsána někým třetím. Je to rozpor některých zásadních výroků v dopisech Pavla a Jakuba:

Pavel učí:

Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona.

Řím 3:28

Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost.

Řím 4:5

Toto píše Pavel v dopise „Římanům“ a tyto myšlenky znovu připomíná i v jiných dopisech, výrazněji např. v dopise „Galatském“. Zdá se, že to Jakuba podnítilo k tomu, aby na to zareagoval ve zcela opačném smyslu:

Jakub učí:

Někdo však řekne: „Jeden má víru a druhý má skutky.“ Tomu odpovím: Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na skutcích.

Jak 2:18

Neuznáš, ty nechápavý člověče, že víra bez skutků není k ničemu?

Jak 2:20

Nevím, zdali je známo, který z dopisů byl napsán dříve a který později a zdali je Jakubovo tvrzení přímou reakcí na Pavlovy dopisy nebo ne. Nemuselo to tak být. Pavel se sám osobně s Jakubem sešel a on mu jako hlavní představitel jeruzalémské církve nic jiného než zvěstování evangelia pohanům neuložil (Gal 2:6):

Když poznali milost, která mi byla dána – Jakub a Petr a Jan, kteří byli uznáváni za sloupy církve – podali mně a Barnabášovi pravici na stvrzení naší dohody, že my půjdeme mezi pohany a oni mezi židy.

Gal 2:9

Tedy mezi Pavlem a Jakubem k žádnému osobnímu sporu nedošlo, objevili se jen někteří lidé z okruhu Jakubova (křesťané ze židů), kteří stále lpěli na židovské obřízce, chodili všude za Pavlem a nutili Galaťany (křesťany z pohanů), které Pavel obrátil na víru v Krista, aby se dali obřezat. V tom Pavel spatřoval návrat pod kletbu zákona a odklon od víry v Krista.

Sám Jakub ovšem nikdy obřízku obrácených pohanů nenařizoval. Pro pohany mohla být obřízka něco úplně nového a tak ji možná bezelstně podstupovali. Také byla stále ještě živá tradice tzv. „proselytů“ (konvertitů – pohanů přecházejících na židovskou víru v jednoho Boha), kteří se museli dát obřezat a k tomu je právě nutili někteří lidé z okruhu Jakubova. Sám Jakub ovšem nikdy obřízku obrácených pohanů nenařídil.

Možná, že se zas kolem Jakuba objevovali jiní lidé z okruhu Pavlova, kteří zjednodušovali jeho učení a Jakub reagoval spíše na ně než na Pavla, ale to dnes nevíme jistě.

Před těmi, kteří překrucovali Pavlovo učení, ať už byli odkudkoliv, varoval i Petr:

Mluvil tak o tom ve všech svých listech. Některá místa jsou v nich těžko srozumitelná a neučení a neutvrzení lidé je překrucují, jako i ostatní Písmo, k vlastní záhubě.

2Pt 3:16

Stále se objevují horlivci, kteří se fanaticky drží jen jednoho z důrazů dobrého učení a pak nadělají více škody než užitku. Dělo se tak i v historických dobách evropské církve, např. v osobě Wittembergského učitele teologie Andreease Karlstadta v první polovině 16. století (jak názorně zobrazuje film „Luther“). Nejprve byl věrným Lutherovým stoupencem, avšak později se stal iniciátorem vypalování katolických kostelů, které ještě více podnítilo selské bouře a popravování šlechty. To ale Martin Luther nikdy nechtěl.

Jakub byl v těchto věcech velmi prozírávý, když v Duchu svatém nařídil (Sk 15:28-29), aby nikdo z obrácených pohanů nejedl maso obětované modlám a krev zvířat, protože ve všech sinagogách stále ještě působili „Mojžíšovi“ kazatelé, kteří zakazovali jist obětované maso a pohanský zlozvyk pít čerstvou zvířecí krev pokládal za barbarství a tedy též za hřich proti Hospodinu. Proto Jakub rozhodl, aby to křesťané z pohanů již přestali dělat. Nechtěl, aby se křesťané ze židů dostávali do zbytečně velkých rozporů se židovskou vírou. Kdyby to nenařídil, velmi by to odrazovalo pravověrné Židy od přijetí Krista a to si Jakub přál ze všeho nejméně. Proti tomu nic nenamítl ani Pavel, přestože jeho názor na

jedení masa obětovaného modlám byl jiný (viz. celá kapitola 1Kor 8:1-13). Jeho zásadou však bylo: nebýt druhému kamenem úrazu k uvěření a přijetí Pána Ježíše Krista:
Když takto hřešíte proti bratřím a ubíjíte jejich slabé svědomí, hřešíte proti Kristu.
A proto: je-li jídlo kamenem úrazu pro mého bratra, nechci už nikdy jíst maso, abych nepřivedl svého bratra k pádu. 1Kor 8:12-13

Z toho je vidět, že mezi Pavlem a Jakubem nebyla žádná osobní neshoda. Co si však počít s těmi rozpornými výroky o spasení podle skutků, nebo pouhou vírou bez skutků?

Pavel spojuje spasení s vírou a s vyznáním této víry ústy:

Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení, neboť Písmo praví: „Kdo v něho věří, nebude zahanben.“ Rím 10:10-11

Jakub ale pochybuje o spasení z pouhé víry bez skutků:

Co je platné, moji bratří, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit? Jak 2:14

Pavel se odvolává až k Abrahamovi – praotci víry, jemuž Bůh víru přičetl za spravedlnost a věnuje tomu celou 4. kapitolu Římanům:

Kdyby Abraham dosáhl spravedlnosti svými skutky, měl by se čím chlubit – ale ne před Bohem! Co říká Písmo? „Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.“ Rím 4:2-3

Jakub nezůstává pozadu a licituje v úplném protisměru pro Abrahamovy skutky:

Což nebyl náš otec Abraham ospravedlněn ze skutků, když položil na oltář svého syna Izáka? Nevidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ve skutcích došla víra dokonalosti? Tak se naplnilo Písmo: „Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost“ a byl nazván „přítelem Božím“. Vidíte, že ze skutků je člověk ospravedlněn, a ne pouze z víry! Jak 2:21-24

Copak to není přímá reakce na Pavlův dopis Římanům? Není snad Bible rozporná, když každý apoštol tvrdí něco jiného? Na první pohled a zvláště pro ty bratry, kteří si zatím nezvykli myslit v souvislostech a berou jednotlivé verše Písma jako strnulá a neměnná dogmata, pro ně to pak musí takto vypadat.

Ti křesťané, kteří stavějí své učení zásadně na Pavlových dopisech, většinou považují Jakuba za spíše tak trochu tradičního žida, který možná ještě zcela nepochopil význam milosti a proměňující moci Ducha svatého, a který za Pavlem poněkud pokulhává.

Přiznávám se, že jsem si to tajně sám také delší dobu myslel, ale dnes jsem si zcela jist, že tomu tak není. Nemyslím si, že by Jakubovy výtky byly namířeny přímo proti Pavlovi, a že on měl být tím „nechápavým člověkem“ (Jak 2:20). Jakub neruší Pavlovo víru, ale přidává k ní navíc i skutky víry, bez kterých by zůstala mrtvá.

Životodárná sloučenina

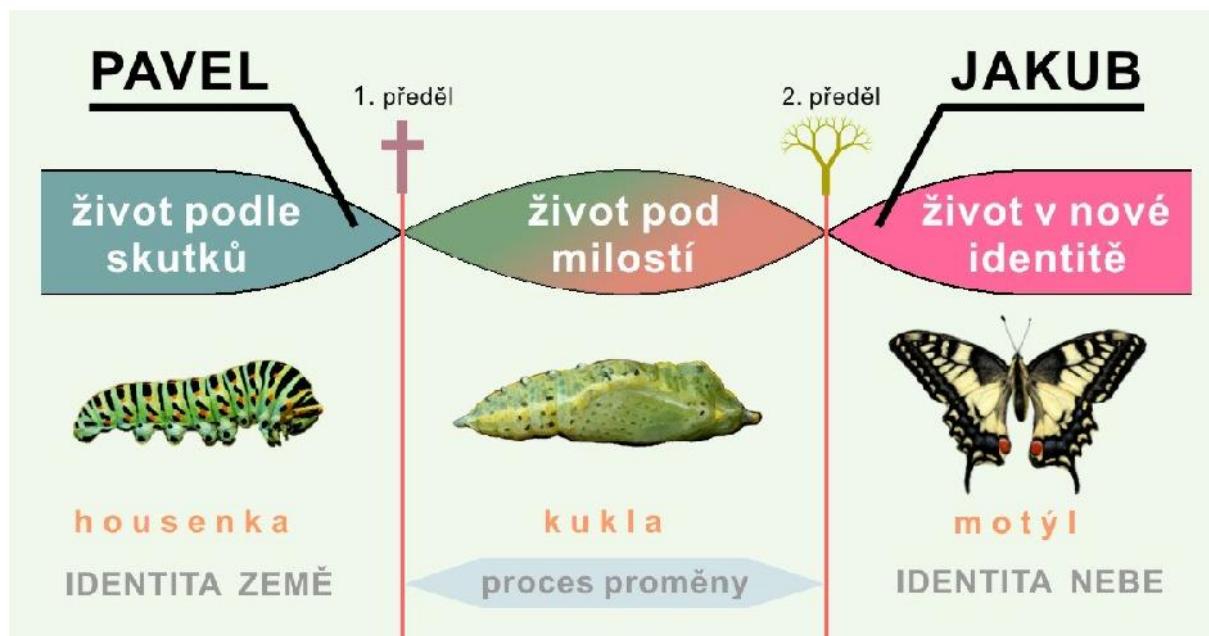
Pokud jsem smíření učení Watchmana Nee s Johnem Eldredgem pomocí první věty Bible přirovnal k emulzi, jako žádoucí a užitečné směsi dvou nesourodých látek, v případě dvou apoštolů přímo uvnitř Písma jsem použil něco dokonalejšího. Snad mimoděk, ale možná i z popudu Ducha svatého se mi vybavila jedna velká chemická záhada. Jak to, že dva prvky, které ve směsi jsou výbušné a vysoce hořlavé – **vodík a kyslík** – ve sloučenině nejen, že oheň hasí, ale tvoří dokonce tu nejzákladnější životodárnou látku – **vodu**?

Nevím jak je tomu dnes, ale dříve se rakety plnily dvěma základními látkami, palivem a okysličovadlem – tekutým vodíkem a tekutým kyslíkem. Po smísení v tryskách vzniká velmi vysoce hořlavá směs, která má sílu vynést na oběžnou dráhu Země stovky tun materiálu. Když sám Bůh „zasnoubil“ tyto dva chemické prvky do vzájemného organického propojení, vytvořil tak něco úplně jiného – životodárnu sloučeninu – vodu, ke které i Ježíš přirovnal sám sebe a svého Ducha svatého (Jan 4:14).

Podobně třaskavě mohou působit vedle sebe i verše obou apoštolů – Pavla a Jakuba, když je čteme dogmaticky doslovně a odděleně od sebe, vytržené z celkového kontextu a jednotného vůdčího záměru Bible.

Trojí level

První věta Bible, která určuje prostor pro přechod ze ZEMĚ do NEBE už od stvoření světa, spolu s trojím levelem v modelu proměny – HOUSENKA, KUKLA, MOTÝL, má moc propojit tyto zdánlivě protichůdné verše v dokonale harmonický životodárny organismus.

Výchozí pozice – „život podle skutků“ se netýká jen židů, kteří se na tom zasekli, ale i křesťanů, ovšem ne už kvůli HŘÍCHU, ale kvůli tomu, že ve světě nemůžeme zůstat bez skutků. To je ta pozemská identita (housenka), ve které se stále pohybujeme a pracujeme a ve které většinu (devět desetin) svého života až do svých 30-ti let žil také Ježíš jako tesař. Vždyť i apoštol Pavel nabádá k činění těchto každodenních pozemských skutků:

Kdo kradl, at' už nekrade, ale at' raději přiloží ruce k pořádné práci, aby se měl o co rozdělit s potřebnými.
Ef 4:28

Pavel se toho také sám držel, nevydělával si vyučováním ani psaním knih, přestože byl vzdělaným teologem a zákoníkem, ale vydělával si jako řemeslník šitím stanů. V Korintě se přidal k rodinné „firmě“ manželů Akvila a Priscilly, kteří měli stejně řemeslo jako on.

Od nikoho jsem nežádal stříbro, zlato ani oděv. Sami víte, že tyto mé ruce vydělávaly na všechno, co jsem potřeboval já i moji společníci.
Sk 20:33-34

V tom jistě není nic extra duchovního (nadpřirozeného), ale i tak to patří ke křesťanskému způsobu života. To vše ve schematu zahrnuji pod pojmem „život podle skutků“. Ani Pavel nepopírá trvalou platnost Desatera. V kontextu celé Bible takto podle Desatera měli žít židé (spolu s chvalami, modlitbami, čtením Tóry a přinášením obětí) až do příchodu Pána Ježíše Krista.

Obrazně řečeno – Pavel učí (pohanské) housenky skončit se svým výkonem, nespoléhat již na sebe, ani na své dobré skutky, ale naopak zemřít tomu všemu k novému narození.

Jakub naopak učí nezkušené mladé (židovské) motýly chodit v nových Božích skutcích.

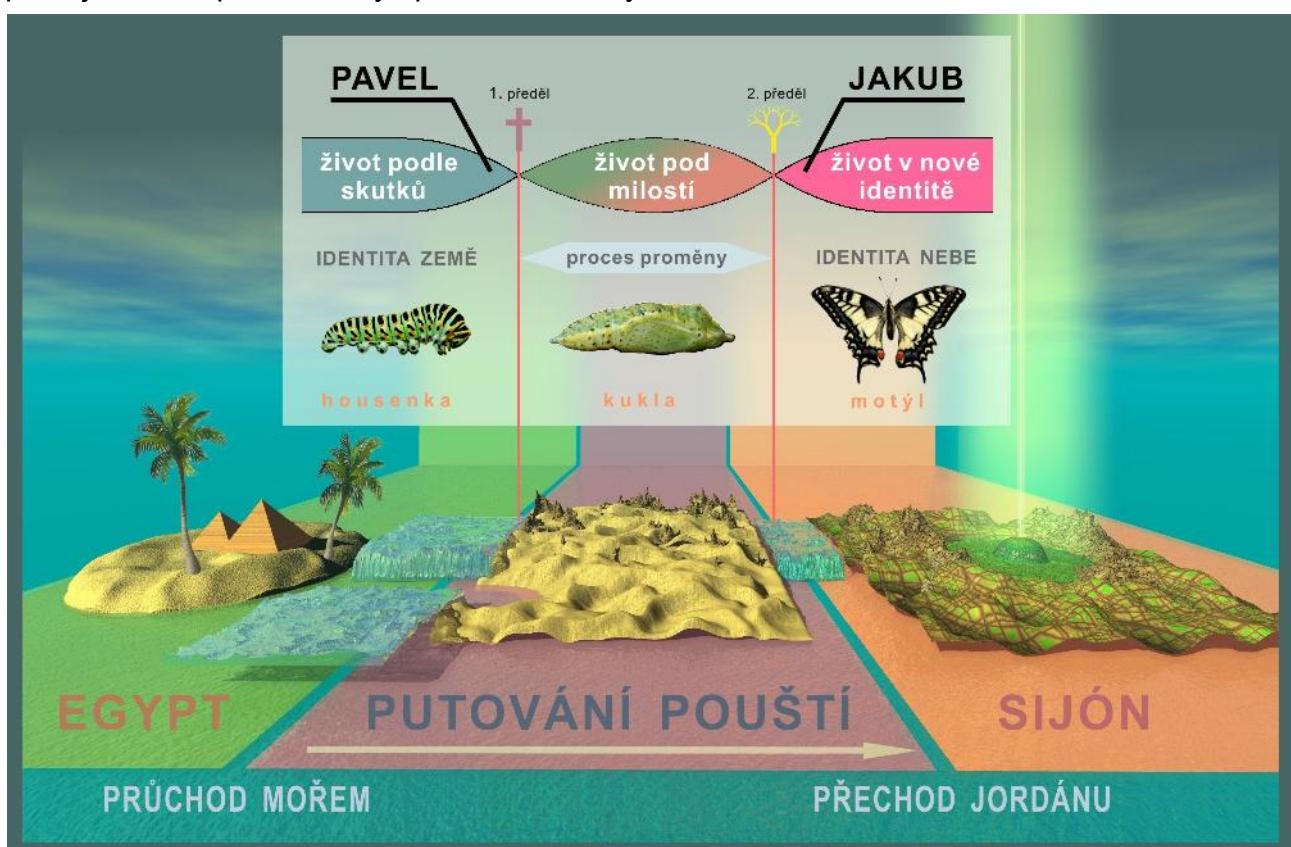
Naše umírání (zakuklení k novému narození) by mělo být nadšené, radostné a veselé. To jistě vyžaduje velkou víru a tu nám může dodat opět jen Ježíš Kristus sám prostřednictvím svého svatého Ducha, kterého ovšem musíme nejdříve přijmout do sebe, do svého nitra.

Kukla si také (jako židé na poušti) jakoby stále více a více uvědomuje svou novou identitu, až v ní zcela dozrají hotový motýl. V tu chvíli dochází k novému předělu a důležitému okamžiku v jejím životě – už není kuklou. Nový motýl uvnitř se musí sám vlastní silou vysápat ven. To je jeho první skutek víry. Zakuklení skončilo, kukla přestává existovat stejně jako na začátku housenka a nový motýl teď musí vlastní vůlí prokázat před Bohem a před ostatními motýly, že je hoden toho jména „Motýl“, a že je připraven vykonávat nové skutky, které pro něho Bůh připravil.

Až teprve do této závěrečné fáze křesťanského života přesně zapadají slova apoštola Jakuba o víře, která by zůstala bez skutků mrtvá.

Po nějakém čase, když už v nás převládá nový člověk v Kristu a starý člověk již zemřel, aby tělo ovládané hříchem pozbylo moci, je třeba se začít učit chodit v nových Božích skutcích. Jakub dbá na to, aby naše víra nezůstala bez těchto nových skutků mrtvá.

Jestliže Pavel učil housenky skončit se svým výkonem a zemřít v kukle sami sobě, Jakub učí nové motýly vysápat se z té kukly ven a svými novými skutky začít naplňovat Boží vůli. Teprve v tomto procesu proměny mezi NEBEM a ZEMÍ se vzájemně harmonicky propojují postoje obou apoštolů, aby společně sloužily novému životu.

Tento trojí level se v křesťanském životě neuplatňuje jednorázově (jako v okamžiku změny naší duchovní identity při obrácení), ale v praktickém životě probíhají v plynulém procesu

ve všech třech levelech současně a v každé životní oblasti jinak. Podle Kristova vzoru se máme postupně zdokonalovat ve všech třech levelech, tedy i tom pozemský pracovním. Naše dokonalé a konečné „zmotýlovaní“ nás čeká až v NEBI, tedy naše POZEMSKÁ proměna prakticky probíhá spíše podle modelu – JEPICE (viz. kap.21). Tento trojí level pomůže názorněji zobrazit starozákonné putování pouští (viz. obr. a také kap.22). Poušť je zde výrazně oddělena dvěma průchody vodou, sama je místem přechodovým. Jakub do těchto souvislostí vnáší úplně nové světlo. Křesťanský život se více týká skutků než nečinného očekávání na to, co s námi udělá Bůh sám, nebo co na nás spadne z NEBE, když přijde „Probuzení“.

Mezi pozemskými a nebeskými skutky je však podstatný rozdíl a jsou od sebe odděleny procesem proměny. Pokud nepočítáme v našem životě a učení s trojím levelem v modelu – HOUSENKA, KUKLA, MOTYL, zbyde nám z toho jen antagonistický vztah - „Buď jsi pod zákonem, nebo pod milostí, tak si vyber!“, který zcela ruší jakýkoliv proces postupného proměňování a to pak přináší zmatky a zbytečné neshody.

V těchto souvislostech Pavel odpovídá spíše průchodu mořem a poušti a Jakub průchodu Jordánem, který v Novém zákoně nemá tak výraznou paralelu. Jordán je svým významem stejně mocným předělem jako průchod Rudým mořem – křest a pochod pouští – to je pust, kterým nás více provázely Pavlovovy epištoly (viz. 1Kor10:1-11).

Jakub tedy není pozadu za Pavlem, ale je naopak spíše dál. Mám za to, že končí dlouhé období Pavlovovy priority v učení protestantských církví a přichází období Jakuba. Pevně věřím, že by s tím i sám Pavel vřele souhlasil.

Znovu opakuji, pokud „splácнемe“ Rudé moře s Jordánem dohromady, nejen, že ošidíme novověrce o poušť, neboť je povedeme z Egypta rovnou do zaslíbené země, ale ošidíme i sami sebe o plné pochopení, jaký má pro křesťanství význam poušť a průchod Jordánem, jak získat zemi za dědictví, jak vstoupit do synergie společného boje se silami zla a jak vstoupit do „chození v nových Božích skutcích“.

Zároveň s tím nám však hrozí horší věc – stagnace. Hrozí nám, že se zasekneme na identitě pozemšťana: „Být pod Milostí“, kterou jsme si ve svých představách trvale spojili se zaslíbenou zemí, bez další vize směřující do vyššího nebeského levelu. Byli bychom na tom brzo stejně jako židé, kteří se zasekli v duchovní pozici: „Být pod Zákonem“.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

psali autentické dopisy konkrétním lidem v konkrétních situacích.

Někdy Písmo vypovídá o absolutních hodnotách NEBE,
jindy o relativních vztazích mezi nedokonalými
a hříchem porušenými lidmi zde na ZEMI.

Pavel učí pohanské housenky skončit se svým výkonem,
nespoléhat již na sebe,
ani na své dobré skutky,
ale naopak tomu všemu zemřít k novému narození.

Jakub učí naopak nezkušené mladé motýly ze židů
chudit v nových Božích skutcích.

40. VEŘEJNÝ PROSTOR

Tato kapitola chce být spíše volnou úvahou k zamýšlení než biblickým vyučováním toho, jak by v budoucnu církev mohla vstupovat do duchovního veřejného prostoru Evropy.

Tím duchovně veřejným prostorem myslím „**veřejné povědomí národa**“. Mám tedy na mysli každé místo, ve kterém je dnes možno veřejně sdílet takové informace, které ovlivují veřejné mínění. Jde mi o prostor médií, internetu, sociálních sítí, reklamy, ale i umění a různých kulturních akcí a stále ještě i o tradiční veřejný prostor pouličních akcí a průvodů. Když v církvi spojíme slova „evangelizace“ a „veřejný prostor“, každému se hned vybaví pouze velmi nepopulární osobní zvěstování evangelia náhodným chodcům na ulici a už nic jiného. Zatím ještě nikoho nenapadlo pokusit se oslovit veřejný prostor jako celek a tak postupně začít pronikat s dílčími prvky evangelia do „**veřejného povědomí národa**“.

Evangelizací obecně rozumíme zvěstování rozhodujících pravd z Písma o Ježíši Kristu a jeho obětování se za naše hříchy tak, aby vedly k pokání (obrácení) a konečnému spasení duše jedince. Víra přichází ze slyšení Božího slova a proto je evangelizace vždy zaměřena na osobní zvěst (mluvení) k jednotlivcům, kteří jsou ochotni slyšet. Rozhodnout se pak pro Krista musí každý sám svobodně ve svém srdci a nikoliv hromadně jako druh nějaké společenské volby. Přijmout Kristova Ducha do svého nitra totiž neznamená pouze přitakat jeho názorům, jak je tomu např. v demokratických volbách, ale znamená stát se přímo organickou součástí Krista samotného. Ani na hromadných evangelizačních akcích, které jsou obvykle provázeny nadpřirozenými dary Ducha svatého s uzdravující Boží mocí, to není jinak.

Spasení samo o sobě ovšem v posledku není věcí jen individuální, ale i společenskou. NEBE nebude mít nikdo jenom sám pro sebe a proto je třeba se na tento fakt připravovat už zde na ZEMI. Je proto na místě otázka: Je v Boží vůli, abychom tyto věci oznamovali světu bez ohledu na víru a obrácení jedinců? Je možné takto před-evangelizovávat celý veřejný prostor národa (či celé Evropy) hromadně, nebo ne? Možná to v historii už církev dělala, ale nesprávným náboženským a mocenským způsobem. Pokud to nikdy novým způsobem v Duchu svatém nezkusíme, nemůžeme tvrdit, že to nejde. Je ale i v Písma také nějaký přímý doklad nebo výzva k tomu, abychom to takto opravdu dělali?

Spojením dvou (i více) biblických veršů dohromady můžeme dospět k novým poznatkům i rozhodnutím, které samy o sobě v Písma nejsou přímo požadovány. Když propojíme dva Kristovy výroky, které v různém čase řekl svým učedníkům, tak nám vyjde, že Ježíš opravdu mohl mít na mysli i tento druh pronikání do veřejného povědomí (mínění) národa. Přinejmenším by církev měla zodpovědněji eliminovat náboženské předsudky a bludy, které opanovaly veřejný prostor evropských zemí včetně USA. Nezdá se, že by církev v celé své historii někdy hledala možnosti a vedení Duchem svatým k takovéto snaze.

Ježíš řekl o Duchu svatém, kterého nám slíbil poslat po svém zmrtvýchvstání:

On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud:

Jan 16:8

Všímám si především slůvka: „světu“ a znovu připomínám, co už jsem napsal: Mám za to, že se tak zatím za celých 2000 let ještě nestalo. Duch svatý zatím neměl příležitost skrze svou církev tyto věci světu ukázat. Možná je ukázal své církvi, ale jistě ne světu. Světem rozumím především veřejný prostor ve kterém se vzájemě potkáváme i mimo církev.

Mám za to, že máme jako zkypření půdy před setbou evangelia tyto věci oznamovat světu kolem nás. Není to ještě plná evangelizace, celou veřejnost jistě nelze naráz obrátit ke Kristu, to by opravdu byla pošetilost. Duchu svatému jde o veřejný prostor v tom smyslu, aby v něm převládly některé základní a důležité informace z Písma.

Pochopení v čem je podstata **hřichu, spravedlnosti a soudu** je sice nedílnou součástí evangelia i pro jednotlivce, ale k jeho spasení (tj. k jeho obrácení) to ještě nestačí. Přesto si Ježíš přeje, abychom v jeho Duchu tyto věci nejprve ukázali celému světu. Smyslem evangelizace by tedy nemělo být jen vysvobození nevěřících ze světa a jejich přivádění do Božího království, ale také prolamování Kristova království přímo do světa.

Druhý verš, který je třeba připojit k tomu prvnímu, se týká už přímo veřejného prostoru a médií:

Co vám říkám ve tmě, povězte na světle; a co slyšíte v soukromí, hlásejte ze střech.

Mat 10:27

Starověkými médii dříve byly ploché střechy domů izraelských měst, na kterých se dalo pobývat. (Např. „Slavnost stánků“ se po několik dní v roce slavila právě na těchto plochých střechách domů.) Z nich se také rozhlašovaly důležité zprávy všeho druhu určené nejširší veřejnosti. Ježíš jistě v tomto verši pojmy „tma“ a „světlo“ nechápe v tom tradičním slova smyslu jako klam a pravda, ale odděluje tak od sebe soukromý a veřejný prostor: „To, co ode mne slyšíte potichu v soukromí, vy běžte a hlasitě rozhlašujte na veřejnosti.“ Bůh si jistě přeje, aby jeho Slovo pronikalo pravdivě do veřejného povědomí měst a národů v jakékoli formě. Církev se tohoto poslání zatím neujala, protože stále ještě neumí na veřejnosti vystupovat jako celek. Veřejnost ji ovšem jako celek vnímá.

Jak se ale oslovouje veřejnost? Mám za to, že úplně jinak než jedinec. Osobní zkušenost s tím ale nemám.

Je prý prokázáno, že i amorfí dav se chová podle svých vlastních pravidel, jinak se chová sehraný sportovní tým nebo jiná organizovaná skupina, jinak pouliční gang dětí a opět jinak početná romská rodina nebo domorodý kmen v Africe.

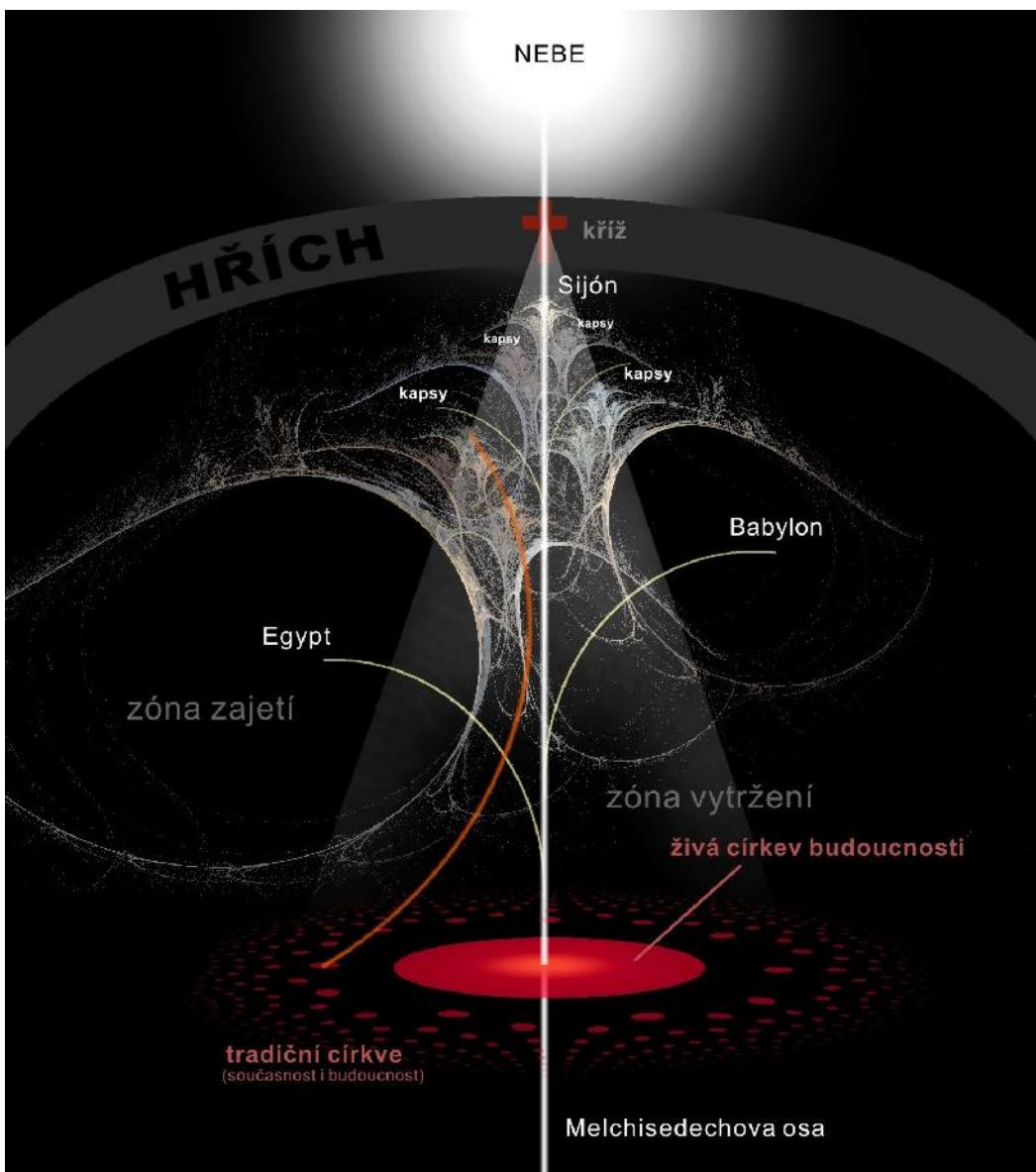
Každý člověk je zaintegrován do nějakých sociálních celků, které nejsou jen aditivním součtem jedinců, ale novými jednotkami, které jako celek zpětně formují své členy. Církev by se měla od ostatních společenských celků lišit především tím, že by měla tvořit organicky živé společenství oživené jediným společným Duchem. Jenom Duch dává život. To totiž žádné jiné společenství nedokáže vytvořit. Veřejnost je jen PROSTOR, ve kterém se všechny tyto společenské celky pohybují a setkávají.

Veřejnost (veřejné povědomí národa) má svůj duchovní rozdíl v ponebesí, který ovládá nějaká duchovní mocnost. Ta rozhoduje o tom, co propustí do tohoto prostoru veřejného povědomí a co ne.

Čemu říkám veřejné povědomí národa? Např. celá kulturní veřejnost v Čechách dnes zná odpověď na otázku: „Proč není přítomen Hliník?“ (podle populárního filmu „Marečku, podejte mi pero“). Neexistující Hliník, který nemá ve filmu ani své herecké zastoupení, protože se odstěhoval do Humpolce, je v čechách tak populární, že má dokonce v Humpolci na náměstí pamětní desku. Tomu říkám proniknout do veřejného povědomí národa. Proč by obrazně řečeno celý národ nemohl mít kulturní povědomí o tom, proč zde není přítomen existující Kristus a kam že se to vlastně odstěhoval?

Nebylo by vhodné tuto mocnost nad městy a státy lépe prorocky odhalit a přesněji definovat? Mám za to, že součástí této mocnosti, která ovládá veřejný prostor celé západní kultury včetně její současné církve je duch individualismu. Jak nad ním může církev zvítězit v duchovním boji, když mu zatím sama podléhá?

Protože tato mocnost není od Hospodina, bude se vždy snažit udržet na uzdě veřejné povědomí celých kontinentů tak, aby do nich myšlenky evangelia nepronikaly. Celá Evropa je pod takovouto několikavrstvou temnou dekou. Slyšel jsem proroctví, že i dnešní církve jsou v ponebesí drženy v jakýchsi kapsách ovládaných temnými silami. Stropy těchto kapes prý fungují jako trampolíny, které odrážejí zpět modlitby pastorů a proroků, kteří je pak zpětně přijímají jako pravá proroctví. Proroctví je třeba rozsuzovat darem rozsuzování. Bůh jistě může dát i pravé proroctví této církvi, ale někdy to vypadá, že si opravdu v některých církvích prorokují obrazně řečeno z jedné kapsy do druhé své vlastní učení. Jeden prorok to sám přiznal. Přišlo mu prý dobré slovo od Hospodina, které nebylo v rozporu s Písmem, ale pak přišel Duch svatý, který mu řekl, že to slovo bylo jen z jeho lidské (křesťanské) duše. Pokud se prorokuje jen aktualizace biblických veršů, což je dnes nejčastější způsob, není to pravé proroctví. Toto schema je inspirováno proroctvím o církvích zajatých v kapsách v ponebesí nahloučených kolem centrální osy Ducha svatého.

Mám za to, že zajatci těchto zón nepřicházejí o své spasení, vždyť upřímně vyznávají Pána, ale někteří mohou být už mimo zónu vytržení (to je třeba rozsuzovat Duchem).

Myslím, že by církve dnes měly lépe zanalizovat rozložení sil v ponebesí nad Evropou a modlitebně podpořit vítězství andělů nad těmito mocnostmi, které ovládají veřejný prostor měst a tím i veřejné povědomí jejich obyvatel. V této strategii nejde hned o to, aby se lidé

okamžitě obrátili, ale aby vůbec věděli kdo jsou křesťané a čemu věří, o čem je Bible a kdo je Kristus. Většina poslanců ve všech evropských parlamentech je přesvědčena, že křesťané jsou ti, kteří se snaží dodržovat Desatero a čekají za to po smrti pochvalu. To je názor, který ovládá veřejný prostor všech měst a nikdo se neptá, jestli to odpovídá Písmu nebo ne. Většina pravověrných židů v Izraeli je přesvědčena, že Kristus je jeden z mnoha pohanských bohů. Proč se církve chovají tak, jako by to musela být historická nutnost? Možná proto, že ani Martinovi Lutherovi se před 500 lety nepodařilo proniknout do veřejného povědomí Evropy třeba jen s tou jedinou, prostou biblickou pravdou, že spasení není ze skutků přikázaných Desaterem, ale z Milosti. Ani dnes, kdy už současný papež František uznal, že Luther měl v tomto bodě pravdu, to nijak nezarezonovalo ve veřejném prostoru Evropy. To, co z Písma spolehlivě proniklo do veřejného prostoru je zatím pořád jen to Desatero a to ještě velmi zkresleně. Musí to tak zůstat? Musíme dál hlásat evangelium jednotlivcům potají šeptem, jako by šlo o nějakou podvratnou činnost? Musíme nadále nejdříve pracně a namáhat u každého zvlášť překonávat bariéry všelijakých předsudků o Písmu a o Kristu, které do veřejného povědomí lidu už po staletí sveřepě upevňuje mocnost klamu? Musíme stále každému, komu chceme na veřejnosti svědčit o Kristu a moci jeho kříže, nejprve znova a znova vysvětlovat, že to všechno je ve skutečnosti úplně jinak než si doposud všichni myslí?

Veřejný prostor v církvi

Klíčem je důležité zjištění, že veřejnost jako celek vždy reaguje jinak než jedinec. Navíc pod stálým tlakem trvalého HŘÍCHU o ztrátě schopnosti tvořit na ZEMI živé společenství musí platit, že se na veřejnosti všichni chováme jinak, než doma v soukromí. Myslím si, že to zatím platí i pro křesťany i když to v NEBI už jistě bude jinak. Tam už platí jen jedna pravda (jeden vzorec chování), který již vychází z plnosti živého propojení jedince s celým veřejným společenstvím města. V NEBI si i uprostřed náměstí budeme připadat stejně bezpečně jako doma. V NEBI mizí napětí mezi veřejným a soukromým.

Také církve má svůj vnitřní veřejný prostor, ve kterém se tento jednotný vzorec snažíme uplatňovat láskou. Láska sama však nevytváří strukturu živého těla, proto se mluví také o vzájemné vykazatelnosti. Nikdo by v církvi neměl před druhými nic skrývat, tím spíše své hříchy. Prakticky se to uplatňuje jen na úrovni domácích skupinek (4-12 lidí), nebo v malých sborech (pod 50 lidí). Ve větších sborech to už nelze a proto tam je stejně jako ve světě veřejná pravda trochu jiná než soukromá. Vztahy v církvi se přirovnávají k rodině, ale do církve přicházejí i citově zranění lidé, kteří nikdy nepoznali, co to je, mít dobrou rodinu. Většina křesťanů si pak své rodinné vztahy „odbude“ doma v soukromí, v církvi je již nehledá, ani je tam nevnáší pro druhé a své životy před druhými nevykazuje. Bůh to jistě po celá staletí církvi promíjel, ale není to trvalý ideální stav a už vůbec ne předobraz vztahů nebeského Jeruzaléma.

Jen podle toho svět může poznat, že Bůh je reálný, když vliv Ducha svatého nebude vidět jen na jednotlivcích, ale na každé úrovni veřejného i soukromého života církve. Každý by měl mít úzké obecenství (řecky kojnónia) alespoň s 1-3 lidmi z církve, se kterými by měl mít možnost se pravidelně modlit, ideálně mít s nimi také společnou vizi a naplňovat ji, vyznávat před nimi své hříchy a být jím celkově vykazatelny. To je základ společenského rozdílu víry v Kristu. Učení současné církve je však stále poněkud přeindividualizované a společenství se uplatňuje pouze institučně (řecky eklezia).

Jak oslovit veřejnost?

Ne, že by dnes církev do veřejného prostoru nepronikala vůbec. Děje se tak buď nějakou charitativní činností, nebo i kulturou. S přímou evangelizací může dnes církev pronikat na veřejnost pouze jako soukromá firma, která k nerozeznání od jiných komerčních subjektů nabízí své „služby“. Do veřejnoprávních médií nemá dnes evangelizace přístup vůbec, protože v rámci demokracie by prý měla charakter nátlakové totalitní agitace.

Odborníci říkají (Roger Griffin), že v rámci „svobody slova“ má každý právo beztrestně vyjádřit svůj názor a to i kdyby byl všeobecně demokraticky nepřijatelný, jako např. popírání existence holokaustu. Takový televizní pořad, ve kterém by podobný názor mohl zaznít, by prý ovšem musel mít nutnou kulturu svobodné diskuse a nikdy by nesměl překročit pomyslnou hranici nátlakové propagace jakéhokoliv druhu totality, teroru nebo rasismu. Všechny společenské systémy inklinující ke kultu osobnosti, tedy takové, které vyžadují následování jediného vůdce, jsou prý zvláště nebezpečné a je třeba důsledně omezit jejich vliv na veřejnost. Máme snad počítat s tím, že následování Ježíše Krista podle Boží vůle bude nakonec v zájmu zachování demokratických svobod zařazeno mezi ostatní totalitní systémy s kulmem osobnosti?

Jak to tedy vidí Bůh sám? Odpovědí (ale ještě ne řešením) je první věta Bible. Rozdělení na NEBE a ZEMI zcela legitimizuje následování jediného vůdce. Církev má svou hlavu v NEBI a Ježíš Kristus má své tělo na ZEMI. Ježíš také zde na ZEMI neuznával žádnou pozemskou autoritu (ani velekněze Kaifáše, ani krále Heroda, ani římského císaře a jeho pověřence Piláta), uznával jen jednu jedinou autoritu – svého nebeského Otce. On sám k nám poslal Ježíše Krista a sám také rozhodl, abychom jen jeho poslouchali a následovali. Každý, kdo by se stavěl na jeho místo, hřeší proti Bohu i NEBI. O jednom takovém pozemském kultu osobnosti Písma říká:

Ve stanovený den zasedl Herodes v královském rouchu na trůn a pronesl k nim řeč; lid začal provolávat: „To mluví bůh, ne člověk!“ A tu jej postihl anděl Páně za to, že si přivlastnil čest patřící jen Bohu: zemřel rozežrán červy. Sk 12:21-23

Písma vlastně také bojuje proti „kultu osobnosti“ i když ho takto nenazývá. Nikdo z lidí si nesmí přivlastňovat božskou čest. V tomto smyslu je Kristus vyjimečný a nezastupitelný.

Praktickým řešením, jak oslovit veřejnost, může být jen důsledné rozlišení mezi soukromým sektorem jedince a veřejným prostorem společenství. Vždyť nemusíme ve veřejnoprávních médiích apelovat na obrácení jedince, ale pouze informovat veřejnost o věcech, které by měla vědět. Nikdo pak v rámci „svobody slova“ nemůže namítat, že je na něj z médií vyvýjen nátlak, který si nevyžádal. Může být jen otevřeně a veřejně informován, v čem je např. podle Bible podstata **hříchu, spravedlnosti a soudu**, popřípadě se dozví některé další informace, týkající se základního poselství Bible, vzláště pak rozdílu mezi NEBEM a ZEMÍ..

Jak dnes mohou politici porozumět Islámu, když neví co je napsáno v Koránu a jak mohou chápát základní souvislosti s Biblí, na kterou prý Korán údajně navazuje, když se tradičně přidržují klamných představ o tom, co je v Bibli napsáno? Stačilo by jen minimum informací z Bible i z Koránu, které by jednoznačně prokázaly, jak organicky jsou v Bibli propojeny Starý zákon s Novým (viz. kap. 22) a jak Korán skoro vše důležité z Bible převrací na ruby. Dokonce Krista zbavuje kříže a tak ho mimoděk zbavuje jeho spasitelské moci. Tento příklad týkající se přímo osoby Ježíše Krista uvádíme za všechny ostatní: Korán na adresu „vlastníků Písma“ (což jsou židé a křesťané) píše:

...a za slova jejich: „Věru jsme zabili Mesiáše Ježíše, syna Mariina, posla Božího!“ Však nikoliv, oni jej nezabili ani neukřížovali, ale jen se jim tak zdálo. A věru ti, kdož jsou o něm rozdílného mínění, jsou vzkutku na pochybách o něm. A nemají o něm vědomosti žádné a sledují jen dohad; a nezabili jej určitě, naopak, Bůh jej k sobě pozvihl, neboť Bůh je mocný, moudrý. Korán: Súra 4,156

Za prvé „vlastníci Písma“, tj. ani Židé, ani křesťané nic takového nemohou z definice svých postojů ke Kristu říkat a za druhé pokud Ježíš v Koránu nebyl ukřížován, pak ani nebyl obětován za naše hříchy, ani nevstal z mrtvých a pak také nikdo nemůže být spasen. Jak by mohl Korán duchovně navazovat na Bibli, když zcela ruší její základní poselství?

Ukřížování Krista není v Písmu žádný detail, jehož popření Koránem by bylo možno tolerovat. Pavel o ukřížování Krista napsal 600 let před Muhamadem:

Plnost sama se rozhodla v něm přebývat, aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla jeho oběť na kříži.

Kol 1:19-20

A jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra.

1Kor 15:14

Jak mohou někteří křesťané veřejně prohlašovat, že obojí – Bible i Korán pochází z téhož Ducha (Boha)? Ne, že by většina evangelikálních křesťanů dnes pravdu neznala, ale jakoby neměla dostatečně silnou hybnou páku na to, aby tento druh informací (např. tento věcný rozpor Bible a Koránu) veřejně uvedla ve všeobecnou známost.

Známost metafyzického hříchu patří veřejnosti

To, co bylo při oslovení jednotlivců nadbytečné, (totiž informace o skrytém metafyzickém hříchu, který zasáhl celý svět a ze kterého jedinec nemusí činit pokání), nyní při oslovení veřejnosti může dostat nový smysl a význam. To, že všichni lidé od chvíle Adamova pádu přestali osobně vnímat Boha tak, jak tomu bylo v ráji, a že stejnou vinou celé lidstvo ztratilo schopnost tvořit organicky živé společenství, to přece nijak neodporuje pozorované realitě světa. Stačí si jen pustit televizi.

To, co pro jedince mohlo mít nádech skryté záhad, se kterou přece on sám nemá nic společného, pro veřejný prostor se může stát autentickou realitou. Proč by se jedinec nemohl tyto základní biblické pravdy dozvídат veřejně přímo z médií a ne až formou apelu na jeho vlastní osobní hříchy někde v ústraní a tajně v podchodu metra, tak jakoby o tom politici v parlamentě nesměli nic vědět? Každý, kdo dnes přichází ke Kristu musí mít nutně pocit, že se stává součástí něčeho tajného a navíc musí uvěřit, že to tak snad sám Bůh chce, aby se tato zvěst šířila pouze potají šeptem tichou poštou od člověka k člověku mimo veřejný prostor. Pak jde a přesvědčivě druhého láká do stejného pocitu, jaký měl sám na počátku své víry. To je celá naše dnešní evangelizace. Je to ale jen dílo mocnosti individualismu, která drží celou veřejnost včetně církve v zajetí.

Když dnes uvěří veřejně známá celebrita, jde většinou ke katolíkům a Bůh ji v tom raději potvrzuje, neboť je lepší uvěřit alespoň nějak, než vůbec. Když populární zpěvačka Marie Rottrová uvěřila, svědčila o tom, že když přišla poprvé do kostela, mluvil prý kazatel tak, jakoby to bylo o ní samé a byla tím hluboce zasažena ve svém srdci až k slzám. Mne to naopak z kostela vyhnalo ven, Bůh mne tam nepotvrdil, asi mne chtěl mít jinde. Přestože jsem také člověk s uměleckým zaměřením, nejsem mediálně známá celebrita. Jinak bych těžko šel do církve, která sama mediálně známá není. Nutně bych začal mít pocit, že jsem přišel do nějaké tajné podzemní sekty. Žádné evangelikální církvi (AC, CB, JB, KS, BJB a dalším) se za celých 25 let svobody slova v ČR nepodařilo lépe zviditelnit ve veřejném prostoru a nevím, jestli se o to vůbec pokoušela.

Ježíš nám zanechal návod k tomu, jak oslovoval svět. Jeho Duch chce skrze nás ukázat světu, že podstatou HŘÍCHU není porušování Desatera, ale ztráta zdroje věčného života. Jde o to, seznámit svět s tím, jak to podle Písma FUNGUJE po smrti. Proč Ježíš ukazuje na sebe, když říká, že podstatou HŘÍCHU je to, že v něho nevěříme? (Jan16:9) Protože bez něho to potom nemůže fungovat. Kdo v něho neuvěří a nepřijme jeho Ducha, zůstane po smrti bez osobního vnitřního propojení s nebeským zdrojem věčného života.

**V NEBI MŮŽE PŘEBÝVAT JEN JEDEN DUCH A KDO HO NEBUDE MÍT,
TOHO TO TAM JENOM S JEHO LIDSKÝM DUCHEM NEPUSTÍ.
KRISTUS JE BOŽÍ NABÍDKA, JAK TOHOTO JEDINÉHO DUCHA ZÍSKAT.**

Toto je jen jedna z mnoha snadno zveřejnitelných a zapamatovatelných myšlenek vycházejících z Písma. Je to poměrně strohá, realisticky technická informace o tom, jak to funguje po smrti podle Bible. Sama o sobě tato věta ještě nic nevysvětluje ani nedokazuje a také nikým nemanipuluje. Je to jen základní informace určená veřejnosti o tom, v čem je hlavní poselství Bible. Jistě je třeba také určité předporozumění nebo dovysvětlení. Hlavně to, že každý duch je vždy nějaká osoba: Bůh, andělé, ale i satan a démoni. A z toho plyne, že ani lidský smysl pro nadpřirozeno, který v sobě lidé mohou objevit, nelze pokládat za Boha samotného. DŮKAZ o pravdivosti této věty si pak může snadno ověřit každý sám ve svém nitru tím, že se na to zeptá přímo Ježíše Krista. Zaručuji, že Ježíš slyší a odpovídá.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Církev by měla zodpovědněji eliminovat náboženské předsudky a bludy,
které opanovaly veřejný prostor evropských zemí včetně USA.

Ježíš říká: „To, co ode mne slyšíte potichu v soukromí,
vy běžte a hlasitě rozhlašujte na veřejnosti.“

Církev stále ještě neumí na veřejnosti vystupovat jako celek.
Veřejnost ji ovšem jako celek vnímá.

Mocnost, která ovládá veřejný prostor celé západní kultury včetně současné církve,
je duch individualismu.

Většina poslanců ve všech evropských parlamentech je přesvědčena,
že křesťané jsou ti, kteří se snaží dodržovat Desatero
a čekají za to po smrti pochvalu.

Musíme dál hlásat evangelium jednotlivcům potají šeptem,
jako by šlo o nějakou podvratnou činnost?

V NEBI mizí napětí mezi veřejným a soukromým prostorem.

Písmo vlastně také bojuje proti „kultu osobnosti“ i když ho takto nenazývá.
Nikdo z lidí si nesmí přivlastňovat božskou čest.

Stačilo by jen minimum informací z Bible i z Koránu,
které by jednoznačně prokázaly,
jak Korán skoro vše důležité z Bible převrací na ruby.

Ukřižování Krista není v Písmu jen detailem,
jehož popření v Koránu by bylo možno tolerovat.

To, co bylo při oslovení jednotlivce nadbytečné,
(informace o skrytém metafyzickém hříchu),
může při oslovení veřejnosti dostat nový smysl a význam.

V NEBI MŮŽE PŘEBÝVAT JEN JEDEN DUCH – BOŽÍ A KDO HO NEBUDE MÍT,
TOHO TO TAM JEN S JEHO VLASTNÍM DUCHEM NEPUSTÍ.
KRISTUS JE BOŽÍ NABÍDKA, JAK TOHOTO JEDINÉHO DUCHA ZÍSKAT.

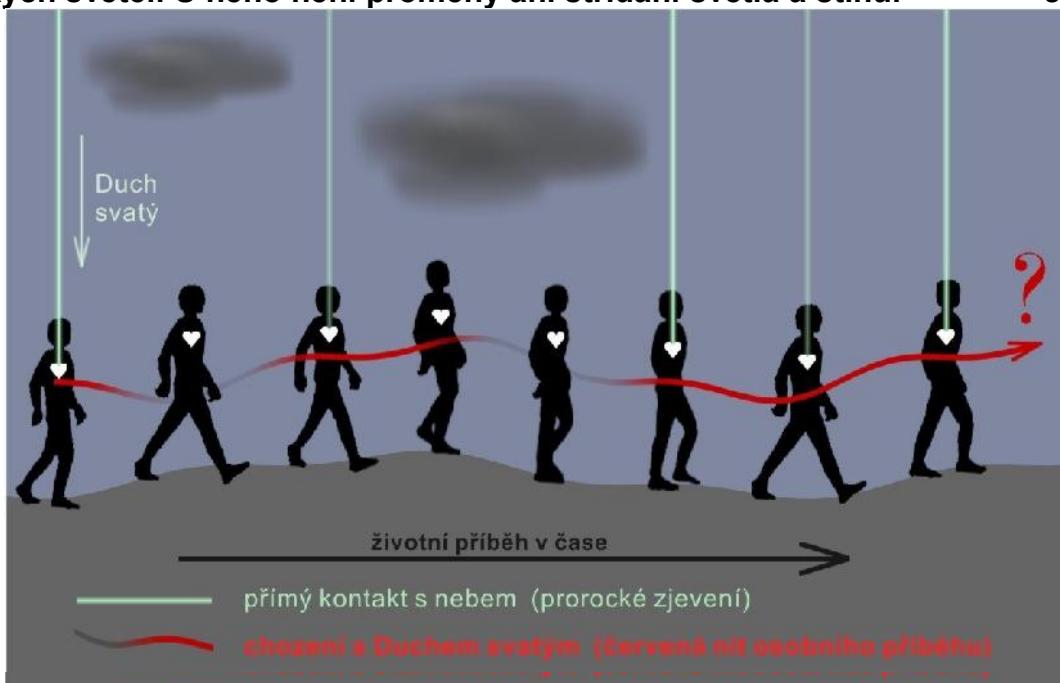
41. MELCHISEDECHOVA OSA

V této kapitole bych se chtěl vrátit k původním otázkám, které jsem měl na počátku tohoto bádání: Má Bible nějaký svůj jednotný myšlenkový záměr? Je Bible věrná své vlastní koncepčně stylové jednotě? A jaké? To znamená sleduje Bůh v Bibli od začátku až do konce nějakou svou hlavní myšlenku? A jakou?

Ačkoliv je Bible rozdělena na dvě odlišné části (Starý a Nový zákon), je přesto organicky jednotná a celou Biblí prochází něco, co se od začátku až do konce nemění. Tím je trvalé působení Ducha svatého ve světě od jeho stvoření až ke spasení a proměně lidí. Všechny možné odpovědi na tyto mé otázky se tedy musí nějak týkat těchto věcí.

Vůdčí ideou Bible je tedy bezesporu vztah mezi NEBEM a ZEMÍ a tím i nutná PROMĚNA člověka z pozemšťana v nebešťana, která může nastat jen pod přímým působením Ducha svatého. Velký důraz je kladen na porušenost vztahu mezi Bohem a člověkem HŘÍCHEM. Celou Biblí se tedy táhne jakási červená nit Ducha svatého, která provází a určuje příběhy všech biblických hrdinů a skrytým nebo i zjevným způsobem poukazuje ke svému cíli, ke Kristu. Podobnou nit Ducha svatého by měl mít ve svém osobním příběhu každý křesťan. Toto individuální působení Ducha svatého je však u každého jiné, liší se podle osobního nastavení člověka, i podle Božího plánu pro něj a jen velmi náročným srovnáváním mnoha takových příběhů (z Písma i ze svědeckví) můžeme usuzovat na to, co je všemu společné, co se nemění a co je věčné. Vždyť sám Bůh se nemění, je dokonalý a stále tentýž.

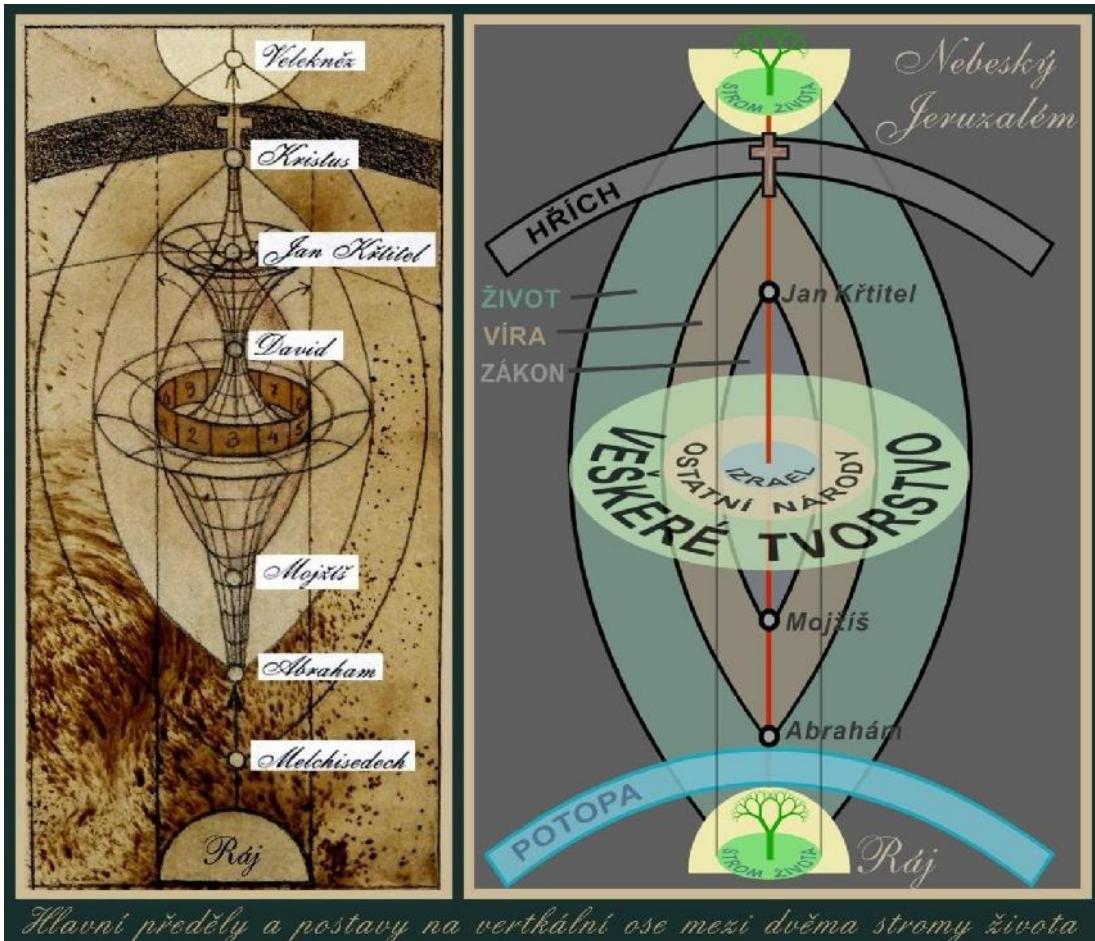
Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování je shûry, sestupuje od Otce nebeských světel. U něho není proměny ani střídání světla a stínu. Jak 1:17

Kromě té červené niti Ducha svatého v našich osobních příbězích je zde také ono přímé obdarování shûry, které sestupuje jako kolmý paprsek od Otce nebeských světel, který se nemění a u kterého není žádného střídání. Je snad v Písma něco, co by v průběhu celých dějin spásy trvale poukazovalo na toto kolmé Boží působení bez proměn?

Mám za to, že jím je král a kněz Melchisedech, který vládl na hoře Sijónu ještě dříve, než vznikl vyvolený národ Izrael. Písmo barvitě sleduje nit osobního příběhu Abrahamova se všemi jeho životními peripetiemi a zkouškami. Jemu se pak na okamžik na hoře Sijónu dostalo Božího požehnání od toho, který stál výše než on, od krále a kněze Boha nejvyššího v jedné osobě – Melchisedecha, o jehož osobním příběhu naopak neznáme vůbec nic. Možná, že jeho osobní příběh neměl být vzorem pro naše životní příběhy.

O Melchisedechovi se z Písma moc nedozvímme, něco málo z Abrahamova příběhu v knize Genesis (1Moj14:17-20), pak asi o tisíc let později v Davidově Žalmu (Ž110:4) a nakonec trochu obširněji až v 5. a 7. kap. Pavlova dopisu Židům o dalších asi tisíc let později.

Více než o Melchisedechu jako osobu se zajímám o jeho královsko-velekněžský řád, který připomíná již král David ve svém Žalmu 110, když prorocky promlouvá o Kristu:

Hospodin přísahal a nebude želet: Ty jsi kněz navěky podle Malkísedekova rádu.

Ž 110:4

Tento řád je nebeský, věčný a poukazuje na Krista. Pavel o Melchisedechovi napsal:

Je bez otce, bez matky, bez předků, jeho dny nemají počátek a jeho život je bez konce. A tak podoben Synu Božímu zůstává knězem navždy.

Žid 7:3

Tento verš dělá dost starostí vykladačům Písma a možná i proto se o Melchisedechovi tak málo učí. Nemyslím si, že by Melchisedech fakticky neměl žádné předky (studijní překlad slovo „bez předků“ překládá „bez rodokmenu“). Mám za to, že Pavel tím chtěl křesťanům ze Židů, kteří se tak rádi prou o rodokmeny (Tit 3:9), říci, že jeho původ vlastně neznáme, že ani nepatří do Kristova (rozuměj Josefova) rodokmenu (Luk 3:23-38), a že jak se na scéně objevuje, tak zase z ní mizí neznámo kam, jakoby stál na Sijónu věčně. Věčné je však jeho kněžství, ono přímé kolmé Boží jednání podle tohoto rádu. Melchisedech takto zůstává svým kněžstvím jen podoben Synu Božímu. Je-li někdo někomu podoben, nemůže to být zároveň on sám. Přesto i tato podobnost je pro nás veledůležitá.

Melchisedech pomáhá řešit nejasnosti v Písmu

Všichni znovuzrození křesťané věří Božímu Slovu – Bibli. Všichni ale pak jednají podle svých představ o Bibli a o Bohu. Všichni věří Písmu, ale každý ho chápe odlišně. Někde

přijímají jiný výklad než jinde a řídí se pak podle těchto představ. Jsem si jist, že nás Bůh nebude soudit za mylné představy, ale spíše za špatný osobní vztah ke Kristu i k bližním. Přesto si myslím, že je dobré se jak v Písmu, tak také ve skutečných duchovních věcech v ponebesí, týkajících se našich životů, pokud možno co nejlépe vyznat a orientovat.

Máme stále mnoho nejasností v odlišném chápání vztahu Starého a Nového zákona. Některí říkají, že Desatero pominulo a bylo nahrazeno Milostí, jiní říkají (jako já), že platí stále. Pavel píše dokonce Židům, že Stará smlouva má vadu a to je také Boží Slovo:

Kdyby totiž ta první smlouva byla bez vady, nebylo by třeba připravovat druhou.

Žid 8:7

Některí čtou jen Novou smlouvu, jiní čtou Starý zákon se stejným důrazem jako ten Nový. Některí dnes mluví o nutnosti návratu k vře první církve po Letnicích, aniž by vzali v potaz fakt, že první církev ještě neměla text Nové smlouvy. Ona ho teprve žila a čist zatím mohla jen Písma Staré smlouvy. Některé naše důrazy tedy ještě nemohla mít.

Jestliže jsou tedy různé výklady Písma (kap.39), jestliže Starý zákon ztratil plnou důvěru a Nový zákon zas obsahuje kromě evangelií i různé dohadu a spory, v nichž apoštolové používají stejná slova v odlišném smyslu (kap.40), čím je pak Písmo stálé a neměnné? Je jím především Pán Ježíš Kristus sám, jeho Slovo a jeho dílo kříže. Vše ostatní v Písmu by mělo být rozsuzováno jen jeho Slovem a jeho dílem.

Nebe a země pominou, ale má slova nikdy nepominou.

Luk 21:33

(Mat 24:35, Mar 13:31)

Nový zákon je pravdivým svědectvím o tom, jak Duch svatý provázel jednotlivé apoštoly na jejich misijních cestách, nebo jak vnímalí Kristovu přítomnost zde na ZEMI. Jak jednali v jeho přítomnosti, nebo jak shodně či odlišně ji čtyři evangelisté zaznamenali. Sledujeme červenou nit jejich příběhů ve vedení Duchem svatým, ale nikdo z nich nestál trvale v té kolmé ose přímého působení z NEBE tak jako Kristus. Kdyby tomu tak bylo, nezemřeli by jistě tělesnou smrtí, ale byli by vzati do NEBE tak jako Henoch ještě před potopou:

I chodil Henoch s Bohem. A nebylo ho, nebot' ho Bůh vzal.

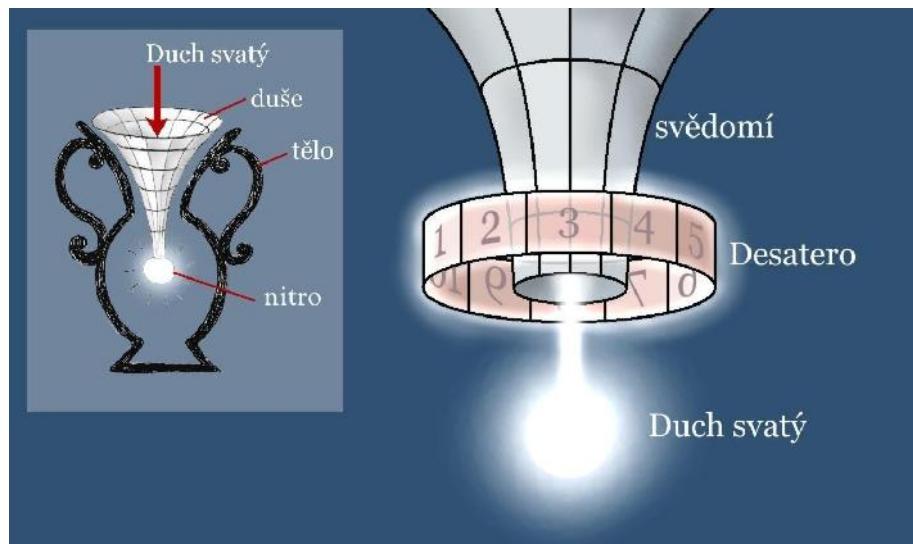
Gen 5:24

Z Písma známe jen tři lidi, kteří nezemřeli a odešli přímo do NEBE. Jejich nebešťanství (zmotýlovatění) bylo dokonáno již zde na ZEMI. Byl to Henoch, Elijáš a Ježíš, který byl vzat do NEBE samozřejmě až po svém zmrvýchvstání, nebot' nejprve zemřel za naše hříchy na kříži. Mám za to, že být vzat beze smrti do NEBE je duchovně technickou možností pro každého z nás stále a možná, že takoví jsou, jen o nich nevíme. Možná, že k nim patřil i král Melchisedech, vždyť o něm prorok Pavel říká, že jeho život je bez konce.

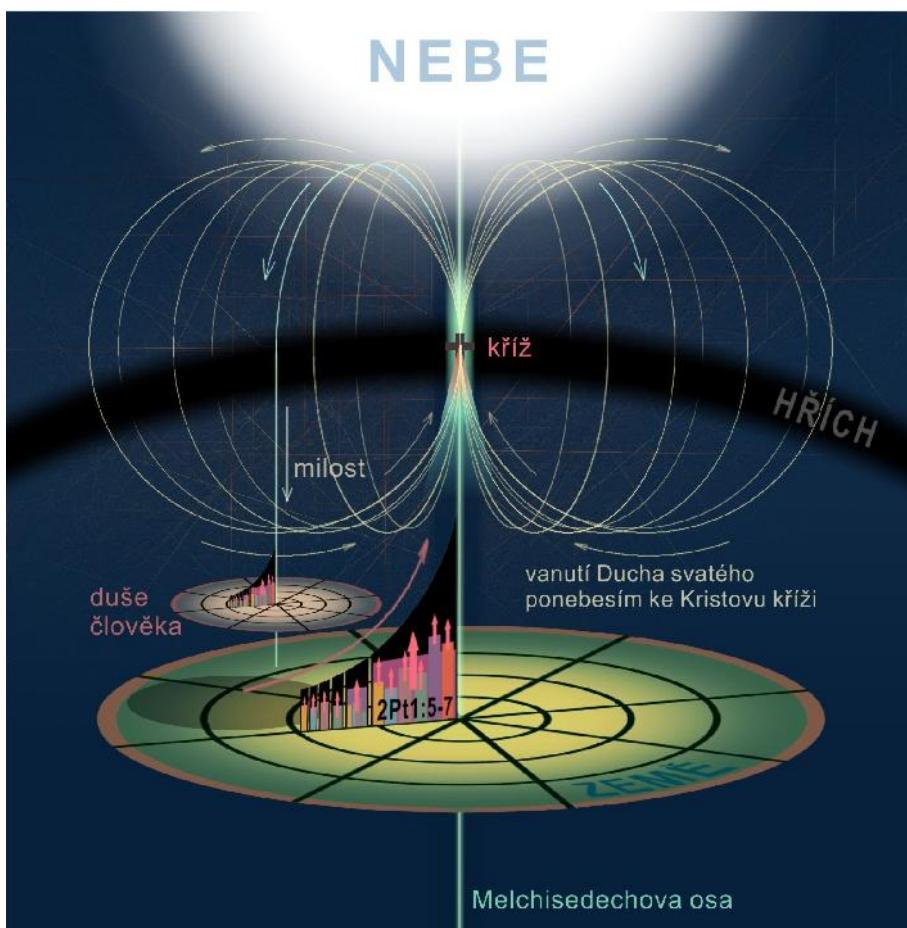
Vertikální osa v nitru člověka

Ve stvoření není nic samoúčelného, co by svým způsobem nějak nepoukazovalo na svého Stvořitele. Když přemýslíme nad Božím stvořením a hledíme na něj prizmatem Písma, jen žasneme, jak to vše skrytu řečí vypovídá o mocných Božích divech.

Jan Ámos Komenský vytvořil nový termín - „**samosvojnost**“, kterou má právě jen člověk a samozřejmě Boží odpůrce – satan, po kterém jsme ji zdědili. Vše ostatní ve své původní stvořené podobě zde není jen samo pro sebe (není samo svoje), ale vše je naopak naditě informacemi o Bohu i vzájemných souvislostech ve stvoření. Současná věda jen měří a počítá, ale naslouchat a poučit se od dobytka a nebeského ptactva si nezvykla (Jób 12:7). O Melchisedechově ose mluví každá bilina nebo strom, když se dere ze země kolmo ke Slunci. Dokonce každá kapka vody, která ukápne na vodní hladinu nejen, že svým tvarem určuje základní „dvoupatrovost“ všech rostlin, ale i to, že i zde se vše děje kolem centrální kolmé osy určující základní vztah NEBE a ZEMĚ (viz. www.biblevkapcevody.cz). Hlavní kolmá Melchisedechova osa vznikla vlastně hned v první větě Bible spolu s NEBEM a ZEMÍ a zůstává s nimi beze změny dodnes jako základní neměnný orientační ukazatel duchovního vztahu člověk – Bůh. Melchisedech se stal jen strážcem této centrální osy.

Také nitrem každého člověka prochází pomyslná vertikální osa jeho ducha, který určuje povahu celé duše i těla. Kdo chce být zbožný, musí se nutně vertikalizovat (kap. 20). Když se někomu technicky vzato podaří tuto svou osobní osu v Duchu svatém prolhnout se světovou Melchisedechovou osou v ponebesí, která se nemění od stvoření světa, ten pak bude trvale chodit s Bohem jako Henoch a již nemůže být v pozemských podmínkách Bohu blížeji. Nikdo se proto nemůže chlubit, že by měl vše ve vztahu k Bohu již hotové a už nemusel nic řešit. K opravdovému chození s Bohem totiž nebude stačit jen nehrešit.

Jsem si jist, že výborným biblickým návodem jak se k této jediné kolmé ose věčného a nepřerušitelného laserového paprsku Ducha svatého přiblížit, je 2Pt1:5-7. Svou postupně

gradující duchovní náročností dokonale zapadá do této základní duchovní orientace na cestě k proměně z pozemšťana v nebešťana (viz. kap.14 - 33). Bez přímého působení Ducha svatého v našem nitru a bez Boží milosti to však nejde. Ta milost je v tom, že Duch svatý (Kristův) vane ponebesím i na místa hříchu a je ochoten na vyžádání vstoupit i do nitra hříšníků a to i takových hříšníků, jako jsou různí zkrachovalci a životní trosky, všelijací alkoholici, fetáci i satanisté, kteří dříve své nitro otvírali různým démonickým silám:

A kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost, ... Řím 5:20

Bez této milosti by nemohl nastat nutný proces očisty a proměny. Toto kolmé navštívení a s ním i osobní naplnění Duchem svatým ještě není tou světovou Melchisedechovou osou. K té by se měl každý začít teprve přibližovat v upřímné snaze se s ní přímo prolomit a ztotožnit. Osobního Ducha svatého má každý sám ve svém nitru. Melchisedech je však jenom jeden, jeden je také Kristus, jeden je Henoch i král David, který tuto orientaci znal a svým životem vyznačil. Když dáme všechny tyto osobnosti do zákrytu, máme dokonale přesný azimut do NEBE přímo do bran města dokonce až ke stromu života. Melchisedech je dokonalé nebeské zaměřovadlo napříč Starým i Novým zákonem.

Ke spasení jistě postačí vyznání Krista jako Pána, průběžné pokání z hříchů a eventuelně mít i osobní kontakt s Duchem svatým ve svém nitru, proč tedy ještě podstupovat tu cestu ke světové Melchisedechově ose? Ty důvody jsou dva. Za prvé kvůli lepší orientaci k NEBI a za druhé kvůli Bratrské náklonnosti z 2Pt1:5-7, čili kvůli naší účasti na pospolitosti celého Božího města. Jde o orientaci v duchovním prostoru a církev jako tělo Kristovo i nebeský Jeruzalém jsou také takovým pozemským a nebeským duchovním prostorem.

Jméno Ježíš je sice dobrá adresa, ale to jméno samo mi žádnou představu o orientaci v duchovním prostoru nedá. My věříme ve jméno, ale pak jednáme podle svých představ.

Melchisedech nám pomáhá lépe pochopit, co znamenají Kristova varovná slova:

Ne každý, kdo mi říká ,Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: ,Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ,Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘ Mat 7:21-23

K tomu, abychom opravdově chodili s Bohem podle Henochova vzoru zřejmě nepostačí ne jen nehřešit, ale ani vyznávání jména Ježíš, dokonce ani užívání charismatických darů prorokování, uzdravování, vymítání a činění mocných činů. Jak by mohlo být možné, aby se někdo se všemi těmito věcmi mohl ještě dopouštět tak závažných nepravostí? Možná tím, že držet se jen jména Ježíš a vyznávat ho, ještě neznamená znát ho a chodit s ním. Ani celý arzenál duchovních darů nám sám o sobě nezaručí, že už máme Kristův charakter. Dary Ducha nejsou ovocem Ducha našeho růstu v poznání Krista, sami jsme si je nedali, jsou nám dávány z milosti bez zásluh a to i do nečistých nádob k užitku všech.

Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu.

1Kor 12:7

Duchovní dary jsou dávány k pozemské službě (uzdravování) a bezprostředně nevyžadují pohled k NEBI. Stačí se jen modlit a vzkládat ruce. Pak už vůbec nemyslíme na povahu nebeské pospolitosti v Božím městě a o své účasti v ní. Vždyť i naše vzájemné vztahy v církvi půjdou s námi do NEBE. My však k NEBI moc nehledíme a sami zůstáváme na té pozici, na které jsme ty dary přijali. Myslíme si, že to stačí, že už jsme dost duchovní, když máme ty dary a přitom sami zůstáváme přízemní. Pak začínáme i přízemě smýšlet a dopouštět se různých nepravostí. (Jistě může být i jiný výklad tohoto Kristova varování.) Melchisedech nám sice neposkytne žádnou okamžitě viditelnou charismatickou moc, za to nás spolu s Henochem a 2Pt1:5-7 udrží v pokoře trvalé nedostatečnosti před Bohem a též ve správném směru, ve kterém už nikdy nemůžeme minout cíl a to je vzácnější dar.

Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem.

Kol 3:1-2

Henoch

Jaký byl tedy Henoch, který chodil s Bohem, má-li být naším nedostižným vzorem? Ani o něm se toho z Písma moc nedozvíme. Možná i to je záměr, abychom si z těch informací o něm hned nevyrobili literu zákona, kterou bychom pak nad sebou mechanicky vyhlašovali v domění, že už to máme. Bůh nám nic nezatajuje, ale některé věci jsme schopni pochopit až z Ducha a až teprve na cestě s ním (viz. Rick Joyner „Cesta“).

Co mi brání, abych si v tomto svém bádání vzal na pomoc někoho zkušenějšího. Prorok Rick Joyner v alegorické knize „Oheň na hoře – Cesta“ popisuje Henocha takto:

Nemohl jsem se na Enocha vynadívat. Nikdy jsem neviděl nikoho tak hluboce radostného, plného lásky. Nikdy jsem neviděl úsměv, po kterém by se člověk cítil tak dobře, tak přijatý a oceněný. Nečekal jsem, že bude takový. Možná to byl ten nejšťastnější člověk, jaký kdy žil!

Rick Joyner „Cesta“

Rick Joyner ohodnotil Henocha jako nejlepšího pastýře, který umí naslouchat každému s velikým zájmem a láskou, dokáže být přívětivý a vlídný, takže se s ním každý cítí dobře.

V jeho prorockých snech k němu Henoch promluvil takto:

„To co mám, je radost Hospodinova,“ pokračoval Enoch. „Není to dar, nýbrž ovoce. Je to ovoce chození s Tím, kdo je největší touhou každého srdce. Čím blíže jsi Bohu, tím větší radost budeš mít. Radost, kterou máš v Bohu, se pak stane radostí v Božím lidu, v jeho stvoření a ve všem, k čemu tě povolává.“

Rick Joyner „Cesta“

Joynerův Henoch je zosobněním Boží radosti. Je zajímavé a možná to není náhoda, že tím vlastně doplňuje Melchisedecha o třetí atribut Ducha svatého podle Pavlových slov:

Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého.

Řím 14:17

Jméno Melchisedech se vykládá jako král spravedlnosti, král Sálemu pak znamená král pokoje.

Žid 7:2

Kdo chce chodit s Bohem, měl by ne jen každé své činění, rozhodování i mluvení dělat s Duchem svatým, tedy jakoby před Boží tváří, ale měl by také Pána umět slyšet. Je dost křesťanů, kteří si stěžují na to, že buď vůbec nebo málo slyší Pána. Základem slyšení je četba Písma a modlitba (viz. kap.20 o Zbožnosti podle 2Pt1:5-7), ale pak také umění stíšit své nitro. Ovšem pozor ne kontemplativně meditativním způsobem, to není křesťanské. Mám vážnou obavu, že některí mniši v klášterech používají tzv. konteplativní modlitbu, opravdu meditují jogínským způsobem(?). Mnižství nepochází od Židů, ale z Buddhismu. Křesťan má mít vždy obrazně řečeno oči otevřené. Případná tzv. prorocká vytržení (nebo tzv. vytržení mysli) sice biblická jsou, ale rozhodně se nikdy nedějí meditativně.

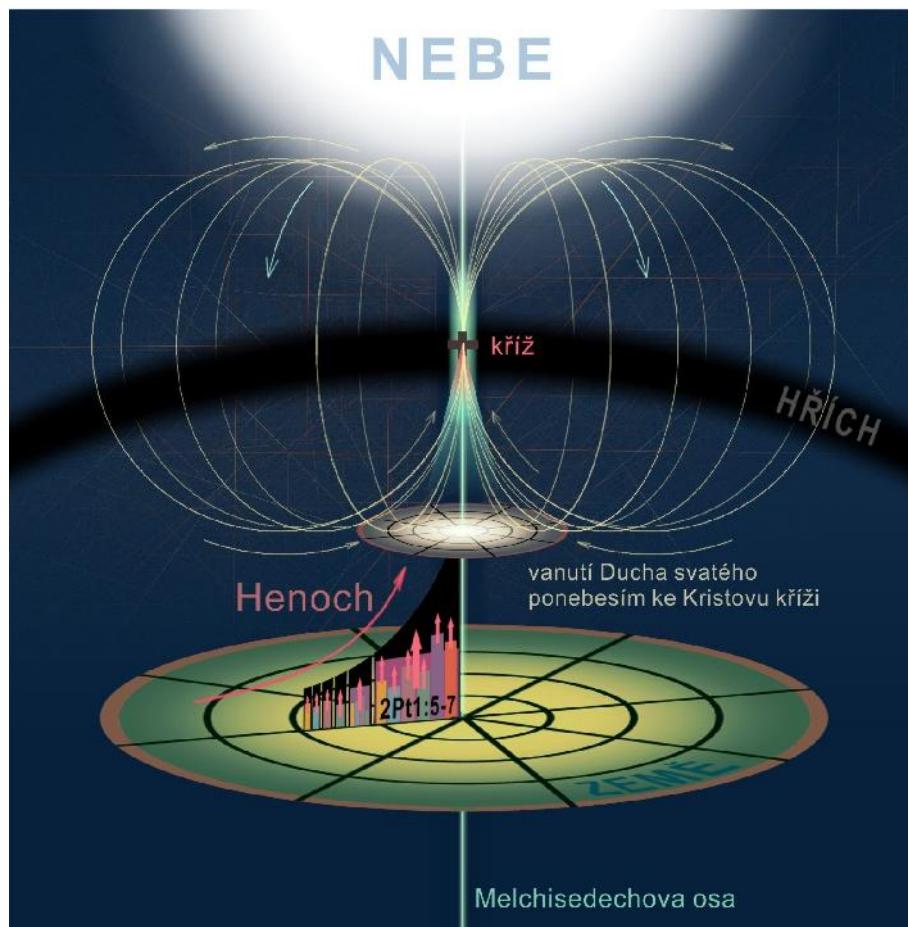
Chceme-li se lépe naučit naslouchat Bohu, měli bychom nejprve umět naslouchat lidem.
Jestliže nevěříte, když jsem k vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských?

Jan 3:12

Pamatujte si, moji milovaní bratří: každý člověk at' je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu;

Jak 1:19

Henoch je příkladem této dovednosti naslouchat lidem i Bohu. Sám se snažím s druhými lidmi mluvit pokud možno jejich způsobem myšlení tak, aby mi porozuměli (viz. kap.28 Understanding). Zatím jsem však neřešil, jestli jsem také vlídný. Od chvíle, kdy se snažím být přívětivější a vlídnější, zjišťuji, jak se mi to vůbec nedaří. Zjišťuji, jak jsem často netrpělivý a jak se mi vůbec nechce naslouchat druhým. Pak sám mluvím opěkotně a podrážděně jakoby bez víry a zájmu s pocitem, že to stejně nemá cenu. Nedaří se mi být rychlý k naslouchání a pomalý k mluvení. Zjišťuji, jak zdaleka ještě nechodím s Bohem, ne snad přímo tak jako Henoch, ale aspoň tak jak bych snad v této fázi svého života mohl.

Král David a Melchisedech

David opustil stávající hlavní město Izraele – Chebrón, aby založil jiné na Sijónu právě kvůli Melchisedechovi. Dobyl skalní pevnost Jebúz, poměrně malý okrsek území kolem hory Sijónu, který stále sveřepě a vytrvale po mnoho let opanovávali Jebúzité.

David bojoval proti Pelištejcům, nájezdníkům od západního pobřeží země, osobně porazil jejich nejlepšího bojového zápasníka Goliáše, ale přitom stále myslel na Melchisedecha a jeho město Sálem (šalom – pokoj) na hoře Sijónu, které opěvoval ve svých Žalmech.

V judské zemi je znám Bůh, má velké jméno v Izraeli. V Šálemu je jeho stánek, jeho obydlí je na Sijónu.

Žalm 76:2-3

Když David uťal Golijášovu hlavu jeho vlastním mečem, hned s ní šel k hradbám Jebúzu, aby jím ukázal, co se chystá udělat s nimi, pokud neopustí Sijón. Pak dobyl skalní pevnost Jebúz a založil tam nové hlavní město Izraele – Jeruzalém (Jebúz – Sálem) a to všechno jen kvůli Melchisedechovi a aby tak poukázal na Krista.

Král David celý svůj život připomínal Melchisedecha, hlavně tím, že byl také králem a Kristovým prorokem v jedné osobě. Občas kvůli tomu dělal věci, které by podle Mojžíšova zákona dělat neměl a přesto byly milé v Hospodinových očích. David byl z pokolení Juda a

kněžský efód (roucho) směli nosit jen kněží z pokolení Lévi. Když Hospodinova schrána úmluvy vjízděla na povoze do Jeruzaléma, král David si oblékl kněžský efód a tančil v něm před schránou úmluvy. Tím se sám osobně připodobnil k Melchisedechovi, aby tak prorocky ukázal na Krista a jeho královsko-kněžský řád.

V Nové smlouvě totéž prohlašuje apoštol Petr o každém křesťanovi:

Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu‘, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.

1Pt 2:9

Jindy David přišel v noci do Božího chrámu v Jeruzalémě s celou družinou vojáků, aby si pro ně vyžádal předkladné obětní chleby, ze kterých podle Mojžíšova zákona směli jist jen kněží, neboť neměli žádná pole ani stáda. Ježíš pak před farizejem i svýma učedníkama pochválil toto jeho porušení zákona:

On však jim řekl: „Nečetli jste, co udělal David, když měl hlad, on i ti, kdo byli s ním? Jak vešel do domu Božího a jedli posvátné chleby, ačkoli to nebylo dovoleno jemu ani těm, kdo ho provázeli, nýbrž jen kněžím?

Mat 12:3-4

Na hoře Sijónu pak zbudoval stánek chval a uctívání před Hospodinovou schránou, kde již nepřinášel krvavé oběti jako v chrámu, jen oběti chval v prorocky novozákonním stylu. David ještě nemohl být znovuzrozeným křesťanem, protože Ježíš ještě nebyl obětován, aby jeho Duch mohl být vylit, ale díky Melchisedechovi a jeho královsko-kněžskému řádu se král David stal trvalým předobrazem novozákonné zbožnosti a ukazatelem správného směru od Henocha, přes Melchisedecha až ke Kristu.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Být vzat beze smrti do NEBE jako Henoch
je duchovně technickou možností pro každého z nás i dnes.

Současné přírodní vědy jen měří a počítají,
ale naslouchat a poučit se od dobytka a nebeského ptactva
si nezvykly (Jób 12:7).

**Když se někomu technicky vzato podaří
osobní osu svého nitra v Duchu svatém
prolnout se světovou Melchisedechovou osou v duchovních oblastech,
ten pak bude trvale chodit s Bohem jako Henoch
a již nemůže být v pozemských podmínkách Bohu blížeji.**

**Melchisedech je dokonalé nebeské zaměřovadlo
napříč Starým i Novým zákonem.**

Jméno Ježíš je sice správná adresa,
ale to jméno samo mi žádnou představu
a orientaci v duchovním prostoru nedá.

Chceme-li se lépe naučit naslouchat Bohu,
měli bychom nejprve umět naslouchat lidem.

Král David ještě nemohl být znovuzrozeným křesťanem,
ale díky Melchisedechovi a jeho královsko-kněžskému řádu
se stal trvalým předobrazem novozákonné zbožnosti
a ukazatelem správného směru od Henocha, přes Melchisedecha
až ke Kristu.

42. SPRAVEDLNOST, POKOJ A RADOST

Ježíš slíbil svým učedníkům, že jim pošle po svém odchodu k Otci Přímluvce, Ducha pravdy (Ducha svatého), který za prvé uvede církev do celé pravdy a za druhé ji povede k tomu, aby světu oznámila důležité skutečnosti, které by svět měl vědět:

Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: Jan 16:7-8

O HŘÍCHU a jeho podobách jsem psal už ve 3. a 4. kapitole a pak průběžně i v jiných. O dalších dvou atributech, které by svět měl znát (spravedlnost a soud), jsem ještě nepsal. Výraz „spravedlnost“ (+var. spavedlivý, spravedliví) se v Písmu vyskytuje asi 600x, hlavně v Žalmech, Příslovích, ale i v dopisech. Písmo odlišuje spravedlnost Boží od lidské, která má pak v Nové smlouvě nový význam. Boží Spravedlnost je ve Starém i Novém zákoně spojována s Boží mocí, svrchovaností a spravedlivými soudy.

Lidská spravedlnost je ve Starém zákoně přiřazována tomu, kdo hledá Boží vůli pro svůj život a dbá na Desatero Božích přikázání, („Přísloví“ názorně popisují rozdíl mezi tzv. spravedlivými a svévolníky). Abramovi byla spravedlnost Bohem přičtena pro jeho víru:

Afram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost. Gen 15:6

V Nové smlouvě se lidská spravedlnost navíc odvíjí od uznání své naprosté nehodnosti před Bohem a od pokorné závislosti na Božím slitování a milosti prokázané na Kristu.

Spravedlivý Bůh ve svém milosrdenství ospravedlňuje nespravedlivého člověka skrze vylití krve svého Syna.

Svou spravedlnost prokázel i v nynějším čase, aby bylo zjevné, že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše. Řím 3:26

Biblický slovník uvádí, že sám pojem „spravedlnost“ má v hebrejštině základ „sedeg“ (srov. Melchisedech) jehož původní význam je „být přímý“ vyjadřující přímost vztahu mezi Bohem a člověkem i mezi lidmi navzájem. Spravedlnost v Písmu tedy nevychází jen z formálního plnění právních norem, ale vyjadřuje spíše tento čistý a přímý (ryzí) vztah.

Mám za to, že Melchisedech byl králem právě této přímosti ve vztahu s Bohem.

(Přímá kolmá osa mezi NEBEM a ZEMÍ v mých schematech tedy má vyjadřovat tento ryzí vztah s Bohem a ne jen pouhé dodržování nějakých právních norem a mravních zásad.)

Boží spravedlnost odpovídá řádu ve Stvoření a nikdy ho nemůže porušit. Proto bude homosexualita vždy nečistotou před Bohem, protože je to porušenost jeho řádu Stvoření. Boží milosrdenství ale předchází jeho spravedlnost, přichází i na místa této porušenosti a nabízí ne jen odpuštění, ale i příležitost a pomocnou ruku k nápravě.

Spravedlnost a právo jsou pilíře tvého trůnu, před tebou jde milosrdenství a věrnost. Žalm 89:15

Melchisedech pomáhá evangelizovat

Zjišťuji, jak pojem Boží spravedlnosti souvisí se všemi klíčovými momenty v Písmu. Takto Melchisedech např. pomáhá i k lepší strategii a pochopení smyslu evangelizace světa.

Ježíš prozradil učedníkům, co přinese jeho Duch do církve až odejde – čili dopředu jim naznačil výklad toho, v čem je podstata hříchu, spravedlnosti a soudu:

... spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespamatříte; Jan 16:10

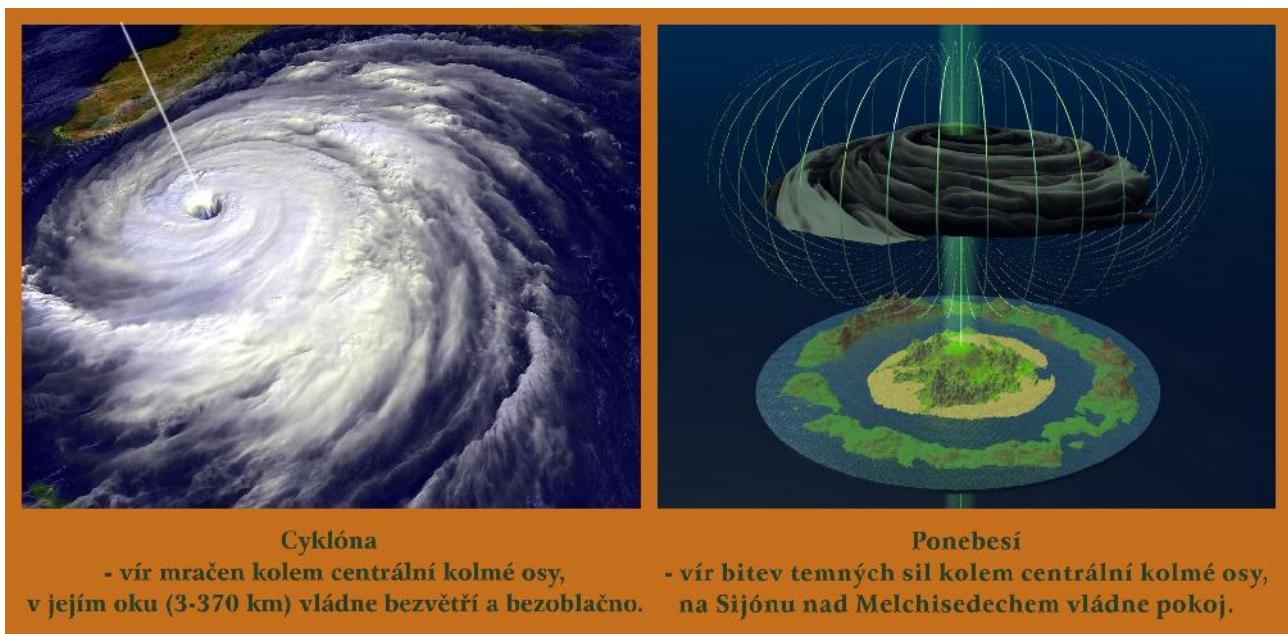
To jistě žádá výklad, pokud to máme oznámit světu tak, aby to svět pochopil.

V té právní a morální rovině to jistě znamená, že odchod Ježíše k Otci je potvrzením jeho pozemské bezúhonnosti, ryzosti a pravdomluvnosti. Tím, že ho Otec přijal k sobě, potvrdil jeho spravedlnost, neboť spravedlivý Bůh by nikdy nespravedlivého lháře nepřijal.

Svou Spravedlnost Otec potvdil tím, že na znamení toho seslal Ducha svatého. Může být snad spravedlnost v tom, že Ježíš odešel k Otci myšleno ještě nějak jinak? Ať už je to tak, či jinak, otázka je stejná: Jak to teď srozumitelně ukázat celému světu? V té rovině přímého jednání podle neměnných řádů ve Stvoření Ježíš vystoupil k Otci přesně po této centrální Melchisedechově ose, která je tu mezi NEBEM a ZEMÍ už od stvoření světa, už od první věty Bible. Obrázky tu možná řeknou víc než slova, protože Bible je knihou obraznou a ne jen právní. Když o tom přemýslíme, zjistíme, že to nemůže být jinak. Druhý příchod Krista se také bude odehrávat po stejné ose, Ježíš se vrátí znova do Jeruzaléma a všechny své věrné z celého světa nejprve přitáhne a shromázdí k sobě.

Melchisedechova osa protíná ponebesí

Někteří křesťané se trochu bojí pojmu „ponebesí“, možná proto, že o něm slyšeli vždy jen ve spojení s démony a duchovním bojem. Avšak kolem Boží osy, která ponebesí protíná, je rozhostěn naprostý klid. Melchisedech bezesporu vládl spravedlivě ve své zemi a v jeho království byl pokoj a mír. Melchisedech kraloval ve městě Šálemu, což znamená Pokoj (šalom). Spravedlnost a pokoj patří k sobě a vždy nějak souvisí s Boží vládou na ZEMI.

Podobnost se stvořenou přírodou je až zarázející. Jakoby opravdu nad Melchisedechem bylo takové oko cyklóny, ve kterém vládne bezvětrí a jasná obloha, přestože nad okolními národy běsní bitevní vřava. O Sijónu platí Izajášovo slovo:

Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. Izaj 60:2

Schema je ovšem ideově zjednodušené. Hospodinovo požehnání a pokoj dnes přichází kamkoliv, kde se uplatňuje právo a spravedlnost a nemusíme za ním běžet hned na Sijón. Svou soukromou Melchisedechovu osu má ne jen každý člověk ve svém nitru (kap.41), ale také každá část Kristova těla (skupinka, sbor, denominace) a svým způsobem i každé město, kraj, národ nebo země (stát). Záleží pak hlavně na modlitbách místní církve, jakou tam budou mít vládu a zdali se i nad nimi ukáže Hospodinova sláva.

Nad Evropou a USA je prý vrstva temnoty obvzlašť silná a mnohovrstevná a proto je tam prý zázraků méně než v Africe, v Indii nebo Jižní Americe. Něco na tom může být.

Cyklóna je mohutný vír oblaků rotujících rychlostí orkánu kolem centrální osy. Je to mocný setrvačník (centrifuga), který se jen tak hned nezastaví. Zjišťuji, že setrvačnost v lidském

životě je spíše vlastností HŘÍCHU, než víry nebo jiných ctností. V živé organické přírodě se mechanická rotace téměř nevyskytuje, pokud nepočítám časové cykly. Vyskytuje se však hojně v mechanice neživých těles, jak v nukleární fyzice elementárních částic, tak v astrofyzice planet, hvězd a galaxií. Rotující setrvačnost rozmetává vše odstředivou silou, gravitace naopak dostředivě shromažďuje. HŘÍCH rozmetává do prázdnoty bez Boha, víra v Ježíše naopak shromažďuje k nebeské hostině. Ježíš k tomu sám říká:

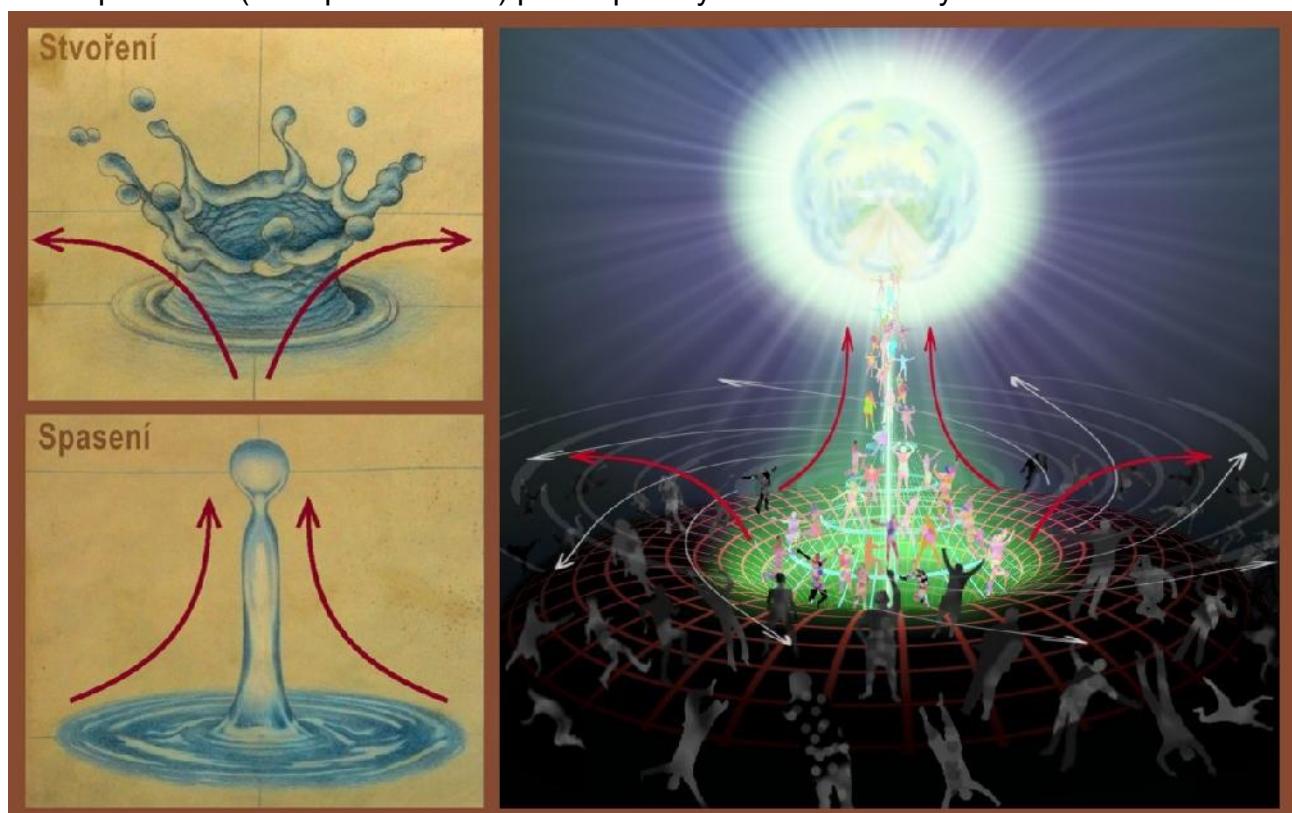
Kdo není se mnou, je proti mně; a kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.

Mat 12:30 (Luk 11:23)

HŘÍCH má setrvačnost, víra ne. HŘÍCHU se těžko zbavujeme, sotva se ho zbavíme, už se vrací, vytváří návyk a závislost, ale víra se dere navzdory tomu. Na víru by snad ani návyk neměl vznikat. Nemyslím teď osobní závislost na Pánu a modlitební pravidelnost. Mám na mysli spíše setrvačnost hrozící znáboženštěním, které pak vede k druhém modlitbám bez Ducha, ke „svatým“ poutím, růžencům, až k modlitebním mlýnkům a válcům v Buddhismu. Tam mniší roztáčejí válce popsané modlitbami v bláhové naději, že tím budou vyslyšeni.

Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. **Mat 6:7**

Naše víra se musí drát ke světlu jako jarní výhonky trávy ze země. Fazolové výhonky jsou schopny společnými silami nadzdvihnout a odklonit cihlu ležící na záhoně. V živé přírodě nic nerotuje, ale všechno se dere. Motýl se dere z mrtvé kukly za rozmnožením života, každá rostlina se dere ze země za sluncem k nesení svého ovoce. Semínkem víry je Boží Slovo a ovocem je pak rozmnožení Božího království na ZEMI ke konečnému Spasení. Když spojím principy rotující cyklóny s principy dopadu kapky na vodní hladinu, dostanu obraz ponebesí (i se spasením lidí) překvapivě významově shodný s Písmem.

Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá. **Mat 7:13-14**

Prstence morálních mutantů – Zamítnuto!

Velmi dobře si vzpomínám, jak jsem ještě před obrácením, kdy jsem už o Bohu přemýšlel, ale Bibli ještě neznal, zvažoval svou situaci se závislostí na alkoholu a jak jsem si začal namlouvat, že to nevadí. Vracel jsem se zrovna z oběda zpět do práce v divadle a po cestě mne napadlo, že bych se měl smířit s alkoholem. Vždyť se při něm také dají zažít hezké chvíle s přáteli v hospůdce. Bůh má jistě i pro takové lidi připravené nějaké to vhodné místo. No úplně nejlepší nebe to asi nebude, ale to snad nevadí. Možná proto Bůh dal všem organismům schopnost přizpůsobit se mutacemi danému prostředí. Možná proto má člověk oproti jiným živočichům tři slova v latinském názvu svého druhu: Homo Sapiens Sapiens. Když v tom třetím zmutuji, je to stále ještě v Boží režii. Vezmu to prostě tak, že se mi ta věc už stala a teď jsem Homo Sapiens Alkoholikus a já sám s tím už asi nic nenadělám. Jiní jsou zase třeba Homo Sapiens Marihuanus, jiní Homo Sapiens Okultikus a jiní zemřou třeba jako Homo Sapiens Politikus apod. No a co?

Představoval jsem si něco jako Saturnovy prstence kolem Boha, který sám přebývá v nepřístupném světle a na těch prstencích zůstávají všechny morálně zmutované duše, které ale jinak v životě nedělaly nic zlého. Některé blíz a některé dál podle míry mutace.

Rychle jsem to zamítl. Jen prostá fyzika cyklóny mi říkala, že co není v jejím oku, musí být nutně v centrifuze běsnících bouří a i kdyby mne Boží gravitace nějak poutala k sobě jako Saturn své prstence, stejně bych takto nemohl dojít pokoje. Co zůstane na oběžné dráze, musí nutně obíhat a to nemůže být konečný stav a odpočinutí pro věčnou lidskou duši.

Otrok nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn.

Jan 8:35

Saturnovy prstence tvoří hroudy ledu, velké někdy jako automobil, někdy i jako dům a vládne mezi nimi učiněné peklo. Celý prstenec totiž nerotuje kolem Saturnu vcelku jako deska na gramofonu, ale každá brázda jinak rychle, jako samostatná oběžnice. Brázdy ke středu rotují nejrychleji a krajní zas nejpomaleji a tak do sebe neustále všechny narážejí. Rozhodl jsem se nepřestávat hledat záchrannu, žádné takové prstence kolem Boha nejsou. **Střezme se, aby o někom z vás neplatilo, že v čase, dokud zaslíbení trvá, promeškal vstup do Božího odpočinutí.**

Žid 4:1

Mám osobní zkušenosť, že takové nebo jinak podobně mylné představy vládnou nejen ve světě, ale žel často i mezi křesťany. Pokud lidé zvažují možnost posmrtného života, často počítají s nějakým třetím místem mezi NEBEM a peklem, nebo s celým odstupňováním ve

velkém množství různých pozic mezi nimi.

Do Božího království se vlastně vůbec nevstupuje normální chůzí, ale pouze skrze nové narození a narodit se člověk může jen **bud' ano – nebo ne** a celý. Do Božího království se rodíme pouze skrze jediné místo ve vesmíru, skrze na kříži – obrazně řečeno – otevřené srdce Kristovo. Ostatně o tom je celá tato kniha.

Melchisedechova osa mi pomáhá k bibličtějším představám, které principielně souzní s Písmem bez ohledu na to, jak vícerozměrný duchovní prostor ponebesí opravdu vypadá.

Odstupňované však je samo NEBE v podíle na dědictví a radosti ve slávě. Spasení je pro každého stejně tím, že je úplné. K naplnění a dokonalosti ve svatosti tam dojde každý. Jak to obojí může platit současně? Je takové jedno výstižné přirovnání. Představme si vedle sebe náprstek a velkou číši na víno. A teď obě nádoby naplníme až po okraj vínem. To je metafora o lidských duších v NEBI. Která z těch dvou nádob bude plnější? Žádná! Tak dojde k naplnění v NEBI každá duše, žádná si nebude připadat ošizená. Velikost těch nádob však není dána předem, ale bude vyměřena soudem o našem pozemském díle.

...dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm.

1Kor 3:13-15

Kde jinde než v NEBI u Božího soudu, (a možná ještě před NEBEM v ponebesí patřícím již do Božího hájemství), může být zkoušeno dílo člověka? Určitě ne už teď na ZEMI.

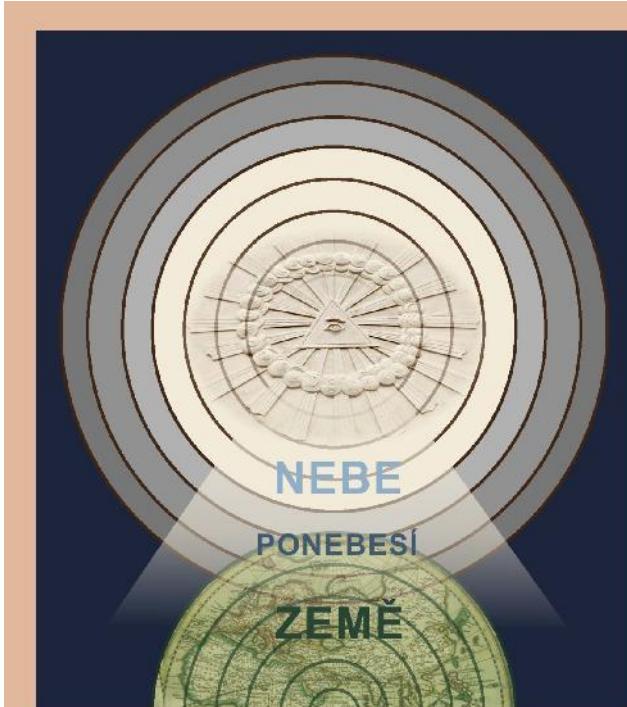
Ten oheň podle mne není ohněm pekla, ale ohněm průchodu úzkou branou skrze kříž.

Je to jediné místo v Bibli, které by mohlo evokovat původní představu tzv. „očistce“, jako místa, které ovšem neznamená zvláštní místo v peklu, ale jen průchod očistným ohněm.

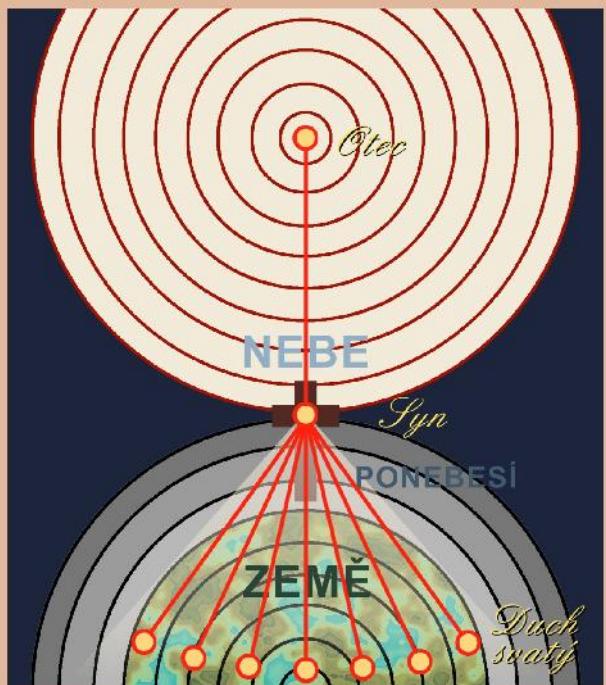
Myslím, že stojí za to, usilovat o to, aby nám pokud možno nic neshořelo a náš podíl na Boží slávě byl co největší. Proto je ale třeba ke své víře ještě něco přidat (viz. 2Pt1:5-7).

Melchisedech a Boží trojjedinost

Jiné rozpaky jsou stále kolem Boží trojjedinosti. Kazatelé často říkají, že se to nedá pochopit. Pokud podlehneme té tradiční představě Boha, který je pouze v NEBI a nikde jinde, pak se Trojice opravdu stane nepochopitelnou. Dost rozpačité působí její tradiční barokní zobrazení jako trojúhelníku s koukajícím očičkem uprostřed a paprsky okolo.

*Tradiční představa Boží trojjedinosti
(barokní trojúhelník s okem a paprsky)*

*Ponebesí vertikálně oddělené od nebe
zobrazuje odlišnost funkcí osob Boží trojice.*

Bůh díky své trojjedinosti může být v pohybu kdekoliv chce a nebýt jen stabilně na jednom místě v nepřístupném světle. Když přemýšíme o Božím jednání v čase a prostoru, je Boží Trojice najednou ne jen srozumitelná, ale i logicky nezbytná. Tradiční představa ponebesí buď vůbec neznala, nebo jej zahrnovala do představ o NEBE jako jeho spodním, méně svatém okraji, nebo jeho nejnižším stupni. (Mám za to, že jak Starý, tak ani Nový zákon ponebesí jako pojem vůbec nerozlišují a mluví o něm stále jako o nebi nebo nebesích.

Ale může Bůh opravdu sídlit na zemi, když nebesa, ba ani nebesa nebes tě nemohou pojmot, natož tento dům, který jsem vybudoval? 1Král 8:27

Jsou-li podle krále Šalomouna nebesa nebes, čím jsou pak ta pouhá nebesa? (To není jediný příklad ze Starého zákona.)

...hvězdy budou padat z nebe a mocnosti, které jsou v nebesích, se zachvějí.

Mar 13:25

Když Nový zákon mluví o nebeských mocnostech, mám za to, že má vždy na mysli vládu temných sil v ponebesí, které podle mne do samotného NEBE nemají přístup.

Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. **Ef 6:12**

Toto je vlastně jediný verš v Bibli, který jasněji vysvětluje, že pojem „mocnosti“ jsou temné síly, které jsou v duchovních oblastech nad ZEMÍ, tedy v ponebesí. V mém pojetí tyto oblasti ZEMÍ obklopují a tím také i oddělují od NEBE. V nich se pak odehrává jak duchovní život všech lidí na ZEMÍ, tak i bitvy andělů se silami temnoty ve vyšších patrech nad ZEMÍ (kap.4).

Tak jako je Hospodin jediný Bohem, který stvořil svět a nemá nic společného s těmito mocnostmi v ponebesí, pak tam ani nesmíme hledat jeho království (kap.8) s vyjimkou Melchisedechovy osy. Ponebesí nás sice odděluje od NEBE, ale dotýká se ho v jediném možném bodě - v Kristově kříži. Vylití krve je pak jediným průchozím koridorem do NEBE. Tím se Ježíš stal Pánem všech mocností a sil v celém ponebesí.

Tento velký předěl na kolmé ose určuje rozložení sil i kompetence osob v Trojici.

Otec posílá Syna na ZEM, Syn spolu s Otcem posílají Ducha svatého do člověka, aby na základě toho nemusel jít do pekla a mohl přijít do NEBE. Ducha svatého neposílá nikdo svatější než je sám. To je princip Trojice, i Duch svatý je Bůh a rovnocená osoba v Trojici. Duch svatý pak posílá a také sám vede církev do světa k nesení ovoce ke spasení všech lidí. Jde o velké Poslání (MISIO DEI – Boží Poslání), kterého se Bůh sám účastní. Bez Boží trojjedinosti by to však nebylo možné.

Lidé často rádi zjednodušují, ale přílišné zjednodušování se nevyplácí. Křesťanství není možné zjednodušit jen na víru, neboť i démoni věří, že Bůh je, ale děsí se toho (Jak 2:19), ani jen na lásku, vždyť i buddhisté říkají, že Bůh je láska, ale přitom Kristovu spasitelnou (obětující se) Boží lásku – Agapé neznají.

Každé zjednodušení, které vedlo ke zrušení trojjedinosti, se stalo katastrofou. To platí např. o dnes velmi problematickém Islámu, ale také o Jehovismu. Obě tato náboženství se snaží navazovat na Bibli a dokonce mluví i o Kristu, ale přitom z něho dělají lháře.

Jednojediný bůh by nemohl být ke mně v přímém vztahu spravedlivý, protože by se mne nemohl nijak dotknout. Musel by trvale zůstávat sám u sebe se svou samospravedlností.

V kolmé Melchisedechově ose se projevuje celá Boží Trojice. Je v ní přítomen Hospodin už od založení světa, je v ní přímé zjevení osoby Krista podle Melchisedechova řádu a je v ní i trvalé působení Ducha svatého, který přináší Melchisedechovy atributy království:

Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého. Řím 14:17

Melchisedech a vyznání víry

Také vyznání víry podle Pavla se úzce dotýká přímého propojení NEBE se ZEMÍ. Získat jistotu spasení je opravdu prajednoduché. Vyžaduje jen dvě věci, víru v srdci a vyznání v ústech:

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení,... Řím 10:9-10

Znovu se zamýšlím nad tím, proč Pavel zdůrazňuje víru ve vzkříšení Ježíše Krista a proč by zrovna toto mělo být vírou k spravedlnosti? Proč nám Bůh počítá za spravedlnost právě jen tuto víru a právě jen v tento konkrétní detail z Kristova života?

Myslím si, že vzkříšení Krista z mrtvých je úzce spojeno s tím, co sám Ježíš řekl o svém odchodu a o Boží spravedlnosti: „**Spravedlnost je v tom, že odcházím k Otci.**“

My máme uvěřit tomu, že Ježíš už je tam – doma u Otce, a že tím i pro nás otevřel přímou cestu do NEBE. Věřit v cokoliv podružnějšího ač pravdivého, není to, co si Bůh přeje a co by nám dávalo tu správnou představu. Tato přímá cesta byla naznačena už Henochem, Melchisedechem a Davidem. Všichni ostatní, Mojžíš, proroci i apoštolové, kteří plnili neméně důležitá Boží poslání, se jí jen podřizovali nebo přibližovali. V Pavlově výkladu víry srdcem k spravedlnosti se zračí Melchisedech a jeho kolmá osa Božího jednání jako jediná přímá cesta do NEBE, která je v Kristu volně zpřístupněna všem.

Závěr

Základní prostorová orientace podle první věty Bible a podle Melchisedecha je významnou a rozhodující vlastností, která určuje v Písmu ryzost a přímost vztahu mezi NEBEM a ZEMÍ a tím i mezi Bohem a člověkem. První otázka, kterou Bůh položil Adamovi po té, co zhrešil, byla otázka týkající se jeho místa:

Hospodin Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“

Gen 3:9

Tato otázka je zásadní pro každého hříšníka, aby si uvědomil svojí stávající pozici. Kdyby se Adam nezačal všelijak vymlouvat (viz. Písma) a zodpovědně zhodnotil svou situaci, musel by upřímě odpovědět: „Jsem úplně mimo, Bože Hospodine!“

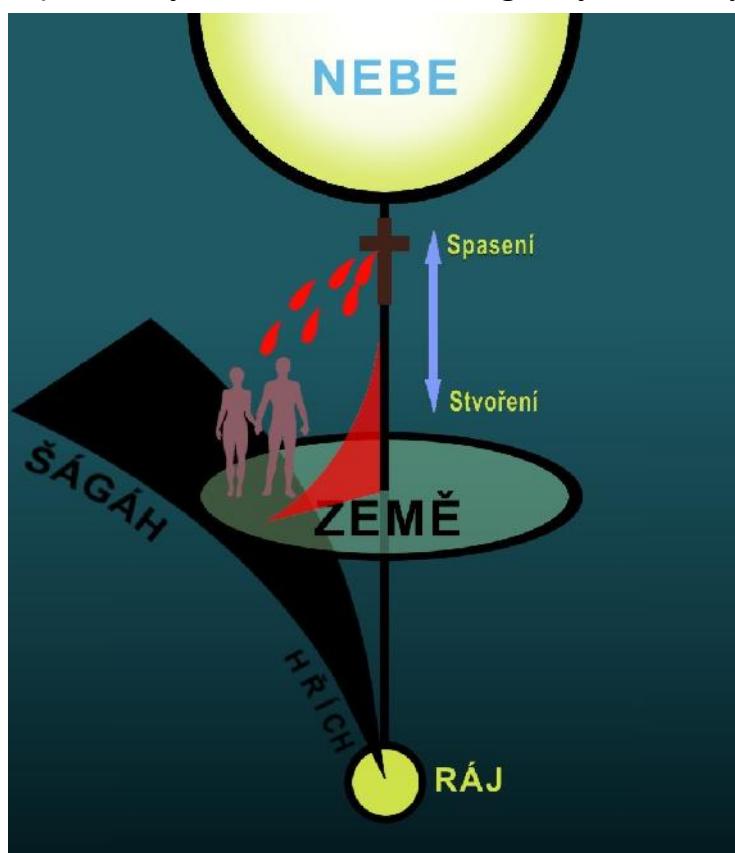
Pokud si hříšník neuvědomí tuto svou základní pozici vůči NEBI a Bohu, těžko začne hledat spásu. Morální faktor je také důležitý, ale ne vždycky jasný a zřejmý. I alkoholik, homosexuál, jogín nebo i průměrné „slušný občan“, ti všichni se mohou cítit velmi ctnostně a bez viny a přitom být stejně jako Adam úplně mimo.

Ani moje svědectví není jiné. Už jsem prožil vysvobožující nadpřirozený dotek Živého Boha, ale ještě jsem neznal Bibli, ani neslyšel Boží hlas. Až na evangelizaci v roce 1990 jsem zaslechl ozvěnu modlitby evangelizátoru Jakoby z vesmíru a v té ozvěně dva rozměry v jednom hlase. Rozměr velké otcovské lásky a milosti a zároveň velké otcovské přísnosti. Davidův Žalm 62 mi později potvrdil, že to byl opravdu Boží hlas:

Bůh promluvil jednou, dvojí věc jsem slyšel: Bohu patří moc, i milosrdenství je, Panovníku, tvoje. Žalm 62:12-13

Emocionální náboj této dvojitě ozvěny zněl však jako starostlivé tátovo volání: „Kam ses mi ztratil, synu?“ Kdybych byl tehdy schopen pravdivě zhodnotit svou pozici, také bych jako Adam musel odpovědět: „Spadl jsem do příšerné jámy, táto!“

Písma dbá nejprve na tuto základní prostorovou orientaci a morálku dává až později. Bůh vysvobodil Izraelský národ z otroctví v Egyptě a až teprve na svobodě jim dal Desatero. Také některé hebrejské výrazy pro HŘÍCH vyjadřují spíše prostorovou pozici v duchu než morálku. „**Hatát**“ se překládá jako „minutí cíle“ a „**Šágáh**“ jako „odchýlení“.

Obojí však dostává smysl až ve spojení s přímou Melchisedechovou osou mezi NEBEM a ZEMÍ, protože je to osa Stvoření i Spasení. Jenom do ní se musíme středit a jenom z ní se nesmíme odchýlit. Tedy ne každé minutí cíle a ne každé odchýlení z cesty v našem životě musí být nutně HŘÍCHEM.

Když v Písmu dva mladí zvědaví Židé přicházejí za Ježíšem, první otázka, kterou mu položí, se kupodivu také týká nejprve prostorové orientace:

Když se Ježíš obrátil a uviděl, že jdou za ním, otázal se jich: „Co chcete?“ Řekli mu: „Rabbi (což přeloženo znamená: Mistře), kde bydlíš?“ Jan 1:38

Když se Ježíš před svým odchodem loučil se svými učedníky, také už nemluvil o morálce, ale jen o tom místě kde bydlí a kam odchází:

A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. Jan 14:3

Měli bychom se neustále zajímat o svou pozici kde jsme teď vůči místu kde bydlí Bůh.

Máme tu dvě biblické otázky „**Kde?**“, které vymezují základní orientaci v tomto vztahu.

Bůh se ptá každého hříšníka: „**Uvědomuješ si, kde jsi?**“ a každý hříšník by se měl ptát: „**Pane, kde bydlíš?**“ a nechat se zdarma pozvat k němu domů na hostinu (kap.6).

Každý člověk, který bydlí tady na ZEMI, je zároveň také ten, kdo je mimo spasení a Ježíš, který je doma v NEBI u svého Otce, je zároveň ten, kdo má moc všechny zachránit.

V rámci dějin celého lidstva je třeba si uvědomit tři věci. Jak to mělo být s námi původně (proměna bez hříchu), jak jsme na tom teď (mimo) a jak na tom můžeme být v Kristu.

Tato kniha chce být jen skromnou upoutávkou na biblický návod, jak se lépe orientovat v Písmu i v realitě biblického duchovního prostoru.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Spravedlnost v Písmu nevychází jen z formálního plnění právních norem,
ale vyjadřuje hlavně čistý a přímý (ryzí) vztah.

V rovině přímého Božího jednání podle neměnných řádů ve Stvoření
vystoupil Ježíš k Otci přesně po centrální Melchisedechově ose,
která je tu mezi NEBEM a ZEMÍ už od stvoření světa,
už od první věty Bible.

Cyklóna je mohutný vír oblaků rotujících rychlostí orkánu kolem centrální osy.

Když spojím principy rotující cyklóny s principy dopadu kapky na vodní hladinu,
dostanu obraz ponebesí (i se spasením lidí)
překvapivě významově shodný s Písmem.

Do Božího království se vlastně vůbec nevstupuje normální chůzí,
ale pouze skrze nové narození
a narodit se člověk může jen
bud' ano – nebo ne
a CELÝ.

Když přemýslíme o Božím jednání v čase a prostoru,
je Boží Trojice najednou ne jen srozumitelná,
ale i logicky nezbytná.

V kolmé Melchisedechově ose se projevuje celá Boží Trojice.

Máme tu dvě biblické otázky
„**Kde?**“,
které vymezují základní orientaci ve vztahu Bůh – hříšník.
Bůh se ptá hříšníka:
„**Uvědomuješ si, kde jsi?**“
a hříšník se nakonec ptá:
„**Pane, kde bydlíš?**“
a nechává se od něho zdarma pozvat domů na hostinu.